New York Times Bestseller

Thomas Harris

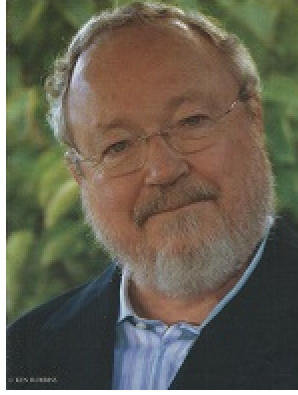
Hannibal

nemesis
KİTAP

HANNİBAL

HANNIBAL
Kitabın Özgün Adı: *Hannibal*
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: *185*
Yazan: *Thomas Harris*
Çeviren: *Murat Sağlam*
Yayına Hazırlayan: *Hasret Parlak*
Son Okuma: *Funda Diken*
Kapak Tasarım ve Uygulama: İlknur Muştu
Dizgi: *Başak Yaman Eroğlu*
e-Kitap: *SAM - V1 - Haziran 2014*

Baskı ve Cilt:
Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa / İstanbul
Tel: *0(212) 674 97 23 - 0(212) 674 97 29*
Sertifika No : *12088*
Yayımlayan:*NEMESİS KİTAP*
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 10/2
Kağıthane / İstanbul
Tel: *0(212) 222 10 66* - **Faks:** *0(212) 222 46 16*
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com

THOMAS HARRİS

Harris Tennessee'de doğmuştur. Çocukken ailesiyle beraber Rich, Mississippi'ye taşınır. İlkokulda içine dönük ve kitap kurdu olan bir çocuktur, lisede ise açılmaya başlar. Texas'taki Baylor Üniversitesi'ne girer, İngilizce alanında ihtisas yapar ve 1964 yılında mezun olur. Kolejdeyken, yerel gazate olan Waco Tribune-Herald'da muhabir olarak görev yapar. 1968 yılında Associated Press'te çalışmak için New York'a gider ve. 1974'ten sonra kitabı Kanlı Pazar için çalışmaya başlar.

Harris'in kişisel hayatı ile ilgili çok az şey bilinmektedir ve bu konu hakkında 1976 yılından beri röportaj vermekten çekinmiştir.Baylor Üniversitesi'ndeyken Harriet'le tanışır ve evlenir, boşanmadan önce Anne adında çocukları olur. Şu an Güney Florida'da sevgilisi Pace Barnes'la yaşamaktadır.

Hannibal

Thomas Harris

Çeviren: Murat Sağlam

I

WASHINGTON, D.C.

1

Böyle bir günün doğmaya cüret edemeyeceğini düşünebilirsin...

CLARICE STARLING'in Mustang'i Massachusets Meydanı'ndaki -daha ucuza geldiği için Sun Myong Moon'dan kiralanmış bir binada ikamet eden- Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Şubesi'nin rampasında kükredi.

Önde kaportası yamru yumru bir minibüs, ardında ağzına kadar adamla dolu iki siyah özel tim minibüsüyle vurucu tim üç araca tıkışmış, mağaramsı garajda aylak aylak bekliyordu.

Starling, arabasından alet çantasını çıkarıp öndeki arabaya, her iki tarafında MARCELL'İN YENGEÇ RESTORANI yazan penceresiz, kirli beyaz minibüse doğru koştu.

Minibüsün açık arka kapısında dört adam, onlara doğru gelen Starling'i izliyordu. Starling askeri pantolonu içinde incecik görünüyordu. Taşıdığı çantanın ağırlığına karşın hızlı hareket ediyor, saçları floresan ışığının altında hayaletimsi parıldıyordu.

"Kadınlar... Hep geç kalırlar," dedi polis memuru.

Ateşli Silahlar Şubesi'nden Özel Ajan John Brigham bu operasyonun başındaydı.

"Geç kalmadı. Elimizde bir şey olmadan onu aramak istemedim," dedi Brigham. "Kıçını toplayıp, ta Quantico'dan buralara gelmek zorunda kalmış olmalı. Hey Starling, çantayı buraya getir."

Starling adama yaklaştı. "N'aber John, çak bakalım."

Brigham, direksiyondaki sivil polise bir şeyler söyledi ve daha minibüsün arka kapısı kapanmadan dışarıya, hoş bir bahar öğleden sonrasına doğru harekete geçti.

Gözetleme minibüslerinin eski kulağı kesiklerinden Clarice Starling, alışkanlığın getirdiği bir kendiliğindenlikle periskobun altından eğilerek

geçti ve arka taraftaki koltuğa, motoru durdurup içerde bekledikleri zamanlarda soğutma görevi gören elli kiloluk karbon buzu kalıbının mümkün olduğunca yakınına oturdu.

Eski minibüse, tımarhanelerin o hiçbir zaman ovulup çıkarılamayan ter ve korku karışımı kokusu sinmişti. Ömrü boyunca kılıktan kılığa girmişti minibüs. Kapıdaki kirli ve rengi solmuş levhalar yalnızca yarım saat önce takılmış olmasına karşın içleri tutkalla doldurulmuş mermi delikleri eskiden kalmaydı.

Arka pencereler, uygun bir şekilde karartılmış tek yönlü aynaydı. Starling arkadan gelen minibüsleri izleyebiliyordu. Minibüsün içinde saatlerce tıkılı kalmamayı umuyordu.

Ne zaman başını çevirip pencereden dışarı baksa, içerdeki erkek memurların inceleyen bakışları onun üzerinde toplanıyordu.

FBI Özel Ajanı Clarice Starling, otuzundaydı; her zaman tam yaşını gösteren tiplerdendi ve hangi yaşta olursa olsun operasyon üniforması içinde iyi görünmesini bilirdi.

Brigham ön koltuktan dosyasını aldı.

“Nasıl oluyor da sonunda hep bu pisliğe bulaşıyorsun?” diye sordu gülümseyerek.

“Çünkü her seferinde beni çağırtıyorsun,” dedi Starling.

“Bu iş için sana ihtiyacım var. Ama başka zamanlarda seni baskın timlerinde tutuklama işini yaparken görüyorum. Ben seni çağırtmıyorum, ama sanırım Buzzard’da sana gıcık birileri var. Gelip benimle birlikte çalışmalısın. Bunlar benim adamlarım, Ajan Marquez Burke ve John Hare ve bu da Büyük Şehir Belediyesi’nden Memur Bolton.”

Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Şubesi, Narkotik’in silahlı timleri ve FBI ajanlarından oluşan bu suçüstü timi, FBI Akademisinin fon eksikliği yüzünden kapatıldığı bir dönemin bütçe kısıtlamalarının zorunlu bir sonucuydu.

Burke ve Hare ajan gibi görünüyorlardı. Memur Bolton ise daha çok bir icra memurunu andırıyordu. Kırk beş yaşlarında, şişman ve peynir gibiydi.

Washington Belediye Başkanı, bizzat kendisi uyuşturucu yüzünden ceza aldıktan sonra, uyuşturucuya karşı olan amansızlığını göstermek için her fırsatı değerlendiriyor; bu yüzden Washington’daki bütün önemli baskınlara zabıtanın da katılmasında ısrar ediyordu.

“Drumgo’nun takımı iş başında bugün,” dedi Brigham.

“Şu Elveda Drumgo meselesi ha...” dedi Starling, düz ve kuru bir sesle.

Brigham başıyla onayladı. “Nehir kenarındaki Balık Pazarı’nda bir buz fabrikası açmış. Adamlarımız bugün çok fazla kristali fırına verdiğini söylüyorlar. Bir de dış hatlardan rezervasyon yaptırmış. Bekleyemeyiz.”

Kısa süreli kafa bulduran ve müptela olmak için bir defa almanın yeterli olduğu kristal metafetaminin sokaktaki adı “buz”du.

“Uyuşturucu narkotiğin işi, bizim işimiz Evelda’yı eyaletten eyalete üçüncü sınıf silah taşımaktan enselemek olmalı. Arama izninde yarı-otomatik bir çift Baretta tabancanın ve birkaç MAClO’un adı geçiyor ve Evelda aletlerin nerde olduğunu biliyor. Starling, Evelda ile senin ilgilenmeni istiyorum. Daha önce onun hakkından geldin. Bu adamlarsa seni korumakla görevli.”

Memur Bolton, biraz rahatlamış olarak “İşimiz kolay,” dedi.

Starling cevap vermeden önce minibüsün tren raylarından tıngırdayarak geçmesini bekledi. “Evelda savaşacaktır,” dedi. “Görünüşü seni yanıltmasın, eskiden mankenmiş... O, Dijon Drumgo’nun dulu. Kolay kolay teslim olmayacaktır. Daha önce iki kere tutukladım onu, ilk seferinde Dijon’la birlikte.

“Sonuncusunda üzerinde üç şarjörle birlikte bir dokuz milimetrelik, el çantasında bayıltıcı bir sprey, sutyeninde de bir bıçak vardı. Şu anda üzerinde ne taşıdığını bilmiyorum.

“İkinci tutuklamada çok kibar bir şekilde teslim olmasını söyledim ve öyle yaptı. Kent polisinin gözaltına almasından sonra içerde, bir kaşık sapıyla koğuş arkadaşı Marsha Valentine’i öldürdü. Ama asla renk vermediği için, jüri nefsi müdafaa olduğuna karar verdi.

“İlkinden beraat edince ikinci davanın da düşmesini talep etti. Bazı silahlara dair suçlamalar geri çekilmişti, çünkü daha kundakta bir bebeği vardı ve hemen öncesinde de kocası, Pleasant Meydanı’nda yoldan geçen bir arabadan açılan yaylım ateşi sonucu -belki de Spliffler tarafından-öldürülmüştü.”

Starling’in, bu adamların aldıkları kararlara ses çıkarmayacağı zamanlar geride kalmıştı. Söylediklerinin hoşlarına gitmediğini biliyordu, ama bunlara aldırmamayı öğrenecek kadar çok şey yaşamıştı.

“Ondan teslim olmasını isteyeceğim. Umarım olur. Ona bir gövde gösterisi yapacağız. Eğer Evelda Drumgo’yu teslim almak zorundaysak, adam gibi bir yardım istiyorum. Beni korumakla uğraşmayın. Tam anlamıyla onun üzerine abanmanızı istiyorum. Sevgili baylar, sakın ha Evelda ve beni çamur güreşi yaparken seyredeceğiniz hayaline kapılmayın.”

“Evelda Drumgo, DijonTa Trey-Eight Crips vasıtasıyla ilişki halinde,” diye başladı Brigham. ‘Crip güvenliği var,’ diyor adamımız ve Crip Ter sahile dağılmış durumdalar. Aslen Spliffler’e karşı alınmış bir güvenlik önlemi. Crip’ler bizi gördüğü zaman ne yapacaklar bilmiyorum. Ellerinden gelirse federallere bulaşmazlar.”

“Bilmelisin ki Evelda AIDS virüsü taşıyor,” dedi Starling. “Dijon’un virüsü ona bir iğneyle verdiğini gözaltı sırasında öğrendi ve çılgına döndü. Marsha Valentine’i o gün öldürdü ve hücreye gelen gardiyanlara saldırdı. Silahı yoksa ve direniyorsa, çıkarabileceği tüm sıvılara karşı dikkatli olmalısınız. Ona fırsat verirseniz, tükürecek, ısıracak, altını ıslatacak, üzerinize pisleyecektir; bu yüzden operasyonda, eldiven ve maske kullanmak zorundayız. Onu arabaya attığınızda, elini başına koyduğunuzda, saçındaki iğnelere karşı dikkatli olun ve ayaklarını bağlayın.”

Burke’nin ve Hare’nin yüzleri asılmaya başladı. Memur Bolton işittiklerinden pek memnun değildi.Kat kat olmuş gıdısıyla, Starling’in sağ tarafında, koltuk altında asılı bir Yaqui kılıfta taşıdığı ve kabzasına kaykay bantları sarılmış devlet üretimi eski Colt 45’i işaret etti. “Bununla mı dolaşıyorsun, sürekli horozu kalkık?”

“Duruma göre kalkık, duruma göre inik,” diye yanıtladı Starling.

“Senin için tehlikeli,” dedi Bolton.

“Çarpışma sahasına gir ve gör, Memur Bey.”

Brigham araya girdi. “Bolton, Starling’e personel atış şampiyonasına hazırlanırken bizzat ben koçluk yaptım, tam üç yıl boyunca... Endişelenmene gerek yok. Bu çocuklar da Rehine Kurtarma Timi’nden. Bu arada bizim çocuklar sana ne diyordu Starling? Annie Oakley mi?”

“Zehir Oakley,” diye düzeltti kadın ve pencereden dışarı baktı.

Starling tıka basa erkekle dolu bu teke gibi kokan gözetleme minibüsü içinde kendini bütün gözler üzerine dikilmiş ve yapayalnız hissetti. Envai çeşit ucuz tıraş losyonuna karışmış ter ve deri koltukların kokusu... Dilinin

altında paslı bir tat bırakan korkuyu hissetti. Zihninde bir sahne canlandı: yeşil sabun ve tütün kokan babası ucu kırık çakısıyla mutfakta portakal soyup, dilimleyerek uzatıyor. Babasının, kasalı eski model kamyonetinin stop lambaları, gecenin karanlığında kayboluyor. O geleneksel dans gömleği... Elbise dolabında duran ve hiç giyemediği cici şeyler. Tavan arasına terk edilmiş oyuncaklar gibi askıda bekleyen hüzünlü parti elbiseleri.

“Bir on dakika daha!” diye bağırdı arkaya şoför. Brigham ön camdan dışarı bakıp saatini kontrol etti.

“İşte planlar,” dedi. Elinde ispirtolu kalemle aceleyle çizilmiş kabataslak bir plan ve Tapu Kadastro’dan fakslanmış silik bir kroki vardı. “Balık Pazarı binası kıyı boyunca sıralanmış dükkânlardan ve mağazalardan ibarettir. Marcell Sokağı balık pazarının önündeki bu küçük Riverside Meydanı’nda, bir çıkmazla son buluyor.

“Bakın, Balık Pazarı binasının arkası nehir. Balık Pazarı’nın yanında, zemin katta, Evelda’nın laboratuvarı var. Girişi önden, hemen Balık Pazarı’nın kapısından. Uyuşturucuları damıtırken, en azından üç sokak ötesine kadar gözcü dikecektir. Bu adamlar, elindekilerden kurtulması için yeterli zamanı verecek kadar önceden ona haber uçuracaklardır. Bu yüzden üçüncü minibüsteki baskın timi, bir balık teknesiyle, saat 13:00’te rıhtıma yanaşıp içeri girecek. Baskından iki dakika önce, onlar yanaşmadan sokak kapısına yaklaşabiliriz. Eğer Evelda ön kapıdan çıkarsa onu yakalarız. Yok içerde kalırsa, arka kapı kırıldıktan hemen sonra ön kapıdan içeri gireriz. İkinci minibüs bize destek vermek için, eğer daha önce onları çağırmazsak, saat tam 13:00’te gelecek.”

“Kapıyı ne yapacağız?” diye sordu Starling.

Burke, “Eğer içerden ses gelmezse, omuzla; silah sesleri veya uyuşturucuyu yok ettiklerine dair sesler duyarsak, o zaman Avon’la halledeceğiz kapıyı,” dedi. Bunu söylerken silahını okşadı.

Burke daha önce kullanılışına tanık olmuştu: Avon, içerdeki insanları yaralamadan kilidi uçurmak için kullanılan ince barut doldurulmuş fişeklerin kullanıldığı üç inçlik bir magnumdu.

“Evelda’nın çocukları... Onlar nerede?”

“Muhbirimiz, Evelda’yı onları kreşe bırakırken görmüş,” dedi Brigham. “Muhbirimiz aileye yakın biri. Çok yakın. Güvenli seksle ne kadar yakın

olabilirsen o kadar."

Brigham'ın kulaklıklı telsizi hışırdadı. Arka pencereden görebildiği kadarıyla gökyüzünü inceledi. "Belki sadece trafiği kontrol ediyorlardır," dedi boynunda asılı mikrofona. Sürücüye seslendi. "Vurucu Tim. İki, az önce bir haber helikopteri görmüş. Sen bir şey gördün mü?"

"Hayır."

"Umarım trafikle ilgilidir. Hadi hazırlanalım."

Sıcak bir havada metal bir minibüsün içinde elli kiloluk kuru buz küpü, beş kişiyi serin tutmaya yetmez, özellikle silahlarını kuşandıktan sonra... Bolton kolunu kaldırarak, buz parçasının soğutucu olarak ne kadar işe yaradığının kanıtını sergiledi.

Clarice kurşun geçirmez olduğunu umut ettiği çelik yeleğinin ağırlığına karşı operasyon üniformasının omuzlarının iç kısmına pamuk yerleştirmişti. Çelik yeleğin hem önüne hem arkasına yerleştirilmiş seramik tabakalar fazladan ağırlık yapıyordu.

Trajik tecrübeleri, arka tarafa yerleştirilmiş bir tabakanın ne denli önem taşıdığını ona öğretmişti. Farklı eğitim süreçlerinden geçmiş, tanımadığı insanlardan oluşmuş bir timle baskın yapmak tehlikeli bir işti.

Önündekilerle savaşıp,sağından solundan vızıldayan mermilerin arasında ilerlemeye çalışırken bir dost kurşunu omurgalarını ezebilirdi.

Üçüncü minibüs, baskın timini balıkçı teknesiyle olan randevularına taşımak için nehrin iki mil ötesinde durdu. Destek timi beyaz levhalı minibüsü ihtiyatlı bir mesafeden takip ediyordu.

Sokaklar kalabalıklaşmaya başlamıştı. Binaların üçte birinin pencereleri tahtalarla örtülüydü ve kaldırım kenarlarında takoz üstüne alınmış eski arabalar vardı. Pazarda, küçük tezgâhların önünde gençler aylak aylak dolaşıyordu. Çocuklar kaldırımda yanmış bir şilteyle oynuyordu.

Eğer Evelda'nın gözcüleri etraftaysa, kendilerini iyi gizlemişlerdi. İçki satılan büfelerin önünde, mağazaların park sahalarında arabaların içine oturmuş sohbet eden insanlar vardı.

İçinde Afro-Amerikan dört gencin bulunduğu spor bir Impala, sakin trafikte üçüncü minibüsün arkasına takılmış ağır ağır ilerliyordu. Gençler az önce geçtikleri kızların dikkatini çekmek umuduyla kaldırıma yanaşıp teybin sesini minibüsün ince metal levhalarını zangırdatana kadar açtı.

Minibüsün aynalı arka camından olanları izleyen Starling, üstü açık spor arabadaki gencin bir tehdit olmadığına karar verdi; güvenlik arabaları genellikle kalabalığın içinde fark edilmeyecek kadar eski, oldukça güçlü motorları olan ya bir dört kapılı ya da bir station wagondu ve pencereleri karartılmış olurdu. Böyle arabalarda ya üç, ya dört kişi bulunurdu. Eğer dikkatini toplayamazsan Buick'in içinde bir basket takımı, böyle anlarda insana gereksiz yere şüpheli görünebilirdi.

Trafik ışıklarında beklerken Brigham periskobun mercek kapağını çıkardı ve Bolton'un dizine dokundu.

"Etrafa bir göz at bakalım sabıkalı biri var mı?"

Periskobun başlığı arabanın üstündeki bir vantilatörle gizlenmişti ve alet yalnızca arabanın iki yanını izleyebiliyordu.

Bolton periskobu çevirerek etrafa baktı, sonra bırakıp gözlerini ovuşturmaya başladı. "Motor çalışırken her şey sallanıyor," dedi.

Brigham teknedeki timi telsizle kontrol etti. "Nehrin akış yönünde dört yüz metre ve yaklaşmaya devam ediyoruz." Haberi arabanın içindekilere yüksek sesle tekrar etti.

Minibüs, Parcell Sokağı'ndan bir sokak ötede kırmızı ışıkta durdu, uzunca bir süre bekledi. Şoför sanki sağ dikiz aynasını kontrol ediyormuş gibi döndü ve Brigham'a yarım ağız bir şeyler söyledi. "Kimsenin balıklarla ilgilendiği yok gibi... İşte gidiyoruz."

Yeşil ışık, 14:57'de yandı ve pencereleri metal kaplı minibüs kaldırıma düzgünce yanaşarak Feliciana Balık Pazarı'nın kapısının önünde durdu.

Şoför frene basınca arka tekerleklerin geçtiği kastanyolayı hissettiler.

Brigham periskobu Starling'e bıraktı. "Kontrol et."

Starling, periskobu bina boyunca gezdirdi. Sandıklar, tezgâhları dolduran buzlara gömülü balıklar kaldırımlardaki tentelerin altında parıldıyordu: Buzların arasında, ta Carolina kıyılarından getirilmiş, muntazam sıralanmış levrekler, açık sandıklarda bacakları iki yana açılmış duran yengeçler, birbiri üstüne dizili ıstakozlar... Tiril tiril kıyafetli satıcılar, daha iri balıkları akşam hücumunda işgüzar Karayipli ev kadınları gelip onları didikleyeceği, koklayacağı vakte kadar taze tutmak için nemli bezle kaplıyorlardı.

Latin Amerikalıya benzeyen güçlü kollara sahip bir adam, kavisli bıçağının zarif vuruşlarıyla bir köpek balığının karnını yarıp koca balığı tazyikli bir su tabancasıyla yıkıyordu. Dışarıda güneş ışıkları, balık

temizleme tezgâhından sıçrayan su damlalarında bir gökkuşağı oluşturuyordu. Kanlı su oluklardan akıyor, Starling minibüsün altından geçen suyun şırıltısını duyabiliyordu.

Starling, balıkçıya doğru bakınca şoförün bir soru sorduğunu gördü. Balıkçı saatine baktı, omuzlarını silkti ve öğle yemeklerinin yendiği alelade bir yeri işaret etti. Şoför bir süre pazarda tezgahları dolaştıktan sonra, bir sigara yakıp kafeteryaya doğru yürümeye başladı.

Güçlü bir müzik setinde çalan ‘La Macarena’ adlı parça, Starling’in minibüsün içinden kolaylıkla işitebileceği kadar yüksek bir sesle, pazarın içinde yankılanıyordu; Starling bu parçayı hayatı boyunca bir daha dinlemeyecekti.

Sözü edilen, tek basamaklı beton eşik ve metal kapı kirişi olan iki kanatlı ağır kapı, sağ tarafta kalıyordu.

Starling periskopla etrafı izlemekten vazgeçmek üzereydi ki birden kapı açıldı. Kafeteryadan ayaklarında sandalet, üzerinde kısa kollu çiçekli bir gömlekle iri kıyım bir beyaz çıktı. Göğsünde bir kesekâğıdı taşıyordu, bir eli torbanın altında gizliydi. Ardından paltolu, ince yapılı ve adaleli bir siyahi göründü.

“Dikkatli olun,” diye uyardı Starling.

İki adamın arkasından kuğu boyunlu, güzel yüzlü Evelda Drumgo geliyordu.

“Evelda iki adamın arkasından dışarı çıkıyor, her ikisi de silahlı gibi,” dedi Starling.

Periskopu Brigham’ın ona çarpmasını engelleyecek kadar çabuk bırakamadı elinden. Starling kaskını düzeltti.

Brigham telsizi açtı. “Vurucu Bir’den tüm birimlere. Harekete geçin. Harekete geçin. Ön kapıdan çıkıyor, harekete geçiyoruz. Onları mümkün olduğunca sessiz bir şekilde bastıralım,” dedi Brigham. Kısa namlulu tüfeğine mermi sürdü. “Tekneler otuz saniye içinde burada olacak, hadi başlayalım.”

Starling arabadan atlayan ilk kişiydi. Başını Starling’e doğru çevirirken Evelda’nın saç örgüleri savruldu. Starling her iki tarafındaki silahlarını çekmiş adamların farkındaydı. “Yere yatın, yere yatın!” diye bağırdı.

Evelda iki adamın arasından öne doğru adım attı.

“Durun, durun, mesele istemiyorum,” dedi yanındaki adamlara. “Durun, durun.” İleri doğru büyük bir adım atıp bir kraliçe gibi vakarla dikildi. Önünde, boynuna bağlı askının ucundaki battaniyenin içinde bir bebek taşıyordu.

Ona hareket alanı tanı. Starling silahını kılıfına koydu, elleri açık, kollarını ona doğru uzattı. “Evelda! Teslim ol. Yaklaş.”

Starling’in arkasından bir sekiz silindir gürlemesi, ardından lastiklerin çığlığı duyuldu. Bu Destek Kuvvetler’di.

Evelda, Starling’in söylediklerini dinlemedi bile, Brigham’a doğru yürüdü. Bebek battaniyesi savruldu, altından bir MAC 10 patladı ve Brigham, yüzü kanlar içinde yere yığıldı.

İri yarı beyazın göğsündeki kâğıt torba yere düştü. Burke adamın elindeki otomatik silahı gördü ve Avon’dan, zararsız bir barut dumanı çıkarmaktan başka bir becerisi olmayan fişeği ateşledi. Silahına mermi sürmüş ama çok geç kalmıştı. İri kıyım, Burke’yi çelik yeleğinin altından, kasıklarından ikiye biçerek Starling’e döndü. Starling silahını kılıfından çıkarıp adamın çiçekli gömleğinin tam ortasına iki el ateş etti.

Starling’in arkasından mermi sesleri geliyordu. İri kıyım siyah, arkasından ateş etti, Starling’i sırtından sıkı bir yumruk yemişe çeviren mermi, onu öne savurup nefessiz bırakırken adam, üzerindeki paltoyu atıp gerisingeri, kapıdan içeri kaçtı. Starling arkasına baktığında caddenin ortasında duran Cadillac’ı gördü. Bir kişi ön koltuktan, iki kişi ise arabanın caddenin karşı tarafına bakan pencerelerinden ateş ediyordu. Etraf dumana boğulmuştu, kulağının dibinde mermiler vınlıyordu.

Starling kendini park etmiş iki arabanın arasına attı, yolun ortasında acı içinde kıvranan Burke’yi gördü. Hare ve Bolton caddenin karşısında bir yerlerden, arabaların arasından ateş ediyorlardı. Araba camları tuzla buz olmuş ve yerlere saçılmıştı. Cadillac’tan açılan seri ateş sonucu bir araba lastiği büyük bir gürültüyle patladı. Starling bir ayağı su arkındayken bakmak için başını kaldırdı.

İki kişi pencereden, şoför de boşta kalan eliyle ateş ederken, dördüncü kişi kapıyı açmış Evelda’yı bebeğiyle birlikte içeri sokmaya çalışıyordu. Çanta bu sefer ondaydı. Caddenin karşısındaki Hare ve Bolton’a ateş ediyorlardı. Cadillac’ın patinaj yapan tekerlerinden dumanlar yükseldi ve araba ileri fırladı. Starling ayağa kalktı ve kalkar kalkmaz tetiğe basarak

şoförü şakağından vurdu. Ön pencerede oturan kişiye iki el ateş edip onun da işini bitirdi. Gözlerini arabadan ayırmadan silahının şarjör kilidini açtı ve şarjör daha yere düşmeden bir başkasını taktı.

Cadillac arabalara çarparak ilerledi ve tıkanmış olan yolda durmak zorunda kaldı.

Starling şimdi Cadillac'a doğru yürüyordu. Arka pencerede oturan saldırgan, gözleri faltaşı gibi açılmış, elleriyle arabanın tavanını itiyordu; bedeni park edilmiş arabayla Cadillac arasına sıkışmıştı. Silahı arabanın tavanı boyunca kayarak düştü. Arka pencereden boş elleri göründü. Başına mavi bant takmış bir adam dışarı çıktı, ellerini kaldırdı ve kaçmaya başladı. Starling onunla ilgilenmedi.

Sağından ateş ediliyordu, arabadan çıkan adam yüz üstü yere atlamış bir arabanın altına doğru sürünüyordu. Helikopterin pervaneleri Starling'in üstündeki havayı biçiyordu.

Balık Pazarı'ndan biri bağırıyordu: "Yerde kalın, yerde kalın!" Etraftakiler tezgâhların altına yatmıştı. Yere yıkılmış temizleme tezgâhından akan su havaya saçılıyordu.

Starling Cadillac'a doğru ilerledi. Arabanın arkasında bir hareketlenme vardı. Cadillac'ın içinde bir şeyler oluyordu. Bebek çığlıklar atıyordu. Açılan ateşle arka pencere tuzla buz oldu. Starling elini havaya kaldırdı ve başını çevirmeden bağırdı: "ATEŞİ KESİN! Ateş etmeyin! Kapıya dikkat edin.

Arkamı kollayın. Balık Pazarı'nın kapısına dikkat edin!"

"Evelda!" Arabanın arkasında yeniden bir hareketlenme oldu. Bebeğin çığlıkları hâlâ duyuluyordu. "Evelda, ellerini pencereden dışarı çıkar."

Evelda Drumgo dışarı çıkıyordu. Bebek ağlıyordu. Balık Pazarı'nın hoparlörlerinden 'La Macarena' parçası duyuluyordu. Evelda artık dışarıdaydı ve güzel başı öne eğik, kollarıyla bebeğine sarılmış, Starling'e doğru yürüyordu.

Aralarındaki boşlukta iki büklüm olmuş Burke vardı. Artık küçük kasılmalarla titriyordu, kan kaybından ölmek üzereydi. 'La Macarena', Burke'nin kıvranışlarına eşlik ediyordu sanki. Birisi kendini korumak için başını eğerek Burke'nin yanma gelmişti; adam Burke'nin yanma uzanıp parmağını kanayan yaranın üstüne bastırdı. Starling, Evelda'nın önünde silahını yere doğru indirdi.

“Evelda, bana ellerini göster, hadi, bana ellerini göster.”

Battaniyenin altında bir kabartı vardı. Örgülü saçları ve koyu siyah gözleriyle Evelda, başını kaldırıp Starling’e baktı. “Eh, işte sen busun,” dedi.

“Evelda, sakın deneme. Bebeğini düşün.”

“Gel de birbirimizin ağzına tükürelim, seni kaltak.” Battaniye havada savruldu, bir esinti yarattı ve Starling, Evelda Drumgo’yu dudağının üstünden vurdu. Evelda’nın beyni başının arkasından dışarı saçıldı.

Starling başının yan tarafında dayanılmaz bir ağrıyla yere çöktü, nefes alamıyordu. Evelda, ağzından fışkıran kanlar bebeğin üzerine dökülürken dizlerinin üzerine çöküp öne, bebeğin üstüne yığıldı. Bebeğin çığlıkları şimdi boğuk boğuk çıkıyordu. Starling bebeğe doğru süründü ve onu annesine bağlayan kopçaları söktü. Bebek tombul ve kırmızıydı, Starling onu kucaklarken iğrenmekten kendini alamadı.

Bebeği kucağında tutarak acıyla başını yukarı kaldırdı. Balık Pazarı’ndan havaya saçılan suyu görebiliyordu yalnızca ve ayağa kalkıp kanlı bebeği aceleyle suya doğru götürdü. Eliyle tezgâhın üzerini, bıçakları ve balık artıklarını sıyırdı, bebeği doğrama tahtasının üstüne yatırdı ve tazyikli suyu üzerine tuttu. Starling’in kanı çocuğun üzerine damlıyor, bıçakların, balık bağırsaklarının ortasında ve köpek balığı kafalarının yanı başında, beyaz doğrama tahtasında yatan bebeği kaplayan, Evelda’nın en az deniz suyu kadar tuzlu, AIDS’li kanıyla birlikte yıkanıp masadan aşağı akıyordu.

Saçılan sularda Tanrı Vaadi’nin alaycı bir gökkuşağı, onun kör çekicinin vuruşlarından sıçrayan kıvılcımlar. Bebekte Starling’in gözüne çarpan hiçbir kurşun deliği yoktu. Hoparlörlerden ‘La Macarena’ yükseliyor, flaşlar patlıyor, patlıyor, patlıyordu... ta ki Hare, fotoğrafçıyı kolundan tutup uzaklaştırana dek.

2

VIRGINIA'da, Arlington'da bir işçi sınıfı mahallesinde çıkmaz sokak. Yağmur sonrası, sıcak bir bahar gecesi. Gece yarısını biraz geçmiş. Havada uğursuz bir esinti. Islak toprak ve yaprak kokuları arasında bir cırcır böceği ötüyor. Peşinde federal şerifin arabası olan; çelik karbüratörlü bir 5.0 litrelik Mustang'in boğuk gümbürtüsünü işitir işitmez cırcır böceği sessizliğe gömülüyor. Sade bir dubleks ev, arabalar garajın önüne park ediyor. Mustang, bir süre rölantide çalışıyor. Motor sustuğunda cırcır böceği, soğuk havalar başlamadan önceki son, en son şarkısına devam ediyor.

Mustang'in şoför koltuğundan üniformalı bir federal şerif çıkıyor. Arabanın etrafını dolaşıyor ve Clarice Starling için arka kapıyı açıyor. Clarice kulağı beyaz bandajlar içinde, dışarı çıkıyor. Tişört yerine giydiği hastane gömleğinin üzerinde, boynunda kırmızımtırak tentürdiyot lekeleri duruyor.

Kişisel eşyaları fermuarlı bir plastik poşetin içine konulmuş. Biraz para, bazı anahtarlar, Federal Soruşturma Bürosu'nun Özel Ajan kimliği, beş mermi alan bir toplu, küçük bir sprey tüpü. Diğer elinde ise kemer ve boş bir kılıf taşıyor.

Federal şerif arabanın anahtarını uzatıyor.

"Teşekkürler Bobby."

"Pharon ve benim, yukarı gelip bir süre seninle kalmamızı ister misin? Yoksa Sandra'yı mı çağırayım? Beni bekliyordun Onu hemen buraya getiririm, bir süre sana yoldaşlık..."

"Hayır, eve gireceğim, Ardelia birazdan evde olur. Sağ ol Bobby."

Şerif bir süre arabada bekledi. Starling'in sağ salim içeri girdiğini gören federal polis gaza bastı.

Starling'in evindeki çamaşır odası sıcaktı ve yumuşatıcı kokuyordu. Çamaşır makinesinin ve kurulayıcının hortumları plastik kelepçelerle tutturulmuştu. Starling kişisel eşyalarını çamaşır makinesinin üstüne bıraktı.

Anahtarlar metal kapağa çarparak çınladı. Çamaşır makinesinden bir tomar çamaşırı alıp kurutma makinesine doldurdu. Operasyon sırasında giydiği pantolonunu, cerrah gömleğini, üzerinde kurumuş kanlar bulunan sutyenini çıkarıp çamaşır makinesine koydu ve makineyi çalıştırdı. Altında çorap, pantolon ve kılıfa gizlenmiş bir çekiç taşıyan 38 Special vardı. Boynunda ve sırtında morluklar, dirseklerinde çizikler vardı. Sağ gözü ve yanağı şişmişti.

Su ısındı ve çamaşır makinesi suyu çalkalamaya başladı. Starling büyük bir plaj havlusuna sarınıp ağır adımlarla oturma odasına gitti. Elinde iki parmak kalınlığında Jack Daniel's dolu bir kadehle geri döndü. Çamaşır makinesi uğultuyla suyu çalkalarken, önündeki plastik tabanlığın üzerine oturup sırtını makineye yasladı. Başını yukarı kaldırmıştı. Birkaç kuru hıçkırıktan sonra gözlerinden yaşlar boşaldı. Sıcak gözyaşı damlaları yanaklarından süzülüp çenesine akıyordu.

Erkek arkadaşı, Ardelia Mapp'i saat sabah 0:45'te, Cape May'den buraya uzun bir yolculuğun ardından eve bıraktı. Ardelia kapıda ona iyi geceler diledi. Mapp suyun sesini, hızla dönen çamaşır makinesinin hortumundaki homurtuları işittiğinde banyodaydı. Evin arka kısmına geldi ve StarlingTe ortak kullandıkları mutfağın ışıklarını yaktı. Çamaşır odasını buradan görebiliyordu. Orada oturan başı bandajlı Starling'i gördü.

"Starling! Canım benim." Çabucak yanma çökerek, "Ne oldu sana böyle?" diye sordu.

"Kulağımdan vuruldum. Walter Reed Hastanesi'nde tedavi ettiler. Işıkları yakma, olur mu?"

"Tamam. Sana bir şeyler hazırlayayım. Haberleri dinlemedim. Arabada oturup müzik dinledik. Neler oldu?"

"John öldü, Ardelia."

"Johnny Brigham'dan söz etmiyorsun ya!" Her ikisi de bir zamanlar FBI akademisinde onlara atış öğretmenliği yapan Brigham'a hayrandılar. Gömleğinin kolundan dövmesini okumaya çalışırlardı.

Starling başıyla onayladı ve tıpkı bir çocuk gibi elinin tersiyle gözlerini sildi. "Evelda Drumgo ve adamları. Evelda vurdu onu. Burke'yi, Ateşli Silahlar Şubesi'nden Marquez Burke'yi de öldürdüler. Hep birlikte gittik oraya. Televizyon ekipleri aynı zamanda geldi ve Evelda başından vuruldu. Evelda'yla ben ilgileniyordum. Teslim olmaya niyeti yoktu Ardelia.

Kucağında bir bebek taşıyor ve teslim olmuyor. Birbirimize ateş ettik, o öldü."

Mapp daha önce hiç Starling'i ağlarken görmemişti. "Ardelia, bugün beş kişi öldürdüm."

Mapp yere, Starling'in yanma oturup ona sarıldı. Her ikisi de sırtını çamaşır makinesine yaslamıştı. "Evelda'nın bebeğine ne oldu peki?"

"Üzerindeki kanı temizledim, bedeninde görebildiğim bir çizik bile yoktu. Hastane fiziksel olarak iyi durumda olduğunu söyledi. Birkaç gün içinde oğlanı Evelda'nın annesine teslim edecekler. Evelda'nın bana söylediği en son şeyi biliyor musun? 'Gel de birbirimizin ağzına tükürelim, seni kaltak.' " "izin ver de sana bir şeyler hazırlayayım," dedi Mapp. "Ne hazırlayacaksın?" diye sordu Starling.

3

GRİ ŞAFAKLA birlikte gazeteler ve sabah haberleri ulaştı eve.

Mapp, Starling'in evin içinde dolaştığını hissedince elinde biraz kekle gelip oturdu ve birlikte haberleri izlediler.

CNN ve bütün diğer televizyon kanalları WFUL-TV helikopterinden çekilmiş filmi gösteriyordu. Tam tepeden çekilmiş olağanüstü bir manzaraydı bu.

Starling daha önce bir kez izlemişti. Evelda'nın ilk ateş eden olduğunu sanki bir kez daha görmek zorundaydı. Mapp'e dönüp baktı ve yüzündeki öfkeyi gördü.

Ardından kusmak için lavaboya koştu.

"Seyretmek acı veriyor," dedi Starling, bacakları titreyerek ve solgun bir yüzle geri döndüğünde.

Mapp her zamanki gibi lafı dolaştırmadan konuştu. "Kucağında bebeği taşıyan şu Afro-Amerikan kadını öldürmem hakkında ne hissettiğimi soruyorsun. İlk önce o ateş etmiş sana. Senin yaşamanı istiyorum. Starling, biraz düşün lütfen, bu saçma sapan politikanın sorumlusu kim? Hangi aptal akıl yürütmeler Evelda Drumgo'yu ve seni aynı kefeye koyuyor? Sen Evelda Drumgo'nun nezdinde birkaç aptal silahla uyuşturucu sorununu çözdün. Bu ne aptalca şey? Sanırım onların kirli işlerini yapan, aklayan kişi olmayı isteyip istemediğini düşünmelisin." Mapp bir nefes almak için kendine çay koydu. "Seninle kalmamı ister misin? Bugün çalışmayacağım."

"Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yok. Beni sonra telefonla ararsın."

Boyalı basının en çok satan gazetesi National Tattler, bu olay, standartlarını aşan olağanüstü bir şey olduğu için bir ek çıkarmıştı. Birisi gazeteyi öğleye doğru evin önüne fırlatmıştı. Starling kapıya neyin çarptığını merak edip açtığında bulmuştu gazeteyi. Kötü şeyler beklemiş, umduğu taş da başını yarmıştı:

“ÖLÜM MELEĞİ: CLARICE STARLİNG, FBEIN ÖLÜM MAKİNESİ!” diye haykırıyordu National Tatler, ilk sayfasındaki yetmiş iki puntoluk gotik harflerle.

Ön sayfada üç resim vardı: Clarice Starling atış müsabakalarında 46 kalibrelik bir silahla ateş ederken; Evelda Drumgo yolun ortasında bebeğin üzerine eğilmiş, başı Giovanni’nin Meryem’i gibi öne eğik, başı parçalanmışken; çıplak bebeği, bıçakların, balık bağırsaklarının ve köpek balığı kafasının arasında beyaz doğrama tahtasına yatırırken.

Resimlerin altındaki açıklamada şunlar yazıyordu:

“Seri katil Jame Gumb’ı öldüren FBI özel ajanı Clarice Starling, silahının kabzasına beş çentik daha attı. Ellerine yüzlerine bulaştırdıkları baskın sırasında ölenler arasında iki polis memuru ve bebeğini taşıyan silahlı bir anne de vardı.”

Haber ayrıca Evelda ve Dijon Drumgo’nun uyuşturucu ticaretinden ve Washington’da mafya çatışmalarına uzanan geçmişlerinden bahsediyordu. John Brigham’ın ordu hizmetlerine kısaca değinilmiş, madalyalarının bir dökümü yapılmıştı.

Starling’i bir restoranda, sivil kıyafetler içinde otururken gösteren, yüzünün iyice öne çıkarıldığı bir fotoğrafın altında da yan bilgiler verilmişti:

“FBI Özel Ajanı Clarice Starling, yedi yıl önce seri katil Jame Gumb’ı, Buffalo Bill’i kendi bodrumunda öldürdüğünde kısa süren ününe kavuşmuştu. Şimdiyse perşembe günü öldürülen, yasadışı amfetamin üretimiyle suçlanan Washingtonlu anneden dolayı departmanından ve sivil mahkemelerden cezalar alabilir (Bk. Sayfa 1).

FBI’ın kardeş örgütü, Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Şubesi’nden bir sorumlu, ‘Bu onun kariyerinin sonu olabilir,’ diye açıklamada bulundu. İsmini açıklayamadığımız kaynak, ‘Orada neler olduğunun ayrıntılarını bilmiyoruz, ama John Brigham bugün hayatta olmalıydı,’ dedi.

Clarice Starling’in kariyeri FBI akademisine eğitim için geldikten kısa bir süre sonra başladı. Virginia Üniversitesi’nden psikoloji ve kriminoloji bölümlerinden birincilikle mezun olmuş biri olarak, çok tehlikeli bir deli olan, gazetemiz tarafından da kendisine Yamyam Hannibal lakabı takılan, Dr. Hannibal Lecter’le görüşme ve Jame Gump’ın yakalanması, eski

Tennesee senatörünün kızı rehine Catherine Martin'in kurtulması için gerekli bilgileri alma görevine atanmıştı.

Ajan Starling, yarışmalardan çekilene kadar personel içi atış yarışmalarında üç yıl boyunca şampiyonluğunu korumuştu. Çarpışma sırasında yanında olan ve ölen John Brigham, ne gariptir ki Starling eğitime başladığı sırada akademide atış öğretmeniydi ve bizzat Starling'in koçluğunu yapmıştı. FBI sözcüsü, Ajan Starling'in FBI iç soruşturmasından sonuç alınana kadar görevden alınacağını ifade etti. Bu hafta içinde FBI'ın sabırsızlıkla beklenen soruşturmasının sonuçlanmasından önce Meslekİ Sorumluluklar Departmanı'nın bir açıklama yapması bekleniyor.

Evelda Drumgo'nun akrabaları ABD hükümetine tazminat davası, kişisel olarak Starling'e de görevini kötüye kullanma davası açacaklarını ifade ediyor.

Ateş sırasında Drumgo'nun kucağında olan üç aylık oğlan çocuğu çarpışmadan yara almadan çıkmıştır.

Daha önce Drumgo ailesini bir dizi suçla ilgili olarak savunmasını yapmış olan avukat Telford Higgins, Özel Ajan Starling'in kullandığı, mekanizmasında değişiklik yapılmış Colt 45 yarı otomatik tabancanın, Washington kanunlarına aykırı olduğunu iddia etmektedir. 'Bu oldukça öldürücü ve tehlikeli silahın kanun güçlerince kullanılması doğru değildir,' diyor Higgins. 'Bu silahı taşımak bile insan hayatı için bir tehlike arz etmektedir'."

Tattler, kaynaklarından birinden Clarice Starling'in telefonunu almış ve durmadan aramış, Starling en sonunda telefonu açık bırakmak zorunda kalmıştı. En sonunda kadın, ofisle konuşmak için FBI'ın özel telefonunu kullanmıştı.

Starling bandaja dokunmadığı sürece ne kulağında, ne de yüzünün şişmiş tarafında bir ağrı hissediyordu. En azından zonklamıyordu. Doktorun tavsiye ettiği Percocet'e ihtiyacı yoktu. Karyolaya başını dayarken uyuyakalmış ve Washington Post gazetesi elinden kayarak yere dağılmıştı. Bileklerinde barut izleri, yanaklarında kurumuş gözyaşları vardı.

4

Sen Büro'ya âşık olacaksın,
Ama o sana âşık olmayacak...

(FBI PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK BÖLÜMÜ TEMEL PRENSİBİ)

J. EDGAR HOOVER binasındaki FBI spor salonu sabahın bu erken saatinde oldukça ıssızdı. Kapalı parkurda iki orta yaşlı adam yavaşça tur atıyordu. Salonun uzak bir köşesinden bir halterin mekanik gürültüsü geliyor, içerde bir tenis topunun vurma ve çarpma sesleri yankılanıyordu.

Koşucuların ayak sesleri kesildi. Jack Crawford, FBI Müdürü Tunberry ile koşuyordu.Sadece iki mil koşup, nefes nefese kalmışlardı.

"Ateşli Silahlar'dan Blaylock'u Waco için kurban etmeliyiz. Bu hemen olmayacak ama sorumlu ve bunu biliyor," dedi müdür. "Bir de Rahip Moon'a bir uyarı çekmeli, çünkü binayı tahliye etmek istiyor." Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu'nun, Rahip Sun Myung Moon'dan ofis yeri kiralaması FBI'ı hayrete düşürüyordu.

"Ayrıca Farriday, Ruby Ridge için dışarda," diye devam etti müdür.

"Bunu anlayamıyorum," dedi Crawford. 1970'lerde 69. Cadde'deki ve Third Meydanı'nda FBI karargâhları protesto edilirken New York'ta Farriday ile birlikte çalışmıştı. "Farriday iyi adam. Kuralları o koymadı."

"Dün ona bahsettim."

"Sessizce çekip gidecek mi?" diye sordu Crowford.

"Kendi yararı için yapıyor diyelim. Zor zamanlar yaşıyoruz Jack."

Sırtları birbirlerine dönük koşuyorlardı. Adımları biraz daha hızlandı. Crawford göz ucuyla müdüre baktığında onun kendini incelemekte olduğunu gördü.

"Kaç yaşındasın Jack, elli altı?"

“Doğru.”

“Resmi emekliliğe bir yıl. Birçok kişi, kırk sekiz, elli yaşlarında, henüz iş bulabilecekleri bir yaşta ayrılıyor. Sen bunu hiç istemedin.”

Crawford yarım tur boyunca yanıt vermeyince müdür yanlış bir şey söylediğinin farkına vardı.

“Şaka yapmıyorum Jack. Doren geçen gün, ne kadar...”

“Halen Quantico’da yapacak şeyler var. VICAP’a Web sayfası yapmayı istiyoruz, böylece her polis kullanabilir, bütçede görmüş olmalısın.”

“Hiç müdür olmayı istedin mi Jack?”

“Hiç bana göre bir iş olduğunu düşünmedim.”

“Değil Jack. Sen politik biri değilsin. Hiçbir zaman müdür olamazdın. Hiçbir zaman bir Eisenhovver veya Omar Bradley olamazdın.” Crawford’a durması için işaret etti. Şimdi koşu parkurunun yanında hırıltıyla soluyorlardı. “Bununla birlikte bir Patton olabilirdin Jack. Onları cehenneme gönderebilir ve seni sevmelerini sağlayabilirdin. Bu bende olmayan bir yetenek. Ben onları motive etmek zorundayım.” Tunberry etrafına hızlı bir bakış attı ve bankın üzerinden havlusunu aldı boynuna sardı, havlu bir yargıcın yakalığını andırıyordu. Gözleri parıl parıldı.

‘Bazı insanlar kızgınlıklarını kontrol altına almak zorundadır,’ diye düşündü Crawford, Tunberry’nin hareket eden dudaklarını izlerken.

“MAC 10 taşıyan ve kucağında bebeği varken öldürülen uyuşturucu laboratuvarı çalıştıran, Bayan Drumgo meselesine gelince, Soruşturma Komisyonu kanlı canlı bir kurban istiyor. Taze kanları üzerinde bir et. Aynı şekilde medya da. Narkotik onların önüne biraz et atmak zorunda. Ateşli Silahlar’a da et atmalı. Üstelik biz de bir şeyler vermeliyiz. Biz bir tavuk kurban ederek idare edebiliriz. Krendler onlara Clarice Starling’i verebileceğimizi ve onların da bizi rahat bırakacaklarını söylüyor. Onunla aynı fikirdeyim. Ateşli Silahlar ve Narkotik, baskını planlamanın yükümlülüğünü üstlenecekler. Starling tetiği çeken kişi.”

“Evet. Daha önce ateş eden bir polis katiline.”

“Problem, gösterilen film Jack. Anlamıyorsun, öyle değil mi? Halk, Evelda Drumgo’nun John BrighamT vurduğunu görmedi. Neye bakılacağını bilmiyorsan göremezsin. Onda biri oy veren, iki yüz milyon insan, Evelda Drumgo’yu beyni uçurulmuş bir şekilde ve bebeğini korur gibi üzerine kapanmış olarak gördü. Söyleme Jack biliyorum, bir süre

Starling'i şahsi koruman altına alıp almamayı düşündün. Starling çenesini tutmasını bilmiyor. Bildiğimiz insanlarla hatalı bir başlangıç yaptı."

"Krendler pisliğin teki."

"Beni dinle ve ben izin verene kadar bir şey söyleme. Starling'in sicilinde hiçbir leke yok. Bütün hakları onda saklı kalacak şekilde bir sınırsız idari uzaklaştırma alacak. Referansları temiz olacak, işe geç kalma gibi sebepler gösterilecek. Bir iş bulabilecek. Jack FBI içinde büyük bir iş başardın, şu Davranış Bilimleri. Birçok insan, kendi çıkarlarını biraz daha kollamış olsan bölüm şefi olmaktan daha öteye gidebileceğini, daha çoğunu hak ettiğini düşünüyor. Bunu ilk söyleyen ben olmak istedim. Bir müdür olarak emekli olacaksın Jack. Bunu sana veren benim."

"Yani, eğer bu meselenin dışında kalırsam?"

"Eğer olaylar normal seyrinde devam ederse Jack. Örgütün içinde huzursuzluk olmadığı sürece olacak olanı söylüyorum sana. Jack, bana bak."

"Evet, Müdür Tunberry?"

"Senden rica etmiyorum. Sana emrediyorum. Bundan uzak dur. Aptallık edip fırsatları elinden kaçırma. Bazen yalnızca başka tarafa bakmamız gerekir. Ben bunu yaptım. Dinle, çok zor, inan bana ne hissettiğini biliyorum."

"Ne mi hissediyorum? Bir duşa ihtiyacım var gibi hissediyorum."

5

STARLING evine özen gösterirdi ama aşırı titiz biri değildi. Dubleksin kendi kullandığı tarafı temizdi ve aradığı her şeyi bulurdu ama eşyalar hep birikirdi; yıkanacak çamaşırlar, koyacak yeterli yerin olmadığı magazin dergileri... Bir çeşit son dakika ütücüsüydü ve giyimine aşırı özen göstermek zorunda olmadığı için yaşamını ütüyü sık kullanmadan sürdürüyordu.

Düzen istediği zamanlar mutfaktan geçerek dubleksin Ardelia Mapp'in kullandığı tarafına geçerdi. Ardelia ordaysa, gitmişken bir de ona akıl danışırdı. Nasihatleri bazen üzülmesine sebep olsa da her zaman işe yarardı. Evde olmadığı zamanlar Starling, Ardelia'nın bölümünde, geride bir dağınıklık bırakmamak kaydıyla kafasını dinleyebileceği konusunda anlaşmışlardı. Bugün evin o tarafına geçmişti. Ev, ister olsun ister olmasın her zaman sahibinin varlığını hissettiren türdendi.

Starling, Mapp'in, tıpkı yıllar önce büyükannesinin kira evinde olduğu gibi ve küçük Mapp'in hayalini kurduğu gelecekteki evinin duvarlarını süslediği gibi, el yapımı bir çerçevenin içinde duvara asılı büyükannesinin sigorta poliçesine baktı. Büyükannesi bahçesinden topladığı meyveleri ve çiçekleri satıp sigorta primlerini ödeyecek birkaç kuruşu biriktirmiş ve taksitle geri ödeme zorunluluğuna karşın Ardelia'nın, kolejde kendine bir gelecek oluştururken karşılaştığı son engeli de aşmasına yardım edecek parayı borç alabilmişti. Bu sıska yaşlı kadının resmi de asılıydı duvarda, kolalı beyaz gömlek yakasının üstündeki yüzünde hiçbir gülümseme çabası görülmüyor, hasır şapkanın altındaki siyah gözleri kadim bir bilgelikle parlıyordu.

Ardelia kendi geçmişini anımsıyor ve günden güne bundan daha fazla kuvvet alıyordu. Şimdi Starling de kendini toparlamaya, kendi geçmişini hissetmeye çalışıyordu. Bozeman'daki Lutherci okul, karnını doyurmuş,

elbiseler giydirmiş, onu terbiye etmişti, ama şimdi ihtiyacı olan şey için soruyu damarlarında akan kana sormalıydı.

Yoksul, beyaz bir soydan geldiğinizde neyle gurur duyabilirsiniz? 1950'li yıllara kadar her tarafı inşaat çukurlarıyla kaplı bir mahalleyle mi? Eğer kampüste krakerler veya kırmızı gırtlaklar olarak veya tenezzül edercesine mavi yakalılar, yoksul-beyazlar olarak adlandırılan insanlardan gelmişseniz? Ağır işle soyluluğu birbirinden ayıran Güney'in dönek kibarlığında bile senin halkına yarakkafalar deniyor, kendine örnek alacağın hangi gelenekten söz ediyorsun?

Elinde kalanlarla başarıya ulaşmak, Tanrı'nın belası kırk dönümlük bir araziden ve çamura bulanmış bir katırdan bir şeyler çıkarmak çok daha anlamlı ve onurludur ama bunu görecek gücü olmalı insanın. Hiç kimse bunu sana söylemeyecek.

Starling, FBI eğitimi sırasında başarılı olmuştu, çünkü güvenebileceği hiçbir şeyi yoktu. Hayatının büyük bir kısmını vakıflarda, onlara saygı duyarak, kurallara uyarak geçirmişti. Her zaman başarılıydı, burslar kazandı ve takımlara girdi. FBI'da yükselme konusunda başarısızlığı onun için yeni ve korkunç bir deneyimdi. Bir kavanoz içindeki arı gibi fanusun içine hapsedilmişti.

Gözlerinin önünde ölen John Brigham için dört gündür yas tutuyordu. Çok uzun zaman önce Brigham ona bir şey sormuş ve hayır yanıtını almıştı. Ardından arkadaş olup olamayacaklarını sormuştu ve ciddiydi, o da evet demişti ve ciddiydi.

Feliciana Balık Pazarı'nda beş kişiyi kendi elleriyle öldürdüğünü kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Arabaların arasında göğsü sıkışmış korumaya, tabancayı elinden düşürene ve boş elinin tırnaklarını arabanın tavanına geçirene kadar tekrar tekrar ateş etmişti.

Bir kez, kendini iyi hissetmek için, Evelda'nın hastanedeki bebeğini görmeye gitmişti. Evelda'nın annesi oradaydı. Torununu kucağına almış, eve götürmeye hazırlanıyordu. Starling'i gazetelerden tanımış, bebeği hemşireye uzatmış ve daha Starling onun neyin peşinde olduğunu anlamadan yaklaşıp yüzünün bandajlı tarafına tokadı indirmişti.

Starling karşılık vermemiş ama yaşlı kadını çırpınmaktan vazgeçene kadar doğum bölümünün koğuşundaki pencereye kelepçelemişti. Kadının yüzü, ağzından çıkan köpüklere ve salyalara bulanmış pencereye

yapışmıştı. Kulağını acil serviste yeniden diktirmişti ve olup bitenlerin kaydedilmesini istememişti. Acil servisin personelinden biri haberi Tattler'a uçurmuş ve karşılığında üç yüz dolar almıştı.

Dışarı iki kez daha çıkmıştı; John Brigham için nihai işleri yerine getirmek ve Arlington Ulusal Mezarlığı'ndaki cenazesine katılmak için. Brigham'ın birkaç uzak akrabası hayattaydı ve cenazeyle ilgilenme işini Starling'e bırakmışlardı.

Cenaze töreninden sonra Brigham'ın üstü Starling'e, içinde John Brigham'ın kişisel silahları, polis rozeti, her zaman karmakarışık olan masasından, bir bardaktan su içer gibi eğilip kalkan aptal tüylü ördek de dahil olmak üzere bazı eşyalar bulunan bir kutu vermişti. Beş gün içinde Starling felaketle sonuçlanabilecek bir soruşturmaya girmek zorundaydı. Jack Crawford'dan gelen bir mesaj hariç iş telefonu hiç çalmamıştı. Artık sohbet edeceği bir Brigham'ı da yoktu. FBI Ajanları Derneği'ndeki temsilcisini aradı. Onun önerisi soruşturmaya terliklerle veya süslü küpelerle gitmemesinden ibaretti.

Televizyon ve gazeteler Evelda'nın hikâyesini her gün yeniden işliyor, ıcığını cıcığını çıkarıyordu.

Burada, Mapp'in evinin kusursuz düzenliliği içinde Starling şimdi, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu.

İçini kemiren kurt, onların takdirini kazanmak için seni eleştirenlere hak verme arzusuydu.

Bir ses huzurunu bozuyordu.

Starling minibüste tam olarak ağzından çıkanları hatırlamaya çalıştı. Gerektiğinden fazlasını mı söylemişti? Bir ses huzurunu bozuyordu.

Brigham ona, diğerlerine Evelda hakkında bilgi vermesini söylemişti. Düşmanlık sergilemiş miydi, mesela karalama...

Bir ses huzurunu bozuyordu.

Kendine geldi ve kapı zilinin çaldığını fark etti. Muhtemelen bir gazeteciydi. Ya da bir celb memuru görmeyi umuyordu. Mapp'in perdesini aralayıp dışarı baktı ve kamyonuna dönen postacıyı gördü. Mapp'in kapısını açıp adamı yakaladı. Caddenin karşı tarafında kameralarıyla bekleyen gazetecilere sırtını dönerek Acele Posta Servisi'yle gönderilen mektubun kabul belgesini imzaladı. Zarf, üzerinde ipeğimsi çizgileri olan leylak rengi ince kâğıttandı. Zarf dikkatini dağıtmış ve ona bir şeyler

hatırlatmıştı. İçerde, bakışlardan uzakta, üstündeki yazıya baktı. İnce, zarif, kıvrak bir el yazısı.

Starling'in kafasında sürekli vızıldayan korkunun içinde alarm çanları çaldı. Sanki sırtından soğuk terler dökmüş gibi kuyruk sokumunu hissetti. Alnından soğuk bir ter damlası süzüldü.

Zarfı köşelerinden tutarak mutfağa götürdü. Çantasından her zaman yanında bulundurduğu saydam kanıt eldivenlerini çıkardı. Mutfak masasının sert zeminine bastırarak zarfın her tarafını yokladı. Kâğıdın malzemesi ağır olmasına karşın patlamaya hazır bir C4 tabakasının saat piline ait şişkinliğini hissedebilirdi. Mektubu floroskopta incelemesi gerektiğini biliyordu. Onu açarsa başına bela alabilirdi. Bela. Doğru. Boş veeer!

Zarfın ağzını ekmek bıçağıyla keserek tek sayfalık ipeksi kâğıdı çıkardı. Anında, daha imzaya bakmadan önce, kimin yazdığını biliyordu.

Sevgili Clarice,

Utancını ve insanların kınamalarını heyecanla izledim. Kafese kapatılmış olmamın nahoşluğu dışında kendiminkinden asla rahatsız olmamıştım, ama sen taze bir bakış açısına ihtiyaç duyuyor olabilirsin.

Hücredeki tartışmamız sırasında babanın, ölü gece bekçisinin, senin değer sisteminde hayli önemli bir yer kapladığını gördüm. Sanırım Jame Gumb'ın işine son verme başarın seni en çok gururlandır anıydı, çünkü babanı bunu başarırken hayal edebiliyordun.

Şimdi FBl'ın kara listesindesin. Hiç babanın oralarda bir yerlerde, senin üstünde, örneğin bir bölüm şefi olduğunun -belki Jack Crawford 'dan daha iyi bir yerde- BÖLÜM MÜDÜRÜ olduğunun ve senin yükselişini gururla izlediğinin hayalini kurmuş muydun? Acaba başarısızlığın karşısında şimdi onun senden utanırken görüyor musun? Senin başarısızlığın yüzünden çökmüş... Gelecek vaat eden bir kariyerin aptal ve hüzünlü sonu?... Babacığın kendini aptal bir bağımlıya vurdurttuktan sonra anneni, mecbur kaldığı bayağı işleri yaparken görüyor musun?... Başarısızlığın onlara da yansıyacak mı, insanlar sonsuza kadar senin anne ve babanın bir hortumun kıçlarındaki donu aldığı, gereksiz beyazlar olduğuna mı inanacak? Bana doğruyu söyle, Özel Ajan Starling.

Daha ileri gitmeden önce biraz ara ver.

Şimdi sana, sahip olduğun ve sana yardımı dokunacak bir yeteneğini göstereceğim. Sen gözyaşlarına boğulmadın, sadece soğan doğruyorsun.

İşte faydalı bulabileceğin bir zihinsel alıştırma. Bunu benimle birlikte bizzat eyleme dökmeni istiyorum:

Kararmış demir bir tavan var mı? Sen Güneyli bir dağ kızısın, böyle bir tavan olmamasını düşünemiyorum. Tavayı mutfak masasına koy. Masanın üzerindeki ışıkları yak.

Mapp'e büyükannesinin tavası miras kalmıştı ve sık sık onu kullanırdı. Hiç deterjan yüzü görmemiş yağlı, simsiyah bir tavaydı bu. Starling bu tavayı önüne, mutfak masasının üstüne koydu.

Tavaya bak Clarice. Başını eğ ve aşağı bak. Eğer bu senin annenin tavasıysa, ki büyük olasılıkla öyledir, onun yanında yapılan tüm konuşmaların titreşimlerinin moleküllerini taşıyor olabilir. Karşılıklı sarf edilmiş bütün laflar, önemsiz hassasiyetler, ölümcül itiraflar, önemsiz felaket haberleri, diş gıcırtıları ve ilânı aşklar.

Otur Clarice. Tavaya bak. Hayli kullanılmış bir tavaysa siyah bir havuza benziyor olmalı? Yoksa dipsiz bir kuyuya mı? Yansımanı, yüzünün ayrıntılarını orada göremiyorsun, ama gölgen orada, değil mi? Ardındaki ışığın tutuşturduğu saçlarının hâlesiyle siyah yüzeye vuruyor gölgen.

Biz gelişmiş karbondan ibaretiz Clarice. Sen, tava ve baban hepiniz zeminin üstündesiniz, tava kadar soğuk. Bütün her şey hâlâ orada. Dinle. Gerçekte nasıl insanlardı, anne ve baban, nasıl yaşadılar. Kalbini kabartan hayallerden değil, elle tutulur hatıralardan söz et.

Senin baban neden bir bölüm şefi değildi, çevresini saran bir maiyetten yoksundu? Sonunda büyüyene kadar yanında olma konusunda başarısız olsa da, annen sana bakmak için neden otellerde temizlik yapmak zorunda kaldı?

Mutfağa dair en canlı hatıran nedir? Hastane değil, mutfak.

Annem babamın şapkasındaki kan lekelerini temizliyordu.

Mutfakta geçen en güzel hatıran nedir?

Babam ucu kırık eski çakısıyla portakallar soyuyor ve bize dilimlerini uzatıyor.

Senin baban, Clarice, yalnızca bir gece bekçisiydi. Annen ise bir oda hizmetçisi.

Federal polisteki büyük kariyer senin mi, yoksa onların mı düşüydü? Köhne bürokrasiyle iyi geçinmek için baban kaç kere önlerinde eğilmek zorunda kaldı? Kaç kıç öptü? Hayatında hiç onu dalkavukluk yaparken veya kuyruk sallarken gördün mü?

Müfettişlerin hiçbir değer kırıntısı sergiledi mi Clarice? Annen-baban, peki ya onlar? Eğer öyleyse, aynı değerlerden mi söz ediyoruz?

Önündeki dürüst demire bak ve söyle bana. Rahmetli aileni hayal kırıklığına uğrattın mı? Kıç yalamanı isterler miydi? Metin olma hakkında ne düşünüyorlar? Ne kadar istersen o kadar güçlü olabilirsin.

Sen bir savaşçısın, Clarice. Düşman ölü, bebek güvende. Sen bir savaşçısın.

En kararlı element Clarice, periyodik cetvelinin ortasında, aşağı yukarı demirle gümüşün arasındadır.

Demir ile gümüş arasında, sanırım bu sana yakışır. Hannibal Lecter

Not: *Hâlâ bana anlatmaya borçlu olduğun şeyler var. Halen kuzuların sesini işiterek uyanıp uyanmadığını anlat bana. Herhangi bir pazar günü International Times ’ınbir ulusal baskısında veya China Mail’de A.A. Aaron adına ilân ver ki ilk başta yayınlanabilsin ve lütfen Hannah adını kulları.*

Starling mektubu okurken, Hannibal Lecter’dan Buffalo Bili hakkında o çok önemli bilgileri almak için hayatım onun ellerine teslim ettiği tımarhanede, güvenlik önlemlerinin çok yoğun olduğu deliler koğuşunda, onunla alay etmiş olan, onu delip geçmiş ve onu aydınlatmış ses tonunu tekrar duyabiliyordu. Bu nadiren kullanılan sesin metalik, gıcırtılı tonu hâlâ rüyalarına giriyordu.

Mutfak tavanının köşesinde yeni bir örümcek ağı peydah olmuştu. Şakakları zonklayan Starling bu örümcek ağını seyretti. Mutlu ve üzgündü, üzgün ve mutlu. Yardım aldığı için mutlu, iyileşmenin bir yolunu gördüğü için mutluydu. Posta idaresi postalama makinesi kullandığı için, mektubun geldiği yeri kolayca tespit edebilecekleri için üzgündü. Jack Crawford mektubu görünce çok sevinecekti. Laboratuvar ve posta idaresi de.

6

Mason, ömrünü sessiz bir odada geçiriyor ama nefes almasını sağlayan respiratörün tıslama ve iç çekişlerinden ibaret kendine özgü kalp atışları da var. Egzotik bir yılan balığının kavisler çizerek döndüğü, durmadan döndüğü akvaryumun şavkı dışında karanlık bir oda... su yılanı odaya, durmadan dönen bir kurdelenin gölgesini bırakıyor.

Mason'un örgülü saçları, yükseltilmiş yatakta göğsünü saran respiratörün üzerinde kalın bir kıvrım oluşturuyor. Önünde tüplerden oluşan, panflüt gibi bir alet asılı.

Mason'un uzun dili dişlerinin arasından dışarı çıkıyor. Dilini panflütün gözlerinden birinin ucunda yuvarlayarak respiratörün bir sonraki nabız vuruşuyla birlikte üflüyor.

Bir ses, duvardaki hoparlörden anında yanıt veriyor. "Buyrun efendim."

"The Tattler." İlk t'ler yutuluyor, ses derin ve titreşimli, mekanik bir ses.

"Sayfa birde..."

"Okuma. Okuma aygıtına koy." Mason'un söylediklerinde m ve t yutuluyor.

Göğüs hizasına yükseltilmiş televizyon ekranı aydınlanıyor. Ekran yeşilimsi bir ışıkla aydınlanıyor, Tattler gazete başlığı ekranda belirince ışık pembeye dönüşüyor.

"ÖLÜM MELEĞİ: CLARICE STARLING, FBI'IN ÖLÜM MAKİNESİ" Respiratörün verdiği üç nefesle birlikte yazısını okuyor. Resimleri yaklaştırabiliyor Mason.

Kollarından yalnızca biri yatak örtüsünün dışında. Elini biraz hareket ettirebiliyor. El, takatsiz kolunun gücüyle değil, parmaklarının kıpırdanışlarıyla halsiz bir yengeç gibi hareket ediyor. Mason sağı solu görmek için başını pek fazla oynatamadığından, başparmağı, yüzük parmağı, küçük parmağı elle birlikte kıvrılırken işaret ve orta parmağı

küçük bir yaratığın dokungaçlarıymışçasına ilerliyor, sayfaları yaklaştırdığı, çevirebildiği kumanda aygıtının düğmelerine dokunuyor.

Mason yavaşça okuyor. Gözünün üstündeki mercek dakikada iki kez, göz kapağı olmayan göz yuvarlarını nemlendirerek tıslıyor, çoğu zaman lensi de buhar içinde bırakıyor. Ana haberi ve ilgili sütunları okumak yirmi dakikasını alıyor.

“Röntgen filmlerini koy,” diyor bitirdiğinde.

Vakit gecenin geç bir vakti. Mason, geniş röntgen filminin ekranda iyice görünmesi için ışıklı bir masaya ihtiyaç duyuyor. Filmdeki görüntü, anlaşıldığı kadarıyla zarar görmüş bir insan eline ait. Bir başka kare, eli ve tüm kolu gösteriyor. Röntgen filmi üzerine konulmuş bir işaret, kol kemiğindeki omuz ve dirsek arasında eski bir kırığı gösteriyor.

Mason birçok soluk alış verişte filmi dikkatle inceliyor. “Mektubu koy,” diyor sonra.

Ekranda hayli güzel bir elyazısı belirdi. Yazı mercek altında komik bir biçimde büyük görünüyordu.

Sevgili Clarice, diye okudu Mason, utancını ve insanların kınamalarını heyecanla ... Yazıdaki ritm, yatağı, odayı, başını döndüren çok eski düşünceleri harekete geçirdi, korkunç rüyalarının yarasını deşti, kalp atışlarının hızı nefesininkini aştı. Makine bu heyecanlanmayı hissetti ve ciğerlerini eskisinden daha hızlı doldurmaya başladı.

Ona acı veren bu hızda bütün mektubu okudu. Sürekli titreşen makinenin üzerinde okumak, at sırtında okumaya benziyordu. Mason gözlerini kapatamıyordu, ama okumasını bitirdiği zaman zihni gözlerinin önündekilerden çok uzaklara gitti. Solunum aygıtı yavaşladı. Sonunda önündeki flüte üfledi.

“Buyrun.”

“Kongre üyesi Vellmore’u ara. Bana kulaklığı getir ve hoparlörü devre dışı bırak.”

“Clarice Starling,” diye mırıldandı makinenin ona verdiği nefesle. İsimde patlayıcı bir sessiz yoktu ve onu hayli iyi telaffuz etti, seslerden hiçbirini yutmadan. Telefon için beklerken, kısa bir süre kestirdi; yüzünde, çarşafının üstünde, örgülü saçlarında yılan balığının gölgesi dolaşıyordu.

7

WASHINGTON ve Kolombiya bölgesi FBI ofisi, Buzzard Point adını, Sivil Savaş sırasında yakınında bulunan hastaneden, akbabaların toplanma yerinden almıştı.

Bugünkü toplantı Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Şubesi, Narkotik ve FBI'ınorta dereceli yöneticilerinin, Clarice Starling'in geleceğini konuşmak üzere yaptığı bir toplantıydı.

Starling patronunun ofisinin önündeki kalın halının kenarındaki koltukta oturuyordu. Yandaki konferans odasının buzlu camdan kapısının boğuklaştırdığı, kalp atışlarını bastıran sesleri işitebiliyordu.

Camın üzerinde, FBI'ın sloganı, "Sadakat, Cesaret, Onur" yazılı bir altın yaldızlı rozet şekli vardı.

Rozetin ardındaki sesler kâh azalıyor kâh ateşli bir şekilde yükseliyordu. Diğer lafları anlayamazken kendi adının söylendiğini işitebiliyordu.

Büronun, Lincoln'a suikast düzenlemekle suçlananların asıldığı, Fort McNair yat limanına bakan güzel bir manzarası vardı.

Gözünün önüne, kendi tabutunun önünden yürüyerek geçip Fort McNair'deki damgacının merdivenlerini tırmanan, orada duran, altındaki sehpa kayıp büyük bir çatırdamayla karanlığa yuvarlanırken müstehcen bir manzara ihtimaline karşı eteği bacaklarına bağlanmış Mary Suratt'ın görüntüsü geldi.

Yan odada adamların sandalyelerini gıcırtıyla geriye iterek ayağa kalkışlarını işitti. Şimdi, bulunduğu ofise doluşuyorlardı. Bazılarını tanıyordu. Tanrı aşkına, soruşturma kurulunun başında müdür yardımcısı Noonan vardı.

Ve kadim düşmanı, uzun boynuyla tıpkı bir çakalı andıran, savcılıktan Paul Krendler vardı. Krendler bir çanak yalayıcısıydı, başmüfettişin kuyruğuydu. Yedi yıl önce ünlü Buffalo Bili olayında, seri cinayetlerin katilini ondan önce yakaladığı zamandan beri, önüne çıkan her fırsatta

Starling'in dosyasına kara lekeler ekliyor, Kariyer Kurulu'ndakilerin kulaklarına fısıldayıp duruyordu.

Bu adamlardan hiçbiri onunla birlikte çarpışmamıştı, onunla birlikte operasyonlara katılmamış, ateş altında kalmamış, saçlarında kalan cam kırıntılarını ayıklamamıştı.

Bir kurt sürüsü, sürünün içindeki sakat hayvana nasıl birdenbire yöneliyorsa, aynı şekilde Starling'e dönüp bakmak için diğerlerini beklemişlerdi.

"Otur, Ajan Starling." Patronu, Özel Ajan Clint Pearsall, sanki saati acıtıyormuş gibi bileğini ovuşturdu.

Starling'in gözlerine bakmadan pencereye dönük bir koltuğu işaret etti. Koltuk, onur değil, bir sorgu koltuğuydu.

Arkalarındaki aydınlık pencereden dolayı yalnız siluetleri görünen yedi adam, sessizce bekliyordu. Starling yüzlerini göremiyordu, ama pencereden vuran ışığın altında adamların bacaklarını ve ayaklarını görebiliyordu. Beşinin de ayaklarında usta modacıların Washington'da popülerleştirdiği, kalın tabanlı mokasen vardı. İkisi taraklı Corfam tabanlı Thom Mcan, geri kalan beşi ise Florsheim giyiyordu. Havada ayak ısısının buharlaştırdığı bir ayakkabı cilası kokusu vardı.

"Belki herkesi tanımıyorsundur Ajan Starling. Bu Müdür Yardımcısı Noonan, onun kim olduğunu bildiğinden şüphem yok. Bu, Narkotik'ten John Eldredge; Alkol, Tütün ve Ateşli

Silahlar'dan Bob Sneed; Benny Holcomb, belediye başkanı yardımcısı ve Larkin Wainwright, Mesleki Sorumluluklar Dairemizde müfettiş," dedi Pearsall. "Paul Krendler -Paul'u tanıyorsun-, Başmüfettişlikten. Paul bize faydası dokunur diye burada."

Starling serviste ne denir biliyordu: Bir federal müfettiş, savaş alanına çarpışma bittikten sonra gelen ve yaralıları süngüleyen kişidir.

Siluetlerden bazıları başıyla selam verdi. Adamlar öne eğildi ve kendisi için toplandıkları kadını zihinlerinde tarttı. Birkaç kalp atımlığı süresince tek laf edilmedi.

Bob Sneed sessizliği bozdu. Starling onu, Waco'daki Davidian Mezhebi felaketindeki kirli çamaşırları yıkama işinden tanıyordu, Alkol Tütün ve Ateşli Silahlar'ın pis işlerini toplum önünde aklama işindeydi. Krendler'in yardakçısıydı ve dalkavukluğuyla ün yapmıştı.

“Ajan Starling, gazetelerin baş sayfalarını ve televizyonların haber programlarını gördün, çoğunluk tarafından Evelda Drumgo’yu vurarak öldüren kişi olarak tanındın. Ne yazık ki bir tür şeytan haline getirildin.”

Starling yanıt vermedi.

“Ajan Starling?”

“Haberlerin benimle bir alâkası yok, Bay Sneed.” “Kadının kucağında bebeği vardı ve bunun yol açacağı problemleri görebilirdin.”

“Kucağında değildi, boynuna asılı bir bohçadaydı, üstelik kadın ellerini bir MAC 10 sakladığı battaniyenin altında gizlemişti.”

“Otopsi raporunu gördün mü?” diye sordu Sneed. “Hayır.”

“Ama asla ateş edenin sen olduğunu inkâr etmedin.” “Mermiyi bulamadınız diye inkâr edeceğimi mi düşünüyorsunuz?” Kendi büro şefine döndü. “Bay Pearsall, bu dostlar arasında bir toplantı, öyle değil mi?”

“Tamamen.”

“Öyleyse, neden Bay Sneed bir mikrofon taşıyor. Teknoloji Departmanı kravatlara takılan bu mikrofonları yıllardır üretmiyor. Göğüs cebinde kayıt yapan bir F-Bird taşıyor. Artık birbirimizi gizlice dinler mi olduk?”

Pearsall’ın yüzü kıpkırmızı oldu. Eğer Sneed kayıt cihazı taşıyorsa, bu yapılabilecek en büyük ihanetti, ama hiç kimse Sneed’e teybi kapatmasını söyleyen kişi olmak istemiyordu.

Sneed öfkeden mosmor, “Ne tavır almana ne de suçlamalarına ihtiyacımız var,” dedi. “Hepimiz sana yardım etmek için buradayız.”

“Bana ne için yardım edeceksiniz? Sizin ofisiniz burayı aradı ve beni söz konusu baskında size yardım etmem için atadı. Evelda Dnımgo’ya iki kez teslim olma şansı verdim. Bebeğin battaniyesinin altında bir MAC 10 taşıyordu. John Brigham’ı vurmuştu. Teslim olmasını isterdim. Olmadı. Önce o, sonra da ben ateş ettim. Öldü. Doğru kaydetti mi diye teybinizi kontrol etmek ister misiniz, Bay Sneed?”

“Evelda Dnımgo’nun orada olacağını önceden biliyordun...”

“Önceden bilmek mi? Ajan Brigham yolda giderken bana Evelda Dnımgo’nun silahla korunan bir laboratuvarda ilaç pişirdiğini söyledi. Beni onunla ilgilenmekle görevlendirdi.”

“Brigham’ın öldüğünü unutma,” dedi Krendler. “Burke de öldü. Her ikisi de çok iyi ajanlardı. Şimdi yoklar, seni ne yalanlayabilir ne

doğrulayabilirler.”

Krendler’in Brigham’ın adını telaffuz etmesi Starling’in midesini bulandırdı.

“John Brigham’ın öldüğünü unutacak son kişi benim Bay Krendler, evet o iyi bir ajandı. Hakikat şu ki, Evelda’yı bana bıraktı.”

“Brigham, Evelda Drumgo ve senin eskiden kalma bir meseleniz olduğunu bildiği halde seni görevlendirdi, öyle mi?”

“Yapma Paul,” dedi Clint Pearsall.

“Ne meselesi?” dedi Starling. “Tertemiz bir tutuklama. Tutuklamadan önce başkalarıyla çarpıştı. Daha önceki tutuklamamda bana karşı koymamıştı ve biraz konuşmuştuk -akıllı bir kadın. Birbirimize karşı uygarca davrandık. Bunu tekrar yapabileceğimi ummuştum.”

“Onunla senin ilgileneceğine dair sözlü talimat verdi mi?” “Aldığım talimatı bildirdim.”

Belediye’den Holcomb ve Sneed kafa kafaya verdiler. Sneed kollarını hafifçe kaldırıp ceketinin kolunu düzeltti. “Bayan Starling, Washington PD’den Memur Bolton, oraya giderken yolda Bayan Drumgo hakkında kötü ifadeler sarf ettiğinizi söyledi. Bununla ilgili konuşmak ister misiniz?” “Brigham’ın talimatı doğrultusunda memurlara Evelda’nın geçmişte şiddet kullandığını, silahlı olduğunu ve AIDS virüsü taşıyıcısı olduğunu anlattım. Ona, çarpışmaya girmeden teslim olması için bir şans verebileceğimizi söyledim. Eğer böyle olursa, onu yerde bastırmak için fiziksel yardımlarını istedim. Bu iş için fazla gönüllü olmadıklarını söyleyebilirim.”

Clint Persall koltuğunda kaykıldı. “Ateş açan korumaların arabası kaza geçirdikten ve adamlardan biri sıvıştıktan sonra, arabanın sallandığını görebiliyor, arabanın içinde bebeğin ağladığını işitebiliyordun...”

“Çığlıklar atıyordu,” dedi Starling. “Herkesin ateşi kesmesi için elimi havaya kaldırdım ve siperimden dışarı çıktım.” “Bu kurallara aykırı,” dedi Eldredge.

Starling ona kulak asmadı. “Silahım çekilmiş, namlu yerde, ateşe hazır pozisyonda arabaya yaklaştım. Marquez Burke aramızdaki açıklıkta can çekişiyordu. Birisi koştu ve kanamayı bastırmaya çalıştı. Evelda bebeğiyle birlikte arabadan çıktı. Ondan bana ellerini göstermesini istedim. ‘Evelda, sakın deneme’ gibisinden bir şeyler söyledim.”

“O ateş etti, sen ettin. Doğruca yere mi yığıldı?”

Starling başıyla onayladı. “Bacakları büküldü, bebeğin üzerine eğilerek yolun ortasında yere çöktü. Ölmüştü.” “Bebeği kapıp suya doğru koştun. İlgi gösterdin,” dedi Pearsall.

“Ne gösterdim bilmiyorum. Her tarafı kan içindeydi, bebeğin de AIDS taşıyıp taşımadığını bilmiyordum, annesinin taşıdığını biliyordum.”

“Ve bebeğin vurulmuş olabileceğini düşündün,” dedi Krendler.

“Hayır, kurşunun nereye saplandığını biliyordum. Açık konuşabilir miyim, Bay Pearsall?”

Gözleriyle karşılaşmayınca konuşmasına devam etti. “Bu baskın tam bir keşmekeşti. Beni, ölmek ya da kucağında bebeğini taşıyan bir kadına ateş etmek arasında bir seçim yapmak zorunda bıraktı. Bebeğini taşıyan bir dişiyi vurdum. En aşağı hayvanlar bile bunu yapmaz. Bay Sneed, hazır itiraf etmişken teybinizi bir kontrol edin isterseniz. Bu duruma sokulmuş olmama isyan ediyorum. Şu anda hissettiğim şeylere isyan ediyorum.” Gözünün önüne yolda yüzükoyun yatan Brigham’ın görüntüsü geldi ve kendini tutamadı. “Hepinizin bu konudan kaçtığını görmek midemi bulandırıyor.”

“Starling...” Pearsall, yüzünde acılı bir ifade, ilk defa onun gözlerine bakıyordu.

“302’yi yazacak fırsatı henüz bulamadığını biliyorum,” dedi Larkin Wainwright. “Onu gözden geçir...”

“Hayır efendim yazdım,” dedi Starling. “Bir kopya Mesleki Sorumluluklar Dairesi’ne gönderildi. Beklemek istemezseniz, bir kopya da üzerimde var. Orada yaptığım ve gördüğüm her şeyi rapora aldım. Bay Sneed’de zaten raporun bir kopyası vardı.”

Starling biraz gereğinden fazla kendinden emin görünüyordu, çok iyi bildiği gibi bu bir hataydı, sesini bilerek alçalttı.

“Bu baskın birkaç sebepten dolayı kötü gitti. Ateşli Silahlar’ın muhbiri bebeğin yeri hakkında yalan söyledi, çünkü baskının başlamasını çok istiyordu, Illinois’de federal jürinin randevusuna yetişmeye çalışıyordu. İkinci olarak Evelda Drumgo baskına geldiğimizi biliyordu. Bir çantada para, diğerinde ise uyuşturucu vardı. Çağrı cihazı hâlâ WFUL-TV’in numarasını taşıyor. Biz oraya ulaşmadan beş dakika önce sinyali aldı. WFUL’un helikopteri bizimle birlikte oraya ulaştı. WFUL’un telefon kayıtlarını inceletin ve kimin bilgi sızdırdığını görün. Çıkarları kentle ilgili

olan biri, baylar. Eğer Ateşli Silahlar, Waco'da yaptığı gibi bilgi sızdırmış olsaydı veya Başmüfettişlik bunu yapsaydı, yerel televizyona değil, ulusal kanallara sızdırırdı."

Benny Holcomb, Belediye adına konuştu. "Belediye'den veya Washington Emniyeti'nden bir bilgi sızdırıldığına dair hiçbir kanıt yok."

"Kanalın telefon kayıtlarını kontrol edin ve görün," dedi Starling.

Pearsall, "Drumgo'nun çağrı cihazı sende mi?" diye sordu.

"Quantico'da kanıtların muhafaza edildiği yerde." Müdür Yardımcısı Noonan'ın çağrı cihazı çalmaya başladı. Kaşlarını çatarak numaraya baktı ve af dileyerek odadan ayrıldı. Kısa bir süre sonra, Paul Krendler'in kendisine katılmasını işaret etti.

Wainwright, Eldredge ve Holcomb, elleri ceplerinde, pencereden dışarı, Fort McNair limanına bakıyorlardı. Komadaki hastalarını bekliyor gibiydiler. Paul Krendler, Sneed'in gözlerini yakaladı ve onu Starling'e yöneltti.

Sneed, Starling'in koltuğunun arkasına ellerini dayadı ve ona eğildi. "Eğer mahkemedeki ifaden, Evelda Drumgo'nun, senin silahından çıkan kurşunla öldürüldüğü yönünde olacaksa, Ateşli Silahlar'dan Brigham'ın senden, çatışma çıkmadan tutuklamayı yerine getirmek için Evelda'yla özel olarak ilgilenmeni istediğine dair FBI imza atmaya hazır. Evelda senin silahından çıkan kurşunla öldü ve işte bu noktada senin servisin, sorumluluğu üstlenmelidir. Örgütler arasında sidik yarışına kalkışılmayacak ve minibüsün içinde onun nasıl bir insan olduğuna dair yaptığın her hangi bir kötüleyici veya düşmanca ifade de gündeme getirilmeyecek."

Starling bir an için Evelda Drumgo'yu, kapıyı açarken, kapıdan çıkarken, aptallığını, onun hayatına mal olmasına karşın kaçmak yerine, nasıl çocuğuyla birlikte savaşma kararı verdiğini görür gibi oldu.

Starling, Sneed'in kravatındaki mikrofona eğildi ve kelimelerin üzerine basa basa, "Onun karakterine dair hiçbir sorunum yok, Bay Sneed, sizden daha iyi bir karaktere sahipti."

Pearsall ofise, yanında Noonan olmadan döndü. "Yardımcı Müdür Noonan ofisine döndü. Baylar bu toplantıyı sona erdiriyorum, sizi daha sonra arayacağım," dedi.

Krendler şaşkınlıkla başını kaldırdı. Değişen politika karşısında birdenbire alarma geçmişti.

“Bir karar vermemiz gerekiyor,” diye itiraz edecek oldu Sneed.

“Yo, gerekmiyor.”

“Ama...”

“Bob, inan bana, bir karar vermek zorunda değiliz. Seni sonra ararım. Ve, Bob...”

“Evet?”

Pearsall Sneed’in kravatına bağlı kabloyu yakaladığı gibi hışımla çekti. Sneed’in gömlek düğmesi yerinden fırladı ve göğsüne yapıştırılmış olan bantlar sıyrılıp çıktı. “Bir daha benim yanıma cebinde kayıt cihazıyla gel de, ayağımı kıçına sokayım.”

Krendler, kendisi dışında herkes odayı terk ederken Starling’e dönüp bakmadı.

Kapıya doğru ayaklarını yerde sürüyerek hareket ediyordu, böylece önüne bakmak zorunda kalmıyordu. Sürünün kıyısındaki bir çakal uzaklaşırken avına nasıl içi giderek bakarsa, uzun boynunun olağanüstü kıvrak eklemlerini kullanarak Starling’e baktı. Yüzünde çeşitli mahrumiyetlerin gölgesi belirdi; Starling’in hem bacaklarına beğeniyle bakmak hem de atılıp o bacağı koparmayı istemek, Krendler’in engelleyemediği bir arzuydu.

8

FBI’DAKİ Davranış Bilimleri Departmanı, seri cinayetlerle ilgilenir. Binanın bodrum katındaki ofislerde, hava durgun ve serindir. Ellerinde renk paletleriyle dekoratörler, geçen yıllarda bu loş yeri daha aydınlık hale getirmek için çok uğraşmıştı. Ortaya çıkan sonuç, bir cenaze evininkinden daha başarılı değildi.

Bölüm şefinin kareli perdeleri olan yüksek pencereli ofisine dokunulmamıştı, ofis eskiden olduğu gibi katran rengindeydi. Jack Crawford orada, üzerinde içinden kâğıtların (aştığı bir sürü dosya istifinin olduğu bir yazı masasında oturuyordu.

Kapıya bir kez vuruldu ve Crawford başını kaldırdığında o çok sevdiği manzarayla karşılaştı; Clarice Starling eşikte duruyordu.

Crawford gülümsedi ve ayağa kalktı. O ve Starling her zaman ayakta konuşurlardı; bu ilişkilerinde ad koymadıkları gizli formalitelerden biriydi. El sıkışmaya ihtiyaçları yoktu.

“Hastaneye geldiğini söylediler,” dedi Starling. “Seni kaçırdığım için kusura bakma.”

“Seni o kadar çabuk taburcu ettikleri için bilakis memnun oldum,” dedi. “Kulağından bahset, nasıl, iyileşti mi?”

“Eğer kamıbahar seviyorsan, çok iyi durumda. Şişkinliğin ineceğini söylediler, yani büyük bir kısmının.” Saçları kulağını örtüyordu. Kulağını göstermeye kalkmadı.

Küçük bir sessizlik oldu.

“Baskının başarısızlığı için beni suçladılar Crawford. Evelda Drumgo’nun ölümü ve her şey için. Çakal sürüsü gibiydiler ve sonra birdenbire durup kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp sıvıştılar. Bir şey onları kaçırttı.”

“Belki bir iyilik meleğin vardır Starling.”

“Belki. Bu sana neye mal oldu Crawford?”

Crawford başını hayır anlamında salladı. “Kapıyı kapatabilir misin Starling?” Crawford cebinde katlanmış bir Kleenex buldu ve gözlük camlarını silmeye koyuldu. “Eğer gücüm yetse, bir şeyler yapardım. Benim pek bir gücüm yok. Senatör Martin halen burada olsaydı, bir koruman olurdu...

O baskında John Brigham’ı harcadılar, bir kâğıt gibi buruşturup attılar. John’u harcadıkları gibi seni de harcamış olsalardı, bu bir utanç olurdu. Senin ve John’un cansız bedenini bir safari jipinin arkasına atmış gibi hissettim kendimi.” Crawford’un yanakları kızardı. Starling, John Brigham’ın mezarının başında, keskin rüzgârda dikilirken yüzünü hatırladı. Crawford, Brigham’ın ölümünün ardından hissettiklerini Starling’le paylaşmamıştı.

“Bir şeyler yaptın Crawford.”

Başıyla onayladı. “Evet, bir şeyler yaptım. Ne kadar memnun olacağını bilmiyorum, bir iş.”

Bir iş. İş, aralarında kullandıkları özel dile ait bir sözcüktü; özel, acil ve sorunları çözen şey anlamına geliyordu. Mecbur kalmadıkları müddetçe, Federal Soruşturma Bürosu’nun belalı bürokrasisi hakkında konuşmazlardı. Crawford da, Starling de, içlerinde çok az inanç bulunan, Tanrı’nın kendilerine yardım etmek için rahatını bozmayacağını bilerek ama bunu yüksek sesle söylemeden, yalnızca önlerindeki hastayı kurtarmakla ilgilenen misyoner doktorlara benziyorlardı. Bu elli bin bebeğin hayatı için Tanrı, yağmur gönderme zahmetine bile girmiyordu.

“Dolaylı olarak sana yardım eden, sana mektup yazan şahıs.”

“Dr. Lecter.” Telaffuz edilen isimden Crawford’un nasıl tiksindiğini epey zamandır biliyordu.

“Evet aynen. Bütün bu zaman boyunca bizden kaçmayı, tamamen bilgimizin dışında olmayı başardı ve şimdi tutmuş sana mektup yazıyor. Niçin?”

Dr. Hannibal Lecter’ın on kişinin katili olarak tanındığı zamanın üstünden yedi yıl geçmişti, Memphis’ten kaçarken yolda beş can daha almıştı.

Sanki yer yarılmış da Lecter içine girmişti. FBI dosyası açık kalmıştı, sonsuza kadar veya yakalanana kadar açık kalacaktı. Aynı şey Tennessee ve

diğer eyaletler için de geçerliydi, ama kurbanların ağlaşıp hükümetin harekete geçmesini talep etmesine karşın onu yakalamakla görevlendirilmiş hiç kimse yoktu.

Onun zihinsel yapısı hakkında koca koca ciltleri dolduran teoriler türemişti, bu teorilerin büyük çoğunluğunu doktorun güçlü kişiliğiyle karşılaşma tehlikesini tecrübe etmemiş kişiler oluşturuyordu. Onun mesleki dergilerde madara etmiş olduğu ve olanlara bakılırsa artık ortaya çıkmanın güvenli olduğunu düşünen psikiyatristlerden de birkaç çalışma vardı. Bunlardan bazıları sapkınlıklarının eninde sonunda onu intihara sürükleyeceğini ve büyük bir ihtimalle halihazırda ölü olduğunu ileri sürüyordu.

Dr. Lecter'a olan ilgi, en azından sanal ortamda büyük ölçüde değişmeden kalmıştı. İnternetin rutubetli zemininde Lecter teorileri zehirli mantarlar gibi bitiyor, doktoru gözleriyle gördüğünü söyleyenlerin sayısı Elvis'inkilere kafa tutuyordu. Kendini Lecter diye tanıtanlar chat odalarını, internetin sisli bataklıklarını bir veba gibi sarıyor, inanılmaz fotoğraflarının gizli kopyaları çirkinlikler koleksiyoncularınca toplanıyordu. Rağbet görme bakımından Fou Tchou Li'nin fotoğrafından sonra, ikinci sıradaydılar.

Yedi yıl sonra doktor hakkında buldukları tek iz, boyalı basın tarafından çarmıha gerildiği sırada Clarice Starling'e gönderilen bir mektup olmuştu.

Mektupta hiçbir parmak izi yoktu, ama FBI mektubun sahte olmadığına hayli ikna olmuştu. Clarice Starling ise bundan adı gibi emindi.

"Bunu neden yaptı Starling?" Crawford neredeyse Starling'e kızgındı. "Hiçbir zaman onu şu boşboğaz psikiyatristlerin iddia ettiğinden daha fazla anlıyormuş ayağına yatmadım. Ama sen bana anlatabilirsin."

"Başıma gelenlerin beni... yıkacağını ve Büro hakkında gerçekleri görmemi sağlayacağını düşünmüş, bir inancın sarsılışına tanık olmaktan büyük zevk alıyor, bu onun en sevdiği şey. Tıpkı eskiden, yıkılan kiliselere dair fotoğrafları toplaması gibi. İtalya'da özel bir ayin sırasında, kilise rahibelerin üzerine çökmüştü ve biri kalkıp yıkıntıların üstüne bir bayrak dikmişti; buna bayılırdı. Ben onu eğlendiriyordum, onun oyuncağıydım. Onunla görüşürken eğitimimdeki boşluklara işaret etmekten büyük keyif alırdı, benim naif olduğumu düşünüyor."

Crawford sözlerine başladığında yılların verdiği tecrübe ve kendini dışarda tutma alışkanlığıyla konuşuyordu, "Senden hoşlanabileceği hiç

aklına geldi mi Starling?” diye sordu.

“Galiba onu eğlendiriyorum. Etrafındaki şeyler onu ya eğlendirir ya da eğlendirmez. Eğer sıkıcı iseler...”

“Hiç senden hoşlandığını hissettin mi?”

Crawford suyun altında nefessiz kalan bir Baptist gibi düşünmekle, hissetmeyi birbirinden tümüyle ayırırdı.

“Beni çok az tanımasına karşın hakkımda bazı şeyler söyledi, ki çok doğruydu. Anlamayı ve hoşlanmayı birbirine karıştırmak çok kolaydır, hepimiz hoşlanılmak için kıvranırız. Bunları birbirinden ayırabilme belki büyümenin bir parçasıdır. Bir insanın sizden hoşlanmadan sizi anlayabilmesi çok çirkin ve benimsenmesi çok zor bir şey. Anlamanın zalimin elinde bir silah olduğunu gördüğümüzde ise daha kötü. Dr. Lecter’ın benden... benden hoşlanıp hoşlanmadığına dair hiçbir fikrim yok.”

“Eğer anlatmanda bir sakınca yoksa, sana ne gibi şeyler söylemişti?”

“Benim hırslı, telaşlı küçük bir köylü olduğumu ve gözlerimin ucuz mücevherler gibi parladığını söylemişti. Ucuz ayakkabılar giydiğimi ve biraz, azıcık beğeni sahibi olduğumu söylemişti.”

“Ve bu seni sarsan bir gerçekti?”

“Evet. Belki hâlâ. Daha iyi ayakkabılar giymeye başladım.”

“Starling, cesaretlendirmek için sana bir mektup gönderdiğinde onu ele verip vermeyeceğini merak etmiş midir?”

“Ele vereceğimi zaten biliyor, bilse iyi eder.”

“Mahkeme onu mahkûm ettikten sonra altı kişi öldürdü,” dedi Crawford. “Miggs’i, tımarhanede senin yüzüne meni fırlattığı için öldürdü, geri kalan beş kişiyi de kaçarken. Bugünkü politik ortamda, eğer yakalanmış olsaydı iğneyi yerdi.” Crawford gülümsedi. Seri cinayetler araştırmasına o öncülük etmişti. Şimdiyse resmi emeklilikle karşı karşıyaydı ve onu en çok zorlayan canavar, dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşıyordu. Dr. Lecter’ın ölümünü hayal etmek onu inanılmaz derecede mutlu ediyordu.

Starling, Crawford’un Migg’in yaptığından, yalnızca onun dikkatini daha fazla toplamasını sağlamak ve onu tehlikeli delileri kapattıkları Baltimore Devlet Hastanesi’ndeki Yamyam Hannibal’i sorgulamaya çalıştığı o korkunç günlere, Jame Gumb’ın çukurunda bir kız çocuğu iki büklüm olmuş ölümü beklerken, Dr. Lecter’ın onunla bir oyuncak gibi oynadığı

günlere götürmek için bahsettiğini biliyordu. Crawford, genellikle asıl meseleye gelirken dikkatini toplardı, tam şimdi yaptığı gibi.

“Dr. Lecter’ın ilk kurbanlarından birinin hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydun?”

“Şu zengin olanı. Aile, doktorun başına ödül koymuştu.” “Evet, Mason Verger. Maryland’da bir solunum aygıtına bağlı yaşıyor. Babası bu yıl öldü ve hazır et sanayisini miras bıraktı. Yaşlı Verger, Mason’a bundan başka, onsuz karnını doyuramayan bir ABD kongre üyesi ve Devlet Denetleme’den birini bıraktı. Mason seninle konuşmak istiyor.” “Benimle?”

“Seninle. Mason’un istediği bu ve birdenbire herkes bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başladı.”

“Bu senin teklifinden sonra Mason’un istediği şey, öyle değil mi?”

“Seni atacaklardı Starling, seni bir paçavraymışsın gibi atacaklardı. John Brigham gibi harcanabilirdin. Yalnızca Ateşli Silahlar’dan birilerini kurtarmak adına. Korku. Baskı. Bugün anladıkları tek dil bu. Biri benim için bir jeton atıp Mason’u aradı ve eğer atılırsan bunun Lecter’ın yakalanmasını ne kadar güçleştireceğini anlattı. Ardında ne olduğunu, Mason’un kimi aramış olabileceğini bilmek istemiyorum, muhtemelen Vekil Vollmer’dır.”

Bir yıl önce olsaydı Crawford böyle yapmazdı. Starling, bazen yaklaşan emekliliğin öncesinde rastlanan zaman yetersizliği deliliğine ait herhangi bir belirti var mı diye Crawford’un yüzünü araştırdı. Hiçbir şey göremedi, ama Crawford tükenmiş görünüyordu.

“Mason pek hoş biri sayılmaz Starling ve sadece yüzünden söz etmiyorum. Elinde ne var ne yok bir kontrol et. İpuçlarını buraya getir, onlar üzerinde çalışacağız. Nihayet.” Starling, Crawford’un yıllardır, hatta o FBI akademisinden mezun olur olmaz, onu Davranış Bilimleri’ne atamak için uğraştığını biliyordu.

Şimdi ise Büro’nun gediklilerinden biriydi, birçok ikincil görevden gedikli. Artık ilk yıllarının zaferi seri katil Jame Gumb’ın yakalamasının onun Büro’daki kariyerinin önünde bir engel olduğunu görebiliyordu. Gumb’ı yakalayarak en azından bir tane güçlü bir düşman edinmiş, kendi döneminden erkeklerin kıskançlığını üzerine çekmişti. Bu ve aşikâr laf dinlemezliği onun, yıllar boyunca baskın timlerinde, banka alarmları için hazır bekleyen timlerde oyalanmasına, elde silah, bir önemsiz görevden

ötekine koşturmasına sebep olmuştu. En sonunda grup çalışmasına uyum sağlayamadığı düşünülmüş, gangsterlerin, çocuk pomocularının arabalarına ve telefonlarına dinleme cihazları yerleştiren, sabaha kadar oturup kayıt cihazı başında nöbet tutan bir teknik ajan yapılmıştı. Ne zaman diğer teşkilatlardan biri baskın sırasında güvenilir bir ele ihtiyaç duysa, o hazırolda bekliyordu. Esnek bir gücü vardı, hızlı ve ateş açma konusunda dikkatliydi.

Crawford bunu onun için bir fırsat olarak görüyordu. Onun her zaman Lecter'ı yakalamak istediğine inanıyordu. Oysa gerçek çok daha karmaşıktı.

Crawford şimdi Starling'in yüzünü inceliyordu. "Yüzündeki barut izinden kurtulmayı hiç denemedin."

Jame Gumb'un tabancasından saçılan yanmış barut izleri çenesinde siyah bir lekeydi.

"Hiç zamanım olmadı."

"Fransızların güzellik izine, bunun gibi, yanağın üstündeki böyle bir mouche'ye ne dediklerini biliyor musun? Bu izin ne anlama geldiğini?" Crawford dövmeler, beden sembolleri ve ritüel sakatlama üzerine koca bir kütüphaneye sahipti.

Starling hayır anlamında başını salladı.

"Buna cesaret adını takıyorlar," dedi Crawford. "Bunu sürekli taşıyabilirsin. Senin yerinde olsaydım, onu muhafaza ederdim."

9

VERGER AİLESİ'NİN, Kuzey Maryland'daki Susquehanna Nehri yakınlarında bulunan Muskrat Çiftliği'ndeki konağında bir cadı güzelliği vardı. Verger hazır et hanedanlığı burayı, 1930 yılında Washington'a daha yakın olmak için Chicago'dan taşındıkları vakit almıştı ve parayı temin etmek mesele bile olmamıştı. İş ve politikadaki keskin zekâları Vergerler'in Sivil Savaş'tan beri ABD ordusunu besleme işini almalarını sağlamıştı.

İspanya-Amerika Savaşı'ndaki "hortlak et" skandalı Vergerler'e hiçbir zarar vermemişti. Upton Sinclair ve müfettişler Şikago'daki sağlıksız et paketleme koşullarını soruştururken Vergerler'de çalışan birçok işçinin kazayla kıyma makinelerinin içine düştüğünü ve paketlenip fırıncıların gözdesi Durham's Püre Leaf hayvan yağı olarak satıldığını bulmuşlardı. Vergerler hiçbir şeyden sorumlu tutulmamış, bu mesele yüzünden hükümetle yaptıkları tek bir kontrat bile bozulmamıştı.

Vergerler bu tür olası skandallardan ve diğerlerinden politikacılara para vererek kurtulmuşlardı, karşılaştıkları tek engel 1906 yılında çıkan Et Sağlık Denetleme Yasası'ydı.

Vergerler'in kıyımı, sezondan sezona değişmesine karşın günde 86.000 sığın ve yaklaşık 36.000 domuzu bulmaktaydı.

Muskrat Çiftliği'nin yeni biçilmiş çimleri, rüzgârda savrulan rengârenk leylak kokusunun mezbaha kokusuyla hiçbir ilişkisi yoktu. Buradaki hayvanlar, ziyaretçi çocuklar için tutulan midilliler ve kuyruklarını bir o yana bir bu yana oynata oynata başları aşağıda çimleri didikleyen kaz sürülerinden ibaretti. Ev, ambar ve bahçe, dokuz kilometrekarelik ulusal ormanın merkezine yakın bir yerde ve İçişleri Bakanlığı tarafından verilmiş özel bir izinle sonsuza kadar burada kalma hakkına sahipti.

Zenginlerin ikamet ettikleri birçok yer gibi Muskrat Çiftliği de yolu kolayca bulunan yerlerden biri değildi. Clarice, otoyolda ilerlerken çiftliğin kapısını yanlışlıkla çok gerilerde bıraktı. Servis yolundan geriye

döndüğündeyse ilk olarak, yüksek çitlerinin ormanı dışarıda bıraktığı, zincirlerle ve kilitlerle sağlama alınmış büyük alışveriş kapısıyla karşılaştı. Kapının arkasındaki yangın yolu, her iki taraftan üzerine eğilen koca ağaçların arasında kayboluyordu. Yolda telefon kulübesi yoktu. İki mil kat ettikten sonra, ardında kilometrelerce uzunlukta iyi düzenlenmiş beton bir yolun olduğu dış kapıya geldi. Üniformalı bekçinin elindeki listede adı vardı.

Birkaç kilometre boyunca bakımlı yoldan ilerledikten sonra çiftliğe geldi.

Yolu geçen bir kaz sürüsüne yol vermek için gürüldeyen Mustang’ini durdurdu. Evin dört yüz metre kadar ötesindeki ambardaki tombul midillilere binen çocukları görebiliyordu. Önündeki ana bina, alçak tepeler arasına özenle yerleştirilmiş Stanford White mimarisinde bir konaktı. Arazi, bir hayaller köyü gibi, sağlam ve verimli görünüyordu. Manzara onu çarptı.

Vergerler, Starling’in henüz bulunduğu yerden göremediği bir istisna, tıbbi deneylerle eklenen acayip beşinci bir bacak gibi görünen modern bir eklenti dışında, konakta bir değişiklik yapmayacak kadar sağduyu sahibiydiler.

Starling evin kemerli konak kapısının önüne arabasını park etti. Motor durduğunda geriye kalan sessizlikte kendi nefesini işitebiliyordu. Arabanın aynasından bir atlının yaklaştığını gördü. Starling arabadan çıkarken taş zemin toynakların altında çınlıyordu.

Kısa sarı saçları olan geniş omuzlu biri eğerden aşağı atladı. Başını uşağa çevirmeden dizginleri ona uzattı. “Onu yürüterek götür,” dedi binici çatallı sesiyle. “Ben Margot Verger’im.”

Starling, yakından bakınca onun bir kadın olduğunu gördü. Kadın, kolunu kırmadan, dimdik, elini uzattı. Belli ki Margot Verger vücut geliştiriyordu. Boyun kasları gelişmişti ve geniş omuzları ile kolları tenis gömleğini iyice germişti. Gözlerinde kuru parıltılar vardı, sanki gözyaşı eksikliğinden mustaripmiş gibi rahatsız görünüyordu. Kadife bir binici pantolonu ve mahmuzsuz bir çizme giyiyordu.

“Araban ne?” diye sordu. “Eski bir Mustang?”

“88 model.”

“Beş litre? Fırlamaya hazır bir canavar gibi duruyor.” “Evet, bir sürat Mustang’i.”

“Seviyor musun?”

“Çok.”

“Neyine yarıyor ki?”

“Bilmem, sanırım benim için yeterli.”

“Seni korkutuyor mu?”

“Hayır, saygı duyuyorum. Yani saygı duyarak kullanıyorum,” dedi Starling.

“Hakkında bilgin var mı, yoksa öylesine mi satın aldın?” “Onu satın almaya karar verebilecek kadar bir şeyler biliyordum, devletin el koyduğu malların açık attırmasında aldım. Sonra daha çok şey öğrendim.”

“Sence benim Porche’u geçer mi?”

“Bu hangi Porche olduğuna bağlı. Kardeşinizle konuşmam gerekiyor.”

“Beş dakika içinde ona banyo aldırmış olurlar. Yola koyulabiliriz.” Yürürken çizgili kadife binici pantolonu Margot Verger’in kalın baldırları arasında hışırdıyordu. Starling, kadının seyrekleşmiş sarı saçlarına bakınca acaba steroid hapları yüzünden büyüyen klitorisinin üzerini bantlamak zorunda kalıyor mu diye merak etti.

Çocukluğunun büyük bir kısmını Lutherci bir yetimhanede geçiren Starling için ev, devasa genişliği, başının üstündeki renkli camlarla kaplı kubbeleri ve görünüşündeki dikkat çekicilikle ölü insanların portrelerinden oluşan yağlıboya tablolarıyla bir müzeyi andırıyordu. Duvarlarda Çin porselenleri asılı, hollerde Fas halıları seriliydi.

Verger konağının yeni eklentisine geldiklerinde üslup birdenbire değişti. Bu işlevselci modern yapıya, kemerli hol ile bir tezat teşkil eden buzlu camla kaplı çift kanatlı bir kapıdan giriliyordu.

Margot Verger kapının dışında durakladı. Pırıltılı, rahatsız edici bakışlarını Starling’e dikti.

“Bazı insanlar Mason’la konuşmakta zorlanır,” dedi. “Eğer rahatsız olur veya dayanamazsan ona sormayı unuttuklarını bana sorabilirsin.”

Hepimizin bildiği ama henüz adlandırmadığımız bir duygu var: kibirli olmaya hakkın olduğunu önceden bilmek... Starling bu duyguyu Margot Verger’in yüzünde gördü. ‘Teşekkür ederim’ demekle yetindi.

Starling’i şaşırtan girdiği bölümdeki ilk odanın geniş ve iyi döşenmiş bir oyun odası olduğuydu. İçleri doldurulmuş koca hayvanların arasında iki Afro-Amerikan çocuk oynuyordu. Biri atlıkarıncaya binmiş, öteki yerde

oyuncak bir kamyon sürüyordu. Odanın köşesinde park etmiş çeşit çeşit üç tekerlekli bisiklet, arkasındaysa altı kalın minderle kaplanmış ip merdivenler vardı.

Hasta bakıcı üniforması giymiş uzun boylu bir adam, oyun odasının bir köşesinde duran aşk koltuğuna oturmuş Vogue okuyordu. Duvarlarda bir kısmı tavana yakın, bir kısmı göz seviyesine monte edilmiş bir dizi kamera vardı. Köşede, tavana monte edilmiş kameralardan birisi Starling ile Margot Verger'i takip ediyor, merceği zoom yapıyordu.

Starling siyah bir çocuk görmenin onu şaşırtacağı noktayı çoktan aşmıştı, bu çocukların mevcudiyetlerinin mutlulukla farkındaydı. Margot ile birlikte yan odaya geçerken oyuncaklarla insana neşe veren meşguliyetlerini görmek hoş bir şeydi.

"Mason çocukları seyretmesini seviyor," dedi Margot Verger. "Onu görünce korkuyorlar, çok küçük olanlar dışında, o da bu küçük çocukları buradan seyrediyor. Daha sonra midillilere biniyorlar. Baltimore'daki gündüz bakım evinden geliyorlar."

Mason Verger'in odasına ancak bu banyo içinden gidilebiliyordu, eklentinin tüm genişliğini kaplayan hayli güzel bir hamamdı. Bu kurumsal görünüş, bütün çelikler, kromlar, halılar, geniş duşluklar, paslanmaz çelik tüpler, kaldırma vinçleri, portakal renkli örgülü hortumlar, rayihaların devasa bir cam kabini, hepsi Floransa'daki Santa Maria Novella Eczacılık'tan getirilmişti. Banyo az önce kullanıldığı için buhar içindeydi, havada balsam ve keklik üzümü kokusu vardı.

Starling, Mason Verger'e tahsis edilmiş odanın kapısının ardından sızan ışığı görebiliyordu. Kız kardeşi tokmağına dokunur dokunmaz kapı açıldı.

Mason Verger'in odasındaki divan yoğun bir biçimde yukarıdan aydınlatılmıştı. Divanın arkasındaki duvarda, William Blake'in, Tanrı'yı pergelle ölçüm yaparken gösteren, "Günlerin Başlangıcı" adlı tablosu asılıydı. Resmin üzerinde Verger patriyarşisinin yakın zamandaki kaybının anısına siyah bir kumaş vardı. Odanın geri kalan bölümü karanlıktı.

Karanlığın içinden ritmik bir şekilde çalışan ve her vuruşta iç çeken bir makinenin gürültüsü geliyordu.

"İyi günler Ajan Starling." Mekanik olarak güçlendirilmiş titreşimli bir sesti duyduğu.

“İyi günler, Bay Verger,” diye yanıtladı Starling karanlığın içinden gelen sesi, başının üzerindeki lamba ensesini yakıyordu. Gün başka bir yerdeydi. Gün buraya girmemişti.

“Oturun.”

Bunu yapmak zorundayım. Ya şimdi, ya hiçbir zaman...

“Bay Verger, konuşmalarımız mahkemede delil olarak kullanılacaktır, bu yüzden bunları kaydetmeliyim, buna bir itirazınız var mı?”

“Devam edin.” Ses, makinenin iç çekişleri arasından geliyordu. “Margot, bizi yalnız bırakabilirsin, şimdi.”

Margot Verger, Starling’e bir kez bile bakmadan sürücü pantolonunun çıkardığı hışırtıları geride bırakarak gözden kayboldu.

“Bay Verger, eğer sizin için sorun olmazsa mikrofonu sizin... üzerinize veya yastığınıza takmak istiyorum ya da isterseniz bir hastabakıcı çağırayım.”

“Nasıl istersen,” dedi ses. Aygıtın bir sonraki mekanik soluğunu bekledi. “Ben hemen karşınızdayım, kendi başınıza yapabilirsiniz.”

Starling’in hemen bulabileceği herhangi bir ışık açma kapama düğmesi yoktu. Yüzüne ışık vurmazsa daha iyi görebileceğini düşünerek karanlıkta bir eliyle boşluğu yoklayarak balsam ve keklik üzümü kokusuna doğru yürüdü.

Mason ışığı açtığında yatağa sandığından daha yakındı.

Starling’in yüz ifadesi değişmedi. Mikrofonu taşıyan eli, belki bir iki santimetre geriye sıçradı.

Aklına ilk gelen düşünce, karnında ve göğsünde hissettiği duygulardan farklıydı; bu, konuşma bozukluğunun dudak yokluğundan kaynaklandığını öğrendiği bir gözlemdi, ikinci düşündüğü şey, adamın kör olmadığıydı. Nemlendirmek için bir tüp eklenmiş merceğin arkasındaki tek mavi gözün göz kapağı yoktu. Geri kalanında ise, yıllar önce cerrahların deri eklemeyle kemiğin üzerine ne yapabildilerse o vardı.

Burunsuz, dudaksız, yüzünde yumuşak bir doku bulunmayan Mason Verger, derin, çok derin okyanuslarda yaşayan bir yaratık gibi dişten ibaret. Korku maskelerine alışkın olduğumuz için onu ilk gördüğümüzde bir şok yaşamıyoruz. Şok daha sonra, bu insan yüzünün gerisinde bir zihin olduğunu fark ettiğiniz zaman geliyor. Hareketleriyle çenenin oynaması, sizi görmek için göz yuvarlarının yuvarlanması midenizi altüst ediyor.

Mason Verger'in gür saçları vardı ve tuhaf bir biçimde yüzünde bakılması en güç yerdi. Yer yer gri tellerin olduğu at örgüsü saç, eğer yastıktan aşağı dökülmesine izin verilse yere değecek kadar uzundu. Bugün örgülü saçları respiratörün bir kaplumbağayı andıran sırtında kümelenmişti.

Çarşafın altında Mason Verger'in yükseltilmiş hastane yatağının üzerindeki bedeni üçgen şeklinde incelerek yok oluyordu.

Yüzünün önünde panflüt veya armonika gibi görünen parlak plastikten bir kumanda aygıtı vardı. Dilini kıvırarak flüte yaklaştırdı ve respiratörünün bir sonraki vuruşuyla birlikte üfledi. Yatağı bir uğultuyla yanıt verdi ve başını yükselterek yüzünü biraz Starling'e doğru çevirdi.

"Olanlar için Tanrı'ya şükrediyorum," dedi Verger. "Bu benim kurtuluşumdu. İsa'ya inanıyor musunuz Bayan Starling? İmanınız var mı?"

"Koyu bir dini ortamda yetiştirildim Bay Verger, böyle bir ortamdan geride ne kalırsa ona sahibim," dedi Starling. "Şimdi, sizin için bir sakıncası yoksa, bunu yastık örtünüze iliştirmek istiyorum. Burada, elimde durmayacak öyle değil mi?" Sesi kendisine fazla canlı ve hemşirevari geldi.

Mason'un başının yanındaki elini, yan yana duran tenlerini, yüzüne sonradan eklenen ve açılıp kapanmalarıyla yutkunan kurtçuklara benzeyen yapay damarlardaki pompalanan kanı görmek Starling'in işini kolaylaştırmıyordu.

Mikrofonu takıp, çok şükür diyerek geri dönüp kayıt cihazının olduğu masaya doğru yürüdü.

"FBI'dan Özel Ajan Clarice M. Starling, numara 5143690, Sosyal Sigorta numarası 475989823 olan Mason R. Verger'in yukarıda bildirilen tarihte, kendi evinde yeminli ifadesini alıyor. Bay Verger ABD Yüksek Savcılığı'nca karara bağlanmış olan dokunulmazlığı altında konuşuyor.

Şimdi, Bay Verger..."

"Sana yaz kampını anlatmak istiyorum," diye sözünü kesti respiratörün verdiği solukla birlikte. "Şimdi tekrar hatırlamaya başladığım, harika bir çocukluk tecrübesiydi, kısaca..."

"Bundan daha sonra söz edebiliriz, Bay Verger, ama sanırım biz..."

"Bundan şimdi söz edebiliriz, Bayan Starling. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlayacaksınız. Size Isa'yla nasıl karşılaştığımı anlatacağım. Bundan daha önemli bir şey işitmeyeceksiniz bugün benden." Makinenin ona nefes vermesi için bekledi. "Babamın parasını ödediği bir Hıristiyan

kampıydı. Yüz yirmi beş kampçıyla birlikte Michigan gölündeydik. Bazıları çok şanssızdı ve bir parça şekerleme için her şeyi yapardı. Belki bundan faydalandım, belki o zamanlar çikolatayı geri çevirip benim istediğimi yapmadıkları takdirde çok acımasız oluyordum. Hiçbir şeyi saklamıyorum. Çünkü artık iyi biriyim."

"Bay Verger gelin bazı malzemelere..."

Onu dinlemiyordu, yalnızca makinenin nefes vermesi için bekliyordu. "Benim dokunulmazlığım var, Bayan Starling ve artık hiçbir sorun yok. İsa'nın onayladığı dokunulmazlığım var. ABD Yüksek Savcılığı'nın onayladığı dokunulmazlığım var. Şükürler olsun. Ben özgürüm, Bayan Starling ve artık her şey yolunda. O'nunla birlikteyim ve artık her şey yolunda. O, Dirilmiş İsa ve biz kampta onu 'Dirisa' diye adlandırıyorduk. Hiç kimsenin alt edemediği 'Dirisa'. Anlarsın, biraz modernleştirdik. 'Dirisa'. Ona Afrika'da hizmet ettim, hamdolsun, Chicago'da hizmet ettim, şefaati üstümüze, O'na şimdi de hizmet ediyorum, beni bu yataktan kaldıracak, düşmanlarımı kahredecek ve onların kadınlarının ağıt çığlıklarını işiteceğim ve her şey yolunda..." Tükürüğünü yuttu ve yüzündeki damarlar kararmış ve zonkluyordu.

Starling bir hastabakıcı çağırmak için ayağa kalktı, ama daha kapıya varmamıştı ki Mason'un sesi onu durdurdu. "Ben iyiyim, her şey yolunda."

Belki, doğrudan bir soru onu yönlendirmeye çalışmaktan daha iyi sonuç verecekti.

"Bay Verger, mahkeme Dr. Lecter'ı tedavinizi üstlenmekle görevlendirmeden önce onunla karşılaşmış mıydınız? Tanıyor muydunuz?"

"Hayır."

"Her ikiniz de Baltimore Flarmoni'nin yönetimindeydiniz."

"Bana sadece katkılarımızdan dolayı bir koltuk verdiler. Oylama olduğu zamanlar avukatımı gönderirdim."

"Dr. Lecter'ın mahkemesinde ifade vermediniz."

Ona nefes alma şansı verecek şekilde sorularını zamanlamayı öğreniyordu.

"Bana onu altı kez, yedi kez mahkûm etmeye yetecek kadar kanıta sahip olduklarını söylediler. Adam deli olduğunu iddia ederek kurtuldu."

"Onun deli olduğuna karar veren bizzat mahkemeydi. Dr. Lecter bunu istemedi."

“Bu sınıflandırmanın önemli olduğuna inanıyor musunuz?”

Bu soruyla birlikte Starling, onun şimdiye kadar olduğundan farklı sözcükler kullandığını ve Mason’un sandığından daha akıllı ve bilgili olduğunu düşündü.

Büyük yılan balığı ışığa alışmış ve akvaryumun içindeki kayadan çıkarak çok güzel bir biçimde krem rengi noktalarla bezeli kahverengi bir kurdele gibi sonsuz çemberler çizmeye başlamıştı.

Starling gözünün kıyısında hareket eden balığın farkındaydı.

“O bir Muraena Kidako,” dedi Mason. “Tokyo’da daha büyüğü yakalandı. Bu, büyüklükte ikinci. Bu Brutal Moray için ortak bir isim. Nedenini bilmek ister misin?”

“Hayır,” dedi Starling ve not defterinden bir sayfa çevirdi. “Öyleyse, mahkemenin karar verdiği terapi sırasında, Bay Verger, Dr. Lecter’ı evinize davet ettiniz.”

“Bundan utanç duymuyorum. Her bir şeyi anlatacağım. Artık her şey yolunda. Çok kolay kurtulmuştum; beş yüz saat kamu hizmetinde, köpek evinde çalışmak ve Dr. Lecter’dan tedavi almak şartıyla salınmıştım. Eğer doktoru bir şeylere bulaştırırsam terapisine katılma zorunluluğundan kurtulur ve katılmadığım zamanlar bunu aleyhime kullanamaz veya en azından bazen seanslara iyi kafayla gidebilirim, diye düşünmüştüm.”

“Bu Owins Mills’teki evinizdeyken oldu.”

“Evet, Dr. Lecter’a her şeyi anlattım, Afrika’yı, İdi’yi, her şeyi ve ona malzemelerimden bazılarını göstereceğimi söyledim.”

“Gösterecek?...”

“Takım taklavat. Oyuncaklar. İşte orada, köşede İdi Amin için kullandığım küçük giyotin duruyor. Onu cipinin arkasına atıp istediğin yere götürebilirsin, en uzak köylere bile. Kurması on beş dakika sürüyor. Manivela ile bıçağı yükseltmek mahkûmun on dakikasını alıyor, kadın veya çocuk için ise daha uzun. Bunlardan utanmıyorum, çünkü arındım.”

“Dr. Lecter evinize geldi.”

“Evet. Deriler içinde kapıyı açtım, anlarsın, bir tepki bekledim, hiçbir tepki görmedim. Benden korktuğunu düşünüyordum, ama öyle görünmüyordu. Benden korkmak şimdi çok komik geliyor. Onu yukarı davet ettim. Ona barınaktan alıp getirdiğim, bir kafesin içinde tuttuğum iki

arkadaş köpeği gösterdim. Onlara yiyecek vermiyordum, yalnızca su. Sonunda ne olacağını merak ediyordum.

“Ona asılı ilmeğimi gösterdim, bilirsin, otoerotik asfeksi, mastürbasyon yaparken kendini asıyorsun, ama tam anlamıyla değil, iyi hissediyorsun şey sırasında... Beni dinliyor musun?”

“Dinliyorum.”

“Ama o dinlemiyor gibiydi. Nasıl kullandığımı sordu ve ben ‘koca psikiyatrist bunun nasıl kullanıldığını bilmiyor,’ dedim, o, -yüzündeki gülümsemeyi hiç unutmayacağım-‘Göster bana,’ dedi. Şimdi sıçtım çarkına diye düşündüm o zaman.”

“Ve ona gösterdin.”

“Bundan utanç duymuyorum. Hatalarımızla büyürüz. Ben artık arınmış biriyim.”

“Lütfen devam edin, Bay Verger.”

“Ve büyük aynamın önünde ilmiği aşağı çektim ve boynuma taktım ve ipin ucunu bir elimle tuttum, onun tepkisini bekleyerek diğer elimle çekmeye başladım, ama hiçbir tepki vermiyordu. Genellikle insanların zihinlerini okuyabilirim.

Odanın köşesinde bir koltukta oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı ve ellerini dizinde birleştirmişti. Sonra ayağa kalktı, elini cebine koydu, asil bir ifadeyle, tıpkı James Mason’un çakmağına uzanışı gibi biraz nitrat ister misin diye sordu? Hey diye düşündüm. Şimdi bir tane bana verirse, hayatı boyunca lisansını korumak için sürekli vermek zorunda kalacak. Yirmi dört saat açık ecza deposu. Eğer raporu okursan yalnızca nitrat olmadığım göreceksin.”

“Melek Tozu ve diğer metafetaminler ve biraz asit,” dedi Starling.

“Heyyy, görmeliydin. Kendimi izlediğim aynaya gitti ve tabanını tekmeledi ve keskin bir cam parçası aldı. Ben uçuyordum. Bana yaklaştı, cam parçasını verdi ve gözlerimin içine bakarak Yüzünü bunlarla soymak ister misin?’ diye sordu. Köpekleri kafesinden çıkardı. Onları yüzümle besledim. Bütün eti soymamın çok uzun zaman süreceğini söylediler. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Dr. Lecter ilmeğin yardımıyla boynumu kırdı. Hayvan barınağında köpeklerin karnını yarıp burnumu geri aldılar. Ama eklenen deriler burnumu kabul etmedi.”

Starling masadaki kâğıtları düzeltmek için ihtiyacı olandan daha fazla zaman kullandı.

“Bay Verger, Dr. Lecter Memphis’teki hücresinden kaçtıktan sonra aileniz onun başına ödül koydu.”

“Evet, bir milyon dolar. Bir milyon. Dünya çapında bir duyurusunu yaptık.”

“Ayrıca tutuklama falan olmasa da onunla ilgili her türlü bilgi için de para ödemeyi teklif ettiniz. Bu bilgiyi bizimle paylaşmanız gerekli. Her zaman bunu yaptınız, öyle değil mi?”

“Tam değil, ama paylaşmaya değecek bir şey olmadı hiç.”

“Bunu nereden biliyorsunuz? İpuçlarından bazılarını bizzat takip ettiniz mi?”

“Değersizliklerini öğrenecek kadar. Sonra neden yapmayacakmışız... Siz hiçbir şey anlatmadınız bize.Crete’den, sonunda hiçbir şey çıkmayan bir ipucu edindik, sonra Uruguay’dan hiç doğrulayamadığımız bir tane. Şunu anlamanızı istiyorum, Bayan Starling, bu bir intikam davası değildir. Tıpkı kurtarıcılarımızın Romalı askerleri bağışlaması gibi, Dr. Lecter’ı bağışladım.”

“Bay Verger, elinizde bir şeyler olabileceğini ima ettiniz.”

“Son masanın çekmecesine bak.”

Starling çantasından beyaz pamuk eldivenlerini çıkardı ve ellerine taktı. Çekmecede büyük bir zarf vardı. Kalın ve ağırdı. Röntgen filmini zarftan çıkardı ve üstündeki lambaya tuttu. Film, bir sol el röntgeniydi. Parmakları saydı, dört parmak ve başparmak.

“Eklem yerlerine bakın, neden bahsettiğimi biliyor musunuz?”

“Evet.”

“Parmağın oynak yerlerini sayın.”

Beş oynak yeri. “Başparmağı da sayarsak bu kişinin sol elinde altı parmağı var. Tıpkı Dr. Lecter gibi.”

Röntgen numarasının ve kaynağının olması gereken köşe kırpılmış.

“Nereden gönderilmiş?”

“Rio de Janerio. Daha fazlasını öğrenmek için ödemek zorundayım. Çok daha fazlasını. Dr. Lecter olup olmadığını bana söyleyebilir misiniz? Ödemem gerekip gerekmediğini bilmeliyim.”

“Deneyeceğim, Bay Verger. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Filmin geldiği paket sizde mi?

“Geldiği plastik torba, Margot’da. Size onu verecek. Eğer kusura bakmazsanız bayan Starling, şimdi biraz yorgunum ve bakıma ihtiyacım var.”

“Ofisim size haber verecektir, Bay Verger.”

Starling’in odadan çıkmasının üzerinden çok geçmemişti ki Mason Verger flütünü dişleyip “Cordell?” diye seslendi. Hastabakıcı odaya geldi ve üzerinde BALTİMORE KENTİ, ÇOCUK BAKIM DEPARTMANI yazan dosyayı ona okudu.

“Adı Franklin, öyle mi? Onu içeri gönder,” dedi Mason ışığı kapatarak.

Küçük çocuk koltukların önünde parlak ışığın altında tek başına dikiliyor, gözlerini kısarak karanlığa bakıyordu. Titreşimli ses geldi, “Franklin, sen misin?”

“Franklin,” dedi küçük oğlan.

“Nerede kalıyorsun, Franklin?”

“Anne, Shirley ve Stringbean’le.”

“Stringbean her zaman orada mı kalıyor?”

“Gelip gidiyor.”

“Gelip gidiyor mu dedin?”

“Hı hı.”

“Anne senin gerçek annen değil, öyle değil mi Franklin?” “O benim cici annem.”

“Her zamanki cici annen değil, öyle mi?”

“Cık”

“Evini seviyor musun, Franklin?”

Çocuk birden açıldı. “Bizim Minnacık Kedimiz var. Anne fırında puf puf kekler pişiriyor.”

“Ne zamandır annenin evindesin?”

“Bilmem.”

“Doğum günü yaptınız mı?”

“Bir kere. Shirley, gazoz yaptı.”

“Gazoz seviyor musun?”

“Çileklisini.”

“Mama ve Shirley’i seviyor musun?”

“Seviyorum, sonra, sonra ve Minnacık Kedi’yi.”

“Orada yaşamak istiyor musun? Yatağa gittiğin zaman korkuyor musun?”

“Shirley’in yatağında uyuyorum. Shirley büyük bir kız, o korkmaz.”

“Franklin, artık orada anne, Shirley ve Minnacık Kedi’yle birlikte yaşayamazsın. Oradan ayrılmak zorundasın.” “Nerden biliyon?”

“Devlet baba söylüyor. Anne işini kaybetti ve artık ona güvenmiyorlar. Polis evinizde esrar sigarası bulmuş. Bu haftadan sonra anneyi bir daha göremezsin. Bu haftadan sonra Shirley’i ve Minnacık Kedi’yi göremezsin.”

“Hayır,” diye itiraz etti Franklin.

“Belki de artık seni istemiyorlardır, Franklin. Kötü şeyler yapmadın değil mi? Vücudunda bir yara mı var, yoksa kötü bir şey mi? Belki derinin rengi onların seni sevmesini engelleyecek kadar koyudur?”

Franklin gömleğini kaldırdı ve küçük siyahi karnına baktı. Başını sallıyor, ağlıyordu.

“Minnacık Kedi’ye ne olacağını biliyor musun? Minnacık Kedi’nin adı ne?”

“Minnacık Kedi, onun adı bu.”

“Minnacık Kedi’ye ne olacağını biliyor musun? Polis Minnacık Kedi’yi hayvan barınağına götürecek ve doktorlar ona iğne yapacak. Sana iğne yaptılar mı? Hastabakıcı sana iğne yaptı mı? Parlak bir iğneyle? Minnacık Kedi’ye bir iğne yapacaklar. İğneyi gördüğü zaman çok korkacak. İğneyi Minnacık Kedi’ye batıracaklar, canı yanacak ve ölecek.”

Franklin gömleğinin ucunu yakaladı ve yüzüne çekti. Anne ona yapmamasını söylediği günden beri, bir yıldır yapmadığı bir şeyi yaptı, parmağını ağzına götürdü.

“Buraya gel,” dedi karanlıktaki ses. “Buraya gel ki sana Minnacık Kedi’yi nasıl iğne yemekten kurtaracağını anlatayım. Minnacık Kedi’nin iğne yemesini ister misin, Franklin? Hayır. O zaman gel buraya.”

Franklin gözlerinden yaşlar boşalarak, başparmağını emerek yavaşça karanlığa doğru yürüdü. Yatağa iki metre kadar kalmıştı ki Mason armonikasına üfledi ve ışıklar yandı.

Doğuştan sahip olduğu cesaretle midir, Minnacık Kedi’yi koruma isteğiyle midir, yoksa artık yaşayacağı bir yer olmadığının yıkıcı bilgisiyle

midir bilinmez Franklin bir nebze olsun irkilmedi. Kaçmadı. Olduğu yerde kaldı ve Mason'un yüzüne baktı.

Eğer Mason'un bir alnı olsaydı, bu düş kırıcı sonuç sebebiyle muhakkak kırışırdı.

"Minnacık Kedi'yi iğne yemekten kurtarabilirsin, eğer ona kendi ellerinle fare zehri verirsen," dedi Mason. Sözlerinde sessizlik duraklamaları yoktu, ama Franklin anladı.

Franklin başparmağını ağzından çıkardı.

"Sen cimri bir kurumuş kakasın," dedi Franklin. "Ayrıca çirkinsin de." Arkasını döndü, örülmüş hortumlar boyunca oyuncak odasına koşarak odadan çıktı.

Mason onu ekrandan izledi.

Hastabakıcı ona baktı, bir yandan Vogue'i okur gibi yaparken öte yandan oğlanı dikkatle izledi.

Artık oyuncaklar Franklin'in umurunda değildi. Öteye gitti ve yüzünü duvara dönerek zürafanın üzerine oturdu. Parmaklarını emmediğinde tüm yapabildiği buydu.

Cordell onu dikkatle izledi. Çocuğun omuzlarının sarsıldığını görünce, hastabakıcı ona doğru gitti ve gözyaşlarını steril bir bezle sildi. Islak bezi Mason'un martini bardağının içine koydu ve oyun salonunun buzdolabındaki portakal suyu ve kolaların yanında soğumaya bıraktı.

10

Dr. HANNIBAL LECTER'la ilgili tıbbi kayıtları bulmak kolay değildi. Tıbbi başarıya ve birçok tıp doktoruna karşı o hiç vazgeçmediği küçümsemesini göz önüne aldığınızda, hiçbir zaman kişisel bir doktoru olmamasında şaşırtıcı bir yan yok.

Dr. Lecter'ın kaçmadan önce tutulduğu, Tehlikeli Deliler'e ayrılmış Baltimore Devlet Hastanesi; Memphis'e felaketle sonuçlanan transferinden sonra kapatılmış, yıkılmayı bekleyen metruk bir bina hâline gelmişti.

Tennessee Emniyet Amirliği görevlileri, Dr. Lecter'ın kaçışından önceki son nezaretçileriydi ve tıbbi kayıtlarının kendilerine hiç gönderilmemiş olduğunu iddia ediyorlardı. Onu Baltimore'dan Memphis'e getiren memur artık ölmüştü ve herhangi bir tıbbi kaydı değil, yalnızca mahkûma dair belgeler imzalamıştı.

Starling telefon ve bilgisayar başında bir gün geçirmiş, sonra da Quantico ve J. Edgar Hoover Binası'nda kanıt muhafaza odalarını kendi elleriyle aramıştı. Öğlene kadar Baltimore Polis Karakolu'nun tozlu ve pis kokulu balyalarla dolu kanıt odasında oraya buraya tırmanmış, insanı deli eden bir öğleden sonrayı ise odaların kapılarını açmanın bile saatler sürdüğü Fitzhugh Memorial Kütüphanesi'nde Hannibal Lecter Koleksiyonu'nun darmadağınık sayfaları arasında geçirmişti.

Tüm çabalarının sonunda eline geçen, Maryland Eyalet Polisi tarafından ilk tutuklandığı zaman Dr. Lecter'a yapılan üstünkörü bir fiziksel muayenenin tek sayfadan ibaret sonucuydu. Tıbbi geçmişiyle ilgili hiçbir bilgi eklenmemişti.

Inelle Corey, Baltimore Tehlikeli Deliler Devlet Hastanesinin yıkımını sağ salim atlatmış ve Maryland Devlet Hastanesi'nde kariyerine devam etmişti. Starling'in ofisine gelmesini istememişti, bu yüzden zemin kattaki kafeteryada buluştular.

Starling'in alışkanlığı buluşma yerine erken gitmek ve buluşma noktasını uzaktan gözlemlemekti. Corey dakikti. Yaklaşık kırk beş yaşlarında, şişman ve solgundu. Takısız ve makyajsızdı. Saçları neredeyse beline geliyordu. Liseden beri aynı saça sahipti ve çorabın üstüne beyaz bir sandalet giymişti.

Starling kafeteryanın tezgâhında şekerlerle oynayarak Corey'in kararlaştırdıkları masaya oturmasını izledi.

Bütün Protestanların birbirine benzediği kuruntusuna kapılabilirsiniz. Ama bu doğru değil. Tıpkı Karayipli biri nasıl belli bir adayı ötekinden kolaylıkla ayırırsa, Lutherciler tarafından yetiştirilmiş Starling, kadına şöyle bir baktı ve kendi kendine İsa 'nıtı kilisesi, hatta bir olasılık, Nazarane dedi.

Starling takılarını, kolundaki sade künyeyi, kulaklarındaki küçük altın küpeleri çıkarıp çantasına koydu. Saati plastikti, mesele olmazdı. Görünüşünde bundan başka değiştirebileceği pek bir şey yoktu.

"Inelle Corey? Kahve?" Starling iki fincan kahve taşıyordu.

"İyenel diye telaffuz ediliyor. Kahve içmem."

"Ben ikisini de içerim. Başka bir şey? Ben Clarice Starling."

"Hiçbir şey istemiyorum. Bana kimliğinizi gösterebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Starling. "Bayan Corey... Size Inelle diyebilir miyim?"

Kadın omuzunu silkti.

"Inelle, kişisel olarak hiçbir şekilde içinde olmadığınız bir mesele için yardımınıza ihtiyacım var. Baltimore Devlet Hastanesindeki bazı kayıtları bulabilmek için rehberliğinize ihtiyacım var."

Inelle Corey kızgınlığını ve haklılığını göstermek için abartılı bir kesinlikle konuşuyordu.

"Hastane kapatılırken bütün bu süreçlerden geçtik, bayan..."

"Starling."

"Bayan Starling. Bu hastaneden tek bir hastanın bile dosyasız çıkmadığını göreceksiniz. Bir yetkilinin izni olmadan tek bir dosyanın bile hastaneden çıkmadığını göreceksiniz. Sağlık Departmanı vefat dosyalarına ihtiyaç duymadığından, yani Yaşam İstatistikleri Bürosu da onları istemediğinden ölen insanların dosyaları benim ayrıldığım tarihe kadar Baltimore Devlet Hastanesi'nde kaldı, ben neredeyse en son ayrılan kişiyim. Firariler kent polisine ve şeriflerin departmanına gönderildi."
"Firariler?"

“Yani kaçanlar. Hissedarlarımız bazen kaçıyorlardı.”

“Dr. Hannibal’ın bir firari dosyasına kayıtlı olması mümkün mü? Sizce onun dosyası polise intikal etmiş olabilir mi?” “O bir firari değildi. Hiç bizim firari dosyalarımıza girmedi. Kaçtığı zaman bizim gözetimimiz altında değildi. Bir keresinde aşağı inip Dr. Lecter’a baktım, kız kardeşim oğullarıyla birlikte geldiği zaman. Şimdi düşününce soğuk ve nahoş şeyler hissediyorum. Diğer mahkûmlardan birini üzerimize... spdism fırlatması için kışkırttı. Ne olduğunu biliyor musun?

“Terimi işitmişliğim var,” dedi Starling. “Acaba bunu yapan Bay Miggs olabilir mi? İyi fırlatıyor.”

“Bunu tamamen zihnimden attım. Sizi hatırlıyorum. Hastaneye geldiniz, Fred -Dr. Chilton- ile konuşup Lecter’ın olduğu bodrum kata indiniz, öyle değil mi?”

“Doğru.”

Dr. Frederick Chilton, Dr. Lecter’ın kaçışından sonra tatile çıktığı sırada ortadan kaybolan, Baltimore Devlet Hastanesinin müdürüydü.

“Fred’in ortadan kaybolduğunu biliyorsun.”

“Evet, duydum.”

Bayan Corey gözleri ıslandı. “Nişanlıydık,” dedi. “O gitti, ardından hastane kapandı. Sanki dünya başıma yıkıldı. Kilisem olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Starling. “Şimdi iyi bir işiniz var.” “Ama Fred’im yok. İyi bir adamdı, iyi bir adam. Bir aşk yaşadık, bu öyle her gün karşınıza çıkan bir şey değildir. Canton’da lisedeyken yılın genci seçilmişti.”

“Gerçekten mi? İzin verirseniz sormak istiyorum, Inelle, kayıtları ofisinde mi saklardı, yoksa resepsiyonda masanızın olduğu yerde...”

“Ofisindeki kabinlerde duruyorlardı, sonra iyice çoğalınca resepsiyona büyük dolaplar koyduk. Elbette her zaman kilit altındaydılar. Taşındığımız zaman onları da uyuşturucu bağımlılarının koğuşuna taşıdık, birçok şey oraya buraya taşındı.”

“Dr. Lecter’ın dosyasını hiç gördün veya ona dokundun mu?”

“Elbette.”

“Dosyanın içinde röntgen filmleri hatırlıyor musun? Röntgen filmleri dosyalarla birlikte mi, yoksa ayrı ayrı mı tutuluyordu.”

“Birlikte. Birlikte dosyalanıyordu. Dosyalardan daha büyüklerdi ve dosyalama işini zorlaştırıyorlardı. Hastanede röntgenimiz vardı, ama röntgencilerden hiçbiri ayrı dosya tutmadı. Gerçekten onun dosyasında da röntgen filmleri var mıydı, yok muydu hatırlamıyorum. Fred’in insanları gösterip durduğu bir elektro diyagram vardı; Dr. Lecter -ona doktor denmesini istemiyorum- hemşireye saldırdığı zaman elektro diyagrama bağlıydı. Ona saldırdığında nabız atışları değişmemişti bile. Gardiyanlar üzerine atılıp onu kadının üzerinden almaya çalışırken omzu çıktı. Bunun için röntgenini çekmiş olmalılar. Eğer fikrimi sorarsanız çıkık bir omuzdan daha fazlasını hak etmişti.”

“Dosyanın nerede olabileceğine dair aklınıza herhangi bir şey gelirse beni arar mısınız?”

“Detaylı arama dediğimiz şeyi yaparız,” dedi Bayan Corey. Terimi keyifle ağzında yayarak söylemişti. “Ama bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum. Birçok şey atıldı, bizim tarafımızdan değil, bağımlılar bölümündekiler tarafından.”

Starling’in ağzının kenarlarında kahve izleri kalmıştı; Inelle Corey’in sanki cehennem tek seçeneğiymiş gibi, ağır ağır yürüyerek uzaklaşmasını izleyip peçetesini çenesine tutarak yarım fincanı bir dikişte içti.

Biraz kendine gelir gibi oldu. Üzerinde bir yorgunluk olduğunu fark ediyordu. Belki kılıksızlığın yorgunluğu, belki de kılıksızlıktan daha kötü bir şeyin, kendine has bir giyim tarzı olmayışının. Göze zevk veren şeylere karşı bir aldırmazlık. Belki şiddetle bir tarza ihtiyacı vardı. Esas kız tarzı bile, hiç yoktan iyiydi, sevse de sevmese de insanlar onu böyle çağırıyordu.

Bir züppelik kırıntısı bulurum diye kendine baktı ve züppelik onda bulunabilecek en son şeydi. Sonra, stil sahibi olmak deyince Evelda Drumgo’yu hatırladı, onda bundan fazlasıyla vardı. Bu düşünceyle birlikte Starling, tekrar kendini bir şeyle oyalayıp düşüncelerinden kurtulmak istedi.

11

Ve STARLING kendisi için işin başladığı, artık hizmet dışı olan Baltimore Tehlikeli Deliler Devlet Hastanesi'ne döndü. Kahverengi eski bina, acıların evi, duvarlarında yazılarla, demir parmaklıklı kapısına zincir vurulmuş bir halde yıkım gürzünü bekliyordu.

Hastanede işler, Dr. Frederick Chilton'un ortadan kaybolmasından yıllar önce tepe taklak gitmeye başlamıştı. Kötü yönetim, gereksiz harcamalar, hatta binanın sağlam olmaması, sonunda fonlarının kesilmesine sebep olmuştu. Bazı hastalar başka kurumlara gönderilmiş, bazıları yanlış teşhis sonucu ayakta tedavi edilerek Baltimore'un sokaklarına salınmış ve bu yüzden Thorozine zombileri olarak dışarıda donarak ölmüşlerdi.

Binanın önünde beklerken Clarice Starling, bir daha buraya gelmek istemediği için, önce diğer olasılıkları denemiş olduğunu fark etti.

Bekçi kırk beş dakika geç kalmıştı. Tıknaz, yüksek topuklu ayakkabılar giyen, saçları alabros şeklinde -muhtemelen evde kesilmiş- yaşlı bir adamdı. Ciğerleri öte öte soluk alarak, birkaç metre ötedeki yan kapıdan Starling'i içeri aldı. Kapının kilidi serseriler tarafından parçalanınca zincir ve iki asma kilitle sağlama alınmıştı. Zincirin üzerinde tozdan kararmış örümcek ağları vardı. Bekçi anahtarları ararken merdivenlerin çatlaklarında büyüyen otlar Starling'in ayak bileklerini gıdıklıyordu. Gölgesiz, bulutlu bir ikindi vaktiydi, loş bir ışık vardı.

“Ben bilmiyorum bu binayı, yangın alarmlarına bakıyorum.”

“Burada muhafaza edilen kâğıtları biliyor musun? Herhangi bir dosya veya kayıt dolabı?”

Omuzlarını silkti. “Hastaneden sonra klinik oldu burası, birkaç ay. Her şeyi bodruma koydular, çarşaf falan. Ne var bilmem işte. Çok kötü benim ciğerlerime, küf çok kötü. Döşekler hep küflü, küfler iyi gelmiyor ciğerlerime. Soluk alamıyorum. Hele merdivenler sızıdan öldürüyor. Sana gösteririm ama...”

Starling yanında biri olmasından memnun olurdu, hatta bu adamın bile, ama onu yavaşlatırdı. “Yok yok. Sen kendi işine bak. Odan nerde?”

“Eski ehliyet ofisinin bulunduğu yerde, ta bir sokak ötede.”

“Eğer bir saat içinde geri dönmezsem...”

İhtiyar, saatine baktı. “Yarım saat içinde gitmem gerekiyor.”

Bu kadar zırvalık yeter ama. “Yapacağın şey, ben anahtarları getirene kadar ofisinde beklemektir. Yarım saat içinde geri dönmezsem, şu kartın üzerindeki numarayı ara ve onlara yerimi söyle. Eğer geri döndüğümde seni bulamazsam, yok eğer kapatıp gidersen, sabah müdürüne bizzat kendim gidip seni rapor ederim. Ayrıca Personel Dairesi tarafından bizzat seni kontrol ederler ve Göçmenler Bürosu dosyanı bir kez daha gözden geçirirler. Anladın mı? Yanıt verirsen iyi olur.”

“Bunları söylemene gerek yoktu, bekle desen yeterdi.”

“Çok teşekkür ederim bayım,” dedi Starling.

Kendini kaldırıma çekmek için parmaklıklardan güç aldı ve Starling sessizliğin içinde yalpalaya yalpalaya uzaklaşan ayak seslerini işitti. Kapıyı iterek açtı ve yangın merdivenlerinin eşiğine geldi. Merdiven boşluğunun demir parmaklıklarla kaplı yüksek pencerelerinden içeri gri bir ışık vuruyordu. Bir süre kapıyı arkasından kilitleyip kilitlememe konusunda kararsız kaldı ve sonunda, geriye döndüğünde kolayca açabileceği şekilde, yalnızca zincirleri içerden bağlamaya karar verdi.

Daha önce tımarhaneye Dr. Lecter ile görüşmek için gelmişti, ön kapıda durdu ve kendini toparladı.

Yangın merdiveninden zemin kata çıktı. Buzlu camdan pencereler dışarının ışığını kesiyordu, içerisi yarı karanlıktı. Elindeki büyük el feneriyle elektrik düğmesini arayıp buldu. Tepedeki üç ampul gevşemişti ama hâlâ çalışır durumdaydı. Telefon kablolarının parçalanmış uçları resepsiyon masasının üzerine saçılmıştı.

Tahribat tutkunları ellerinde sprey boyalarla binayı ziyaret etmiş, iki metre uzunluğunda bir fallus ve testislerle resepsiyon odasının duvarlarını dekore etmişlerdi, resmin altında bir yazı vardı: FARON’UN ANASI BENİ EMDİ.

Müdürün odasının kapısı açıktı. Starling eşikte durdu. FBI’a ilk atandığında, daha bir stajyer iken, henüz duyduğu her şeye inanırken, eğer başarırsa ırkı, dini, rengi, kökeni, cinsiyetine aldırılmadan kabul göreceğine

inanıyordu. Bütün bunlardan geriye inandığı tek bir şey kalmıştı, başarabilirdi.

Şurada hastane müdürü Chilton terli ellerini ona uzatıp sırnaşmıştı. Burada sırları satmış, burada gizlice konuşmaları dinlemiş, en az Hannibal kadar zeki olduğunu düşünerek onun geride bir kan gölü bırakarak kaçmasına yardım eden kararı vermişti.

Chilton'un masası hâlâ odada duruyordu, çatınabilecek kadar küçük olduğundan koltuk gitmişti. Paramparça bir Alka-Seltzer dışında çekmeceler boştu. Odada iki dosya dolabı kalmıştı. Kilitleri zayıftı ve onları açmak sâbık teknik ajan Starling'in bir dakikadan daha az bir vaktini aldı. Alt çekmecede, bir nefes kokusu giderici, bir saç toniği, bir tarak ve birkaç prezervatifle birlikte bir kâğıdın içinde bayatlamış bir sandviçle bağımlılar kliniğine ait birkaç form vardı.

Starling, Dr. Lecter'ın sekiz yıl boyunca yaşadığı, tımarhanenin hücremsi bodrumunu düşündü. Oraya, aşağıya inmek istemiyordu. Cep telefonunu kullanabilir ve aşağıya birlikte gitmek için bir ekip isteyebilirdi. Baltimore'daki büroyu arayıp aşağı inmek için başka bir FBI ajanı isteyebilirdi.

Ama bulutlu bir ikindiydi ve iki saatlik trafik sıkışıklığına yakalanmanın hiç gereği yoktu. Eğer beklemeye kalkarsa, daha da karanlık olacaktı.

Tozla kaplı olmasına karşın Chilton'un masasına yaslanıp karar vermeye çalıştı.

Gerçekten aşağıda, bodrumda dosyalar olduğuna inanıyor muydu, yoksa onu oraya sürükleyen şey Hannibal Lecter'ı ilk defa gördüğü yer olması mıydı?

Eğer polislik ona bir şey öğrettiyse o da şuydu; o bir heyecan budalası değildi, korku duygusunu bir daha hissetmeye gerek duymadan mutlu bir şekilde yaşayabilirdi. Ama bodrumda dosyalar olabilirdi. Bunu öğrenmekse sadece beş dakikasını alırdı.

Yıllar önce aşağı indiğinde ardından kapatılan yüksek güvenlik kapısının çarpma sesini hatırlayabildi. Biri ardından kapatır diye, Baltimore bürosunu aramış, nerede olduğunu bildirmiş ve eğer bir saat içinde oradan çıktığını bildirmek için aramazsa gelip ona bakmalarını tembihlemişti.

Yıllar önce Chilton'un kendisiyle birlikte bodruma indiği merdiven boşluğundaki lambalar çalışıyordu. Burada Hannibal Lee ter'a karşı

kullandıkları güvenlik önlemlerinden bahsetmiş, şurada, şu ışığın altında durup fiziksel bir muayene denemesi sırasında Dr. Lecter tarafından dili yenen hemşirenin fotoğrafını cüzdanından çıkarıp göstermek için durmuştu. Eğer Dr. Lecter'ın omuzları, zapt edilmeye çalışılırken çıktıysa, mutlaka bir röntgen filmi olmalıydı.

Sanki bir yerlerde bir pencere açılmış gibi yanağına bir esinti çarptı.

Merdiven sahanlığında bir McDonald hamburger kutusu ve etrafa saçılmış peçeteler, içinde kuru fasulye artıkları olan bir kap vardı. Köşede ise bok öbekleri ve peçeteler...

Işık alt katın eşiğinde, tehlikeli hastalar koğuşunun, şimdi bir kancayla duvara tutturulmuş büyük çelik kapısının önünde kesiliyordu. Starling'in el fenerinin ışığı beş D tipi hücreye vuruyor, güçlü bir ışık huzmesi oluşturuyordu.

Eski maksimum güvenlik biriminin uzun koridoru boyunca ışığı gezdirdi. Uzak bir köşede yığıntı vardı. Hücrelerin kapılarının açık görmek ürkütücüydü. Yerler gazete kâğıtları ve teneke kutularla kaplıydı. Sabık gardiyanların masasında esrar içerken kullanılmaktan kararmış bir soda kutusu duruyordu.

Starling, gardiyanlar bölümünün arkasındaki lambaların düğmelerini açtı. Hiçbir şey olmadı. Cebinden telefonunu çıkardı. Karanlığın içinde cep telefonunun kırmızı sinyal ışığı çok parlak görünüyordu. Telefon çekmiyordu, ama yüksek sesle telefona bağırdı.

"Barry, kamyonu yan girişe yanaştır. Farları aç buradakileri çıkarmak için birkaç kaslı bebek göndermen gerekecek... Evet, evet hadi aşağı!"

Daha sonra karanlığa doğru bağırdı: "Dikkat, ben federal polistenim. Eğer yasalara aykırı bir biçimde burada yaşıyorsanız gitmekte özgürsünüz. Sizi tutuklamayacağım. Sizinle ilgilenmiyorum. Ben işimi tamamladıktan sonra geri dönerseniz, bu da beni ilgilendirmez. Şimdi ortaya çıkabilirsiniz. Bana bulaşmaya kalkarsanız, silahımı kıçınıza sokarım ve oranız buranız dağılır. Teşekkürler."

Sesi, bir zamanlar, birçok kişinin sesleri kısılana kadar çığlıklar attığı, dişleri dökülene kadar demirleri dişlediği koridorda yankılandı.

Starling, Dr. Lecter ile görüşmeye geldiği zamanlar iri kıyım gardiyan Barney'in varlığının nasıl bir emniyet duygusu verdiğini hatırladı. Barney ve Dr. Lecter'ın birbirlerine olan davranışlarındaki tuhaf nezaket. Şimdi bir

Barney yok. Birdenbire okuldan kalma bir şey aklına geldi ve zihnini toplamak için hatırlamaya çalıştı:

Anılarda yankılanan ayak sesleri
O hiç geçmediğimiz pasajın içine
O hiç açmadığımız kapıya
Gül bahçesine doğru.

Gül Bahçesi, evet. Burasının gül bahçesi olmadığı besbelliydi.

Hakkındaki son haberlerin, kendisinden olduğu kadar silahından da nefret ettirdiği Starling, kendini tehlikede hissettiği zaman silahına dokunmanın o kadar da kötü olmadığını anladı. 45'liğini aşağı doğru tutarak koridorun derinliklerine doğru ilerlemeye koyuldu. Ardında hiç kimse bırakmamak için iki yanı birden kollamak hayli zordu. Bir yerlerden su damlıyordu.

Hücrelere sökülmüş karyolalar tıkıştırılmıştı. Bazılarına ise yataklar. Koridorun ortasında bir su gölü oluşmuştu ve Starling ayakkabılarının her zamankinden daha fazla farkında, su birikintisini atlayarak geçti. Barney'in yıllar önce bütün hücreler doluyken ona yaptığı uyarıyı hatırladı. Koridorda ortadan yürü.

Dosya dolapları, koridorun tam ortasında, el fenerinin ışığı altında zeytin yeşiliydi.

Şu hücre, önünden geçmekten en nefret ettiği Multiple Miggs'in hücresiydi. Miggs, kulağına iğrenç laflar fısıldayan ve üzerine fışkırtan Miggs. Dr. Lecter'ın aşağılık dilini yutması telkiniyle ölen Migg. Migg öldüğünde, hücreye Sammie taşınmıştı. Şiiri üzerinde şaşırtıcı bir etki yapan Dr. Lecter tarafından şairliği özendirilen Sammie. Şimdi bile Sammie'nin dizelerini ulur gibi okumasını hatırlayabiliyordu.

İSA'YA GİTMEK İSTİYORUM
İSA'YLA BİRLİKTE GİTMEK
GERÇEKTEN İYİ OLURSAM
İSA'YLA GİDEBİLİRİM

Kara kalemle yazılmış metin, halen Starling’in evinde bir yerlerdeydi.

Hücre şimdi döşeklerle ve çarşaflara sarılmış yatak örtüleriyle tıkabasa doluydu.

Ve nihayet Dr. Lecter’ın hücresi.

Okumak için kullandığı sağlam masa, hâlâ yere sabitlenmiş bir şekilde odanın ortasında duruyordu. Kitaplarının olduğu raflardaki tahtalar gitmiş, ama destekler duvardaydı.

Starling dolaplara dönebilirdi, ama dikkatini hücrenin üstüne toplamıştı. Burada hayatının en önemli karşılaşmasını yaşamıştı. Burada hayrete düşmüş, şok olmuş, şaşkına dönmüştü.

Burada, kendisi hakkında, kalbinin büyük bir çan gibi gümbürdemesine neden olacak korkunçlukta doğru şeyler işitmişti.

İçeri girmek istedi. İçeri girmek... balkonun kenarında aşağı atlamak, trenin yaklaştığını duyduğumuzda rayların parıltısı bizi nasıl çekerse öyle içeri girmek istedi.

Feneri etrafında gezdirdi, dosya dolaplarının arkasına, yandaki hücrelere baktı.

Merak, onu hücrenin eşiğine sürükledi. Dr. Hannibal Lecter’ın sekiz yılını geçirdiği hücrenin tam ortasında dikildi. Onun durduğunu gördüğü yerde, bir ürperti bekleyerek durdu, ama hiçbir şey olmadı. Silahını ve aşağı yuvarlanmaması için el fenerini dikkatle masanın üzerine koydu, avuç içlerini masaya dayadı, elinin altındaki toz taneciklerini hissetti.

Her şey bir yana etki beklediği gibi değildi. Hücre eski konuğunun ardından kurumuş bir yılan gömleği kadar boştu. Starling şimdi bir şeyleri anlamaya başladı: Ölüm ve tehlike, tuzaklardan gelmek zorunda değildi. En sevdiğinizin tatlı nefesiyle de ölüm gelebilirdi, bir balık çarşısında güneşli bir öğle sonrası, hoparlörlerde “La Macarena” çalarken de.

İşine döndü. Çenesinin hizasına gelen dosya dolapları iki metrelik bir yeri kaplıyordu. Her birinde beş çekmece vardı. Hiçbiri kilitli değildi. Hepsi, kimileri kabarık, kimileri klasörlerde dosyalarla tıka basa doluydu. Mermer desenli eski dosyalar zamanla erimişti, klasördekiler daha yeniydi. Ölülere ait dosyalarının tarihi 1932’ye kadar gidiyordu. Uzun çekmecelerde birtakım düz satıhlara tutturulmuş dosyalar aşağı yukarı alfabetikti. Starling, el fenerini omzuyla başı arasında tutarken, serbest elinin parmaklarıyla, dişleriyle tutabileceği küçük bir fener getirmemiş olduğuna

pişman bir halde, hızla dosyaları karıştırıyordu. Ne olduklarına dair ufak bir fikir edinir edinmez, bütün çekmeceyi atlıyordu, J'lere geçiyor, birkaç K'den sonra L'ye geliyor ve işte: Lecter, Hannibal.

Starling uzun mukavva klasörü çekti, zaman kaybetmeden negatif röntgen filmlerinin yaptığı kabartıyı elleriyle hissetmeye çalıştı. Klasörü dosya yığınlarının üstüne koyup açtı: Karşısında Allahın belası merhum I. J Miggs'in sağlık geçmişi duruyordu. Miggs mezardayken bile peşini bırakmayacaktı anlaşılan. Dosyayı dolabın üstüne koydu ve aceleyle M'leri aramaya başladı. Miggs'in kendi dosyası M bölümünde, alfabetik düzeni içerisindeydi. Boştu. Bir dosyalama hatası mı? Yoksa biri Miggs'in kayıtlarını Hannibal Lecter'ın dosyasına mı koymuştu? Kabı olmayan bir dosya bulmak için tekrar M'leri karıştırdı. Canının sıkıldığının farkına vararak tekrar J'lere döndü, içerinin kokusu dayanılmaz bir hal almıştı. Bekçi, haklıydı, burada nefes almak çok güçtü. J'lerin yarısına gelmişti ki, kokunun hızla artmaya başladığını fark etti.

Ardından bir su şapırtısı... el feneriyle vurmaya hazır, hızla arkasına döndü, eli çabucak bluzunun altındaki silahının kabzasına gitti. Kirli paçavralar içinde uzun boylu bir adam, aşırı şişmiş ayaklarından biri suyun içinde, el fenerinin ışıktan huzmesinde dikiliyordu. Ellerinden biri kenara doğru açılmıştı. Diğer elinde kırık bir tabak taşıyordu. Bacaklarından biriyle birlikte iki ayağı yırtık çarşaflarla sarılmıştı.

"Merhaba," dedi ses, yaralarla kaplı, zorlukla açılan bir ağızdan. Starling, bir buçuk metre uzaklıktan adamın kokusunu alabiliyordu. Ceketinin altındaki eli silahından bayıltıcı spreye doğru kaydı.

"Merhaba," dedi Starling. "Lütfen orada, parmaklıkların yanında kalır mısın?"

Adam yerinden kıpırdamadı. "Sen İsa mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Starling. "Ben İsa değilim." Ses. Starling sesi hatırladı.

"Se. İsa mısın?" Adamın yüzündeki bütün kaslar oynuyordu.

Bu ses. Durma, düşün. "Merhaba, Sammie," dedi. "Nasılsın, ben de tam seni düşünüyordum."

Sammie? Aklına hızla gelen bilgiler çok işe yarar cinsten değildi. Koro "Ustana Elindekinin En İyisini Ver" şarkısını söylerken bağış tepsisine annenin başını koy. Sahip olduğun en iyi şey olduğunu söyle. Bir Baptist Kilisesi'nde. "Kızgın," demişti Dr. Lecter, onun hakkında, "çünkü İsa çok

geç kaldı.” Ses, “Sen İsa mısın?” diye tekrar sordu bu sefer ağlamaklı. Cebine uzandı ve üç santimetreden uzun, iyi bir izmarit çıkardı. Onu kırık tabağın üzerine koydu ve tabağı ikramda bulunur gibi uzattı.

“Sammie, üzgünüm, ama ben, ben İsa...”

Sammie’nin yüzü birdenbire gerildi, onun İsa olmayışından öfkeye kapılmıştı, sesi nemli koridorlara çarpıyordu.

İSA’YLA GİTMEK İSTİYORUM
MESİH’LE GİTMEK İSTİYORUM

Tabağın keskin ucunu tıpkı bir çapa gibi havaya kaldırdı ve Starling’e doğru bir adım attı: şimdi her iki ayağı da suyun içindeydi, yüzü öfkeyle kırışmış, boş eliyle aradaki boşluğu pençeliyordu.

Starling sırtında dolapların sert yüzeyini hissetti. “İSA’YLA GİDEBİLİRSİN... EĞER GERÇEKTEN İYİ OLURSAN,” diye tekrarladı dizeleri Starling, sanki ona çok uzaktan sesleniyormuş gibi net ve yüksek bir sesle.

“Iıh, haa” diye tepki verdi Sammie, sakinleşti ve durdu. Starling cebini yokladı ve bir çikolata buldu. “Sammie bende çikolata var. İster misin?”

Yanıt vermedi. Çikolatayı klasörün üzerine koydu ve ona doğru uzattı. Paketini açmadan ilk ısırığı aldı, kâğıdı tükürdü ve yeniden ısırdı ve çikolatanın yarısını götürdü. “Sammie burada başka kimse var mı?”

Soruya kulak asmadı, çikolatanın geri kalanını kırık tabağın üzerine koydu ve eski hücresindeki bir döşek balyasının arkasında kayboldu.

“Ne halt oluyor burada?” diye yankılandı bir kadın sesi. “Teşekkürler Sammie.”

“Kimsin sen?” diye seslendi Starling.

“Tasası sana düşmez.”

“Burada Sammie ile birlikte mi yaşıyorsun?”

“Elbete hayır. Ben randevuma geldim. Bizi rahat bıraksana sen?”

“Tamam. Sen sorumu cevaplandır. Ne kadardır buradasın?”

“İki haftadır.”

“Burada başkaları da var mıydı?”

“Sammie’nin def ettiği bazı serseriler.”

“Sammie seni koruyor mu?”

“Bana bi bulaş da öğren. Elim ayağım tutuyo. Yiyeceklerim var, onun da güvenle yemek yiyebileceğin bi’yeri var. Bi’çok insan böyle anlaşmalar yapıyo.”

“Biriniz herhangi bir tedavi görüyor mu? Görmek ister mi? Size yardımcı olabilirim.”

“O bütün bunları yaptı. Dışarı gidiyo, her boku yiyo ve sonra bildiğin şeye geri dönüyosun. Sen ne arıyosun? Ne istiyosun?”

“Bazı dosyalar.”

“Eğer burda yoklarsa, birisi çalmış demektir, bunu anlamak için ne kadar zekâ gerekiyor?”

“Sammie?” dedi Starling. “Sammie?”

Sammie yanıt vermedi. “Sammie uyuyo,” dedi arkadaşı. “Eğer buraya biraz para bırakırsam, yiyecek alır mısın?” dedi Starling.

“Hayır. İçki alırım. Yemek bulmak kolay. Ama içki bulamazsın. Dışarı çıkarken dikkat et kapının kolu kıçına girmesin. Anlayacağın kapama kapıyı.”

“Parayı masanın üzerine bırakacağım,” dedi Starling. Koşmak istedi, Dr. Lecter’dan ayrılışını, o zamanlar gardiyan Barney’in koca vücudunun verdiği güvenlik eşliğinde,

kollarını önünde kavuşturmuş, kendine sarılarak ayrılışını hatırladı.

Merdiven boşluğunun ışığında Starling, cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkardı, parayı Barney’in terk edilmiş, çizik çizik masasına bıraktı ve uçmasın diye üzerine boş bir şarap şişesi koydu. Plastik bir alışveriş torbasını açarak içine Lecter’ın Migg’in dosyalarını taşıyan klasörünü ve Migg’in boş dosya kabını koydu.

“Allahaısmarladık. Hoşça kal Sammie,” diye seslendi, dünyaya çıkıp dolaşıp, geriye, tanıdığı cehenneme geri dönmüş adama. Ona İsa’nın yakında geleceğini umduğunu söylemek istedi, ama kulağa söylenemeyecek kadar aptalca geliyordu.

Starling dünyadaki yolculuğuna devam etmek için ışığa doğru tırmandı.

12

EĞER cehennemin yolunda bir durak, bir istasyon olacaksa, Maryland-Misericordia Devlet Hastanesi'nin acil servisi örnek alınmalıydı. Çığlık çığlık siren sesleri, serviste yitip gidenlerin çığlıkları; kan damlayan sedyelerin takırtıları; bağırtılar, feryatlar; ACİL SERVİS ışıklı yazısından vuran ışıklarla soluk kırmızıya bürünüp gece Musa'nın ateşten duvarlarına, gündüz bulut yığınlarına benzeyen lağımdan çıkan buhar sütunları.

Güçlü omuzlarını ceketin içine yerleştiren Barney o buharın içinden çıkıverdi. Büyük adımlarla kırık dökük kaldırımları, doğuya, sabaha doğru arşınlarken; yuvarlak, kısa saçlı başı öne eğikti.

İşten yirmi beş dakika geç çıkmıştı; polis, kadınlarla dalaşmayı seven, kafası kokainle tütsülenmiş, kurşun yarası almış bir pezevenk getirmiş, başhemşire Barney'den kalmasını istemişti. Ne zaman zapt edilmesi güç bir hasta gelse ondan kalmasını isterlerdi.

Clarice Starling montunun kapüşonunu iyice başına geçirmiş, Barney'i gözetliyordu. El çantasını omuzlayıp takibe geçmeden önce, caddenin karşı yakasında bulunan Barney'in yarım sokak kadar uzaklaşması için bekledi. Barney, önce hastanenin parkını, ardından otobüs durağını geçtikten sonra

Clarice, rahat bir nefes aldı. Barney'i yürüyerek takip etmel daha kolay olacaktı. Onun nerede yaşadığından emin değild ve Barney onu fark etmeden bunu öğrenmeliydi.

Hastanenin arkasındaki işçi mahallesi, farklı ırklardan in sanların yaşadığı sessiz bir mahalleydi. Arabanıza direksiyor kilidi taktığınız, ama geceleri akünüzü yanınıza almak zorunda kalmadığınız, gönül rahatlığıyla çocuklarınızı dışarıda oyun oynamaya bırakabileceğiniz türden bir mahalleydi.

Üç sokak sonra Barney, yaya geçidinde duran bir minibüsün yoluna devam etmesini bekleyip kuzeye yöneldi; kiminin önünde mermer merdivenler, kiminin önünde bakımlı bir bahçe olan evlerin bulunduğu dar

bir sokağa girdi. Boş mağazaların vitrin camları kırılmamış ve yeni silinmişti. Dükkânlar açılmaya, insanlar tek tük sokağa çıkmaya başlamıştı. Caddenin iki yanına geceden park etmiş kamyonlar, yarım dakika için Starling'in görüş alanını kapatmıştı ve Barney'in durmuş olduğunu fark edemeden ona fazla yaklaştı. Tekrar onu gördüğünde Barney, tam karşısında, caddenin öte yanında duruyordu. Belki Barney de onu görmüştü, bilemiyordu.

Barney, elleri ceketinin ceplerinde, kaşlarının altından dimdik caddenin ortasında kıpırdayan bir şeye bakıyordu. Yolda ölü bir kumru yatıyor, kanatlarından biri geçen arabaların rüzgârıyla savruluyordu. Ölü kuşun eşi, gözünü ayırmadan cansız gövdenin etrafında dolanıyor, pembemsi ayaklarının her adımıyla birlikte başı öne gidip geliyordu. Boğuk boğuk homurdanarak durmaksızın daireler çiziyordu. Arabalar ve bir minibüs geçti, hayatta olan kuş son anda havalanıyor, gelip geçen arabaları milim kala atlatıyordu.

Belki Barney başını kaldırıp ona da bakmıştı, Starling emin olamıyordu. Ya yürümeye devam edecek ya da kendini belli edecekti. Omzunun arkasından geriye baktığında, Barney'in trafiği durdurmak için kolunu kaldırmış, yolun ortasında çömelmiş olduğunu gördü.

Starling köşeyi döndü, kapüşonu çıkardı, çantasından bir süveter, bir beysbol şapkası ve bir spor çantası çıkardı.

Üstünü hızla değiştirerek montunu ve çantasını spor çantasına tıkıştırıp saçlarını beysbol şapkasının içine topladı. Bir grup temizlikçi kadının arasına karışıp köşeyi dönerek tekrar Barney'in bulunduğu caddeye girdi.

Barney kumruyu avuçlarının içine almıştı. Diğer kuş, gürültülü kanat çırpışlarıyla havalanmış, elektrik tellerine konarak onu izlemeye başlamıştı. Barney ölü kuşu çimlerin üzerine yatırarak kanatlarını düzeltti. Ablak yüzünü yukarıdaki kuşa çevirerek bir şeyler söyledi.

Tekrar yola koyulduğunda hayatta olan eş, aşağıya, çimin üzerine kondu ve cesedin etrafında çimleri adımlayarak çemberler çizmeye devam etti. Barney bir daha dönüp geriye bakmadı. Barney elli metre ötede, bir apartmanın merdivenlerini çıkıp anahtarlarını ararken, Starling kapıyı açmadan yetişebilmek için yarım blok boyunca depar attı.

"Barney... Merhaba!"

Merdivenlerdeki Barney ağır ağır döndü ve Starling’e baktı. Starling, Barney’in gözlerinin garip denecek derecedeki birbirinden uzaklığını unutmuştu. O gözlerdeki zekâyı gördü ve aralarındaki yakın elektriği hissetti. Şapkasını çıkarıp saçlarını döktü. “Ben Clarice Starling, beni hatırladın mı?” “F.” dedi Barney ifadesiz bir şekilde.

Starling avuçlarını birleştirdi ve başıyla onayladı. “Eh, evet Federal, Barney, seninle konuşmam gerek. Resmi değil. Sana bazı sorular sormam lazım.”

Barney merdivenlerden aşağı indi. Kaldırımda, aynı hizada dururlarken bile Starling, Barney’in yüzünü görmek için başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Normalde olabileceğinin aksine, Barney’in cüssesi onun için tehdit edici değildi.

“Haklarımı okumamış olduğunun farkında mısın, Memur Starling?” Sesi, Johnny Weismüller’in Tarzan’ının gibi gür ve kalındı.

“Kesinlikle sana haklarını okumadım, kabul ediyorum.”

“Aynı şeyi çantanın içine söylemeye ne dersin?”

Starling çantasını açtı ve sanki içinde bir kayıt cihazı varmış gibi yüksek sesle “Barney'e haklarını okumadım, haklarını bilmiyor,” diye bağırdı.

“Caddenin aşağısında çok iyi kahve yapan bir yer var,” dedi Barney. “Çantanın içinde kaç şapka var?” diye sordu yürümeye başladıklarında.

“Üç.”

Üzerinde ‘Özürlülere mahsustur’ levhası taşıyan bir minibüs geçerken, ona baktığının farkına vardı. Ama onu rahatsız eden insanlar bunu çoğunlukla azgınlıklarından yapıyordu ve kimseyi isterikliğinden dolayı suçlayamazdınız. Başka bir caddeyi geçerlerken bir arabanın içindeki genç erkek de ona alıcı bir gözle baktı, ama Barney’den dolayı ilişmedi. Pencerelerden uzanmış herhangi bir şey Starling’in dikkatini çekerdi -olası bir intikam saldırısına karşı tetikteydi- ama sessiz süzüşlere katlanılması gerekiyordu.

Barney ve Starling kafeteryaya girdiklerinde, minibüs trafik adasından döndü ve geldiği yöne doğru gitti.

Domuz jambonu ve yumurta yenen yer kalabalık olduğu için uzun süre sıra beklemek zorunda kaldılar. Bu arada garson, yüzünde suçlu bir ifadeyle uzun bir maşanın yardımıyla domuz eti pişiren Müslüman aşçıya Hintçe bir şeyler söyledi.

“Hadi yiyelim,” dedi Starling kendilerine bir yer bulup oturduklarında. “Sam Amca ısmarlıyor. Nasıl gidiyor, Barney?”

“İş iyi gidiyor.”

“Ne işi?”

“Normal hastabakıcılık.”

“Şimdiden kariyerini parlak görüyorum, belki tıp fakültesi.”

Barney omuz silkti ve kremaya uzandı. Starling’e baktı. “Evelda’yı vurduğun için seni suçlayacaklar.”

“Bekleyip göreceğiz. Onu tanır miydin?”

“Bir kez görmüştüm, kocasını, Dijon’u; getirdiklerinde ölüydü. Daha ambulansa alınmadan önce kan kaybından ölmüş. Bize getirildiğinde damarlarında bir damla kan kalmamıştı. Elinde olsa ölmesine izin vermeyecekti, hemşirelere saldırmaya başladı. Ben mecburen... Bilirsin... boylu poslu bir kadındı, üstelik güçlüydü de. Onu getirmediler bize, yani sen...

“Getirmediler, çünkü çarpışma yerinde öldüğü tespit edildi.”

“Öyle galiba.”

“Barney, sen Dr. Lecter’ı Tennessee’deki insanlara teslim ettikten sonra...”

“Ona pek yumuşak davranmadılar.”

“Senin dışında...”

“Şimdi hiçbiri hayatta değil.”

“Evet. Onun bakıcıları ancak üç gün canlı kalmayı başarabilmişlerdi. Sen ise sekiz yıl baktın ona.”

“Altı yıl... Ben geldiğimde oradaydı.”

“Bunu nasıl başardın, Barney? Eğer sormamda bir sakınca yoksa, nasıl bu kadar uzun süre dayanabildin? Yalnızca nazik davranmakla değil herhalde?”

Barney, yüzünün çay kaşığındaki yansımasına baktı, önce dışbükey ve sonra içbükey. Bir an düşündü. “Dr. Lecter’ın mükemmel tavırları vardı, sert değildi, zarif ve mesafeli biriydi. Bir tür mektupla öğretimde okuyordum, fikirlerini benimle paylaştı. Bu beni öldürmeyeceği anlamına gelmez, fırsatını yakalasaydı... İnsanın bir özelliği diğerlerinin göstergesi olamaz. İyi ve kötü yan yana var olabilir. Sokrates bunu çok daha iyi dile

getiriyor. Güvenlik önlemlerinin maksimum olduğu bir yerde bunu unutma gafletine kapılabilirsin. Ama bunu aklında tutarsan sorun çıkmaz. Dr. Lecter, bana Sokrates'i tanıtmış olduğuna pişman olmuş olabilir." Akademik eğitimin dezavantajlarından yoksun biri olan Barney için Sokrates, karşınıza çıkıp hayatınızı değiştiren biri gibi kanlı canlı bir deneyimdi.

"Güvenlik, sohbetlerimizin dışında bir şeydi, bambaşka bir şey," dedi. "Hücre penceresini kapatmak veya onu gömleğin içine tıkmak zorunda kalsam bile, hiçbir zaman bu kişisel bir şey olmadı."

"Dr. Lecter ile çok sohbet ettiniz mi?"

"Bazen aylar boyunca ağzını bıçak açmazdı, bazen de gece geç bir saatte, bağırtılar kesildikten sonra sohbete başlardı. Aslında... Mektupla eğitim kurslarına katılıyordum ve hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum... Sonra o bana bütün dünyayı gösterdi, kelimenin tam anlamıyla, edebiyatı, Suetonius, Gibbon... hepsini." Barney fincanını eline aldı. "Elinin üstündeki yeni bir çiziğin üzeri tentürdiyot turuncusuna boyanmıştı."

"Kaçtığı zaman peşinden gelebileceğini hiç düşündün mü?"

Barney koca başını iki yana salladı. "Bana bir keresinde, fırsat çıktığında, yemek için, kaba insanları tercih ettiğini söylemişti. 'Kümesine bereket, her yerdeler' demişti." Barney güldü, onda nadir rastlanan bir şey: Küçük süt dişleri vardı ve sevinci, şaklabanlık yapan amcasının yüzüne mamasını fırlattığında keyiflenen bir bebek gibi, hastalıklıydı biraz.

Starling kendine, onun çatlaklarla biraz fazla zaman geçirmiş olup olmadığını sordu.

"Ya sen hiç... o gittikten sonra korku falan hissettin mi? Senin peşine düşeceğini düşündüğün oldu mu?" diye sordu Barney.

"Hayır."

"Neden?"

"Yapmayacağını söyledi."

Tuhaf bir biçimde bu yanıt her ikisi için de yeterliydi.

Yumurtalar geldi. Barney de, Starling de açtı, bir süre yalnızca yemekle meşgul oldular. Sonra....

"Barney, Dr. Lecter Memphis'e aktarıldıktan sonra, senden hücresindeki kendi çizdiği resimleri getirmeni istemiştim. Diğer şeylere ne oldu,

kitaplara, kâğıtlara? Hastanede sağlık sicili bile yok.”

“Büyük bir ayaklanma olmuştu.” Barney tuzluğu avucunun içine dökerken sözlerine ara verdi. “Hastanedeki büyük bir ayaklanmayı hatırlarsın. İşten çıkarıldım, birçok insan işten çıkarıldı, her şey darmadağın olmuştu. Sonradan olanlar..”

“Efendim?” dedi Starling. “Gürültüden seni duyamıyorum. Dün akşam, içinde Dr. Lecter’ın altını çizdiği sayfaların ve imzasının olduğu Alexandre Dumas’ın ‘Mutfak Sözlüğü’ adlı kitabının bir nüshasının iki yıl önce New York’taki bir özel açık artırmada satıldığını öğrendim. Özel bir koleksiyoncu tarafından on altı bin dolara alınmış. Satıcının noterdeki imzasında ‘Cary Phlox’ adı geçiyor. Cary Phlox’u tanıyor musun Barney? Umarım tanıyorsundur, çünkü, tesadüfe bak, adam aynı el yazısıyla senin hastaneye başvuru belgelerini doldurmuş ve ‘Barney' adıyla imzalamış. Senin Verg. İade Zarfları’nı da aynı adam dolduruyor anlaşılan. Pardon nerde kalmıştın? İstersen yeniden anlat? Kitap için ne kadar aldın Barney?”

“Yaklaşık on,” dedi Barney dimdik Starling’in gözlerine bakarak.

“Starling başıyla onayladı. Aldı belgesi on bin beş yüz diyor. Dr. Lecter kaçtıktan sonra, Tattler ile yaptığın görüşmeden ne kadar aldın?”

“On beş keklik.”

“Âlâ! Afiyet olsun. Onlara anlattığın bütün zırvayı kıçından uydurdun.”

“Dr. Lecter’ın aldırmayacağını biliyordum. Hikâyeler anlatmasaydım, asıl o zaman hayal kırıklığına uğrardı.”

“Sen Baltimore’a gelmeden önce hemşireye saldırmış.” “Evet.”

“Omzu çıkmış.”

“Evet.”

“Röntgen filmleri var mıydı?”

“Büyük bir ihtimalle.”

Röntgen filmlerini istiyorum.”

“Hımmm.”

“Lecter’ın imzalarının iki gruba ayrıldığını gördüm, yakalanmadan önce mürekkeple,tımarhanedeyken ispirtolu veya kuru kalemle. Bence bütün hepsi sende Barney. Onun imzalarının kaça gittiğini öğrenip postalıyorsun.”

Barney omuzlarını silkti ve hiçbir şey söylemedi.

“Sanırım onun yeniden gündemi kızıştırmasını bekliyorsun. Ne istiyorsun Barney?”

“Vermeer’i ölmeden önce dünya gözüyle görmek istiyorum.”

“Sana Vermeer sevdasını kim aşıladı Barney?”

“Geceleri çok şeyden bahsettik.”

“Serbest kaldığında ne yapmak istediğinden bahsetti mi hiç?”

“Hayır. Dr. Lecter varsayımlarla ilgilenmez. Akıl yürütmelere, sonuç çıkarmalara veya herhangi kesin bir doğruya inanmaz.”

“Neye inanır?”

“Kaos. İnanmak zorunda bile değilsin. O kendi kendinin kanıtıdır.”

Starling Barney’i biraz şımartmak istedi.

“Sanki sen de buna inanıyormuş gibi konuşuyorsun,” dedi, “ama Baltimore’daki bütün görevin düzeni sağlamaktı. Sen güvenlikten sorumlu olanların şefiydin. Sen de ben de güvenlik işindeyiz. Dr. Lecter’ı da hep kontrol altında tuttun.”

“Bunu sana açıklamıştım.”

“Çünkü hiçbir zaman gardım aşağı indirmedin. Bir anlamda kardeşçe bir dostluk kurmuş olsanız bile...”

“Dostluk kurmadım,” dedi Barney. “O hiç kimsenin dostu değildi. Biz ortak ilgi duyduğumuz meseleleri konuştuk. En azından daha sonra, konuların ilginç olduğunu anladım.”

“Hiç Dr. Lecter bir şeyi bilmediğin için seninle dalga geçti mi?”

“Hayır. Seninle?”

“Hayır,” demek zorunda kaldı Barney’i incitmemek için, aynı zamanda ilk defa canavarın alaylarındaki gizli iltifatın farkına varmıştı. “İsteseydi beni alaya alabilirdi. Malzemelerin nerede olduğunu biliyor musun, Barney?” “Bulursam ödül var mı?”

Starling kâğıt peçetesini katladı ve tabağının alt kenarına koydu. “Ödül, seni adaleti engellemekten sorumlu tutmamak. Hastanedeki masama mikrofon yerleştirdiğin için seni tutuklamadım.”

“Mikrofon merhum Dr. Chilton’a ait?”

“Merhum mu? Dr. Chilton’un öldüğünü nereden biliyorsun?”

“Yani, en azından yedi yıldır ortada yok,” dedi Barney. “Yakınlarda ona rastlayacağımı sanmıyorum. Kusura bakma ama benden ne istiyorsun Ajan

Starling?”

“Röntgen filmlerini görmek istiyorum. Röntgen filmlerini istiyorum. Eğer Dr. Lecter’a ait kitaplar varsa onları da görmek istiyorum.”

“Diyelim ki onları bulduk, sonra ne olacak?”

“Pekâlâ, doğrusunu söylemek gerekirse, kesin bir şey söyleyemem. Savcılık hepsini firarla ilgili soruşturmanın bir parçası olarak kanıt sayabilir. O zaman Kanıt Odası’nın balyaları arasında küflenecek demektir. Onları inceler ve kanıta değer bir şey görmediğimi söylersem, Dr. Lecter’ın onları sana verdiğini iddia edebilirsin. Yedi yıldır kayıp, öyleyse şahsi hakların olduğunu iddia edebilirsin. Bilinen bir akrabası yok. Faydasız bulunan malzemelerin sana verilmesini önerebilirim. Ama benim çok önemli biri olmadığımı unutma. Röntgen filmlerini ve varsa tıbbi kayıtları bir daha alamazsın, çünkü onun değildiler ki sana verilsin.”

“Ya sana onların bende olmadığını söylersem?”

“Lecter’a ait şeylerin satılması çok zor hale gelecektir, çünkü bir bülten çıkaracağız ve pazarda alanlarla satanların kanunen sorumlu olacaklarını ilân edeceğiz. Ayrıca evin için bir arama ve el koyma izni çıkaracağım.”

“Demek nerede oturduğumu biliyorsun, yoksa nerelerde mi demeliydim?”

“Bunu bilemem. Ama oldukları yerde bıraksaydın başlarına neler gelebileceğini dikkate alarak onları almış olduğun için bir ceza almayacağını kesinlikle söyleyebilirim. Tekrar alacağını kendi adıma söz verebilirim, ama bu illâ tutabilirim anlamına gelmez.” Starling konuşmasına biraz ara vermek için cüzdanına yöneldi. “Biliyor musun Barney. Daha ileri bir tıbbi eğitime, devletten kredi alamadığın için devam etmediğine dair bir düşüncem var. Belki bir yerlerde bir sabıkan var. Anlıyor musun? Bak, senin hakkında bir araştırma bile yapmamışım.”

“Tabii canım, yalnızca vergi iade ve iş başvuru belgelerime bakmışsın, çok duygulandım doğrusu.”

“Eğer sabıkan varsa, belki savcılık hakkında hoş bir şey fısıldar ve sabıkan silinir.”

Barney bir parça kızarmış ekmekle tabağını sıyırdı. “Yemeğini bitirdin mi? Küçük bir yürüyüşe ne dersin?”

“Sammie’yi gördüm, hatırladın mı, Migg’in hücresine taşman? Hâlâ orada yaşıyor,” dedi Starling dışarı çıktıklarında.

“Binanın kapatıldığını sanıyordum.”

“Evet öyle.”

“Sammie bir tedavi programına devam ediyor mu?” “Hayır, orada, karanlıkta yaşıyor.”

“Şimdiden mezarı için çiçek toplaşan iyi olur. Ağır şeker hastası, ölecek. Dr. Lecter’ın neden Migg’e dilini yutturduğunu biliyor musun?”

“Sanırım.”

“Seni rahatsız ettiği için öldürdü. Nedeni yalnızca bu. Kendini kötü hissetmene gerek yok, iş olsun diye de yapabilirdi.”

Barney'in apartmanını geçip kumrunun arkadaşının bedeninin çevresinde ısrarla dönmeyi sürdürdüğü çimlere geldiler. Barney elleriyle kuşu kışladı. “Hadi,” dedi kuşa, “yeterince ağıt yaktın. Kedilere yem olacaksın.” Kumru homurtularla uzaklaştı. Nereye konduğunu göremiyorlardı.

Barney ölü kuşu yerden aldı. Kanatları toplanmış gövde kolayca cebine sığıverdi.

“Biliyor musun, bir keresinde Dr. Lecter biraz senden söz etmişti. Belki onunla en son konuşmamızda. En son konuşmalarımızın birinde. Kuş bana onu hatırlattı. Ne söylediğini bilmek ister misin?”

“Elbette,” dedi Starling. Heyecandan midesi bulanmaya başlamıştı, ama tepki vermemeye kararlıydı.

“Kişiliğe kazınmış huylardan, genetik davranışlardan bahsediyorduk. Genetiğe örnek olarak taklacı güvercinlerden söz ediyordu. Bu kuşlar havaya yükseliyor, ters taklalar atarak alçalıyorlar. Yüksek taklacılar ve alçak taklacılar diye iki türü var. İki yüksek taklacıyı çiftleştirmemelisin; eğer çiftleştirirsen, yavruları yere çakılıp ölene kadar takla atmaya devam edecektir. Bana ‘Memur Starling bir yüksek taklacı, Barney. Umarım hem annesi hem de babası yüksek taklacı değildir,’ demişti.”

Starling bu lafın üzerine bir süre düşünmek zorunda kaldı. “Kuşu ne yapacaksın?” diye sordu.

“Yolup yiyeceğim,” dedi Barney. “Eve gel, sana röntgenleri ve kitapları vereyim.”

Ağır çantasını, hastanenin önüne park ettiği arabasına taşırken, Starling; sağ olan kumrunun ağaçların arasından ölen eşine seslenişini duydu.

13

BİR DELİNİN önemine, ötekinin saplantısına şükürler olsun ki Starling şu anda hep istemiş olduğu şeye, Davranış Bilimleri'nin bodrum katının, hakkında hikâyeler anlatılan koridorlarında bir ofise kavuşmuştu.

Asla FBI Akademisinden mezun olur olmaz dosdoğru Davranış Bilimleri'ne gitme beklentisine girmemişti, ama bir gün orada kendine bir yer edineceğine inanmıştı.

Starling işinin ehliydi, ama ofiste dönenler konusunda o kadar bilgili değildi ve şefi Jack Crawford'un, onu, o ne kadar istese de hiçbir zaman Davranış Bilimleri'ne tayin etmeyeceğini anlaması yıllarını almıştı.

Tıpkı kara bir deliğin yerini tespit etmeye çalışan bir astronot gibi, Paul Krendler'in etrafındaki uyduların, onun çekim alanının dışına çıkamadıklarını keşfettiği güne dek, ilerleyememesinin başlıca sebebi kendisi için bir bilinmez olarak kalmıştı. Seri katil Jame Gumb'ı ondan önce bulmasını katiyen affetmemiş, bunun Starling'e getirdiği şöhreti sindirememişti.

Bir keresinde Krendler, yağmurlu bir kış gecesi onu evinden aramıştı. Üzerinde bornozu, saçlarında havlusu, ayaklarında puf puf terlikleriyle telefona yanıt vermişti. Gününü,

tarihini çok iyi hatırlıyordu, çünkü Çöl Fırtınası'nın ilk haftasıydı. Starling teknik ajandı ve BM'nin Irak Limuzini'ne yeni bir radyo yerleştirdiği New York'tan yeni dönmüştü. Yeni radyo tıpkı eskisi gibiydi. Bir farkla ki yenisi arabanın içindeki sohbetleri bir uydu yardımıyla Savunma Bakanlığı'nın antenine gönderiyordu. Özel bir garajda yapılan riskli bir manevraydı ve henüz gerginliğini üzerinden atamamıştı.

Kısa süren bir şaşkınlıktan sonra, Krendler'in iyi bir iş başardığını söylemek için aradığını düşünmüştü.

Yağmurun camlara vuruşunu, Kendler'in sözcükleri ağzında geveleyen sesinin ardından gelen bar gürültüsüne karışmasını hâlâ hatırlıyordu.

Krendler ona çıkmayı teklif etti. Yarım saat içinde orada olabileceğini söylüyordu. Adam evliydi.

"Hiç sanmıyorum, Bay Krendler," demiş, tele sekreterinin kayıt düğmesine basmıştı, cihaz kayda hazır sinyali verdiğinde hattın öteki ucundaki telefon kapanmıştı.

Şimdi, aradan yıllar geçmişti. Bu yeri çoktan hak etmişti. Starling bir parça kâğıdın üzerine kurşun kalemle adını yazıp seloteyple kapıya yapıştırdı. Bu hiç de eğlenceli değildi ve yazıyı söktüğü gibi çöpe attı.

Posta kutusunda bir zarf vardı. Guinnes Dünya Rekorları' ndan gönderilmiş bir anketti; onu, Amerika Birleşik Devletleri tarihinde kolluk güçlerindeki bütün diğer kadın görevlilerden daha fazla suçlu öldürmüş kişi olarak listeye almaya hazırlanıyorlardı. Yayıncı, öldürülenlerin hepsi ağır mahkûmiyetler almış olduğu ve üç tanesi birçok suçtan arandığı için suçlu teriminin tavsiye üzerine kullanıldığını açıklıyordu. Anket de çöpü boyladı.

Crawford kapıyı çalıp kafasını kapı aralığından içeri soktuğunda, Starling iki saattir yüzüne dökülen düz saçlarını üfleye üfleye ana sisteme bağlı bilgisayarda çalışıyordu.

"Starling, laboratuvardan Brian aradı. Mason'un elindeki röntgen filmleriyle Barney'den aldıkların birbirini tutuyor. Lecter'ın koluymuş. Görüntüleri dijite edip karşılaştıracaklarmış, ama elde ettikleri sonuçlardan kuşkulanan olmadığını söylüyor. Lecter'la ilgili elimizde ne varsa, gizli dosyasına göndereceğiz."

"Mason Verger'e ne diyeceğiz?"

"Ona doğruyu söyleyeceğiz," dedi Crawford. "Her ikimiz de biliyoruz ki Starling, o elindekileri bizimle paylaşmaz. Mason elinde bir şey olmadıkça harekete geçemez.

Brezilya'daki bilgi kaynağını bulmaya çalışırsak, adam ortadan kaybolacaktır."

"Onu kendi başına bırakmamı söyledin, ben de öyle yaptım."

"Burada bir şeylerle uğraşıyorsun."

"Mason'a gelen filmler DHL Express aracılığıyla gelmiş. DHL, barkod ile etiket bilgilerini alarak, paketi alacağı yere gitmiş. Rio'daki Ibarra Oteli." Starling elini kaldırarak sözünün kesilmesini engelledi. "Bütün bunlar New York kaynakları. Henüz Brezilya'da yapılan bir soruşturma yok."

“Mason telefon görüşmelerinin çoğunu Las Vegas’taki bir bahishanenin telefon santralı aracılığıyla yapmış. Yapılan aramaların miktarını tahmin bile edemezsin.”

“Kendime bunu nasıl öğrendiğini bilmek ister miydim diye soruyorum.”

“Tümüyle yasal yollardan,” dedi Starling. “Yani epey yasal... evine falan girmedim. Elimde telefon faturasına bakabilmek için kodlar var, hepsi o kadar. Bütün teknik ajanlarda vardır. Onun adaleti engellediğini söyleyebiliriz. O böyle etki sahibiyken, dinleme izni almak için daha çok yalvarır dururuz. Tutuklansa bile ona ne yapabilirsin ki? Ama bir bahis kulübünü kullandığını biliyoruz.”

“Anlıyorum,” dedi Crawford. “Nevada Kumar Komisyonu telefonları dinleyebilir ya da ihtiyacımız olan bilgiyi almak, telefonların nereye bağlandığını öğrenmek için bahishaneyi köşeye sıkıştırabilir.”

Starling başıyla onayladı. “Tıpkı senin söylediğin gibi Mason’a ilişmiyorum.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi Crawford. “Mason’a Interpol’den ve elçilikten yardım beklediğimizi söyleyebilirsin. Ona, oraya birilerini göndermemiz ve iade işlemlerine başlamamız gerektiğini söyle. Lecter muhtemeleıi Güney Amerika’da da suçlar işledi, öyleyse Rio polisi dosyalarının Yamyamlar maddesine bakmadan önce iade istesek iyi olur. Eğer hâlâ Güney Amerika’daysa. Starling, Mason’la konuşmak seni rahatsız etmiyor değil mi?”

“Kendimi hazırlamam gerekiyor. Batı Virginia’da boğulan kişiyi bulduğumuzda beni buna hazırlamıştın. Ben neden bahsediyorum, ‘boğulan kişi’. Fredericka Bimmel adında biriydi, evet, Mason beni hasta ediyor. Bugünlerde verilen birçok görev beni hasta ediyor, Jack.”

Starling ağzından çıkanın şaşkınlığıyla sessizliğe gömüldü. Daha önce Bölüm Şefi Jack Crawford’a hiç ilk adıyla seslenmemişti ve “Jack” diye hitap etmek niyetinde de değildi, ağzından çıkanlar ilk başta onu hayrete düşürmüştü. Crawford’un yüzünü inceledi, hiç renk vermediği herkesçe bilinen yüzünü.

Crawford başıyla onayladı, yüzünde çarpık ve üzgün bir gülümseme vardı. “Beni de, Starling. Gitmeden önce şu Pep-to-Bismol tabletlerinden bir iki tane çiğnemek ister misin?”

Mason Verger, Starling’in aramasına yanıt vermeye tenezzül etmedi. Bir sekreter, bıraktığı mesaj için ona teşekkür etmiş ve aranacağını söylemişti. Ama Mason, onu şahsen aramadı. Mason için aranacaklar listesinde Starling, arka sıralardaydı ve röntgen filmlerinin birbirini tuttuğu bayat haberdi.

14

Mason, röntgen filmlerinin kesinlikle Dr. Lecter'a ait olduğunu Starling ona söylemeden epey önce öğrenmişti, çünkü Adalet Bakanlığı'ndaki bilgi kaynakları Starling'inkilerden çok daha sağlamdı.

Mason, Token287 takma adıyla gönderilen haberi e-posta yoluyla almıştı. Bu, Savcılar ve Yargıçlar Yüksek Kurulu'ndaki Milletvekili Parton Vellmore'un asistanının ikinci e-posta adresiydi. Vellmore'un ofisine Cassiusl99, e-mail atmıştı, ki bu isim de Adalet Bakanlığı'ndan Paul Krendler'in ikinci e-posta adresiydi.

Mason heyecanlanmıştı. Dr. Lecter'ın Brezilya'da olduğuna inanmamıştı, ama röntgen filmleri doktorun sol elindeki parmakların artık normal sayıda olduğunu gösteriyordu. Bu bilgi, doktorun nerede olduğuna dair Avrupa'dan gelen bilgilerle uyuşuyordu. Mason, ipucunun İtalyan polis kuvvetlerinden geldiğine inanıyordu ve bu, yıllardır Dr. Lecter hakkında edindikleri arasında en sağlam ipucuydu.

Mason'un, elde ettiği bilgileri FBI ile paylaşmaya hiç niyeti yoktu. Yedi yıllık aralıksız çabalarının, gizli federal dosyalara, doktor hakkında yayımlanan bildirilere erişmenin, hiçbir uluslararası sınırlamaya sahip olmamanın ve yüklü miktarda paralar harcamanın sonucu olarak Mason, Lecter'ın takibinde FBI'ın önündeydi. Ancak FBI'ın kaynaklarını sömürmek istediği zamanlarda elindeki bilgiyi Büro'yla paylaşmıştı.

Zevahiri kurtarmak için sekreterine, kaydedilen gelişmelerle Starling'i meşgul etme talimatını vermişti. Mason'un bilgisayar alarmı, günde en az üç kez Starling'i araması için sekreteri uyarıyordu.

Mason Brezilya'daki muhbirine, röntgen filmlerinin kaynağını öğrenmek için, hemen beş bin dolar havale etmişti. İsviçre'ye sürekli akıttığı para bundan daha fazlaydı ve eline sağlam bilgiler geçtiğinde çok daha fazlasını ödemeye hazırdı.

Avrupa'daki bilgi kaynağının Dr. Lecter'ı bulduğuna inanıyordu, ama daha önce birçok kez bilgi verme adına dolandırılmıştı ve artık faka basmamasını öğrenmişti. Kesin kanıt yakında gelecekti. Kanıt gelene kadar Mason, beklemenin dayanılmaz ıstırabını, doktor eline geçtiği zaman ne yapacağının hayaliyle oyalayarak dindiriyordu. Mason acı çekmenin ne demek olduğunu çok iyi bilen biri olarak çok uzun zamandır doktor için hazırlıklar yapıyordu.

Suçsuz insanlar onu kızdırmadıkça, Tanrı'nın cezalandırmak için kimi seçeceği, bizim için ne anlaşılır ne de hoşnut edicidir. Açıkça, yeryüzünü idare ederken, kör öfkesini doğru yönde kullanabilmesi için, Tanrı'nın rehberliğe ihtiyacı vardı.

Mason felcin on ikinci yılında kendi rolünü kavramaya başlamıştı, çarşafın altında elle tutulur bir şey kalmadığında, geri kalanı da bir daha ayağa kaldıramayacağını öğrenmişti. Muskrat Çiftliği'ndeki karargâhı tamamlanmıştı ve elinde imkânlar vardı, ama Verger Patriyarşisi, Molson hâlâ iktidarda olduğu için bu imkânları tam anlamıyla kullanamıyordu.

Dr. Lecter'ın kaçtığı senenin yılbaşında, nasıl herkesin bir Noel dileği olursa Mason'un dileği de Dr. Lecter'ın tımarhanede öldürülme işini çok önceden halletmiş olmaktı; Mason, Dr. Lecter'ın elini kolunu sallaya sallaya keyfinin istediği yerde sürttüğünü ve büyük bir ihtimalle de iyi vakit geçirdiğini biliyordu.

Mason ise vücudunu tümüyle kaplayan yumuşak bir battaniyenin altında, respiratörün içinde yatıyordu; sürekli ayak değiştirerek yanı başında dikilen hemşire içinden, oturabilseydim ne iyi olurdu diye geçiriyordu. Bazı yoksul çocuklar yılbaşı şarkısı için otobüslerle Muskrat Çiftliği'ne getirilmişti. Doktorun özel izniyle Mason'un penceresi soğuk havaya aralanmış, pencerenin altında çocuklar, avuçlarında mumlarla şarkı söylüyordu.

Mason'un odasının ışıkları söndürülünce çiftliğin üstünü kaplayan koyu karanlık, gökyüzündeki yıldızları daha bir yaklaştırmıştı.

"Hey küçük kasaba Bethlehem, nasıl da uzanırsın hâlâ gözlerimizin önünde!"

Nasıl da uzanırsın hâlâ gözlerimizin önünde

Nasıl da uzanırsın hâlâ gözlerimizin önünde

Mısradaki kinaye içine işledi. Hey Mason, nasıl da uzanırsın hâlâ gözlerimizin önünde!

Penceresinin dışındaki yılbaşı akşamının yıldızları boğucu sessizliklerini koruyorlardı. Yalvaran patlak gözleriyle onlara baktığında, elinin kıpırdatabildiği parmaklarıyla işaret ettiğinde, yıldızlar onu cevapsız bıraktı. Mason bir an nefes almayı unuttu. Uzayda havasızlıktan boğuluyor olsaydım, diye düşündü, yıldızların büyüleyici sessizliği gördüğüm en son şey olurdu. Nefessizlikten boğuluyordu, respiratörün ona yeterli nefes veremeyeceğini düşündü, nefes almak için önündeki ekranda yaşam sinyalinin yeşil çizgilerini, ekranın kara ormanındaki açık yeşil çam ağaçları şekillerinin belirmesini beklemek zorundaydı: kalp atışlarının sıçramalı çizgilerini, atar ve toplardamar çizgilerini.

Hemşire alarm düğmesine, adrenalin iğnesine uzanmaya korkuyordu.

Mısraların kinayesi, Hey Mason, nasıl da uzanırsın hâlâ gözlerimizin önünde!

O gün yılbaşında gelen bir vahiyle, hemşire alarm düğmesine basmadan, ilaçlara ulaşmadan önce Mason’un solgun, hayaletimsi, yengeç elinin tüyleri intikam duygusunun ilk heyecanıyla ürperdi ve bu onu sakinleştirdi.

Dünyanın her tarafındaki inanç sahipleri, yılbaşı ayinlerinde ekmek ve şarap mucizesine duydukları imanla, İsa’nın etini yiyip kanını içiyorlardı. Mason tekrar dirilme ihtiyacı hissedilmeyecek, daha etkileyici bir seremoninin hazırlıklarına başladı. Dr. Hannibal Lecter’ın diri diri yenme seremonisinin hazırlıklarına.

15

MASON'UNKİ, tuhaf ama babasının onun için düşlediği hayat ve önünde duran görev için mükemmel bir eğitimdi.

Küçük bir çocukken babasının epey maddi yardımda bulunduğu ve yoğun devamsızlıklarına ses çıkarılmayan bir yatılı okulda okudu. Her dört haftada bir Verger, küçük çocuğu servetinin asıl yattığı yerlere, ahıra, mezbahaya götürerek Mason'a gerçek eğitimini veriyordu.

Molson Verger hayvan yetiştirilmesinde, bunun özellikle çok ucuza mal edilmesinde öncü biriydi. Ucuz hayvan beslemeye dair ilk deneyleri, elli yıl önce Batterham'ın yaptıklarıyla boy ölçüşebilecek düzeydeydi. Molson Verger, domuz yiyeceklerine, domuz kılı, tavuk tüyü karıştırarak kendi döneminde hayli cüretkâr kabul edilen bir dereceye kadar işin saflığını bozdu. 1940'lı yıllarda, domuzların temiz içme sularını kesip daha hızlı semirmelerini sağlamak için, onları, hayvan dışkısıyla mayalanmış balçıkla beslediğinde herkes onun pervasız bir hayalperest olduğunu düşündü. Kârı katlanmaya başlayınca kahkahalar sona erdi ve rakipleri onu taklit etmek için birbirleriyle yarışmaya başladı.

Molson Verger'in hazır et sanayii bununla kalmadı. Hayvan Kesimi Yasası'na karşı, özellikle tasarruf açısından bizzat kendi cebinden çıkan parayla korkusuzca savaştı ve bu ona epey tazminata mal olsa da hayvanların yüzüne damga vurmanın yasal bir işlem olarak kalmasını sağladı. Kesimden önce hayvanın kilo kaybına sebep olmadan ne kadar süre su ve yiyecekten uzak tutabileceğini bulmak için, Mason'un eşliğinde, hayvanların barındın İmasının yol açtığı sorunlarla ilgili büyük ölçekli deneylere bizzat öncülük etti.

En sonunda iki kat ağırlıktaki Belçika damızlık domuzunu, bu sürecin bir parçası ve Belçikalıların belası kilo kaybı olmadan üretmeyi başaran, Verger'in mali açıdan desteklediği genetik araştırmalar oldu. Molson Verger

dünyanın her tarafından damızlıklar aldı ve yurtdışındaki birçok programa mali destek verdi.

Ama mezbahalar, hiç kimsenin Malson Verger'den daha iyi beceremediği sıradan bir işti. Güvenlik ve maaş artışı talepleriyle kârına ortak çıkmayı denedikleri zaman sendika liderlerini sindirmeyi başardı. Bu konuyla ilgili olarak örgütlü suçla sağlam ilişkileri, otuz yıl boyunca ona hizmet etti.

Mason, soluk mavi kasap gözlerinin üstündeki parlak koyu renkli kaşları ve dar alnını kaplayan yanlarda seyrek saçlarıyla babasının küçük bir kopyasıydı. Molson Verger, çoğu zaman şefkatle, nasıl bir domuzun yüzünü yoklayarak kemik yapısından genetik yapısını çıkarabiliyorsa, çocuğun kafatası özelliklerine bakarak onun kendinden olduğundan emin olmaya çalışır gibi, oğlunun başını avuçlarının arasına alır ve uzun uzun bakardı.

Mason işi çok iyi öğrenmişti; şimdi, aldığı yaralar onu yatalak yaptıktan sonra bile, kurmaylarınca uygulanmak üzere işle ilgili sağlam kararlar verebiliyordu. Afrika domuz gribi söylencesini yayarak ABD'nin ve Birleşmiş Milletler'in, Haiti'deki bütün domuzları toplama fikri, oğul Mason'a aitti. Bundan sonradır ki hükümete, yerli domuzlarla değiştirmek için büyük beyaz Amerikan domuzunu satmaya muktedir oldu. Büyük beyaz semiz domuz, Haiti'nin iklim şartlarına maruz kalır kalmaz hemencecik ölmüş, her seferinde yerine Mason'un stokundan tekrar tekrar yeni hayvan alınmış, sonunda Haitililer çareyi, kendi domuzlarını Dominik Cumhuriyetinin sert dişli küçük domuzlarıyla değiştirmekte bulmuştu.

İntikamının makinesini, koca bir ömür boyunca kazanılan bilgi ve tecrübeyle inşa ederken Mason, kendini, çalışma tezgâhına yaklaşan ünlü bir keman imalatçısı gibi hissediyordu.

Ne de çok bilgi ve kaynak vardı Mason'un yüzden yoksun kafatasında! Yatağında uzanıp sağır Beethoven gibi parçaları bir araya getirirken babasıyla birlikte, kıçtaki yağın kalınlığını ölçmek için paltosunun altında her daim hazır bulundurduğu çakısıyla yarışmaları gezmelerini, bıçaktaki yeri işaretlemiş vaziyette suçlanamayacak kadar efendi bir kıyafetin içinde uzaklaşmalarını hatırladı.

Babasının her gördüğüne yaltaklanan domuzun kıçını bıçaklayışını, sahibi olan çocuğun ağlayışım hatırlayınca gülerdi, dudakları olsaydı. Çocuğun babası öfkeyle üzerlerine yürümüş, Molson'un fedaileri herifi bir çadırın içine çekmişlerdi. Ne hoş, ne dopdolu zamanlardı onlar.

Mason, domuz filarında dünyanın her tarafından birçok egzotik domuza sahipti. Yeni amacı için gördüklerinin arasından en iyilerini bir araya getirmişti.

Yılbaşında gelen vahyin ardından hemen hayvan üretme programına başlamış, İtalya kıyılarındaki Sardinya'da Vergerler'in sahip olduğu küçük domuz üretme kuruluşunu kendine üs olarak belirlemişti. Bu yeri hem kuş uçmaz kervan geçmezliğinden hem de Avrupa'ya yakınlığından dolayı seçmişti.

Mason, Dr. Lecter'ın ABD'den kaçışından sonraki ilk durağının Güney Amerika olduğuna inanıyordu, yanılmıyordu da. Ama çok daha öncesinden Avrupa'da yerleşmenin Dr. Lecter gibi bir adamın beğenilerine yakıştığına ikna olmuş, Salzburg Müzik Festivali ve diğer yıllık kültürel olaylar için gözcüler koymuştu. Sardinya'daki adamına Dr. Lecter'ın ölüm gösterisine hazırlık için şunları göndermişti: Büyük bir orman domuzu. Hylocheoerus meinertzhageni, altı meme, otuz sekiz kromozom, insan gibi her şeyi yiyen, hem etobur hem otobur. Yükseklerde yaşayanları iki metre boyunda ve yaklaşık iki yüz yetmiş kilo ağırlığında.

Klasik bir Avro damızlık, *S. scrofa srofa*, saf formunda otuz altı kromozom, yüzünde siğil olmayan, fırça gibi kılları ve kocaman sürgü dişleri olan, bir engereği keskin toynaklarıyla öldürüp ardından yılanı sosis gibi yutuverecek büyük, hızlı ve vahşi bir hayvan. Kızıştığında, yiyecek peşinde olduğunda veya yavrularını korurken önüne çıkan her şeyi öldürecek yapıda. Dişileri on iki memeli ve yavrularını iyi besliyor. *S. scrofa scrofa*'da Mason, aradığı maddeyi ve Dr. Lecter'ın cehennemvari bir sona hazırlayarak onu yiyen hayvanın hayallerindeki yüzünü buldu. (Bk. Harris on the Pig, 1881).

Assabaw Adası Domuzu'nu saldırganlığından dolayı, Jiaxing Kara Domuzu'nu da östrojen hormonları düzeyinin yüksekliğinden dolayı getirtmişti.

Doğu Endenozya'dan getirttiği, dişlerinin büyüklüğünden dolayı Ren-domuzu olarak adlandırılan Babirusa, *Babyrousa babyrussa* hatalı bir adımdı. Yalnızca iki memesiyle bir batında az yavru veriyordu ve yüz kiloluk ağırlığıyla kilosu Mason'a pahalıya patlamıştı. Allahtan başka türler de vardı; Babirusa domuzuna mecbur kalmadıkları için bu hata bir zaman kaybına sebep olmadı.

Dişler söz konusu olduğunda Mason, envai türden seçim şansına sahipti. Neredeyse tüm türlerin, üç çift kesici, bir çift köpek dişi, dört çift küçük azı ve üç çift büyük azıyla, toplam kırk dört dişle göreve eksiksiz uygun dişleri vardı.

Bir ceset yemek hususunda hiçbir domuz sorun çıkarmazdı, ama canlı bir insanı yemeleri için biraz eğitilmeleri gerekiyordu. Mason'un kurmayları iş üstündeydi.

Artık, yedi yıl ve birçok batından sonra, alman sonuçlar... harikaydı.

16

SARDİNYA'NIN Gennargentu dağlarında Dr. Lecter dışında bütün aktörler yerlerini almışken Mason, dikkatini seyir keyfi için doktorun ölümüne yoğunlaştırdı. Uzun zamandan beri hazırlık yapılıyordu, artık harekete geçme zamanı gelmişti.

Bu nazik işi, Las Vegas Castaways yakınlarındaki yasal bahishanesinin telefon santralı vasıtasıyla yürütmüştü. Onun aramaları, bahishanenin hafta sonu yoğunluğu düşünüldüğünde, ambara düşmüş bir iğne gibiydi.

Mason'un patlayıcı ve sızıcı sessizlerden yoksun mekanik sesi, Chesapeake kıyısında bulunan National Forest ile Arizona, oradan tekrar geriye, Atlantik'in öte yakası ile Roma arasında mekik dokuyordu.

Via Arşimet'teki aynı isimli otelin arkasında bulunan bir binanın yedinci katındaki dairede bir telefon, İtalyan usulünde: kesik kesik ve tiz bir biçimde çalıyordu. Uykulu bir ses telefona cevap verdi.

"Cô'sa? Cô'sa c'e?"

"Accendi la lauce, idiota."

Yatağın başucundaki ışık yandı. Yatakta üç kişi vardı. Telefona yakın olan genç adam ahizeyi aldı ve ortada yatan daha yaşlıca olan adama uzattı. Öteki tarafta yirmi yaşlarında sarışın bir genç kız vardı. Kız uykulu başını ışığın geldiği yöne doğru kaldırdı ve tekrar yastığına gömüldü.

"Pronto, chi? Chiparla?"

"Hey Oreste, ben, Mason."

İri yarı adam yatakta doğruldu ve gence bir bardak soda için işaret etti.

"Ooo Mason, dostum, kusura bakma, uyuyordum, orada saat kaç?"

"Her yerde geç Oreste. Senin için ne yapabileceğime, ama bunun için senin ne yapman gerektiğine dair söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Eh, elbette."

“Vakit geldi dostum. Ne istiyorum biliyor musun? İki kameralık çekim ve senin seks filmlerindekinden daha iyi ses ve görüntü kalitesi istiyorum. Ayrıca elektrik bulmak zorundasın, setten epey uzakta bir yer için jeneratör. Montaj için ise yeşil bir yer, kuş sesleri falan istiyorum. Yarın yeri tespit etmeni ve aletleri yerleştirmeni istiyorum. Malzemeleri orada bırakabilirsin. Güvenliği ben sağlayacağım, yani Roma’ya geri dönüp film çekilene kadar orada kalabilirsin. Ama iki saat öncesinden haber verildiğinde hazır olabilmelisin. Anladın mı, Oreste? Citibank’ta hesabına yatırılmış para seni bekliyor, anladın mı?”

“Mason, şu sıra bir iş...”

“Bu işi almak istiyor musun, Oreste? Seks filmlerinden, vurdulu kırdılı filmlerden, Akademi için uyduruk tarih filmleri çekmekten gına geldiğini söylemiştin. Gerçekten büyük bir film yapmayı istiyor musun?”

“Evet, Mason.”

“O zaman bugün yola çık. Nakit bankada. Bugün gitmeni istiyorum.”

“Nereye?”

“Sardinya. Cagliari’ye uç, orada seni bekleyenler olacak.”

İkinci arama Sardinya’daki Porto Torres’e yapıldı. Kısa bir konuşmaydı. Söylenecek pek bir şey yoktu, çünkü aygıt çok önceden hazırlanmıştı ve tıpkı Mason’un taşınabilir giyotini gibi etkiliydi. Üstelik çevreyle daha dosttu, ama o kadar hızlı değildi.

II

FLORANSA

17

Gece, Floransa'nın merkezi, tarihi kent bir sanat eseri gibi ışıklandırılmış.

Kemerli pencereleri, kabak fenerini andıran mazgalları ve gökyüzüne yükselen çan kuleleriyle ortaçağı çağrıştıran Vecchio Sarayı, karanlık meydanın ortasında dört bir yanından vuran ışıklar altında dimdikti.

Yarasalar, şafak sökene, çan seslerinden ürken kırlangıçlar havalanana kadar saatin kadranından yansıyan parıltıda sivrisinekleri kovalayacak.

Eski Roma'nın tecavüz ve ölüm sahnelerini canlandıran mermer heykellerinin önünde yağmurluğunun içinde koyu bir gölge gibi duran Çhıestura'nın başmüfettişi Rinaldo Pazzi, Loggia'nın gölgesinden çıkıp meydanı geçti ve yüzünü tıpkı bir ayçiçeği gibi ağır ağır, sarayın ışıklarına çevirdi. Bir zamanlar reformcu Savanarola'nın yakıldığı yerde durdu ve atalarının acı içinde ölümle buluştukları pencerelere doğru baktı.

Francesco de Pazzi şuradan, şu yüksek pencereden, boynunda bir ilmekle çırılçıplak fırlatılmış ve sert duvarlara çarpa çarpa, kıvrana kıvrana ölüme terk edilmişti. Pazzi'nin yanında tam takım tören giysileriyle asılan başpiskopos, dinsel bir metanet telkin edeceği yerde gözleri faltaşı gibi açılmış, nefes almak için çırpına çırpına dişlerini Pazzi'nin etine geçirmişti.

Bütün Pazzi ailesi, 1478 yılı Nisan ayının yirmi altısında, pazar gününde, Giuliano de Medici'yi öldürmekten ve ayin sırasında katedralde Muhteşem Lorenzo'yu öldürmeye teşebbüsten idama mahkûm edilmişti.

Pazzi kanından biri olarak gözden düşmüş, servetini yitirmiş ve her an ölüm fermanım bekleyerek en az ataları kadar hükümetten nefret eden Rinaldo, buraya, elindeki biricik şansı kullanmanın iyi olup olmayacağına karar vermek için gelmişti:

Başmüfettiş Pazzi, Floransa'da yaşayan Hannibal Lecter'ı bulduğuna inanıyordu. Tekrar ününü kazanma şansını elde etmiş ve şimdiden canavarı yakalayan kişi olma onurunun keyfini çıkarıyordu. Ayrıca Pazzi, Hannibal

Lecter’ı aklı hayaline gelebileceğinden çok daha yüksek bir paraya Mason Verger’e satma şansını yakalamıştı; tabii eğer şüpheli, gerçekten Lecter ise. Elbette, Pazzi, paçavraya dönmüş onurunu da satıyor olabilirdi.

Pazzi, Questure Soruşturma Bölümü’ne boşu boşuna katılmamıştı; yetenekliydi ve mesleğinde başarılı olmak için doymak bilmez bir hırsı vardı. Ayrıca o, aynı şekilde hırsının yakıcılığı ve tez canlılığına kurban olmuş birisiydi.

Varını yoğunu kumara, tam burada koymayı tercih etmişti, çünkü burası bir zamanlar ona ün kazandırıp sonradan mahveden ilhamın geldiği yerdi.

Pazzi ’ni. İtalyanlara özgü güçlü bir mizah anlayışı vardı. Hayatını değiştiren bilginin; burada, atalarının öfkeli ruhunun hâlâ duvarlara çarpa çarpa dönüp duruyor olabileceği bu yerde ona malûm olması ne kadar anlamlıydı? Şimdi aynı yerde, Pazziler’in talihini sonsuza dek değiştirebilirdi.

Pazzi’yi ünlü yapan, sonra da insanların kıskanç saldırılarına maruz bırakan, başka bir seri katilin, Mostro H’nin yakalanmasıydı. Yeni keşfini de buna borçluydu. Ama Mostro H davasının sonucu canını yakmış ve şimdi yasadışı, tehlikeli bir oyunu oynamaya itilmişti.

Mostro H, Floransa Canavarı, 1980 ve 1990’h yıllarda on yedi yıl boyunca Tuscani’de sevgilileri avlamıştı. Canavar,

Tuscani’nin parklarında birbirlerine sarılmış sevgililere saldırıyordu. Sevgilileri küçük kalibreli bir tabancayla öldürmek, öldürdükten sonra onları bir tabloda olduğu gibi çiçeklerle süslemek ve kadının sol göğsünü elbisenin dışına çıkarıp sergilemek tüm cinayetlerinin ortak noktasıydı. Tablolarında insanda bir dejâ vu duygusu uyandıran bir yan vardı.

Ayrıca canavar vücudun malûm parçasının koleksiyonunu yapıyordu. Bunun tek istisnası, görünüşe göre yanlışlıkla öldürülmüş, uzun saçlı bir Alman homoseksüel çiftti.

Halk Mostro H'yi yakalamaları için Questura’ya öyle baskı yapıyordu ki Rinaldo Pazzi’nin üstleri görevlerinden oldu. Pazzi başmüfettişlik görevini üstlendiği zaman sanki bir arı sürüsüyle savaşmaya başladı. Gazeteciler bürosunda arı kovanı kuruyor, fotoğrafçılar arabasını park etmek zorunda olduğu Questura’nın arkasındaki Via Zara’da pusuya yatıyorlardı.

O zamanlar Floransa’ya gezmeye gitmiş olanlar, çiftleri canavara karşı uyaran, üzerinde gizlice izleyen tek bir gözün olduğu her tarafa

yapıştırılmış posterleri hatırlayacaktır.

Pazzi ruhu şeytanca ele geçirilmiş bir adam gibi hararetle çalıştı. Katilin kimliğini ortaya çıkarmak için FBI’ınDavranış Bilimleri’ni aradı ve FBI’ın kimlik tespit etme yöntemlerine dair ne bulduysa okudu.

Ön tedbirler aldı. Parklar, mezarlıklar gibi buluşma yerlerinde arabaların içinde çiftler halinde oturan polislerin sayısı, sevgililerinkini aştı. Polisler -sıcak havalarda nöbetleşerek- kadın perukları taktı ve birçok bıyık görev uğruna kurban edilmek zorunda kaldı. Bizzat Pazzi, kendi bıyığını keserek diğerlerine örnek oldu.

Canavar dikkatliydi. Saldırmaya devam ediyordu, ama ihtiyacı onu sık sık ava çıkmaya zorlamıyordu.

Pazzi, canavarın saldırıları arasında yıllar süren aralar olduğunu fark etti. Pazzi bunun üzerine gitti. Dişiyle tırnağıyla, tehdit edebileceği her ajanstan yardım alarak Questura’da bulunan yeğeninin bilgisayarına el koyarak Kuzey İtalya’da, Mostro Il’nin seri cinayetleri arasındaki dışarıda gezen ve aynı zamanda hapiste olanların bir listesini çıkardı: doksan yedi kişiydi.

Pazzi hapse düşmüş bir banka soyguncusundan kalan hızlı, eski bir Alfa Romeo GTV’ye el koydu ve bir ay içinde arabayla beş bin kilometreden fazla yol yaparak tutuklulardan doksan dördünü kendisi inceledi; haklarında soruşturma yaptırdı. Geri kalanlar ya sakat kalmış ya ölmüşlerdi.

Geride, suç mahallinde elindeki listeyi daraltmasına yardım edecek en ufak bir kanıt bile bırakılmamıştı: Ne faile ait bir beden sıvısı ne de bir parmak izi.

Impruneta’daki cinayet mahallinde tek bir kurşun bulunmuştu. Yan otomatik, muhtemelen bir Woodsman olan Colt tabancadan çıkmış ve üzerinde namlu izleri olan bir 22’lik Winchester Westem mermi kovanı. Diğer bütün mahallerde bulunan mermiler aynı silahtan çıkmıştı. Mermilerin üzerinde susturucu izi yoktu, ama bir susturucu kullanıp kullanılmadığı kesin olarak söylenemezdi.

Pazzi, evet, Pazzi kanından geliyordu, her şey bir yana hırslıydı ve istekleri sönmek bilmeyen genç, muhteşem bir karısı vardı. Öyle çok çalışıyordu ki tam on kilo kaybetti. Questura’nın genç memurları aralarında onu çizgi karakter Wile E. Coyote’ye benzetiyorlardı.

Questura laboratuvarlarının pencerelerine kötü ruhları uzak tutmak için sarmısak çelenkleri asılıydı. En son şüpheli de ziyaret edilip hiçbir sonuç

almamadan sorgulandıktan sonra Pazzi, bu pencerenin önünde durup tozlu ön bahçeye bakarken iyice umutsuzluğa kapılmıştı.

Yeni karısını, onun güçlü ayak bileklerini ve kuyruk sokumundaki ayva tüylerini gözünün önüne getirdi. Dişlerini fırçalarken göğüslerinin kıpır kıpır oynayışını, zıplayışının ve seyredildiğini fark edince kahkahayı basışını gözünün önüne getirdi. Onun için almak istediği şeyleri düşündü. Onu hediye paketini açarken hayal etti. Karısını hayal ediyordu, güzel kokardı ve kadife gibi bir tene sahipti, ama Pazzi'nin hafızası daha çok görsel bir hafızaydı.

Onun karşısına nasıl çıkmak istediğini düşündü. Kuşkusuz gazetecilerle oynadığı ortada sıçan oyunundaki sıçan rolüyle değil. Floransa'daki Questura polis karargâhı eski bir akıl hastanesinin binasındaydı ve karikatürcüler bunu çok iyi kullanıyorlardı.

Pazzi başarının bir ilhamın sonucunda geleceğini hayal etti. Görsel hafızası kusursuzdu ve birçok insan gibi en gelişkin duyusu görmeydi. İlham ona daha önce bulanık olan bir görüntünün netleşmesi olarak geliyordu. Çoğumuzun kayıp bir eşyayı arama biçimimiz üzerine düşündü. Eşyanın görüntüsünü gözümüzün önüne getirir ve kendi gördüklerimizle karşılaştırır, bu görüntüyü zihnimizde bir dakika içinde defalarca evirip çevirerek taze tutardık.

Uffizi Müzesi'nde patlayan bomba kısa bir süreliğine halkın ilgisini Mostro H davasından uzaklaştırdı ve Pazzi bu yeni olaya vakit ayırmak zorunda kaldı.

Müze bombalama olayında çalışırken bile Mostro H'nin ardında bıraktığı tablo, Pazzi'nin zihninden silinmedi. Karanlıkta bir nesneyi görmek için nasıl onun kenarından bakarsak, Canavar'ın tablolarına dair fotoğraflara kenardan baktı. Özellikle Impruneta'da bir kamyonetin arkasında bulunan, Canavar tarafından, çiçeklerle ve kadının sol göğsü açıkta bırakılarak özenle düzenlenmiş çiftin görüntüsü üzerine uzun uzun düşündü.

Bir öğleden sonra Pazzi, Uffizi Müzesi'nden çıkmış Signoria Meydanı'ın geçiyordu ki, bir kartpostal satıcısının önünde birdenbire gözünün önünde bir manzara canlandı.

Görüntünün kaynağını bilmiyordu. Tam Savonarola'nın yakıldığı yerde durdu. Dönüp etrafına baktı. Turistler meydanda toplanıyordu. Pazzi sırtında bir soğukluk hissetti. Belki her şey zihninin içindeydi ve zihnine

çakılmış bir görüntüden ibaretti. Geldiği yolu takip ederek yürümeye başladı.

Ve işte, sinek pislikleriyle kaplı, yağan yağmurla yamru yumru olmuş Botticelli'nin resminin bir posteri "Primavera". Resmin orijinali, arkasındaki Uffizi Müzesi'ndeydi. "Primavera." Resmin sağ kısmında, solgun Zephyrus ormandan ona uzanırken ağzından çiçekler akan, boynunda çiçeklerden bir çelenkle sol göğsü açıkta bir su perisi.

İşte, kamyonetin arkasındaki yatakta ölü olarak bulunan çift, kadının boynunda ve ağzında çiçekler.

Burada. Atalarının bir parça nefes alabilmek için çırpındığı duvarlara çarparak fırıl fırıl döndüğü yerde, peşinde olduğu asıl imge, Fransesco de Pazzi'yi Bargello Hapishanesi'nde boynunda bir ilmek ve bütün ayrıntılarıyla kırk florine resmeden aynı ressamın, Sandro Boticelli'nin, beş yüz yıl önce yaratmış olduğu imge, birdenbire Pazzi'nin zihninde bir fikir halinde canlanıverdi.

Pazzi kaynağı böylesine anlamlı olan bir ilhama nasıl karşı koyabilirdi ki?

Oturmalıydı. Ama bütün banklar doluydu. Ve yer bulmak için polis rozetini gösterecek kadar abartmıştı işi, sonunda koltuk değnekleri olan yaşlı bir adamın oturduğu banka el koydu; gerçekten de yaşlı adam tek ayağı üzerine dikilip de bağırıp çağırmaya başlayana dek onun bir gazi olduğunu hiç anlamamıştı.

Pazzi iki sebepten ötürü çok heyecanlanmıştı. Mostro H'nin kullandığı imgenin kaynağını bulmak başlı başına bir zaferdi, ama çok daha önemlisi, Pazzi "Primavera"nın bir kopyasını sabıkalı şüphelileri dolaşırken görmüştü.

Hatırlamak için hafızasını zorlamaması gerektiğini biliyordu; geriye yaslandı, gevşedi ve imgelerin zihnine gelmesini bekledi. Uffizi'ye döndü, "Primavera"nın orijinalinin önünde durdu, ama yalnızca kısa bir süre. Saman pazarına doğru yürüdü, geçerken bronzdan yapılmış "Porcellino H'nin burnuna dokundu. Arabasına atladı ve burnunda ısınmış yağ kokusu, başını tozlu arabasının kapı kenarına yaslayıp futbol oynayan çocukları seyrederek Ippocampo'ya doğru yola çıktı.

Aklına ilk gelen merdivenler ve merdivenlerin sonundaki sahanlık oldu. "Primavera" posterinin üst kısmı, merdiveni tırmanmaya başladığında

yukarıda gördüğü ilk şeydi.

Geriye dönebilir, eve yeniden dış kapıdan girebilirdi, ama sokakla ilgili herhangi bir şey hatırlamıyordu.

Sorgulamada ustalaşmış biri olarak, ikincil duyumlara yönelip kendine sorular sormaya devam etti:

Posteri gördüğün zaman bir ses duydun mu?... Alt kattan kaynayan bir tencere sesi. Merdiven sahanlığına ulaşıp posterin önünde durduğunda işittiğin neydi? Televizyon. Oturma odasında bir televizyon. Robert Stack Eliot Ness'i canlandırıyordu. Burnuna yemek kokusu geldi mi? Evet, yemek. Başka bir şey? Posteri gördüm, hayır, ne gördüğünü bırak. Başka bir koku aldın mı? Alfa'yı koklayabilirim, ısınmış yağ kokusunu, sıcaktı... Raccorda yolu. Hızla Raccorda otoyolundan gidiyordum... nereye? Sarı Casciano'ya. Bir köpeğin havlamasını da işitmiştim, Sarı Casciano'da, Girolamo, bilmem kim isminde bir soyguncu ve tecavüzcü.

Tam bu anda bütün bağlantılar kuruldu. Düşüncelerin beynin kasılmalarıyla kıvılcımlar saçtığı bu an, dünyanın en zevkli anıdır. Rinaldo Pazzi hayatının en zevkli anını yaşadı.

Pazzi bir buçuk saat içinde Girolamo Tocca'yı hapse attı. Tocca'nın karısı kocasını alıp götüren konvoyun ardından koca koca taşlar fırlattı.

18

TOCCA bulunmaz bir şüpheliydi. Genç bir adamken bir parkta nişanlısını kollarına almış bir adamı öldürdüğü için dokuz yıl hüküm giymişti. Ayrıca, öz kızlarına ve aile içi diğer tacizlerinden dolayı ceza almış ve bir de tecavüz suçundan mahkûm olmuştu.

Polisler kanıt bulmak adına Tocca'nın evini neredeyse yıkıyordu. En sonunda Pazzi, Tocca'nın evini bizzat kendi aramış ve savcılığın kanıt olarak ileri sürdüğü birkaç fiziksel parçadan biri olacak kovanı bulmuştu.

Mahkeme hayli sansasyon yarattı. Duruşmalar La Nazione gazetesinin Floransa şubesinin karşısında bulunan ve yetmişli yıllarda teröristlerin yargılandığı, Bunker diye anılan ve oldukça iyi korunan bir binada yapıldı. Kutsal Kitap'a el basıp, boyunlarına kurdele takan, beş erkek ve kadından oluşan jüri, Tocca'yı kişiliği dışında hemen hiçbir kanıta başvurmadan suçlu bulmuştu. Halktan birçok kişi Tocca'nın masum olduğuna inanıyor, ama diğerleri de onun beş para etmez bir adam olduğunu ve hapse atılmasının yalnızca fayda getireceğini söylüyordu.

Sonraki aylar altın bir çağ gibiydi. Pazzo de Pazzi'nin ilk haçlı seferinden sonra İsa'nın mezarından çakmak taşları getirdiği günden, beş yüz yıldan beri, Floransa'da hiçbir Pazzi böylesine ünlü olmamıştı.

Rinaldo Pazzi ve güzel karısı, başpiskoposun yanında durarak kalabalığı neşelendirmek için düzenlenen ve çakmak taşlarının, havai fişeklere bağlı bir kablo boyunca uçan, roket barutuyla doldurulmuş bir kumru modelini ateşlemek için kullanıldığı Duomo'daki geleneksel paskalya törenine katıldı.

Gazeteler ağzından çıkan her sözü yayımlıyor, o da üzerlerindeki ağır işin başarıyla üstesinden gelen ofisindeki alt rütbelileri övüyordu. Sinyor Pazzi'yi moda hakkındaki görüşlerini almak için aramışlardı, desinatörlerin giymeye teşvik ettiği elbiseler içinde karısı harika görünüyordu. Etkili

insanların evindeki sıkıcı çay partilerine davet edilmiş ve bir kontun şatosunda etrafı şövalye zırhlarıyla çevrili odada akşam yemeği yemişlerdi.

Pazzi'nin politik geleceğinden bahsedilmiş, isminden İtalyan Parlamentosu'nun her zamanki gürültüsünü bastıran bir övgüyle söz edilmiş ve ona mafyaya karşı İtalyan'ın FBI ile ortak çalışmasına öncülük etme görevi verilmişti.

Bu görev ve Georgetown Üniversitesi'ndeki kriminoloji derslerine katılma bursu ona Washington'un yolunu açmıştı. Başmüfettiş zamanını çoğunu Quantico'daki Davranış Bilimleri'nde geçirmiş ve Roma'da bir Davranış Bilimleri bölümü oluşturmanın hayalini kurmuştu.

İki yıl sonra felaket geldi. Halktan bir baskının olmadığı sakin bir ortamda Yargıtay, Tocca'nın tutuklanma davasının yeniden ele alınmasına karar verdi. Pazzi soruşturma sebebiyle yurda çağrıldı. Geride bıraktığı iş arkadaşları, Pazzi'ye diş bilemişlerdi.

Yargıtay Tocca'nın tutukluluğunu sona erdirdi ve mahkemenin onun uydurduğu kanıtlara inandığını ifade ederek Pazzi'yi kınadı.

Yüksek yerlerdeki sabık destekçileri onu, sanki kötü bir kokuymuş gibi ellerinin tersiyle uzaklaştırmışlardı. Questuia'da hâlâ önemli bir görevdeydi, ama artık kanadı kırık bir kuştu ve herkes onu avlamanın ne kadar kolay olduğunun farkındaydı. Italyan Parlamentosu yavaş hareket ediyordu ama, balta, eninde sonunda boynuna inecekti.

19

PAZZI, akademisyenler arasında Dr. Fell olarak bilinen adamı ilk defa, ölüm fermanını beklediği bu korkunç dönemde gördü.

Rinaldo Pazzi, gözden düşüşünü keyifle seyreden alt rütbelilerin kendisi için bulduğu birçok önemsiz işten biri için Palazzo Vecchio'nun merdivenlerini çıkarken duvarlarda asılı sanat harikalarına değil, yalnızca merdivenlerin aşınmış basamağına, kendi ayakkabısının burnuna bakıyordu. Beş yüz yıl önce bu basamaklarda atası, kanlar içinde yerlerde sürüklenmişti.

Sahanlığa geldiğinde, omuzlarını dikleştirdi ve aralarında akrabalarının da bulunduğu kabartmalardaki insanların gözlerine bakmak için kendini zorladı. Olduğu yerden yukarıdaki Leylaklar Salonu'nda ortak bir toplantı yapan Uffizi Galerisi'nin yöneticileri ile Güzel Sanatlar Komisyonu'nun seslerini duyabiliyordu.

Pazzi'nin bugünkü işi, Palazzo Capponi'de uzun süredir çalışan sanat müdürünün kayboluşuyla ilgiliydi. Herkes yaşlı adamın bir kadınla veya birisinin parasıyla yahut her ikisiyle birlikte kaçmış olduğuna inanıyordu. Palazzo Vecchio'daki aylık toplantıların son dördüne katılmamıştı.

Pazzi soruşturmayı sürdürme göreviyle gönderilmişti. Müzenin bombalanma olayından sonra Uffizi'nin bu aynı gri yüzlü müdürleri ve Güzel Sanatlar Komisyonu'nun üyelerinden güvenlik hususunda ciddi bir nutuk dinlemek zorunda kalmış olan Başmüfettiş Pazzi, itibarını yitirdiği bu zamanda, sanat müdürünün aşk hayatı hakkında sorular sormak için onların karşısına çıkmak zorundaydı. Bunun için can attığı söylenemezdi.

İki komite de huysuz ve kavgacı topluluktan başka bir şey değildi; yıllardır nerede toplanacaklarına bile karar verememişlerdi. Çünkü hiçbiri, diğerinin yerinde toplantıya katılmayı kabul etmiyordu. Bunun yerine her iki komitenin de kendilerine layık gördüğü Palazzo Vecchio'nun muhteşem Leylaklar Salonu'nda toplanmışlardı. Toplantıyı bir kez burada yaptıktan

sonra, Palazzo Vecchio örtüler, perdelerle kaplı bir durumdayken, ortalık bakım makineleriyle doluyken bile, başka bir yerde toplanmayı asla kabul etmemişlerdi.

Rinaldo Pazzi'nin eski okul arkadaşlarından biri olan Profesör Ricci, sıva tozlarından dolayı bir hapşırık nöbetine yakalanmış, dışarıda, koridorda bekliyordu. Hapşırığı iyice geçtikten sonra yaşlı gözlerini Pazzi'ye yöneltti.

"*La solita arringa*,"dedi Ricci. "Her zamanki gibi tartışıyorlar. Kayıp Capponi sanat müdürü için mi geldin? Şimdi onun işi hakkında kavga ediyorlar. Sogliato işi yeğeni için istiyor. Akademisyenler ise, aylar önce geçici olarak atamış oldukları kişiden, Dr. Fell'den memnunlar. Onun kalmasını istiyorlar."

Pazzi kâğıt peçete için ceplerini yoklayan arkadaşını geride bırakıp, tavanı altın leylaklarla süslü tarihi salona girdi. Duvarların ikisine bakım sebebiyle asılmış olan kumaşlar, odadaki gürültüyü emiyordu.

Sürekli akrabalarına işe almakla meşgul olan Sogliato, sözü almış, bağıra bağıra konuşarak kimseye kaptırmıyordu.

"Capponi'nin soyu on üçüncü asra dek uzanır. Dr. Fell, elinde, Italyan olmayan ellerinde, bizzat Dante Alighieri'nin bir mektubunu tutuyor olsa da, bakalım tanıyabilecek mi?

Zannetmem. Ortaçağ İtalyası hakkında bilgisini sınadınız ve bir yabancı için dilinin takdire şayan olduğunu da inkâr edecek değilim. Ama acaba, Rönesans öncesi Floransası'ndaki şahsiyetleri biliyor mu? Zannetmem. Ya Capponi Kütüphanesi'nde mesela... mesela Guido de Cavalcanti'den bir notla karşılaşırsa ne olacak? Tanıyacak mı? Zannetmem. Bunu Dr. Fell'e soracak mısınız?"

Rinaldo Pazzi, gözleriyle odayı araştırdı ve bir saat önce fotoğrafını bizzat incelemiş olmasına karşın Dr. Fell'e benzeyen birini göremedi. Dr. Fell'i görememişti, çünkü doktor diğerleriyle birlikte oturmuyordu. Pazzi önce sesi işitti, ardından onun nerede olduğunu gördü.

Dr. Fell bronzdan yapılmış Judith ve Holofemes heykelinin önünde, sırtını konuşmacıya ve kalabalığa dönmüş dimdik duruyordu. Arkasına dönmeden konuşmaya başladı; sesin, saçlarından tuttuğu sarhoş kralın, Holofemes'in boynunu vurmak için sonsuza kadar kılıcını kaldırmış olan Judith'ten mi, yoksa Donatello'nun bronz kahramanlarının yanında dimdik

duran Dr. Fell'den mi geldiği anlaşılmıyordu. Ses, dumanı yaran bir lazer gibi gürültüyü kesti ve gürültücü adamlar sessizliğe gömüldü.

"Cavalcanti, Dante'nin Beatrice Portinari hakkında gördüğü tuhaf rüyasını betimlediği ilk soneti La Vita'yı halkın önünde yanıtlamıştı," dedi Dr. Fell. "Cavalcanti, belki aynı zamanda kişisel olarak da yorum yapmıştır. Eğer bir Capponi'ye yazmışsa, bu Andrea olmalıdır, çünkü kardeşlerinden çok daha edebiyatla ilgili biriydi." Dr. Fell sözlerine kendisinden başka herkesi tedirginlik içinde bırakan bir ara verdiği sırada yavaşça arkasına döndü. "Dante'nin ilk sonesini biliyor musunuz, Profesör Sogliato? Cavalcanti'yi büyülemiştir ve harcadığınız zamana değecek bir sonedir. Bir parçasında şöyle diyor.

Gecenin ilk üç saati neredeyse bitti,
Bütün yıldızların kendini gösterdiği o vakit,
Hâlâ hatırasıyla ürperdiğim
Aşkın birdenbire bana göründü.
Aşk, kalbimi avuçlarında tutarken,
Ve kollarımda kadınım tüller içinde uzanırken
Tepeden tırnağa pür bir neşe gibi geldi bana.
Sonra uyandırdı onu ve kadın, tir tir titrerken uysal
Yedi bitirdi aşkın avuçları arasındaki kömürleşmiş kalbimi
Ağlıyordum aşk uzaklaşırken.

Sıradan dilin soyluluğu olarak adlandırdığı, İtalya'nın halk dilinden neler yarattığına kulak verin:

"Allegro mi sembrava Amor tenendo
Meo core in mano, e ne le braccia avea
Madonna involta in un drappo dormendo.
Poi la svegliava, e d'esto core ardendo
Lei paventosa umilmente pascea
Appreso gir lo ne vedea piangendo. "

En huysuz Floransak bile, şu freskoların önünde çınlayan Dr. Fell'in berrak Tuscan dilinden Dante'nin mısralarına dilenemezdi. Dr. Fell, Palazzo Capponi'nin üstadı Sogliato'yu ölke içinde bırakmıştı. Eğer doktor zaferinin keyfini yaşıyorsa, Pazzi bunu görememişti, çünkü doktor tekrar arkasını dönmüştü. Ama Sogliato henüz bitirmemişti.

"Eğer Dante üzerine böylesine uzmansa, gelsin de Studialo'da konuşma yapsın." Sogliato sanki engizisyonun adını telaffuz edermiş gibi ismi tıslayarak söylemişti. "Eğer gücü yetiyorsa, gelsin gelecek cuma günü doğaçlamaya katılsın." Adını çok güzel bir özel çalışma odasından alan Studiolo, sık sık Palazzo Vecchio'da toplanan ve birçok akademik adı yerin dibine batırmış küçük vahşi bir akademisyenler grubuydu. Onlar için hazırlanmak hayli zor bir iş, onların karşısına çıkmak ise bir kâbus olarak kabul edilirdi. Sogliato'nun dayısı hemen onun önerisini destekledi ve kayınbiraderi oylama çağrısı yaptı, kız kardeşiyse hemen kayıtlara geçti. Kabul edilmişti. Dr. Fell, göreve devam edecekti ama Fell, Studiolo'nun onayını kazanmak kaydıyla.

Komitelerin Palazzo Capponi için yeni bir sanat müdürleri vardı ve eskisini pek özlemiyorlardı. Gözden düşmüş Pazzi'nin kayıp adam hakkındaki sorularına çok kısa bir zaman ayırdılar. Pazzi saygıdeğer bir tavırla boyun eğdi.

Bütün iyi müfettişler gibi bir şey çıkarmak için durumu gözden geçirdi. Eski müdürün ortadan kaybolması kimin işine yarardı? Kayıp müdür, sıradan bir yaşamı olan, bekâr, yaşlı bir akademisyendi. Birikmiş parası vardı, ama çok değil. Elindeki tek şey, işi ve Palazzo Capponi'nin çatı katında yaşama imtiyazı idi.

Şimdiyse, ataması Floransa tarihi ve eski İtalyanca üzerine sınava çekilmek şartıyla kurul tarafından onaylanmış olan kişi vardı. Pazzi, Dr. Fell'in Sosyal Sigorta başvuru formunu incelemişti.

Kurul üyeleri eve gitmek üzere çantalarını toplarken Pazzi, Dr. Fell'e yaklaştı.

"Dr. Fell."

"Buyrun Commendatore?"

Yeni sanat müdürü kısa boylu ve şıktı. Gözlük camlarının üst kısmı buğulanmış ve üzerindeki siyah elbise, İtalya standartları için bile çok iyi biçilmişti.

“Acaba sizden önceki müdürle hiç karşılaştınız mı?” Tecrübeli polisin antenleri, bir korku belirtisi için hazır bekliyordu. Dr. Fell’i dikkatle inceleyen Pazzi, onun tümüyle sakin olduğuna karar verdi.

“Hiç karşılaşmadık. Nuova Antologia’da birçok makalesini okudum.” Doktor’un Toscana lehçesi hayli berraktı. Eğer bir aksan izi varsa da Pazzi ne olduğunu çıkaramıyordu.

“Görevlilerin Palazzo Capponi’yi herhangi bir not, bir veda veya intihar mektubu var mıdır diye arayıp bir şey bulamadığını biliyorum. Eğer belgelerin içinde bir şeye rastlarsanız, herhangi bir şeye, önemsiz bile olsa bir şeye rastlarsanız, beni arar mısınız?”

“Elbette, Comtoendator Pazzi.”

“Kişisel eşyaları hâlâ Palazzo’da mı?”

“Bir listeyle birlikte bavullara konulmuş durumda.”

“Binlerini gön... Uğrayıp alırım.”

“Gelmeden önce beni arar mısınız, Commendatore? Siz gelmeden önce güvenlik sistemini devreden çıkarırım ve zamanınızı boşa harcamış olmayız.”

Adam fazla sakin. Normalde biraz korkmalı. Gelmeden önce aramamı istiyor.

Komite Pazzi için zaten yeterince sıkıcıydı. Ama ne yazık ki bu konuda elinden hiçbir şey gelmezdi. Şimdi de bu adamın kendisi hakkındaki önyargılarına mı katlanmak zorundaydı.

“Dr. Fell size kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Eğer göreviniz gerektiriyorsa, Sayın Commendatore.” “Sol elinizin arkasında yeni bir yara izi var.”

“Sizin parmağınızda da yeni bir nikâh yüzüğü var. La Vita Nuova?” Dr. Fell gülümsedi. Bembeyaz küçük dişleri vardı. Pazzi’nin bir anlık şaşkınlığı içerisinde, daha alınıp alınmaması gerektiğine karar veremeden Dr. Fell elini göstererek sözlerine devam etti, “bilek kemiği büyümesi, Commendatore. Tarih tehlikeli bir uğraştır.”

“Neden bu hastalığı buraya çalışmak için döndüğünüz vakit Sosyal Sigortalar’a bildirmediniz?”

“Benim anladığım kadarıyla Commendatore, bu sigorta, sakatlık dolayısıyla size maaş bağlanma durumlarıyla ilgili. Ben ise ne bu maaşı

istiyorum ne de sakatım.”

“Operasyon Brezilya’da yapıldı, yani memleketinizde.” “İtalya’da değildi, İtalyan hükümetinden hiçbir şey almadım,” dedi ve sustu sanki soruyu tümüyle cevaplandırmış gibi.

Konsül odasını en son terk edenler onlar oldu. Pazzi, Dr. Fell ona seslendiğinde kapıya ulaşmıştı.

“Commendatore Pazzi?”

“Efendim?”

“Sanırım siz bildiğimiz Pazzi soyundan bir Pazzi’siniz, hatalıysam düzeltin.”

“Doğru bunu nerden biliyorsunuz?” Doktor yakın dönem gazetelerin kapaklarına bir imada bulunsaydı, Pazzi bunu aşırı kabalık olarak kabul ederdi.

“Ailenize ait Santa Croce’de bulunan küçük kilisede resmedilen bir figüre benziyorsunuz.”

“Ha, o John Baptist kılığındaki Andrea de Pazzi’dir,” dedi Pazzi, acılı kalbinde küçük, hastalıklı bir zevkle.

Rinaldo Pazzi, ince yapılı adamı konsülün odasında geride bıraktığında, Dr. Fell’in zihnindeki görüntüsü zerrece hareket etmiyordu.

Çok geçmeden onun hakkında yeni şeyler öğrenecekti.

20

BAYAĞI ve vasatın bitmeyen ifşasıyla yüreklerimizin artık katılaştığı günümüzde, şimdi de hâlâ bize şeytani gelenin ne olduğunu görmek öğreticidir. Uyuşuk bilincimizin kaba etlerini tokatlayıp dikkatimizi çekecek olan ne?

Rinaldo Pazzi'nin Dr. Fell ile ikinci karşılaşması, Floransa'daki Şeytani İşkence Aletleri Sergisi'nde oldu.

Haklarında zengin dokümanlarla birlikte yirmi klasik işkence aletini içeren sergi, on altıncı asırda kentin güney duvarlarını koruyan Medici kalesinde ürkünç Forte di Belvedcre'de kurulmuştu. Sergiye akın akın ziyaretçi gelmişti ve sergi, insanların içini gıdıklayan bir heyecan yarattı.

Sergi bir aylığına açılmıştı ama Şeytani İşkence Aletleri Sergisi altı ay sürdü ve onu ziyaret edenlerin sayısı, Pitti Palace Müzesi'nin ziyaretçi sayısını aşıp Uffızi Galerisi'ninkine ulaştı.

Bir zamanlar içini doldurmuş oldukları hayvanların sakatatlarını yiyerek hayatta kalmış olan iki başarısız taksidermist tarafından açılmıştı sergi, adamlar şimdi milyoner olmuş ve gıcır gıcır smokinler giyerek bir servet kazandıran sergileriyle Avrupa turu yapmışlardı.

Ziyaretçiler işten çıkar çıkmaz buraya koşan, işkence makinelerinin arasında dolaşıp dört ayrı dilde aygıtların kökenlerini ve nasıl kullanıldıklarını anlatan notları dikkatle okumak için vakit geçiren çiftlerdi. Çağdaş belgelerin yanında Dürer ve diğerlerinin temsilleri, kalabalığı, örneğin teker aletinin ince detayları gibi meseleler hakkında aydınlatıyordu.

Plakalardan birinde şöyle yazıyordu:

İtalyan prensleri kurbanların kemiklerinin, şekilde gösterildiği gibi, görevli kişilerin elindeki tekerleğin demir çerçevesi vasıtasıyla kırılmasını tercih ederken Kuzey Avrupa'da kabul gören yöntem, kurbanı tekere bağlamak, demir bir çubukla onun kemiklerini kırmak ve kırık kemiklerle dolu vücudu tekerleğin parmaklarına dolamaktı. Çünkü kemiklerin

kırılması vücuda bir esneklik kazandırıyordu. İkinci yöntem çok daha tatmin edici bir izlence olmasına karşın, iliklerin kana karışıp kalbe gitmesi sonucunda gelen ölüm dolayısıyla eğlencenin kısa sürme riski vardı.

Şeytani İşkence Aletleri Sergisi, bir işkence uzmanını veya insanoğlunun en kötü üyesini cezbetmek için birebirdi. Ama kötünün özü, insan ruhunun gerçek şeytani yanı, bir işkence aletinde veya bir baltanın keskin yüzünde kendini göstermez: Temel çirkinlik kalabalığın yüzündedir.

Bu büyük taştan odanın yarı karanlığında, ışıkla aydınlatılmış asılı kafeslerin altında, gözlüklerini yara izi olan eline almış, gözlüğün sapı ağzında öylece dururken dikkatini tümüyle kalabalığa vermiş, insan sarrafı Dr. Feel duruyordu.

Rinaldo Pazzi, onu gördü.

Pazzi günün ikinci önemsiz görevindeydi. Karısıyla öğle yemeği yemek yerine, Floransa Canavarı'na karşı çiftleri uyaran posteri asmak için kalabalıkta kendine yol açmaya çalışıyordu. Bu uyarı posteri, dünyanın çeşitli yerlerinden aranıyor posterleriyle birlikte onun duvarına, yeni üstü tarafından asılmıştı.

Veznede para kırmakla meşgul taksidermistler, sergilerine güncel bir korku eklemekten gayet memnundu, ama hiçbiri diğerini parayla yalnız bırakmak istemediği için, Pazzi'den posteri kendisinin asmasını rica etmişlerdi. Ahaliden birkaç kişi Pazzi'yi tanımış ve kalabalığın içinde onun ismini fısıldaşmışlardı.

Pazzi, üzerinde sizi izleyen tek bir gözün olduğu posteri, en çok dikkat çekecek yere, çıkış kapısının yakınındaki ilan panosuna iğneyle tutturmuş ve panonun üzerindeki lambayı yakmıştı. Ayrılan çiftleri izlerken Pazzi, birçoğunun cinsel arzusunun kabarmış olduğunu ve çıkıştaki sıkışıklıkta birbirlerine sürtündüklerini görebiliyordu. Artık ne daha fazla tablo, ne daha fazla çiçek ve kan görmek istiyordu.

Palazzo Capponi'ye yakın olmak, kayıp sanat müdürünün etkilerinin ne olduğuna bir bakmak için uygun bir fırsattı; bu yüzden Dr. Fell ile konuşmak istedi. Ama ilan tahtasından döndüğünde doktorun gitmiş olduğunu gördü. Çıkıştaki kalabalık arasında değildi. İçinde cenin pozisyonunda eğilmiş ve hâlâ yemek için yalvaran bir iskeletin bulunduğu tavana asılmış açlık kafesinin altında, doktorun daha önce durduğu yerde, şimdi yalnızca taş duvarlar vardı.

Pazzi’nin buna canı sıkıldı. Dışarı ulaşana kadar kalabalığı iterek kendine yol açtı, ama doktorun izine rastlayamadı.

Dışardaki güvenlik görevlisi Pazzi’yi tanımış ve iplerin üzerinden atlayıp normal sırayı takip etmeden Forte di Belvedere’nin karanlık zemin katına doğru gözden kaybolurken sesini çıkarmamıştı. Parmaklıklara gitti ve kuzeyde kalan Amo’ya doğru baktı. Eski Floransa insan kaynıyor, Palazzo Vecchio ışıklar altında Duomo’nun büyük kamburu yükseliyordu. Pazzi komik durumlara düşmüş yorgun bir ruhtu. Şehri onu alaya almıştı.

Pazzi’ye son darbeyi, basma Mostro H’ye dair kendilerinin çıkardığı profilin, tutukladığı adamla uzaktan yakından bir ilişkisinin olmadığını söyleyerek FBI indirmişti. La Nazione, bununla yetinmeyip bir de Tocca’yı hapishaneye götüren yolların taşını bizzat Pazzi’nin döşediğini söylüyordu.

Pazzi, Mostro H ile ilgili posteri en son Amerika’da duvara asmak zorunda kalmıştı. Davranış Bilimleri’nin duvarına gururla astığı bir avcılığın nişanesiydi ve FBI ajanlarını ricası üzerine posterin üzerine imzasını atmıştı. Hakkındaki her şeyi biliyor, onu beğeniyorlardı ve onu davet etmişlerdi. O ve karısı, Maryland kıyılarında misafir olmuşlardı.

Koyu parmaklıklara yaslanmış, kadim şehre bakarken, Chesapeake’in havasındaki tuzun kokusunu aldı ve karısını ayağında yeni bez ayakkabılarıyla kumsalda yürürken hayal etti.

Quantico’daki Davranış Bilimleri’nde ona bir merak belirtisi olarak görünen, Floransa’ya ait bir poster vardı. Poster şu an bakmakta olduğu, şehrin en güzel manzarasını, Belvedere’den görülen Floransa’yı gösteriyordu. Ama bu manzara renkli değildi. Kömürle gölgelendirilmiş bir karakalem çalışmasıydı. Çizim fotoğraftaydı, bir fotoğrafın arka planındaydı. Amerikalı seri katil Dr. Hannibal Lecter’ın fotoğrafıydı. Yamyam Hannibal Lecter, Floransa’nın resmini tımarhanedeki, en az burası kadar kasvetli hücresinde, ezberden çizmişti.

Fikir Pazzi’nin kafasında tam olarak ne zaman olgunlaştı? İki görüntü, önünde uzanan kentin gerçek görüntüsüyle, hatırladığı çizim. Birkaç dakika önce Mostro H’nin posterini asarken. Mason Verger’in devasa ödüllü Hannibal Lecter posteri, altında verilen bilgilerle kendi ofisinin duvarında asılıydı.

DR. LECTER SOL ELİNİ TEDAVİ ETTİRECEKTİR VE ELİNİN ALTINCI PARMAĞINI AMELİYATLA ALDIRMA YOLUNA

BAŞVURABİLİR. KUSURSUZ FAZLADAN PARMAĞIN GÖRÜNTÜSÜ, ÇOK NADİR VE AŞIRI DİKKAT ÇEKİCİDİR.

Dr. Fell üzerinde yara izi olan elinde tuttuğu gözlüğünü ağzına götürüyor.

Bu manzaranın ayrıntılı bir çizimi Hannibal Lecter'ın hücresindeki duvarda da vardı.

Acaba fikir Pazzi'nin aklına ayaklarının altında uzanan Floransa kentine bakarken mi geldi, yoksa ışıkların üstünde öbeklenmiş hareket halindeki bir sinek sürüsünden mi? Ve neden Chesapeake'nin tuzlu havasının kokusu bu bilgiye yol .ısınıştı?

Görsel bir kişi için hayli tuhaf bir biçimde, bağlantı bir sesle, koyu bir sıvıyla dolu bir havuzun içine düşen bir damlanın çıkarabileceği bir sesle geldi.

Hannibal Lecter Floransa'ya uçtu.

Şıp

Dr. Fell, Hannibal Lecter 'dı.

Kinaldo Pazzi'nin iç sesi ona umutsuz durumunun içinde çıldırabileceğim söyledi; taşkın aklı, açlık kafesindeki iskelet gibi dişlerini kafesin demir parmaklıklarında yitirebilirdi.

Nasıl geldiğinin farkına varmadan kendini Belvedere'nin Costa di Sarı Giorgio yokuşuna, Eski Floransa'nın tam göbeğine kıvrılarak uzanan bir kilometrelik dar bir sokağa açılan Rönesans Kapısı'nda buldu. Sanki ayakları iradesinin dışında hareket ediyordu. Bu yol aynı zamanda onun evine giden yol olduğu için, Dr. Fell denilen adamı aramak gerektiğinden daha hızlı yürüyordu. Nehrin yakınındaki Via de Bardi'ye kadar hep yokuş aşağı giden yolun yarısında Costa Scarpuccia'ya doğru döndü. Palazzo Capponi'nin yakınında Dr. Fell'in evi vardı.

Pazzi, yokuş aşağı hızlı inişinden yorgun düşmüştü. Sokak lambalarının aydınlattığı karanlıkta plazanın karşısındaki apartmanın girişini buldu. Eğer birisi yaklaşırsa dönüp sanki zile basıyormuş gibi yapabilirdi.

Plaza karanlıktı. Pazzi karanlıkta evin iki kanatlı büyük kapısını ve kameranın kırmızı ışığını gördü. Kameranın, yalnızca biri kapıyı çaldığı zaman mı, yoksa sürekli mi faaliyet halinde olduğundan emin değildi.

Kamera tüm girişi görebiliyordu. Pazzi, onun yalnızca ön tarafı görebildiğini düşünemedi.

Yarım saat orada, kendi nefesini dinleyerek bekledi, doktor gelmedi. Belki de içerdeydi ve ışıkları kapatmıştı.

Sokak boştu. Pazzi hızla sokağın karşısına geçti ve duvara yapışarak durdu.

Belli belirsiz bir ses geliyordu içerden. Pazzi duyabilmek için başını soğuk pervaz demirlerine dayadı. Bir klavyeden Bach'ın Goldberg Varyasyonları ustalıkla çalınıyordu.

Pazzi beklemeli, gizlenmeli ve dinlemeliydi. Ava çıkmak için henüz çok erkendi. Ne yapacağına karar vermeliydi. Tekrar aptal konumuna düşmek istemiyordu. Geriye çekilerek karanlığın içine gömüldü.

21

HRİSTİYAN şehit Aziz Miniato kesilmiş başını Floransa'daki Roma anfitiyatrosunun kumlu zemininden almış, ebedi isti rahatına çekildiği nehrin karşı yakasındaki muazzam kiliseye kadar koltuğunun altında taşımış, diyor efsaneler.

Hiç kuşku yok ki Aziz Miniato'nun bedeni, ister dikey ister yatay durumda olsun, şu anda durduğumuz Via de Bardi'deki tarihi sokaktan geçmiştir. Şu anda karanlık çöküyor ve sokak boş. Soğuk olmayan kış çisentisinin altında, amavutkaldı rımlarımn yelpaze desenleri parıl parıl. Şu anda altı asır önce tüccarlar, prensler, zenginler ve Floransa Rönesansı'nın destekleyicilerince yapılmış sarayların arasında duruyoruz. Arno Nehri'nin karşısında, bir ok atımlık mesafede, rahip Savonarola'nın asılıp yakıldığı, çarmıha gerilmiş Isa'lardan geçilmeyen Uffizi Müzesi'nin bulunduğu Signoria'nin zalim kulelerini görüyorsunuz.

Tarihi sokakta yan yana sıralanmış bu aile sarayları, Italyan bürokrasisi yüzünden boya yüzü bile göremiyordu. Dış tarafından bir hapishaneyi andıran, ama içlerinde zarif açıklıkları, rutubetten küflenmiş ipeklerle örtülü Rönesans'ın daha önemsiz ustalarının eserlerinin asılı durduğu, örtüler düştüğünde de ışıkların canlılık kattığı ama hiç kimsenin göremediği büyük sessiz koridorları vardı.

Hemen yanınızda, bin yıllık bir geçmişe sahip Fransa Kralı'nın ültimatomunu yırtıp yüzüne fırlatan ve yeni bir papa icat ediveren Capponi Ailesi'nin sarayı bulunmaktadır.

Demir ızgaralarının arkasındaki Palazzo Capponi'nin pencereleri şimdi karanlık. Meşaleler sönük. Şu gördüğünüz pencerenin camında 1940'lardan kalma bir kurşun deliği var. Yaklaşın, yaklaşın. Tıpkı polisimizin yaptığı gibi soğuk demire kulağınızı dayayın ve dinleyin. Belli belirsiz bir piyano sesi işitebilirsiniz. Bach'ın Goldberg Varyasyonları, mükemmel değil ama

yıllardır müzikle uğraşmanın verdiği bir deneyimle hayli iyi çalınıyor; belki, sol elde belli belirsiz bir tutukluk var.

Eğer zarar gelmeyeceğini bilseniz, içeri girer misiniz? Kanla ve zaferle taçlanmış bu sarayın içine girip, örümcek ağlarıyla kaplı karanlıkta, klavyenin zarif tuşlarına doğru burnunuzun dikini takip eder miydiniz? Alarm sizi fark edemez. Bahçede pusuya yatmış olan sırılsıklam polis sizi göremez. Gel...

Fuayenin içi neredeyse zifiri karanlık. Tırabzanları, üzerinde kaydırdığınız elinizin altında buz gibi, basamakları yüzlerce yılın ağırlığıyla gevşemiş ve biz müziğe doğru çıkarken adımlarımızın altında sarsılan uzun, taştan bir merdiven.

Ana salonun iki kanatlı yüksek kapısı, açacak olsaydık gıcırdardı. Ama kapı sizin için açık. Müzik uzaktan, uzak köşeden geliyor. Odadaki tek ışık, odanın sonundaki küçük ibadet yerinin kapı aralığından süzülen mumların kızıl ışığı da aynı köşeden geliyor.

Müziği geride bırakın. Mum ışığında tıpkı bir koyun sürüsünü andıran, örtülerle kaplı büyük mobilya gruplarının arasından geçtiğinizi belli belirsiz fark ediyorsunuz. Odanın tavanı başınızın üstünde yükseklerde, karanlığın içinde kayboluyor.

Işık, işlemeli piyanonun ve sırtı dimdik, hafifçe müziğe doğru eğilmiş Rönesans uzmanı olarak tanıdığımız, kibirli Dr. Fell'in saçlarında ve üzerindeki cüppenin ipeğinde kızılımsı yansıyor. Doktor gözleri kapalı çalıyor. Çalmak için notalara bakmaya ihtiyacı yok. Karşısında, piyanoya nota kâğıtlarının konulduğu yerde, Amerikan boyalı basınından National Tattler'ın bir nüshası var. Yalnızca ön sayfadaki resim görülecek şekilde katlanmış; Clarice Starling'in yüzü.

Müzisyenimiz gülümsüyor, parçayı bitiriyor, bitirmeden önce son nakaratı bir de kendisi için çalıyor, piyanonun en son basılan tuşuna bağlı tel, büyük odanın sessizliğinde titreşiyor, gözlerini açıyor doktor, gözbebeklerinin her biri ışığın etkisiyle kıpkırmızı. Başını yana eğiyor ve önündeki gazeteye bakıyor.

Ses çıkarmadan ayağa kalkıyor; Amerikan gazetesini, Amerika'nın keşfinden önce inşa edilmiş olan işlemeli küçük kapıya doğru taşıyor. Gazeteyi açıp mumlardan vuran ışığa tuttuğunda, sunağın üstündeki küçük heykelcikler, süpermarket sırasında arkanızda duran insanlar gibi, sanki

omzunun üzerinden gazeteyi okuyor. Gazetenin manşeti yetmiş iki punto Railroad Gotik. Şöyle yazıyor: “ÖLÜM MELEĞİ: CLARİCE STARLING, FBI’IN ÖLÜM MAKİNESİ!”

Sunağın üstündeki ıstırap ve mutlak huzur ifadesiyle boyanmış kabartma yüzler, mumların sönmesiyle birlikte karanlığa gömülüyor. Onun önündeki büyük koridoru geçmek için ışığa ihtiyacı yok. Dr. Lecter hareket ederken havada yalnızca küçük bir esinti yaratıyor. Büyük kapı gıcırdıyor, ayaklarınızın altında hissedebileceğiniz bir sarsıntıyla kapanıyor. Sessizlik.

Ayak sesleri başka bir odaya yöneliyor. Elleriyle duvarları yoklayarak ilerliyor, tavan o kadar yüksek ki, tiz sesler oldukça geç eko yapıyor, havayı parşömen ve yanmaktan tükenmiş mumların kokusu sarmış.

Karanlıkta kâğıt hışırtıları, bir sandalyenin gıcırtısı Dr. Lecter ünlü Capponi Kütüphanesinde muhteşem bir sandalyede oturuyor. Gözbebekleri, vuran ışıkla iki kırmızı nokta gibi. Bakıcılarından bazılarının yeminler ederek söylediklerinin aksine, gözleri, karanlıkta kırmızı parıldamıyor. Ortalık tamamen karanlık. Düşünüyor...

Dr. Lecter’ın eski sanat müdürünü ortadan kaldırarak Palazzo Capponi’deki koltuğu boşalttığı doğru. Yaşlı adamın üzerinde birkaç dakikalık bir çalışma ve iki torba çimento... Ama koltuk bir kez boşaldıktan sonra, bu koltuğu Güzel Sanatlar Komitesinin karşısında olağanüstü bir dil yeteneği sergileyerek ve ağır Gotik elyazmalarından ve Ortaçağ İtalyancasından yaptığı çeviriyle bileğinin hakkıyla kazanıyor.

Burada hep korumak isteyebileceği bir huzur yakaladı; Floransa’da oturduğu sırada önceki müdür dışında kimse öldürmemişti.

Çevirmen ve Capponi Kütüphanesi’nin müdürü olarak atanması birçok nedenden ötürü onun için bulunmaz bir fırsattı. Yıllarca küçücük bir yerde tıkılı kaldıktan sonra, geniş alanlar, yüksek tavanlı saray odaları Dr. Lecter için önemliydi. Dahası, sarayla arasında bir yakınlık kurulmuştu; gençliğinden beri zihninde taşıdığı hafıza sarayına boyutlarıyla ve ayrıntılarıyla böylesine yaklaşan, şahsa ait tek binaydı.

Kütüphanede bulunan bu eşi bulunmaz elyazmaları koleksiyonu, on üçüncü yüzyılın ilk yıllarına kadar uzanıyor ve onların sayesinde yalnızca onu ilgilendiren bir merakı tatmin edebiliyordu.

Dr. Lecter, ailesine dair dağınık kayıtlardan hareketle köklerinin, Toskana’nın korku saçan bir karakteri olarak bildiğimiz Giuliano

Bevisangue'ye, Machiavelli'ye ve ayrıca Visconti'ye dayandığına inanıyordu. Burası araştırması için ideal bir yerdi. Bu mesele onu hayli ilgilendirmesine karşın bunun egosuyla bir ilgisi yoktu. Onun egosu, tıpkı zekâsının veya akıl yürütmesinin derinliği gibi bildik araçlarla ölçülebilecek cinsten değildi.

Aslına bakılırsa, psikiyatri topluluğunda, onun bir insan olarak adlandırılıp adlandınlamayacağı üzerine bir fikir birliğine varılamıyordu. Mesleki dergilerde zehirli kaleminin hedefi olmaktan korkan kendi döneminden meslektaşları, hayli uzun zamandır onu, tümüyle 'başka' olarak kabul etmişlerdi. Kullanışlı olduğu için "Canavar" olarak adlandırdılar.

Canavar siyah kütüphanede oturuyor, zihni karanlığı renklere boyuyor ve kafasında ortaçağa ait bir rüzgâr esiyor. Polis üzerine düşünüyor.

Bir tık sesiyle birlikte masa lambası yanıyor.

Artık Capponi Kütüphanesinde 16. asırdan kalma bir yemekhane masasında oturan Dr. Lecter'ı görebiliyoruz. Doktorun arkasında elyazmalarının ve sekiz asır öncesine kadarki kayıtların tutulduğu çuha kaplı bir defterin bulunduğu raflarla kaplı bir duvar var. Doktorun önünde Michelangelo'nun boynuzlu Musa için denemeler sırasında dökümünü yaptığı bir kâğıt ağırlığıyla sabitlenmiş olan on dördüncü asra ait Venedik Cumhuriyetinin bir bakanına yazılmış bir mektup ile mürekkep hokkasının önünde Milan Üniversitesi arşivlerine doğrudan bağlı bir dizüstü bilgisayarı bulunuyor.

Boz ve sarı renkli parşömenlerin arasında cart kırmızı ve mavi renkleriyle National Tattler'ın bir nüshası, yanında da La Nazione'nin Floransa baskısı duruyor.

Masadaki kalabalığın arasında Dr. Lecter İtalyan gazetesini alıp Mostro H vakasıyla ilgili FBI'dan açıklama yapan bir kişinin sözlerinden hareketle Rinaldo Pazzi'ye yaptığı en son sataşmayı okuyor. "Bizim Mostro H'ye dair çizdiğimiz profilin Tocca ile uzaktan yakından ilişkisi yoktur," diyor FBI sözcüsü.

Mostro H vakası onu hiç ilgilendirmiyor, ama Pazzi'nin geçmişi ilgilendiriyor. Şansa bak ki, Hannibal Lecter'ın bir başucu kitabı olduğu Quantico'da eğitim almış bir polisle karşılaşıyor.

Dr. Lecter Palazzo Vecchio’da Rinalda Pazzi’nin yüzüne bakıp onu koklayacak kadar yakınında dururken, onun, elindeki yara izini sormasına karşın hiçbir şeyden şüphelenmediğinden adı gibi emin. Kayıp müdürle ilgili olarak Pazzi, doktoru aklına getirmiyordu bile.

Ama polisimiz onunla tekrar bir işkence aletleri sergisinde karşılaşacak kadar talihsizdi. Eğer bir orkide sergisinde karşılaşmış olsalardı bu Pazzi için daha iyi olurdu, çünkü o zaman doktor hiç olmazsa onu koklayamazdı.

Dr. Lecter için, Pazzi’nin kafasındaki milyonlarca şeyle birlikte beyninin kıvrımlarında dolaşan ilhamla ilgili tüm akıl yürütmeler ayan beyan ortadaydı. Acaba Rinaldo Pazzi de, bodrumda Palazzo Vecchio’nun sabık sanat müdürünün yanma katılmalı mı? Yoksa Pazzi’nin cesedi şüpheye yer bırakmayan bir intihardan sonra mı bulunmalı? La Nazione onun ölümünden mutluluk duyardı.

Daha sırası gelmedi, diye düşündü canavar ve kalın parşömen yığınlarına döndü.

Dr. Lecter endişeden uzaktı. On beşinci yüzyılda Venedik’te bankerlik ve casusluk yapan Neri Capponi’nin üslubu ona çok keyif veriyordu ve bazen yalnızca kendi zevki için, onun mektuplarını, zaman zaman yüksek sesle olmak üzere gece geç saatlere kadar okuyordu.

22

PAZZI, Dr. Fell'in çalışma izni için alınmış ve Karabinalı'ların dosyasına negatifleriyle birlikte iliştirilmiş fotoğraflarını gün doğmadan ele geçirmişti. Ayrıca Mason Verger'in aslını posterlerinde kullandığı polis sabıka kayıt resimlerini bulmuştu. İki yüz de birbirine benziyordu, ama eğer Dr. Fell gerçekten Hannibal Lecter ise burun ve yanaklar üzerinde biraz çalışılmış olmalıydı, belki kolojen enjeksiyonları?

Kulaklar ümit vericiydi. Tıpkı bir asır önce yaşamış Alphonse Bertillon gibi Pazzi, elindeki büyüteçle kulakları inceliyordu. Aynı gibi görünüyorlardı.

Questura'nın eski model bilgisayarının başına oturmuş ve Amerikan FBI'ı Ağır Suçlular Tutuklama Programındaki Interpol erişim şifresini girmiş ve ciltler tutan Lecter dosyasını istemişti. Mektuplar ekrana gelene kadar yavaş modemine lanetler okumuş, ekrandaki titrek metni okumaya çalışmıştı. Vakayla ilgili birçok şeyi zaten biliyordu. Karşılaştığı iki şey onu çok heyecanlandırdı. Bunlardan biri eski, diğeri de yeniydi. Doktora ait en son tarihli röntgen filmi, onun sol elinden ameliyat olduğunu gösteriyordu. Tennessee polisi tarafından alman parmak izlerinin üzerinde, Mephis'teki gardiyanları öldürürken doktorun, Goldberg Varyasyonları'nı çaldığına dair bir not vardı.

Amerikalı zengin kurban Mason Verger tarafından dağıtılmış olan poster, muhbirleri, posterdeki FBI telefon numarasını araması için görev aşkıyla teşvik ediyordu. Poster ayrıca Dr. Lecter hakkında, silahlı ve tehlikeli olduğuna dair her zamanki uyarıyı içeriyordu. Ayrıca büyük ödülden söz eden paragrafın hemen altında şahsa ait bir telefon numarası da verilmişti.

Floransa ile Paris arası uçak biletleri inanılmaz derecede pahalıydı ve Pazzi kendi cebinden ödemek zorunda kaldı. Fransız polisinin kulağını dayamadığı bir telefon aktarması yapacağına güvenmiyordu ve bu telefon konuşmasını Fransa'dan yapmanın başka bir yolunu da bilmiyordu. Opera

yakınlarındaki bir Amerikan Express Telefonu'ndan Mason'un posterindeki şahsa ait numarayı aradı. Aradığı yeri öğrenmeye çalışacaklarını tahmin ediyordu. Pazzi İngilizceyi hayli iyi konuşuyorsa da, İtalyan aksanının onu ele vereceğini çok iyi biliyordu.

Ses bir Amerikalıya aitti, serinkanlı bir erkek sesiydi. "Ne için aramıştınız?"

"Hannibal Lecter hakkında bir şeyler biliyor olabilirim."

"Evet, hımm, aradığınız için teşekkürler. Şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Öyle sanıyorum. Ödül hâlâ geçerli mi?"

"Evet, geçerli. Onun o olduğuna dair ne tür kesin kanıtlar var elinizde?"

"Yüzünden estetik ameliyat olmuş ve elinde de ameliyat izi var. Hâlâ Goldberg Varyasyonlarını çalabiliyor. Brezilya'dan belgeleri var."

Bir duraklama. "Neden polisi aramadınız? Sizi onları aramaya teşvik etmek benim görevim."

"Ödül her durumda geçerli mi?"

"Ödül yakalamaya ve tutuklamaya yardım edecek bilgi için geçerli."

"Acaba ödül... özel şartlarda da ödenebilir mi?"

"Dr. Lecter ile ilgili bir ödeme anlaşmasını mı kastediyorsunuz? Yani, bu durumda, mesela, yasal olarak ödülü alamayacak biri?"

"Evet."

"Her ikimiz de aynı amaç için çalışıyoruz. Size bir öneri yapana kadar lütfen hatta kalın. Birinin ölümüyle ilgili bir anlaşma yapmak, uluslararası anlaşmalara ve ABD yasalarına aykırıdır. Lütfen hatta kalın. Avrupa'dan arayıp aramadığınızı sorabilir miyim?"

"Evet, Avrupa'dan arıyorum ve bundan başka bilgi vermeyeceğim."

"Peki, beni dinleyin. Size ödüllerin yasallığı ve Dr. Lecter'a yönelik herhangi bir kanuna aykırı bir eylemin sorumluluğunu paylaşmamanız konusunda bir avukatla ilişkiye geçmenizi öneriyorum. Size bir avukat tavsiye edebilir miyim? Genova'da bu meseleler konusunda çok iyi biri var. Onu aramanızı ve meseleyle ilgili tümüyle açık olmanızı ısrarla tavsiye ederim."

Pazzi bir telefon kartı alıp ikinci aramasını Bon Marche satış mağazasındaki bir umumİ telefondan yaptı. İsviçre aksanına sahip

soğukkanlı bir ses tonu olan biriyle konuştu. Konuşma beş dakikadan kısa sürdü.

Mason, Dr. Lecter'ın kafası ve elleri için bir milyon Amerikan Doları ödüyordu. Aynı miktarı yakalamayla sonuçlanacak bilgi için de veriyordu. Doktorun canlı teslimi için soru sormadan ve gizlilik garantisiyle üç milyon dolar veriyordu. Anlaşma, yüz bin dolar avansı içeriyordu. Pazzi doktora ait bir nesnenin üzerine bırakılmış açık seçik parmak izleri tedarik etmekle yükümlüydü. Eğer bunu başarırsa, İsviçre'de kendi adına bir hesaba yatırılmış paranın geri kalanını alabilecekti.

Havaalanına gitmek için Bon Marche'den ayrılmadan önce Pazzi, karısı için ipek bir sabahlık aldı.

23

EĞER toplumun gözünde iyi bir ada sahip olmanın beş para etmediğini biliyorsanız nasıl davranırsınız? Marcu Aurelius'un, gelecek kuşakların ne düşüneceğinin çağdaşlarınızın ne düşündüğünden daha değerli olmadığı inancını paylaşıyorsanız? İyi olmak bu durumda mümkün olur mu? İyi olmak arzu edilir bir davranış mıdır?

Şimdi Pazzi kanını taşıyan başmüfettiş Rinaldo Pazzi, onurun değerinin ne olduğuna veya dünyada onurdan daha değerli bir şeyin olup olmadığına karar vermek zorundaydı.

Akşam yemeği vaktinde Paris'ten dönmüş ve biraz uyumuştu. Karısına sormak istemiş, soramamış, yine de kendini onun kollarının rahatlığına bırakmıştı. Karısının soluk alışlarının yavaşlamasından hayli sonraya kadar uyuyamamış, yatakta öylece uzanmıştı. Gecenin geç bir saatinde uyumaktan vazgeçip düşüncelerini toplamak için bir yürüyüşe çıktı.

Para tutkusu İtalyanlar için çok yeni bir şey sayılmazdı ve Rinaldo Pazzi'nin damarlarında yeterince vardı. Doğuştan gelen, her şeye burnunu sokma merakı ve hırsı, Yehova'nın ölümü ve Para Tanrısı'nın yükümlülükleri de dahil olmak üzere, her etkinin çok daha derinden hissedildiği Amerika'da daha bir bilenmişti.

Pazzi Loggia'nın gölgesinden ortaya çıkıp, Piazza Signoria'da Savonarola'nın yakıldığı noktada durarak atasının öldürüldüğü Pallazzo Vecchio'nun aydınlık penceresine bakarken derin derin düşündüğünü sanıyordu. Düşünmüyordu. Temel konularda kararını çoktan vermişti.

Bilinçli, rasyonel düşüncenin doğrudan bir sonucu olan karar vermeye bir vakar katmak için, ona önem atfediyoruz. Oysa kararlar karmakarışık duyguların bir ürünüdür; genellikle adım adım gidilen bir şey değil, bir çırpıda sahip olunan bir şeydir.

Pazzi, Paris uçağına bindiğinde kararını vermişti. Yine, bir saat önce ipek sabahlığı verdikten sonra, karısı karılık görevini yerine getirdiğinde de

kararını vermişti. Birkaç dakika sonrasında, karısının yüzünü avucunun içine alıp müşfik bir iyi geceler öpücüğü verdiği zaman, avucunun içinde bir gözyaşı damlası hissetmişti. Farkında olmadan karısı, kalbini yemişti.

Onur mu? Kutsal çakmak taşları kumaştan yapılmış kumrunun kıçındaki roketi ateşlerken, piskoposun ağız kokusuna bir daha maruz kalma ihtimalinden mi bahsediyorsunuz? Yoksa özel yaşamlarının her kuytusunu bildiği politikacılardan daha çok övgü mü? Dr. Hannibal Lecter'ı yakalayan polis olarak bilinmenin değeri nedir? Bir polis için ün saman alevi gibidir. En iyisi, ONU SATMAK.

Fikir Rinaldo'yu delip geçerek zihninin içinde yankılandı. Yüzü soldu. Kararını verdi ve görsel Rinaldo elindekileri önüne koyduğunda zihninde iki görüntü vardı: Karısı ve Chesapeake kıyısı.

SAT ONU. SAT ONU. SAT ONU. SAT ONU. SAT ONU.

Francesco de Pazzi'nin 1478'de katedralde yakaladığı Giuliano'ya sapladığı bıçak bu düşünce kadar keskin değildi, Pazzi çılgınlık anında kendi bacağını da bıçaklamıştı.

24

Dr. HANNIBAL Lecter'ın parmak izlerinin bulunduğu kart herkesin ilgi konusu ve bir tür kült nesne haline geldi. Orijinali FBI'ın Kimlik Tespit Bölümü'nün duvarlarında bir çerçeve içinde asılı. FBI'ın beşten fazla parmağı olan insanların parmak izini alma usullerine uygun biçimde, kartın ön kısmında başparmağa katılan dört parmağın, arka kısmında ise altı parmağın hepsinin birden izi vardı.

Parmak izleri doktorun firarından sonra dünyanın her tarafına dağıtılmıştı. Mason Verger'in aranıyor afişinde, çok az bilgisi olan kişilerin bile bir fikir edinmesi için üzerine açıklamalar eklenmiş, büyütülmüş bir başparmak izi vardı.

Parmak izi çıkarmak zor bir iş değildi ve Pazzi bunu gözü kapalı halleder, başkasının yardımına gerek kalmadan kesin karşılaştırma yapabilirdi. Ama Mason Verger bir nesnenin üstüne bırakılmış taze parmak izleri istiyordu -ki böylece uzmanları kendi başlarına bir inceleme yapabilirlerdi- çünkü Mason, Dr. Lecter'ın eski suç mahallerinden toplanan parmak izleriyle daha önce çok aldatılmıştı.

Ama Dr. Fell'in parmak izini ondan habersiz nasıl alabilirdi? Adam ortadan kaybolma konusunda bir uzmandı, Pazzi elleri bomboş kalabilirdi.

Doktor, Palazzo Capponi'den dışarı pek sık çıkmıyordu, bir sonraki Güzel Sanatlar Toplantısı bir ay sonraydı. Komite bu tür şeylerin sağlanmasıyla ilgilenmediği için doktorun evine bir su bardağı yerleştirmek için çok beklerdi.

Hannibal Lecter'ı Mason Verger'e satmaya karar verdikten sonra, Pazzi kendi başına çalışmak zorunda kaldı. Bir arama ruhsatı alarak Questura'yı Dr. Fell'e yöneltme riskini üstlenemezdi ve binaya gizlice girip parmak izleri toplamak için fazla iyi korunuyordu.

Dr. Fell'in çöp tenekesi aynı sokaktaki diğerlerinden daha yeni ve temizdi. Pazzi yeni bir çöp tenekesi satın aldı ve Palazzo Capponi'ninkinin

kapağını yenisiyle değiştirdi. Galvaniz yüzey parmak izleri için ideal sayılmazdı ve bir gecelik çabadan sonra Pazzi okunamayan, birbirine karışmış parmak izleri elde edebildi.

Ertesi sabah kıpkırmızı olmuş gözleriyle Ponte Vecchio'ya geldi. Hazırladığı sahne için eski köprünün yakınındaki bir kuyumcudan kadife kaplı bir muhafaza kutusu içinde epey parlatılmış geniş yüzeyli gümüş bir künye aldı. Amo'nun güneyinde, Pitti Palace'ta, artistlerin takıldığı dar sokakta bulunan başka bir kuyumcuda künyenin üzerindeki imalatçı adını sildirdi. Kuyumcu gümüşün üzerini kararmaya karşı kaplamayı teklif etti, ama Pazzi istemedi.

Prato yolu üzerindeki Floransa Hapishanesi, Cehennem Sollicciano.

Romula Cjesku, kadınlar koğuşunun ikinci katında büyük çamaşır leğenine eğilmiş, göğüslerini sabunlamış, durulamış ve iyice kurulayarak üzerine temiz bir penye tişört giymişti. Görüşme salonundan dönen başka bir Çingene, yanından geçmekte olan Romula'ya Romence bir şeyler söyledi. Romula'nın gözlerinden bir kıvılcım geçti. Biçimli yüzü ise zaten hiçbir zaman renk vermezdi.

Saat sekiz otuzda, hapishanedeki koridorundan ayrılmaya hakkı vardı; ama görüşme salonuna yaklaşırken bir gardiyan önünü kesti ve onu hapishanenin zemin katında bulunan özel ziyaret odasına götürdü, içerde, her zamanki hemşirenin aksine bebeğini Rinaldo Pazzi tutuyordu.

"Selam, Romula," dedi.

Dosdoğru uzun boylu polise doğru yürüdü, adamın çocuğu hemen annesine vermesi gerektiği hususunda tereddüde gerek yoktu. Bebek emzirilmek istiyordu ve ağzıyla kadının göğsünü aradı.

Pazzi odanın köşesindeki paravanı işaret ederek "Orada bir sandalye var. Sen onu orada emzirirken konuşabiliriz," dedi.

"Ne konuşacakmışız, Dottore?" Romula'nın İtalyancası, tıpkı İngilizcesi, İspanyolcası ve Romencesi gibi idare ederdi. İfadesiz bir yüzle konuşuyordu: Teatral yetenekleri yankesicilikten üç ay yemesini engellemeye yetmemişti.

Paravanın yanma gitti. Bebeğin kundak bezinin içine gizlenmiş, kırk sigara ve yıpranmış banknotlardan altmış beş bin liret para vardı. Burada bir karar vermek zorundaydı. Eğer polis bebeğin üstünü aramışsa, kundağın içindekini aldığı için ceza alabilir ve şimdiye kadar kazanmış olduğu

hakları da yanardı. Bir yandan bebeği emzirirken tavana bakarak düşündü. Neden böyle bir zahmete katlansın ki? Nasıl olsa avantajlı konumdaydı. Kundağın içindeki torbayı aldı ve içindekileri iççamaşırına gizledi. Polis paravanın üzerinden konuşmaya başladı.

“Sen burası için bir baş belasısın, Romula. Hapishanede emzikli anneler yalnızca vakit kaybı. Hemşirelerin yardımına gerçekten muhtaç insanlar var burada. Ziyaret süresi dolduğunda bebeğini bir hemşirenin kollarına uzatmaktan nefret etmiyor musun?”

Ne istiyor olabilirdi? Kim olduğunu biliyordu, bir şef, doksan kalibrelik piç, bir Pezzo da novanta idi.

Romula’nın işi, hayatını kazanmak için sokakları okumaktı, yankesicilik uğraşlarından yalnızca biriydi. Olduğundan yaşlı gösteren kırk beşinde bir kadındı ve hiçbir şey kaçırmayan bir zekâsı vardı. Bu polisin -paravanın üzerinden adamı inceliyordu- üstü başı düzgün, nikâh yüzüğü, yeni boyalı ayakkabılar... karısıyla yaşıyor ama iyi bir hizmetçisi de var, gömleğinin yakaları hâlâ ütüsünü koruyor. Cüzdan ceket cebinde, anahtarlar pantolonun sağ ön cebinde, sol ön cepte muhtemelen lastikle bağlanıp katlanmış bir para destesi. Aleti ikisinin arasında. Etine dolgun ve erkeksi, kulaklar biraz düşük, alnında, saç bitiminde bir patlamadan kalma yara izi. Ondan seks istemeyecekti, eğer isteyecek olsaydı bebeği kendi getirmezdi. Öyle ahım şahım bir şey değildi, ama hapishanedeki kadınlara kadar da düşeceğini sanmıyordu. En iyisi bebeği emzirirken adamın gözlerine bakmamak. Peki bebeği neden kendi getirdi? Çünkü gücünü sergilemek, bebeği ondan alabileceğini göstermek istiyordu. Ne istiyor? Bilgi? Hiçbir zaman var olmamış olan on beş Çingene hakkında duymak istediği her şeyi anlatabilirdi ona. Tamam. Benim bu işten çıkarım ne olabilir? Göreceğiz. Biraz kıçını yalayayım bakalım.

Paravanın arkasından çıkarken adamın yüzüne bakıyordu, bebeğin yüzünün yanında meme ucunun kenarı görünüyordu.

“Paravanın orası pek sıcakmış,” dedi. “Bir pencere açabilir misin?”

“Daha iyisini yapabilirim, Romula, senin için kapıyı bile açabilirim, sen de bunu biliyorsun.”

Sessizlik. Dışardan Sollicciano’nun müzmin bir baş ağrısı iniltilerini andıran sesleri geliyordu.

“Ne istediğini söyle. İstediğini alabilirsin, ama her istediğini değil.” İçgüdüleri ona namusuna sahip çıkmanın adamda saygı yaratacağını söylüyordu.

“Sadece bir *la tua solita côsa*, her zamanki işin,” dedi Pazzi, “ama işi eline yüzüne bulaştırmamanı istiyorum.”

25

GÜN BOYUNCA caddenin karşısındaki bir apartmanın panjurları indirilmiş penceresinden Pallazzo Capponi'nin ön tarafını göz hapsine aldılar: Romula, muhtemelen Romula'nın kuzeni ve ona bebeğin bakımında yardım etmiş olan bir Çingene kadın ve ofisten elinden geldiğince kaytarmaya çalışan Pazzi.

Romula'nın yankesicilik yaparken kullandığı tahta kol, sandalyenin üzerinde duruyordu.

Pazzi, bir öğretmenden, Dante Alighieri Okulu'nun yakınlarındaki bir apartman dairesinin gündüz kullanma hakkını almıştı. Romula kendine ve bebeğine buzdolabında özel bir raf ayrılmasında ısrar etmişti.

Çok beklemek zorunda kalmadılar.

İkinci gün, sabah dokuz buçukta, pencerenin önünde oturmakta olan Romula'nın yardımcısı bir ıslık çaldı. Sarayın koca kapısının kanatlarından biri sonuna kadar açıldı; caddenin karşısındaki bir apartmanın panjurları indirilmiş penceresinden kapı, yalnızca, bir karanlığa açılır gibi görünüyordu.

Sonunda, kısa boylu, gürbüz, bir vizon gibi heybetli, Dr. Fell diye tanınan adam göründü. Kapının dışındaki havayı koklayarak araştırıp, caddenin iki tarafını kontrol etti. Bir uzaktan kumanda yardımıyla alarm sistemini harekete geçirdi ve kapının, paslı olduğu için parmak izi çıkarmanın imkânsız olduğu büyük demir kolunu çekip kapıyı kapadı. Elinde bir alışveriş çantası vardı.

Dr. Fell'i panjurların arasından ilk gören yaşlı Çingene, polisin görmediği bir sırada Romula'nın elini sanki onu durdurmak istercesine sıktı ve kafasını hiddetle iki yana sallayarak Romula'nın yüzüne 'yapma' dercesine baktı.

Pazzi adamın nereye gittiğini hemen anladı.

Pazzi, Dr. Fell’in çöp tenekesinde, Santa Trinata Köprüsü’nün yakınlarında bir yerlerde bulunan Vera dal 1926 yiyecek mağazasına ait, kaliteli ambalaj kâğıtlarını görmüştü çünkü. Pencereden seyreden Romula kostümünü giyerken doktor, mağazanın olduğu yöne saptı.

“*Dunque*, mağazalar,” dedi Pazzi. Yapması gerekenleri, Romula’ya beşinci kez tekrarlamaktan kendini alamadı. “Yola koyul Romula. Ponte Vecchio’nun bu tarafında bekle. Elinde dolu bir paketle geri dönerken onunla karşılaşacaksın. Onun yarım sokak önünde olacağım, önce beni göreceksin. Yakın kalacağım. Eğer bir sorun çıkar da yakalanırsan, ben çaresine bakarım. Yok başka bir yere giderse, eve dön. Seni arayacağım. Bunu taksinin ön camına koy ve bana gel.”

“*Eminenza,*” dedi Romula, İtalyancanın saygıyı vurgulayan konuşma biçimini alaya alır gibi, “Bir sorun çıkarsa, biri bana yardım edecek, ona zarar verme, arkadaşım bir şey çalacak değil, bırak kaçsın.”

Pazzi asansörü bekleyemedi ve üzeri yağla kaplı tulumunun içinde, başında şapkasıyla hızla merdivenlerden aşağı koştu. Floransa’da birinin peşine takılmak hayli zor bir işti, çünkü kaldırımlar çok dardı ve sokakta düşüp ölseniz kimse dönüp bakmazdı.

Pazzi’yi kaldırımın kenarında aküyle çalışan ve üzerine bir sürü süpürgenin yüklenmiş olduğu bir motosiklet bekliyordu. Motor, marşa basar basmaz mavi bir duman bulutu çıkararak çalıştı ve başmüfettiş amavut taşlı yokuştan aşağı, sanki altında küçük bir eşek varmış gibi, sarsıla sarsıla indi.

Pazzi, Dr. Fell’in nereye gittiğinden emin olana kadar ağır ağır sürdü, sabırsız arabalar arkasından koma çaldılar, durup kendine sigara aldı, doktorun gerisinde kalmaya çalışarak vakit öldürdü. Via de Bardi’nin sonundaki Borgo Sarı Jacopo ters istikamette akan tek yönlü bir yoldu. Pazzi motosikleti kaldırıma yatırdı ve kaldırım boyunca yan dönerek Ponte Vecchio’nun önündeki turist kalabalığının arasından Floransalılar, Vera dal 1926’nın, çeşit çeşit peynirleri ve tatlıları ile Tanrı’nın ayağı gibi koktuğunu söylerler.

Hiç kuşku yok ki doktor burada epey ağırdan alıyordu. Mevsimin ilk yer mantarlarından seçiyordu. Pazzi harika görünen makarnaların ve jambonların bulunduğu vitrinin önünden geçerken camın ardından adamın sırtını görebiliyordu.

Pazzi köşeye kadar yürüyüp geri döndü ve bıyıklı aslan heykelinin ağzından fışkıran suda yüzünü yıkadı. “Benimle çalışmak istiyorsan, bıyığını kesmek zorundasın,” dedi çeşmeye.

Doktor, çantasında birkaç hafif paketle dışarı çıkıyordu artık. Borgo Sarı Jacopo’ya, evine doğru yürümeye koyuldu. Dar kaldırımdaki kalabalık Pazzi’yi caddeye itti ve oradan geçen bir devriye arabasının aynası kolundaki saate çarparak bileğini acıttı. “*Stronzo! Analfabeta!*” diye bağırdı pencereden devriye arabasının şoförü ve Pazzi bunun acısını çıkarmayı aklına koydu. Ponte Vecciho’ya geldiğinde doktor kırk metre kadar önündeydi.

Romula, tahta elinde uyuyan bebeğiyle bir evin sundurmasının altında duruyor, bir eli kalabalığa doğru uzanmış, boşta kalan diğer eli ise, şu ana kadar çalmış olduğu iki yüzden fazla cüzdana bir yenisini eklemek üzere üstüne bol gelen kıyafetinin içinde hazır bekliyordu. Elbisesinin altında gizlediği kolunda iyice parlatılmış gümüş künye takılıydı.

Kurban bir dakika içinde eski, köprüden geçip kalabalıkla birlikte önünden geçecekti. Via de Bardi yakınlarında kalabalığın içinden çıkar çıkmaz, Romula adamın cebine dalacak ve köprüyü geçen turist akıntısına karışıp sıvışacaktı.

Romula’nın kalabalığın içinde güvenebileceği bir arkadaşı vardı. Kurban hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve polisin onu koruyacağına güvenmiyordu. Bazı polis dosyalarında Giles Dumain veya Roger Le Duc olarak, çevresindekilerin ise Gnocco diye bildiği adam Giles Prevert, Ponte Vecchio’nun güney ucunda kalabalığa karışmış, Romula’nın cüzdanı aşırmasına yardım etmek üzere bekliyordu. Gnocco kötü alışkanlıkları yüzünden bir deri bir kemik kalmıştı; yüzünde bir dirhem et yoktu, ama yapılı ve güçlü biriydi. Romula başarısız olursa ona yardım edecek güçteydi.

Tezgâhtar kıyafeti içinde kalabalığa karışmış, dikilip bozkırı araştıran bir firavun faresi gibi zaman zaman parmak uçlarına yükselip kalabalığın tepesinden Romula’ya bakıyordu. Eğer hedeflenen kurban Romula’yı fark eder ve yakalarsa Gnocco kurbana doğru yürüyecek, adamın üzerine düşecek ve Romula iyice uzaklaşana kadar özürler dileyerek ama hâlâ kurbanla sarmaş dolaş yerde kalacaktı. Bunu ilk defa yapmıyordu.

Pazzi, Romula'nın önünden geçerek olup bitenleri görebileceği meyve suyu satılan bir büfenin önünde sıraya girdi.

Romula kapının önünden caddeye doğru seğirtti. İş bilen gözleriyle ona doğru gelen kişiyle arasındaki kaldırımdaki kalabalığı tarttı. Tahtayla ve çuhayla desteklenmiş sahte kolunda uyuyan bebeğiyle kalabalığın içinden kolayca geçebildi. Tamam. Her zamanki gibi dışardaki elini öpüp yüzünü eline yaklaştırarak haç çıkaracak. Boşta kalan eliyle adam bileğinden yakalayana kadar ceketin iç cebini karıştıracaktı. Ondan sonra kolunu kurtarıp kaçabilirdi.

Pazzi, adamın kurtulmak için polisi işin içine sokmayı göze alamayacağı hususunda onu temin etmişti. Bütün yankesicilik hayatı boyunca hiç kimse çıkıp da kucağında bebek taşıyan bir kadına şiddet kullanmaya kalkmamıştı. Kurban genellikle ceketini karıştıranın yanından gelip geçenlerden biri olduğunu düşünürdü. Bizzat Romula yakalanmaktan kurtulmak için yanlarından geçen birçok kişiyi yankesicilikle suçlamıştı.

Romula, boşta olan elini dışarı çıkarıp bebeği tutan sahte elinin altında gizleyerek kaldırımdaki kalabalıkla birlikte hareket etti. Kalabalığın zıplayan kafalarının üstünden adamın geldiğini görebiliyordu, on metre vardı ve yaklaşıyordu.

"*Kutsal Meryem aşkına!*" Dr. Fell, yoğun kalabalıkta yön değiştirdi ve turist kalabalığıyla birlikte Ponte Vecchio'ye doğru yöneldi. Önündeki kalabalığı yarmaya çalıştı, ama doktora yetişemedi.

Gnocco, doktorun önünden, soru dolu bakışlarıyla Romula'ya bakıyordu. Romula hayır anlamında başını iki yana salladı ve Gnocco adamın geçmesine izin verdi. Gnocco'nun adamın cüzdanını çalması hiçbir işe yaramazdı.

Pazzi, sanki hata Romula'dan kaynaklanıyormuş gibi kadının yanında durmuş burnundan soluyordu. "Eve git. Seni arayacağım. Taksiyle git. Git. Git!"

Pazzi motosikletini doğrulttu ve onu iterek Ponte Vecchio meydanını geçerek Amo'ya gitti. Doktoru gözden yitirdiğini sanıyordu, ama işte adam orada, nehrin karşısında, Lungarno'nun yanındaki kemerin altındaydı ve bir sokak ressamının omzunun üzerinden kısa bir müddet resme baktıktan sonra hafif adımlarla yoluna devam etti. Pazzi, Dr. Fell'in Santa Croce

Kilisesi’ne gittiğini tahmin etti ve cehennem gibi kalabalık trafikte arada belirli bir mesafe bırakarak adamı takibe koyuldu.

26

FRANSİSKAN mezhebinin Santa Croce Kilisesi’nin duvarları, birbirine karışmış turist sürüleri, rehberlerinin peşinden şapelin görkemli kabartmasının önündeki aydınlıkta ışıklandırma aygıtına atacakları iki yüz elli liret için ceplerini karıştırırken, sekiz farklı dilde yankılanıyordu.

Romula, parlak sabah ışığından içeri girmiş ve kamaşmış gözleri karanlığa uyum sağlayana kadar Michelangelo’nun mezarının önünde durmak zorunda kalmıştı. Gözleri alışınca zeminde bulunan bir mezarın üzerinde dikildiğini gördü ve “*Mi dispiace!*” diye fısıldayarak hemen mezarın üstünden kenara çekildi. Romula için toprağın altındakiler, en az üstündekiler kadar gerçekti ve belki çok daha etki gücüne sahipti. Anadan kıza ruh çağrıcılarının ve el falcılarının kuşağından geliyordu ve yukardaki insanlarla aşağıdaki insanlar, onun için, yalnızca aralarına bir ölüm perdesi çekilmiş aynı kalabalığın bir parçasıydı. Aşağıdakiler daha akıllı ve yaşlı oldukları için ona göre daha avantajlı konumdaydı.

Çingenelere karşı derin önyargıları olan zangoçun etrafta olup olmadığına baktı ve kucağındaki bebeği göğüs uçlarını ararken o kendini Rossellino’nun “Madonna del Latte”sinin muhafazasının altındaki ilk sütunun ardına gizledi. Galileo’nun mezarının yakınlarında pusuya yatmış olan Pazzi kadını gördü.

Pazzi çenesiyle, iki yüz elli lireti, bir çeyrekliği veya bir jetonu tik taklarla yutan kabartmanın önündeki aygıtın yaydığı ışıkta fotoğraf makinelerinin yasaklanmış flaşlarının patladığı, haç biçimindeki kilisenin projektörlerle aydınlatılmış arka tarafını işaret etti.

Kabartmanın parlak ışıkta her ortaya çıkışında İsa durmaksızın hayata geliyor, ihanete uğruyor, çarmıha geriliyor ve tekrar yapış yapış, sıkış sıkış karanlığa gömülüyor; bir değirmendeki buğday tanelerini andıran hacılar, ellerinde karanlıktan okuyamadıkları rehber kitaplarını tutarken, ter kokuları ve tütsüler birbirine karışmış, lambaların yaydığı ısıda pişiyordu.

Dr. Fell, kilisenin sol tarafında Capponi Şapeli'nde çalışıyordu. Santa Felicitâ'nın görkemli Capponi Şapeli. On dokuzuncu yüzyılda yenilenen bu yapı Dr. Fell'i ilgilendiriyordu, çünkü restorasyon izlerinin ardından eski halini inceleyebiliyordu. Taşın üzerindeki yatay ışıklandırmanın bile okunur kılamadığı yazıtın üzerine bir kâğıt koymuş, kömür kullanarak kopya çıkarıyordu.

Küçük monoklundan olup biteni izleyen Pazzi, adamın evi neden yalnızca küçük bir alışveriş çantasıyla terk etmiş olduğunu şimdi anlıyordu, çünkü doktor aletlerini şapelin sunağının arkasında muhafaza ediyordu.

Bir an için Pazzi, Romula'yı çağırıp gitmesini söylemeyi aklından geçirdi. Belki aletlerden parmak izi alabilirdi. Hayır, doktor eline kömür bulaşmaması için ince bir eldiven giyiyordu.

Her durumda yapacakları iş zor bir işti. Çünkü Romula'nın tekniği dışarısı, sokak için geliştirilmişti. Yine de o kesinlikle bir suçlunun korkacağı en son kişiydi. Doktorun kuşkulanacağı en son kişiydi Romula. Hayır. Eğer doktor, Romula'yı yakalarsa, en fazla onu zangoça teslim ederdi ve Pazzi daha sonra müdahale edebilirdi.

Adam deliydi. Ya kadını öldürürse? Ya bebeği öldürürse?

Pazzi kendine iki soru sordu. Eğer ölüm tehlikesi olursa olaya karışacak mıydı? Evet. Peki daha az ciddi yaralanma riski söz konusu olduğunda, kendi parasını almak için Romula ve bebeğini tek başına bırakacak mıydı? Evet.

Besbelli ki Dr. Fell öğle yemeğine gitmek için işine son verip eldivenlerini çıkarana kadar beklemek zorundaydılar. Kilisenin içinde bir ileri bir geri oyalanırken Pazzi ve Romula, birbirlerine birkaç kelime fısıldayacak vakti buldu.

Pazzi kalabalığın içinden birini göstererek sordu: "Peşindeki kim, Romula? Söylesen iyi olur. Adamı daha önce hapiste görmüştüm."

"Arkadaşım. Yalnızca kaçtığım yolu ardımdan tıkamak için. Hiçbir şey bilmiyor. Hiçbir şey. Senin için bu daha iyi. İşe karışmak zorunda kalmayacaksın."

Vakit geçirmek için birçok yapıda dua ettiler. Romula onun anlayamadığı bir dilde dua ediyordu. Pazzi'nin ise dua edecek çok şeyi vardı; özellikle Chesapeake kıyısında bir ev ve kilisede düşünmemesi gereken başka bir şey.

Prova yapan koronun tatlı sesi, kalabalığın uğultusunun üzerinde geziniyordu.

Bir çan sesi öğle arasının geldiğini haber verdi. Para kutularını boşaltmaya hazırlanan zangoçlar, anahtarlarını sallayarak ortaya çıktı.

Dr. Fell işini bırakıp ayağa kalktı, Andreotti'nin Pietâ'sının ardından çıktı ve eldivenlerini çıkarıp ceketini giydi. Tapınağın önünde duran, ceplerindeki bütün jetonları harcamış Japonlardan oluşan büyük bir grup, dışarı çıkmak zorunda olduklarını henüz anlayamamış, şaşkın şaşkın karanlıkta dikiliyordu.

Pazzi gereksiz yere Romula'yı dürtükledi. O zaten vaktin gelmiş olduğunu biliyordu. Tahta kolunda yatan bebeğini alnından öptü.

Doktor geliyordu. Kalabalık doktoru ona doğru getirecekti. Üç uzun adımla adama doğru yaklaştı ve tam önünde durdu, adamın dikkatini çekecek şekilde elini kaldırdı, parmaklarını öptü ve bir yandan gizlice elini ceketin cebine daldırmaya hazırlarken diğer yandan açıktaki elindeki öpücüğü yüzüne götürerek, çıkardığı haçı tamamlamaya yeltendi.

Tam Dr. Fell'e dokunduğu sırada, kalabalıktan birinin cebinde bulduğu iki yüz elli liret yüzünden birden ışıklar yandı ve doktorun gözlerine bakıyor olan Romula, kırmızı gözbebeklerinin onu içine çektiğini, büyük bir güçle yüreğini yerinden söktüğünü hissetti ve eliyle hızla bebeğinin yüzünü kapatırken "Perdonami, perdonami, Sinyor, diyen kendi sesini işitti. Döndü ve hızla oradan uzaklaştı. Doktor, ışıklar sönene kadar uzun bir süre kadının arkasından baktı. Ardından, tekrar, kapıdan vuran mum ışığında bir siluete dönüşerek hızlı, hafif adımlarla yoluna devam etti.

Pazzi öfkeden sapsarı kesilmiş bir halde Romula'yı vaftiz kumasının yanında, bebeğinin gözlerini, belki Dr. FelFe bakmıştır diye kutsal suyla tekrar tekrar ıslatarak vaftiz ederken buldu. Acı dolu lanet okumaları, kadının allak bullak olmuş yüzüne baktığı anda bıçakla kesilir gibi son buldu.

Kadının gözleri karanlıkta fal taşı gibi açılmıştı. "Şeytan," dedi. "Sabahın oğlunu, Lucifer'in yüzünü gördüm."

"Seni tekrar hapse götüreceğim," dedi Pazzi.

Romula bebeğin yüzüne baktı ve mezbahada kesilmeyi bekleyen bir hayvan gibi, işitince insanın tüylerini diken diken eden, derinden ve

teslimiyet dolu bir şekilde iç çekti. Gümüş bilekliği çıkardı ve kutsal suda yıkadı.

"Henüz değil," dedi.

27

Rinaldo PAZZI bir kanun koruyucu olarak görevini yapmaya karar vermiş olsaydı, Dr. Fell'i karakola davet edebilir ve eğer adam Hannibal Lecter ise hemen kimliğini tespit edebilirdi. Yarım saat içinde Dr. Fell Pallazzo Capponi'den alacak bir tutuklama emrini elde edebilir ve sarayın hiçbir alarm sistemi onu engelleyemezdi. Kanunların ona verdiği yetkiyle Dr. Fell'i hiçbir şeyle suçlamadan kimliğini tespit edebilecek kadar uzun bir süre alıkoyabilirdi.

Eğer Fell, gerçekten de Dr. Lecter ise parmak izleri on dakika içinde Questera polis merkezinden alınabilir; DNA testi kimlik tespitini kesinleştirebilirdi.

Pazzi şimdi bütün bu kaynaklardan mahrumdu. Dr. Lecter'ı satmaya karar verdikten sonra, kanun dışı, yalnız bir ödül avcısına dönüşmüştü. Pazzi'nin elinde yardım alabileceklerinin kalabalık bir listesi vardı, ama hangi işle meşgul olduğunu öğrenir öğrenmez onu satacakları için hiçbir işe yaramıyorlardı.

İşin uzaması Pazzi'nin canını sıkmıştı, ama kararlıydı. Bu Allah'ın belası Çingelerle bu işi başara...

"Gnocco senin için bunu yapar mı Romula? Onu bulabilir misin?"

Santa Croce Kilisesindeki hezimetten on iki saat sonra şimdi Palazzo Capponi'nin karşısındaki Via de Bardi'deki ödünç alınmış apartmanın oturma odasındaydılar. Yerden vuran ışık yalnızca bellerine kadar aydınlatıyordu odayı. Pazzi'nin siyah gözleri yarı karanlıkta parıldıyordu.

"Ben kendim yaparım, bebek olmadan," dedi Romula. "Ama bana biraz zaman..."

"Hayır. Onun seni iki kez görmesine izin veremem. Gnocco bunu senin için yapar mı?"

Romula'nın üzerinde parlak elbisesi vardı, iri göğüsleri eğildiğinde baldırlarına değiyordu, başı neredeyse dizlerindeydi. Bir tonette oturuyordu.

Muhtemelen Romula’nın akrabası olan yaşlı kadın, kucağında bebekle köşedeydi. Perdeler çekilmişti. Perdenin aralığından baktığında Pazzi, Palazzo Capponi’nin üst katında yanan zayıf ışığı görebiliyordu.

“Ben yapabilirim, görünüşümü değiştirebilirim, o beni tanıyana kadar ben...”

“Hayır.”

“Öyleyse Esmeralda yapabilir.”

“Hayır.” Ses köşeden, ilk defa ağzım açmış olan yaşlı kadından geliyordu. “Çocuğuna bakarım Romula, ölene kadar. Ama asla Şeytan’a dokunmam.” Pazzi, kadının İtalyancasını güçlükle anlıyordu.

“Otur, Romula,” dedi Pazzi. “Gözlerime bak. Gnocco bunu senin için yapar mı? Romula bugün Sollicciano’ya geri döneceksin. Yatacak üç ayın daha var. Bir dahaki sefere bebeğin elbiselerinin arasından sigaranı ve paranı alırken yakalanman işten bile değil. Geçen sefer bunu yaptığın için sana bir altı aylık hüküm daha giydirebilirim. Annelik görevini yerine getiremediğini iddia etmek çok kolay. Devlet bebeği elinden alacaktır. Ama parmak izlerini alabilirsen iki milyon liret alacaksın, sabıka kayıtların silinecek ve ayrıca sana Avustralya pasaportu almanda yardımcı olacağım. Gnocco bunu senin için yapar mı?”

Romula yanıt vermedi.

“Gnocco’yu bulabilir misin?” Pazzi burnundan soluyordu.

"Senti, eşyalarını topla, tahta kolunu üç ay sonra veya gelecek yılda bir vakit hapisten çıkarken emanet bölümünden alabilirsin. Bebek yetimler evine gidecek. Yaşlı kadın şeyi orada besleyebilir.”

“ŞEYİ? Şeyi beslemek, Commendatore? Oğlanın adı...” Başını iki yana salladı, çocuğunun adını bu adama söylemek istemiyordu. Romula elleriyle yüzünü örttü, şakaklarındaki nabız ve parmaklarındaki zonklama birbirine karışıyordu, ellerini yüzünden kaldırmadan konuştu. “Onu bulabilirim.”

“Nerede?”

“Santa Spirito Meydanı’nda, fıskiyenin yakınında. Bir ateş yakacaklar, biri de şarap getirecek.”

“Seninle geliyorum.”

“Gelmesen daha iyi olur,” dedi. “Ününe zarar vereceksin. Esmeralda ve bebek senin ellerinde, geri geleceğimi biliyorsun.”

Amo’nun solunda kalan Santa Spirito Meydanı geceleyin ıssızdı, kilisenin kapısı bu geç saatte kilitliydi ve ışıkları sönüktü. Popüler bir lokanta olan Casalinga’dan üzerinde buharı tüten yemeklerin ve içerdekilerin sesleri geliyor.

Fıskiyenin yanında küçük bir ateş, yetenekten çok keyifle çalman bir gitarın sesi. Kalabalığın içinde tek bir iyi fado şarkıcısı var. Şarkıcı bulunuyor ve ardından ortaya itilerek, şaraba bulanıyor. Kaderle ilgili bir şarkıyla başlıyor, daha canlı bir parça için şarkısı yarıda kesiliyor.

Gnocco diye de bilinen Roger LeDuc, fıskiyenin havuzunun kenarında oturuyordu. Kafası dumanlıydı. Gözleri buğulanmıştı, ama ateşin etrafındaki kalabalığın ardındaki Romula’yı hemen fark etti. Bir seyyar satıcıdan iki tane portakal aldı ve şarkıyı geride bırakarak Romula’nın peşinden yürüdü. Ateşten uzakta, bir sokak lambasının altında durdular. Işık burada, ateşin ışığından daha soğuktu ve bir akçaağacın yapraklarının gölgesiyle benek benekti. Işık, Gnocco’ nun solgun yüzünde yeşilimtıraktı ve koluna girmiş Romula’nın baktığı yüzünde yaprakların gölgeleri gezinen morluklar gibiydi.

Gnocco’nun yumruğunun arasından, küçük, parlak bir dil gibi bir bıçak çıkıverdi. Portakalları soymaya başladı, kabuk tek parça halinde kıvrılarak iniyordu. İlkini Romula’ya verdi, o İkinciyi soyarken Romula portakaldan kopardığı parçayı ağzına attı.

Net bir Romenceyle konuşuyorlardı. Adam omuzlarını silkti. Kadın ona bir cep telefonu verdi ve numarayı gösterdi. Telefondan Pazzi’nin sesi geliyordu. Bir süre sonra Gnocco telefonu kapattı ve kendi cebine koydu.

Romula boynundaki zincirden bir şey çıkardı ve muskayı öperek kısa boylu, zayıf adamın boynuna astı. Adam boynundaki muskaya baktı, sanki kutsal muska onu yakıyormuş gibi çırpındı. Romula gülümsedi. Kadın bileğinden geniş, gümüş künyeyi çıkardı ve adamın koluna taktı. Künye adamın bileğine dar gelmedi. Gnocco’nun bileği Romula’nınkinden daha kalın değildi.

“Bir saat içinde buluşabilir miyiz?” diye sordu Gnocco.

“Tamam,” dedi kadın.

28

Gene GECE ve Dr. Fell, Forte di Belvedere’ deki Şeytani İşkence Aletleri Sergisi’nin büyük, taştan odasında lanetlilerin asılmış olduğu kafesin altındaki duvara hafifçe yaslanmış, duruyor.

Kalabalık... Her birinin nefesi diğerinin ensesinde, kollarındaki tüyler heyecandan ürpermiş, kokular, ereksiyonlar arasında birbirine sürtünür, işkence aletleri arasında birbirini iterek ilerlerken, doktor, röntgencilerin kabarmış isteklerini dışa vuran yüzlerinden lanetlenmenin tezahürlerini kaydediyordu zihnine. Doktor arada bir, ağır kolonya ve kösnüme kokularına karşı esanslı mendilini burnuna dayıyordu.

Doktorun peşinde olanlar dışarıda bekliyordu.

Saatler geçmiş, ama sergilenen şeylere yalnızca geçerken şöyle bir bakmaktan öteye gitmemiş olan Dr. Fell, kalabalıktan henüz istediğini alamamış görünüyordu. Bazıları adamın bakışlarını hissetmiş ve rahatsız olmuştu. Genellikle kadınlar, sergilenen aletlerin arasında onları ilerlemeye zorlayan kalabalığın baskısından buldukları zaman aralığında özel bir ilgiyle bakıyorlardı. Sergiyi yürütenlere ödenen sadaka gibi bir para, doktorun, halatların gerisinde, taş duvara yaslanmış bir şekilde, rahatsız edilmeden keyif sürmesine yetmişti.

Çıkışın dışında, korkuluklarda duran Rinaldo Pazzi, hızla yağan yağmur altında nöbet tutuyordu. Beklemeye alışkındı.

Pazzi, doktorun eve yürüyerek gitmeyebileceğini biliyordu. Dr. Fell’in otomobili dışarıda bekliyordu. Pazzi’nin şimdiye kadar gördükleri arasında en iyisi olan otuz yıllık bir Mark II yağmurun altında parıldıyordu, siyah dört kapılı bir Jaguar’dı ve İsviçre plakası taşıyordu. Anlaşılan Dr. Fell’in para kazanmak için çalışmaya ihtiyacı yoktu. Pazzi plakayı kaydetti, ama Interpol aracılığıyla soruşturmayı göze alamazdı.

Via Sarı Leonardi ile Forte di Belvedere arasındaki taştan kaldırımda Gnocco bekliyordu. Kötü ışıklandırılmış sokak, iki yandan, villaları

bekleyen yüksek duvarlarla çevriliydi. Gnocco parmaklıklı bir bahçe kapısının önünde, kaleden aşağı doğru kaldırımdan akan turist kalabalığından kendini koruyabileceği karanlık bir açıklık bulmuştu. Her on dakikada bir cep telefonu baldırlarında titreşiyordu ve yerinde olduğunu bildirmek için cevap vermek zorundaydı.

Önünden geçen turistlerden bazıları hızla yağan yağmurdan başlarının üzerine haritaları veya program broşürlerini tutarak korunuyorlardı. Dar kaldırım dolu olduğu için bazıları yola iniyor ve bu yüzden kaleden inen bazı taksiler durmak zorunda kalıyordu.

İşkence aletlerinin sergilendiği kubbeli odada Dr. Fell, yaslandığı duvardan doğruldu, üzerinde asılı açlık kafesindeki iskelete sanki ortak bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi gülümseyerek baktı ve kalabalığın arasından çıkışa doğru yöneldi.

Pazzi onu kapıdan projektörle aydınlatılmış çıkışın önüne kadar gözleriyle takip etti. Arada belirli bir mesafe bıraktıktan sonra peşinden yürüdü. Doktorun arabaya doğru yürüdüğünden emin olunca, telefonunun tuşuna basarak Gnocco'ya sinyal verdi.

Çingene'nin derisinin altından kafatası görünen başı, tıpkı kabuğundan dışarı uzanan bir kaplumbağanın başı gibi yakalarının arasında gizlendiği yerden çıktı. Ceketinin kolunu dirseğine kadar sıvadı ve künyeye tükürerek bir bezle sildi. Bir yandan yukarıya, tepeye doğru bakarken, bir yandan şimdi hem kutsal suyla hem de tükürükle parlatılmış künyeyi kurulamak için kolunu arkasında ceketiyle gömleği arasında tuttu. İş üstündeyken yakalanmak istediği için, hiç kimsenin yardımı olmadan hem adamı çarpıp hem kaçmayı başarmak gibi bir problemi yoktu. Tanrı'ya şükür adam geliyordu, kaldırıma yakındı. Pazzi yokuş aşağı inen doktorun kırk metre kadar arkasındaydı.

Gnocco tuhaf bir hareketle caddenin ortasına ilerledi. Gelen taksiden faydalanarak, sanki arabadan kurtulmak ister gibi kenara sıçrayıp doktorla kucak kucağa çarpıştı, elini doktorun ceketine götürdü, onun canını acıtan elini bileğinde ve vücudunun altında da bir darbe hissetti, bileğini bükerek kurtardı ve Dr. Fell adımlarına belli belirsiz verdiği arayla caddeden akan turist kalabalığına karışırken kendini kurtararak kaçtı.

Pazzi göz açıp kapayıncaya kadar, demir kapının önündeki boşlukta bekleyen, iki büklüm, doğrulup nefes almaya çalışan Gnocco'nun yanında

beliriverdi.

"Başardım. Bileğimi tuttu. Comuta yumurtalarıma geçirmek istedi, ama tutturamadı," dedi Gnocco.

Pazzi dizlerinin üzerinde Gnocco'nun bileğindeki künyeyi dikkatlice çıkarmaya başladı. Gnocco bacağından akan sıcak ve ıslak bir şey hissedince yan yatıp pantolonunun önünü açtı ve atardamardan fışkıran kan, bilekliği köşelerinden tutarak çıkarmaya çalışan Pazzi'nin yüzüne, ellerine fışkırdı. Kan her tarafa, hatta bükülmeye başlayan bacağının ne durumda olduğunu görmek için öne eğilen Gnocco'nun yüzüne sıçradı. Bahçe kapısına yaslanarak olduğu yere çöktü, bir eliyle parmaklıkları kavrayıp diğer eliyle, daha önce bilekliği silmiş olduğu bez parçasını çıkardı, ana atardamardan bir hortumdan çıkar gibi fışkıran kanı durdurmak için bacağının ve vücudunun birleştiği yere bastırdı.

Pazzi, acil durumlarda üzerine çöken soğukkanlılıkla kolunu Gnocco'ya doladı ve adamın vücudunu demir parmaklıklara çevirdi. Gnocco'dan fışkıran kan demir parmaklıkları kızıla boyuyordu. Pazzi, Gnocco'yu yere yatırdı.

Pazzi cep telefonunu çıkardı ve telefonla ambulans çağırdı, ama bunu telefonu açmadan yaptı. Paltosunun düğmelerini çözdü ve kanatlarını açıp avının üstüne çullanan bir atmaca gibi adamı perdeledi. Ardındaki kalabalık ne olduğuna ilgisiz akmaya devam ediyordu. Pazzi sonunda Gnocco'nun bileğinden künyeyi çıkarmayı başardı ve üzerinde taşıdığı küçük kutuya koydu. Gnocco'nun cep telefonunu da kendi cebine koydu.

Gnocco'nun dudakları kıpırdadı. " che ."

Pazzi iradesini toplayarak adamın yaranın üzerinden düşen elini, sanki onu teskin edermiş gibi tuttu ve kanamayı durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Gnocco'nun öldüğünden emin olunca, Pazzi adamın kolunu, sanki uyuyormuş gibi başının altına yerleştirdi ve akan kalabalığa karıştı.

Sarayın önünde Pazzi şimdi boş olan park yerine baktı, yağmur Dr. Lecter'ın yola park ettiği Jaguar'ı yüzünden kuru kalmış olan bölgedeki amavut taşlarını ıslatmaya başlamıştı.

Dr. Lecter... Pazzi artık onu Dr. Fell olarak düşünmüyordu, o Dr. Hannibal Lecter idi.

Mason için yeterli olacak kanıt, Pazzi'nin paltosunun cebinde olabilirdi. Pazzi için yeterli olan kanıt ise paltosundan ayakkabısına damlıyordu.

29

RİNALDO PAZZI'nin emektar Alfa'sının mırıltısı rıhtıma yaklaşırken, çobanyıldızının Cenova üstündeki ışıltısı, doğudan yükselen aydınlıkla kayboluyordu. Rıhtımın denize yakın köşesinde bir yük gemisinde adamın biri kaynak yapıyor, turuncu kıvılcımlar denizin kapkara sularına yağıyordu.

Romula rüzgâra çıkmayıp kucağında bebeğiyle arabanın içinde kaldı. Esmeralda Berlinetta modelli spor arabanın sıkışık küçük arka koltuğunda bacaklarını yana yatırmış oturuyordu. Şeytan'a dokunmayı reddettiğinden beri konuşmamıştı.

Mukavva bardaklarda kahvelerini yudumluyor, pasticcini'lerini yiyorlardı.

Rinaldo Pazzi, rıhtım bürosuna girdi. Dışarı çıktığında güneş hayli yükselmişti, yüklemenin bitmesini bekleyen yük gemisi Astra Philogenes'in yer yer paslanmış omurgası güneşte turuncu turuncu parıldıyordu. Pazzi arabadaki kadına işaret etti.

Yunan bandıralı yirmi yedi tonluk Astra Philogenes, Rio'ya doğru olan rotasında gemi doktoru olmadan yirmi yolcu taşıma hakkına sahipti. Orada Pazzi, Romula'ya Astra'nın muhasebecisinin gözetimi altında Sydney'e gidebileceklerini bildirdi. Yolculuğun parası tümüyle ödenmişti ve anlaşılan geri dönüş yoktu. İtalya'da Avustralya'nın çekici bir seçenek olduğuna inanılıyordu ve ülke hayli geniş bir Çingene nüfusuna sahipti.

Pazzi, Romula'ya iki milyon liret, o günün parasıyla bin iki yüz elli dolar sözü vermişti ve parayı şişkin bir zarfın içinde kadına uzattı.

Çingenelerin bagajı çok az yer kaplıyordu ve Romula'nın tahta kolu bir klarinetin muhafazasına konulmuştu.

Çingeneler gelecek birkaç ay denizde ve dünyanın büyük bir kısmından uzak olacaktı.

Pazzi, Romula’ya yirminci defadır Gnocco’nun geleceğini ama bugün gelemeyeceğini söylüyordu. Gnocco, Sydney’in merkez postanesinde genel dağıtıma onlar için mesaj bırakabilirdi. “Sana nasıl yerine getirdiysem ona verdiğim sözü de yerine getireceğim,” dedi. Borda iskelesinde yan yana duran iki kadının sabah güneşinin ışığıyla uzamış gölgeleri rıhtımın kaba yüzeyine vuruyordu.

Romula ve bebeği gemiye çıkmışken yaşlı kadın, ikinci defa Pazzi için ise son defa ağzını açtı.

Zeytin karası gözleriyle dimdik, Pazzi’nin yüzüne baktı. “Gnocco’yu Şeytan’a verdin,” dedi kadın alçak sesle. “Gnocco öldü.” Bir tavuk tüneğine eğilir gibi, öne doğru eğilip gözlerini kaçırmamaya çalışarak Pazzi’nin gölgesine tükürdü ve aceleyle Romula ile çocuğun peşi sıra seğirtti.

30

DHL EXPRESS kargosunun kutusu hayli sağlam yapılmıştı. Parmak izi uzmanları Mason'un odasında oturma köşesindeki sıcak ışıkların atında, elektrikli bir tornavidanın yardımıyla özenle vidaları söküyorlardı.

Geniş gümüş künye kadife bir mücevher kutusunda, künyenin yüzeyi hiçbir şeye değmeyecek şekilde desteklerin arasında uzanıyordu.

"Buraya getirin," dedi Mason.

Künyeden parmak izlerini çıkarmak, gün boyunca teknisyenlerin görev başında olduğu Baltimore Polis Karargâhındaki Kimlik Tespit Bölümü'nde çok daha kolay olurdu; ama Mason çok yüksek bir nakit para teklif etmiş ve işin gözlerinin önünde yapılmasında ısrar etmişti. Mason'un gözleri önünde, bir hastabakıcı tarafından uzatılan Çin porseleni tabağın üzerine bilekliği dikey olarak koyan teknisyen halinden memnun görünmüyordu.

Bakıcı, tabağı bir süre Mason'un patlak gözleri önünde tuttu. Onu Mason'un kalbi üzerine çöreklenmiş örgüsünün üzerine koyamazdı, çünkü respiratör Mason'un göğsünün üzerinde ara vermeksizin bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Ağır bileklik çizilmiş ve kanla kaplanmıştı ve pıhtılaşmış kan parçaları tabağın üzerine düştü. Mason patlak gözleriyle bilekliği inceledi. Hiç et parçası olmadığı için yüzü ifadesizdi ama gözleri parıldıyordu.

"Tozu sürün," dedi.

Teknisyen Lecter'a ait FBI parmak izi kartının ön tarafındaki izlerin kopyasına sahipti. Kartın arka tarafında altı parmak izi vardı.

Pıhtılaşmış kanlar arasındaki boşluğu toza buladı. Tercih ettiği Dragon Kanı parmak izi tozu, bileklik üzerindeki kurumuş kanın rengindeydi. Bu yüzden siyah tozu dikkatle sürdü.

"Parmak izlerini çıkardık," dedi teknisyenlerden biri oturma köşesinde, sıcak ışıkların altında, başını kurulamayı bırakarak. Işık fotoğraf çekmek için çok uygundu, bu yüzden mikroskobik karşılaştırmadan önce parmak

izlerinin bir resmini çekti. “Sol elin orta parmağı ve başparmağı tümüyle tutuyor, mahkeme kanıt olarak kabul edecektir,” dedi en sonunda. “Kesinlikle aynı kişi.”

Mahkeme Mason’un umurunda değildi. Solgun eli, telefon için önündeki kumandaya doğru çoktan yola koyulmuştu bile.

31

SARDİNYA’NIN ortasında, Gennargentu dağlarının arasındaki derin vadide güneşli bir sabah.

Beşi Sardinyalı, ikisi Romen yedi adam, etraflarını çevreleyen ormandan kesilmiş kerestelerle inşa edilmiş bir barakada çalışıyor. Çıkardıkları sesler dağların yoğun sessizliğinde yankılanıp çoğalıyor.

Barakanın içinde yer yer ağaç kabukları soyulmuş çatı kirişlerinden yapılma, rokoko tarzı, yaldızlı bir çerçevesi olan devasa bir ayna asılı. Aynanın altında iki kapılı, yere sabitlenmiş koca bir kafes duruyor, kapılardan biri otlağa açılıyor. Diğer kapı üstten ve alttan ayrı ayrı açılabilecek biçimde. Bu kapının eşiğine, kanın dışarı akmasını engel olacak şekilde beton dökülmüş, kafesin zemini ise samanla kaplı.

Çerçevesine küçük melek yüzleri oyulmuş ayna, tıpkı bir aşçılık kursunda ocağı gösteren bir ayna gibi kafesin tam tepeden bir görüntüsünü vermek üzere sağa sola eğilebilir şekilde monte edilmiş.

Film yapımcısı Oreste Pini ile Mason’un Sardinya’daki adamı Carlo adlı profesyonel fidyeci, daha ilk karşılaştıkları andan itibaren birbirlerinden hoşlanmamışlardı.

Carlo Deogracias başında Alpler’e özgü bir şapka, şapkanın bandında ise bir yaban domuzu yelesi taşıyan heybetli, etine dolgun bir adamdı. Yeleğinin cebinde taşıdığı bir çift geyik dişinin et ve kıkırdak kökünü çiğnemek gibi bir alışkanlığı vardı.

Carlo, Sardinya’nın kadim sanatı olan adam kaçırma ve intikam işinde en iyilerden biriydi.

Zengin İtalyanlara sorarsanız, fidye için kaçırıldığınızda bu adamların eline düşmeniz sizin için en iyisidir, diyeceklerdir. En azından işlerini ustaca yapıyorlar ve sizi herhangi bir panik anında veya kazayla öldürmezler. Eğer akrabanız parayı öderse, tecavüz edilmeden,

sakatlanmadan sağ salim ailenize dönersiniz. Yok fidye ödenmezse, akrabalarınız, postayla gelecek parçalarınızı toplamaya hazırlanabilir.

Carlo, Mason'un ayrıntılı planından memnun değildi. Bu alanda uzmandı ve yirmi yıl önce Tuscani'de bir adamı domuzlara yedirmişti. Adam, erkek kız ayırt etmeden Tuscan köylerinin çocuklarını cinsel ilişkiye zorlayan sahte bir kont, emekli bir Nazi'ydi. Carlo işi kabul etmiş, adamı üç mil uzaklıktaki Badia di Passignano'dan bizzat kendi bahçesinden almış ve Poggio aile Corti'nin eteklerindeki bir çiftlikteki evcil domuzlara atmıştı. Hayvanları buna hazırlamak için üç gün aç bırakmış olsa da, domuzlar, bağlandığı iplerinden kurtulmaya çalışan, terleyen, yalvaran, çırpınan Nazi'nin kafese sarkıtılmış ayaklarını yemekte tereddüt etmişlerdi. Carlo biraz suçluluk duyarak anlaşmasına aykırı davranmış ve Nazi'nin ağzına domuzların en sevdiği salatadan tıkıştırarak adamın boğazını kesmişti.

Carlo tabiatı gereği neşeli ve enerjik biriydi, ama film yapımcısının varlığı canını sıkıyordu; Mason Verger'in emirleri doğrultusunda Carlo, yalnızca şu fotoğrafçı bozuntusu Oreste Pini'ye yardım olsun diye, Cagliari'daki sahibi olduğu genelevden, bu koca aynayı getirtmişti.

Oreste için ise pomo filmlerinde ve Mauritania'da çektiği tek gerçek vurdulu kırdılı filmde en sevdiği malzeme olan ayna tam istediği şeydi.

Arabasının dikiz aynasındaki bir uyarıdan esinlenen Oreste, bazı nesneleri çıplak gözle görüldüğünden daha büyük göstermek için eğimli ayna kullanma işine öncülük etmişti.

Oreste, Mason'un dikte ettiği üzere, iyi bir ses sistemiyle birlikte iki kamera yerleştirmeli, bir seferde çekimi bitirmeliydi. Mason diğer şeyler dışında yüzün, sürekli bir yakından çekimini istiyordu.

Carlo'ya sorarsanız Oreste gereksiz yere aygıtların orasıyla burasıyla oynamaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Orada durup karı gibi dırdır etmek mi istersin, yoksa provayı izleyip anlamadığın şeyleri sormak mı?" diye sordu Carlo.

"Provayı izlemek istiyorum."

"*Va bene*. Şu zamazingolarını yerleştir ve başla!"

Oreste kameralarını yerleştirirken, Carlo ile hiç sesi çıkmayan üç Sardinyalı hazırlıklarını tamamladı.

Para tutkunu Oreste bile, paranın neleri satın alabileceğini görmekten hayrete düşmüştü.

Carlo'nun kardeşi Matteo, barakanın duvarlarından birine dayalı duran uzun bir sehpanın üzerinde kullanılmış çamaşırların olduğu bir bohçayı açtı. Diğer iki Sardinyalı kardeş, Piero ile Tommaso Falcione, bir ambulans sedyesini çimler üzerinden iterek barakaya getirirken Matteo, çamaşır yığınından bir gömlek, bir de pantolon seçip ayırdı. Yıpranmış sedyenin üzerinde kurumuş kan pıhtıları vardı.

Matteo'nun yanında kovalar dolusu kıyma, hâlâ tüyleri üzerinde bir sürü ölü tavuk, sineklerin konup kalktığı bir miktar çürük meyve ve bir kova işkembe ve bağırsak karışımı vardı. Matteo sedyenin üzerine bir hâki pantolonu yatırıp bir çift tavuk, biraz et ve meyveyle içini doldurmaya başladı. Sonra bir çift eldiven alıp parmak kısımlarını kıyma ve meşe palamuduyla özenle doldurdu ve pantolonun yanma yerleştirdi. Maketi için bir gömlek seçerek sedyenin üzerine serdi, gömleğinin düğmelerini iliklemeden ve pantolonun içine sokmadan önce bağırsak ile işkembeleri tıkıştırıp ekmekle dış hatları belirginleştirdi. İçleri doldurulmuş eldivenleri gömleğin kollarına taktı. Kafa yerine kullandığı kavun, saç filesiyle kaplıydı ve yüz kısmı göz yerine duran iki haşlanmış yumurtayla birlikte kıymayla doldurulmuştu. İşini bitirdiğinde sonuç yamru yumru bir kuklaya benziyordu; yine de yüksek yerlerden atlayarak intihar eden bazı insanlardan daha iyi görünüyordu.

Carlo çenesiyle Oreste'nin kafesin üzerine yerleştireceği mikrofon için çitin üzerinden eğilen ince yapılı asistanını işaret etti.

"Elemanına söyle, içeri düşmesin, bir de onu kurtarmakla hiç uğraşamam."

Nihayet her şey tamamlanmıştı. Piero ile Tommaso sedyenin bacaklarını bükerek alçaltıp kafesin kapısına kadar ittirdiler.

Carlo evden bir kasetçalar getirmişti. Kaçırdığı adamların akrabalarına göndermek için kulaklarını keserken bizzat kendisinin kaydettiği bir sürü kaseti vardı. Carlo hayvanları her beslediğinde bir kaset çalardı. Elinde gerçek kurban olduğunda istediği çığlıkları elde etmek için kasete ihtiyacı olmayacaktı.

Barakanın destek direğine iki tane eski hoparlör yerleştirilmişti. Güneş, ormana kadar uzanan çayırın üzerinde parlıyordu. Çayırın kenarlarını çevreleyen sağlam çit, ormanın içlerine kadar uzanıyordu. Oreste barakanın tavanındaki bir marangoz arının vızıldamalarını işitebiliyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Carlo.

Oreste sabit kameraya doğru döndü. “Giriamo,” diye seslendi kameramanına.

“*Pronti!*”

“*Motore!*” Kameralar çekmeye başladı.

“*Partito!*” Ses filmle birlikte kaydediliyordu.

“*Azione!*”diyerek Carlo’yu dürttü Oreste.

Adam kasetçaların düğmesine bastı ve cihazdan hıçkıran, yalvaran, cehennemvari çığlıklar yükseldi. Kameraman seslerle yerinden sıçradı ve sonra kendini topladı. Çığlıkları dinlemek dayanılması imkânsız bir şeydi, ama ormandan çıkıp öğlen yemeğini haber veren çığlıklara doğru koşan yüzler için o, bir konçerto gibiydi.

32

PARAYI görmek için Cenova'ya günübirlik bir yolculuk.

Her zamanki Milan uçağı, ıslık çalarak hareket eden bir Aerospatiale, sabahın erken saatlerinde Floransa'nın yükseklerine tırmanmış ve Tuscani'nin bağlarının kent mimarlarının bir modeli gibi ayrıksı duran asmaları rüzgârıyla sallamıştı. Manzaranın renginde bir tuhaflık vardı zengin yabancıların tepelere kondurulmuş villalarındaki yüzme havuzlarının suyu bir garip maviydi. Uçağın penceresinden manzarayı izleyen Pazzi için koyu serviler ve gümüşi zeytin ağaçlarıyla çevrili yerlerde birden beliriveren mavi, yaşlı bir İngilizin soluk mavi göz rengini andırıyordu.

Rinaldo Pazzi'nin morali uçakla birlikte yükselmişti, çünkü çok iyi biliyordu ki burada yaşlanmayacak, emekliliği hak etmek için atılmamaya uğraşarak polis gücü içindeki üstlerinin kaprislerine bağlı yaşamayacaktı.

Dr. Lecter'ın, Gnocco'yu öldürdükten sonra ortadan kaybolmasından çok korkmuştu. Santa Croce'daki yanan solgun ışığı gördüğü zaman, ağzının sularının aktığını fark etti; doktor, emniyette olduğuna inanıyordu.

Çingene'nin ölümü Questera'nın sakin atmosferinde hiçbir gürültüye sebep olmamış, ölümün uyuşturucuyla ilgili olduğu düşünülmüştü; şans eseri adamın etrafında, bedava olduğu için Floransa'da yerlere atılıp duran boş şırıngalar bulunmuştu.

Parayı görmeye gidiyordu. Pazzi parayı gözleriyle görmekte ısrar etmişti.

Görsel bir hafızaya sahip olan Rinaldo Pazzi, gördüğünü asla unutmazdı: penisinin ilk defa sertleştiğini gördüğü anı, ilk defa kanının akışını gördüğü anı, hayatında çıplak gördüğü ilk kadını, suratına doğru gelen ilk yumruğun belli belirsiz görüntüsünü... Bir Sienese kilisesinin kenar tapınaklarını avare avare dolanışını, orada Azize Catherine'nin kilise biçimi verilmiş bir tapınağın içine yerleştirilmiş mumyalanmış başının, beyaz bir başörtüsüyle sarılı yüzünün nasıl birdenbire karşısına çıktığını hatırlıyordu.

Üç milyon doları bir arada görmek de onun üzerinde aynı etkiyi yarattı.

Birbirini takip etmeyen seri numaralarla, üç yüz tane yüz dolarlık banknot demeti.

Mason Verger’in avukatı, Cenova Bankası’nın bir tapınağa benzeyen küçük bir odasında parayı Rinaldo Pazzi’ye gösterdi. Üzerlerinde pirinç plakalar olan üç büyük kutu içinde bulunan para kasadan tekerlekli bir servis arabasıyla çıkarılıp getirildi. Banka aynı zamanda bir para sayma makinesi, bir terazi ve bir de işlemleri yürütmesi için bir memur sağlamıştı. Pazzi memuru gönderdi. Elini paranın üzerine koydu ve bir daha kaldırmadı.

Rinaldo Pazzi, hayli gayretli bir dedektifti. Yirmi yıl boyunca dolandırıcıları tespit edip tutuklamıştı. Paraya giden yolun önündeki düzenlemeleri dinlerken, burnuna hiçbir sahtelik kokusu gelmemişti, onlara Hannibal Lecter’ı verirse Mason da ona parayı verecekti.

İçine tatlı bir sıcaklık veren bu koşuşturma içinde Pazzi, bu insanların boş konuşmadığını fark etmişti, Mason ona parayı gerçekten ödeyecekti. Pazzi, Lecter’ın kaderi hakkında kendini boş düşüncelere kaptırmıyordu. Adamı işkence ve ölüm bulacağı ellere satıyordu. Pazzi bir kez daha kendine, ne yapıyor olduğunu hatırlattı.

Bizim özgürlüğümüz bir canavarın hayatından daha değerli. Bizim mutluluğumuz onun ıstırabından daha önemli, diye düşündü karanlık insanların katı bencilliğiyle. Bu ‘biz’in bir kibri mi ifade ettiği, yoksa Rinaldo ve karısını mı temsil ettiği ise içinden çıkılmaz bir soruydu ve yalnızca tek bir yanıtı olmayabilirdi.

Bir tapınak gibi temiz olan ve İsviçre’nin havasını yansıtan bu odada Pazzi, en son yeminini imzaladı. Gözlerini paradan zorlukla ayırdı ve avukat Bay Konie’ye evet anlamında başını salladı. Avukat ilk kutudan yüz bin dolar çıkardı ve sayarak Pazzi’ye uzattı.

Bay Konie kısa bir süre telefonda konuştu ve ahizeyi Pazzi’ye uzattı. “Doğrudan hat, şifreli,” dedi.

Pazzi’nin kulağındaki ses tuhaf bir ritme sahipti; kelimeler arasında uzun aralıklar vardı; konuşan, kelimeleri tek bir nefeste boca ediyor, patlayıcı sesleri yutuyordu. Sesin tınısı, sanki o da hattın öte yanındaki konuşmacı gibi zorla nefes alıyormuşçasına Pazzi’nin başını döndürdü.

Selamsız sabahsız soru geldi: “Dr. Lecter nerede?” Pazzi, bir eli parada bir eli telefonda tereddüt etmeden yanıtladı. “Floransa’daki Palazzo Capponi’de inceleme yapan adam o. Galerinin müdürlüğünü yapıyor.”

“Bay Konie’ye kimliğinizi gösterip telefonu da ona uzatabilir misiniz? Merak etmeyin telefonda adınızı söylemeyecek.”

Mr. Konie cebinde bulunan bir listeye bakarak, daha önceden Mason’la tespit etmiş oldukları bazı şifreli kelimeleri söyleyip ardından telefonu tekrar Pazzi’ye uzattı.

“Paranın geri kalanını onu canlı olarak ele geçirdiğimiz zaman alacaksın,” dedi Mason. “Doktoru yakalamakla yükümlü değilsin, ama onu bize göstermek ve kucağımıza atmak zorundasın. Elindeki belgeleri de istiyorum, onunla ilgili her şeyi. Bugün Floransa’ya dönüyorsun. Floransa yakınlarında, harekete geçme zamanı için gerekli talimatları bu akşam alaçaksın. Görüşme yarın geceden daha sonraya kalamaz. Orada Dr. Lecter’ı yakalayacak olan adamdan talimatları alacaksın. Sana, bir çiçekçi tanıyıp tanımadığını soracak. Ona bütün çiçekçilerin hırsız olduğunu söyle. Anladın mı? Onunla işbirliği yapmanı istiyorum.”

“Dr. Lecter’ı... Onu Floransa yakınlarında istemiyorum ben...”

“Kaygılarını anlıyorum. Merak etme, olmayacak.”

Telefon kapandı.

Bir iki dakikalık kırtasiye işinden sonra iki milyon emanetçinin ellerine teslim edildi. Mason Verger, parayı geri alamazdı, ama isterse Pazzi’nin almasını engelleyebilirdi. Toplantı odasına gelen bir memur, Pazzi’yi, bankanın, depoziti bankalarında tuttuğu için ona eksi faiz uygulayacağı ve eğer İsviçre Frankı’na çevirirse paranın ancak ilk yüz binine ek faiz vereceği konusunda bilgilendirdi. Memur, Pazzi’ye, banka gizliliği yönetmeliğini, Bundesgesetz über Banken und Sparkassen başlıklı yasayı gösterdi, depozit serbest kaldığı anda parayı, Pazzi’nin istekleri doğrultusunda Nove Scotia Royal Bank’a veya Rarabiyen Adalan’na göndermeyi kabul etti.

Pazzi, bir noter eşliğinde, ölümü halinde parayı çekme hakkını karısına teslim eden belgeyi imzaladı. İş bittiğinde el sıkışmayı öneren tek kişi, İsviçre bankasının memuru oldu. Pazzi ve Bay Konie birbirlerine bakmadılar, bununla birlikte Konie odadan çıkarken Pazzi’nin arkasından bir güle güle dedi.

Yolculuğun son aşaması evdi. Milan'ın her zamanki uçağı fırtınalı bir havada sarsıla sarsıla yol aldı. Uçağın Pazzi'nin tarafındaki kanadı, koyu gri gökyüzünde siyah bir daire gibiydi. Eski kentin üzerinden hızla geçerken şimşekler, yıldırımlar çakıyordu. Güneşin batışıyla birlikte kentin ışıkları yanıyor, yıldırımların ortalığı gündüz gibi aydınlatması, gümbürtüler, Pazzi'nin çocukluğunda Almanların Ponte Vecchio dışındaki Arno'daki tüm köprüleri havaya uçurduğu vakitlerden hatırladıklarına benziyordu ve bir yıldırım gibi çakı veren zihnindeki bir görüntü, Pazzi'ye, küçük bir çocukken Zincirlerin Meryem Anası'na zincirlenmiş bir esir askerin kurşuna dizilmeden önce dua edişine tanık oluşunu hatırlattı.

Tarih sayfalarında yer etmiş Pazziler'in Pazzi'si, ozon kokusunun içinde alçalan uçağın gövdesini kaplayan fırtınanın sarsıntısını hissederek zaman kadar eski amaçlarla tarihİ kenline dönüyordu.

33

RINALDO Pazzi’ye kalsa, gözünü avının üstünden bir saniye olsun ayırmazdı.

Bunun yerine, paranın görüntüsü hâlâ gözlerinin önünden gitmemiş durumda, üzerine birtakım elbise geçirmiş ve Floransa Oda Orkestrası’nın uzun zamandır beklenen konserinde karısıyla buluşmuştu.

Venedik’in görkemli Teatro Fenice’nin yarı boyutlarında bir on dokuzuncu yüzyıl kopyası olan Piccolomini Tiyatrosu, muhteşem tavanında aerodinamik yasalarına meydan okuyan melek kabartmalarıyla yaldızlardan ve pelüşlerden bir barok mücevher kutusuydu.

İcracılar çoğunlukla konsere katkıda bulunabilecek her türlü şeye ihtiyaç duydukları için tiyatronun böylesine güzel olması onların işine geliyordu.

Floransa’da müziğin kent sanatının ulaşılması imkânsız standartlarınca değerlendirilecek olması, hakkaniyete uygun olmasa da kaçınılmazdı. Floransalılar, İtalya için yaygın bir özellik olarak, bilgi sahibi, geniş bir müzik tutkunu topluluktu.

Pazzi, uvertürün ardından gelen alkışlar arasında karısının yanındaki koltuğa oturdu.

Kadın güzel kokulu yanağını uzattı. Elinde, içine notaları koyduğu Gucci kaplı klasörü vardı. Pazzi, karısının göğüslerinin arasından yayılan sıcak rayihayı serbest bırakan dekoltesine, akşam kıyafeti içindeki bedenine baktığında göğüs kafesinde yüreğinin büyüdüğünü hissetti.

“Yeni kemancıyla iki kat daha iyi çalıyorlar,” dedi kadın Pazzi’nin kulağına. Bu kemancı, harika viola da gamba ustası Sagliato’nun birkaç hafta önce tuhaf bir biçimde ortadan kayboluveren, insanı çileden çıkartacak kadar beceriksiz kuzeninin yerine alınmıştı.

Yaldızlı barok oyma locasında; yalnız, pırıl pırıl beyaz gömleği ve yüzüyle karanlıkta havada asılı gibi duran Dr. Hannibal Lecter aşağı baktı.

İlk bölümden sonra kısa bir süre için ışıklar yükseldiğinde Pazzi, doktoru fark etti ve henüz gözünü ondan ayırmamıştı ki doktorun başı bir baykuş gibi ağır ağır Pazzi'ye doğru döndü ve göz göze geldiler. Pazzi farkına varmadan karısının elini öyle bir sıktı ki, kadın dönüp kocasına baktı. O andan itibaren Pazzi, karısının elini avuçlarının içinde tuttu ve onun baldırlarına değen eli sımsıcaktı ve gözünü de sahneden hiç ayırmadı.

Arada, karısı için bardan bir içki almaya giden Pazzi, döndüğünde Dr. Lecter karısının yanında duruyordu.

"İyi akşamlar Dr. Fell," dedi Pazzi.

"İyi akşamlar Commendatore," dedi doktor. Pazzi tanıştırmak zorunda kalana kadar başı öne hafifçe eğik bekledi.

"Lauro, izninle Dr. Fell'i seninle tanıştırmak istiyorum, Senyore Pazzi, karım."

Güzelliğinin övülmesine zaten alışkın olan Senyore Pazzi, kocası aynı fikirde olmasa da tanışmanın ardından konuşulanları epey ilginç buldu.

"Tanıdığınız bu ayrıcalık için teşekkür ederim, Commendatore" dedi doktor. Kırmızı ve sivri dili, Senyore Pazzi'nin eli için eğilmeden önce bir an dişlerinin arasından görünür gibi oldu, dudaklarını Floransa'da âdet olduğundan belki biraz daha fazla bastırmıştı, ama kadının doktorun nefesini teninde hissetmesine sebep olacak kadar bastırdığına hiç şüphe yoktu.

Pırıl pırıl başını kaldırmadan önce gözleriyle yukarı, kadına baktı.

"Umarım Scarlatti'den hayli keyif alıyorsunuzdur, Senyore Pazzi."

"Çok keyifli."

"Notaları takip ettiğinizi görmek çok hoştu. Artık böyle dinleyicilere rastlamak neredeyse imkânsız. Umarım bu ilginizi çeker." Kolunun altından bir evrak dosyası çıkardı. Parşömen üzerine elle çizilmiş tarihi bir kopya. Roma'daki Teatro Capranica'dan. 1688'de, parçanın bestelendiği tarihte yazılmış.

"Meraviglioso!Şuna bak Rinaldo!"

"İlk bölüm boyunca modern versiyonuyla arasındaki farklılıkları dosyanın üzerine kaydettim. İkinci bölümü karşılaştırarak okumak sizin için eğlenceli olabilir. Lütfen alın. Ben daha sonra Signor Pazzi'den geri alırım, müsaade eder misiniz, Commendatore?"

Pazzi yanıtlarken doktor, yüzüne, ta gözünün içine bakıyordu.

“Eğer bu seni memnun edecekse, Laura, neden olmasın,” dedi Pazzi. Aklından hızla geçen bir düşüncenin ardından. “Studiolo’nun önüne çıkacak mısınız, doktor?”

“Evet, cuma günü. Soglioto sınıfta kalmamı görmek konusunda çok sabırsız.”

“Ben de tarihi şehirde olmak zorundayım o gün,” dedi Pazzi. “Notaları size o zaman veririm. Laura, Dr. Fell, Studiolo’nun önünde yok yere kendini kanıtlamak zorunda. ”

“Başaracağınıza eminim, doktor,” dedi kadın siyah gözleriyle adama bakarak, adabı aşmadan, ama tam sınırda.

Dr. Lecter küçük beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Madam, Fleur du Ciel benim olsaydı, takmanız için size sunardım. Cuma günü, Commendatore.”

Pazzi doktoru locasına kadar gözleriyle takip etti, ama tiyatronun çıkışında uzaktan el sallamak haricinde dönüp bir daha bakmadı.

“Şu Fleur du Ciel’i doğum gününde sana hediye etmiştim,” dedi Pazzi.

“Evet, ve ne iyi etmiştin, Rinaldo,” dedi Senyora Pazzi. “Hayatımda gördüğüm en zevk sahibi insansın.”

IMPRUNETA, Toskana’nın Duamo kiremitlerinin yapıldığı tarihi bir kentidir. Mezarlığın sürekli yanan ışıkları yüzünden, kilometrelerce alana yayılmış tepelerin üzerindeki villalar geceleri de görülebilir. Mezarlığın lambaları çok parlak olmasa da ziyaretçilerin ölülerin arasında yollarını bulmalarına yeterlidir. Bununla birlikte mezar taşlarını okumak için bir el fenerine ihtiyaç vardır.

Rinaldo Pazzi, elinde rasgele bir mezara koymayı planladığı bir buket çiçekle, dokuza beş kala mezarlığa geldi. Mezarlar arasındaki çakıl taşı döşeli yoldan yavaş yavaş yürüdü.

Onu görememesine karşın Carlo’nun mevcudiyetini hissediyordu.

Carlo insan boyunu aşan bir mozolenin arkasından seslendi. “Kasabada iyi bir çiçekçi biliyor musun?”

Sardinya aksam. İyi, belki adam ne yaptığını biliyordur.

“Çiçekçilerin hepsi hırsız,” diye yanıtladı Pazzi.

Carlo başını çıkarıp bakmaya gerek duymadan doğrudan ortaya çıkıverdi.

Yabani bir havası vardı; kısa boylu, tıknaz, güçlü biriydi ve sonradan şişirilmiş adaleleri sürekli hareket halindeydi. Yeleği deridendi ve şapkasının üzerinde bir domuz yeleşi vardı. Pazzi adamı zihninde tarttı ve yumruklaşmaları halinde beş santim avantajlı olduğuna, kendisinden de yedi santim kadar uzun olduğuna karar verdi. Tahminen kiloları eşitti. Carlo'nun başparmaklarından biri yoktu. Pazzi birkaç dakikada adamın Questera'daki dosyasını bulabileceğini düşündü. Her iki adamın üzerine de aşağıdan, mezarların lambalarından ışık vuruyordu.

"Evinde iyi bir alarm sistemi var," dedi Pazzi.

"Baktım. Adamı bana göstermen gerek."

"Yarın akşam. Cuma akşamı, bir toplantıya katılmak zorunda. Bu kadar çabuk halledebilir misin?"

"Bana uyar." Carlo, polis üzerinde hâkimiyet kurarak onu biraz küçük düşürmek istedi. "Onunla birlikte mi yürüyeceksin, yoksa ondan korkuyor musun? Rüşvetini aldıysan, işini yaparsın. Bana onu göstermek zorundasın."

"Kelimelerine dikkat et. Ödenilenin karşılığını vereceğim, sen de. Yahut Volterra'dan Bay Hiçkimse olarak emekli olabilirsin, sana kalmış."

Carlo iş sırasında, tıpkı acı çığlıklara olduğu gibi hakaretlere de aldırmazdı. Polisi yanlış değerlendirdiğini anladı. Elini uzattı. "Tamam, bilmem gereken bir şey varsa bana anlat." Carlo, Pazzi'nin yarına dikildi, küçük mozolenin önünde yakını için dua eden iki insan gibiydiler. El ele tutuşmuş bir çift geçti. Carlo şapkasını çıkardı ve iki adam başları önlerine eğik öylece durdu. Pazzi elindeki çiçekleri mozolenin kapısına koydu. Carlo'nun şapkası leş kokusunu andıran kötü bir koku yaydı.

Pazzi yüzünü kokudan öteye çekti. "Bıçağı hızlı. Aşağıdan mıhlıyor."

"Silahı var mı?"

"Bilmem, bildiğim kadarıyla hayatında hiç silah kullanmadı."

"Herifi nasıl zapt edeceksin?"

"Orası benim işim." Carlo geyik dişini ağzına koydu ve ağzını kapatmadan göstere göstere kıkırdaklı kısmı çiğnemeye koyuldu.

"Benim de işim," dedi Pazzi. "Nasıl yapacaksın?"

"Bir uyuşturucu tabancasıyla ateş edeceğim, sonra ağ atacağım üzerine. Dişinin kovuğunda bir zehir taşıyor mu diye dişlerini kontrol etmeliyim."

“Toplantıda bir konuşma yapması gerekiyor. Palazzo Vecchio’da saat yedide başlıyor. Eğer cuma günü Santa Croce’taki Capponi Şapeli’nde çalışacaksa oradan Palazzo Vecchio’ya kadar yürüyecek. Floransa’yı bilir misin?”

“İyi bilirim. Tarihi şehre girmem için arabama izin çıkarabilir misin?”

“Evet.”

“Onu kilisede yakalamayız,” dedi Carlo.

Pazzi başıyla onayladı. “Toplantıda görünmesi iyi olur, ardından iki hafta kimse aramaz. Palazzo Capponi’ye kadar onunla birlikte yürüyebilirim, toplantıdan sonra ...”

“Evine de girmek istemiyorum. Onun toprağı. O evi biliyor, ben bilmiyorum. Ayrıca tetikte olacaktır, çünkü sokağa çıkınca etrafını kontrol edecektir. Onu bir açıklıkta yakalamak istiyorum.”

“Öyleyse dinle, Palazza Vecchio’nun ön kapısından çıkacağız. Via dei Leoin kapısı kapalı olacak. Via Nehri boyunca ilerleyip Ponte Aile Grazie’de nehre gelmiş olacağız. Nehrin karşı tarafında Museo Bardini’nin önünde ağaçlar var, orası karanlık. Okul kapalı olduğu zaman, hayli sakin bir yer.” “Museo Bardini diyelim o zaman, eğer fırsatını yakalarsam önceden, sarayın yakınlarında yapabilirim. Bir de şüphelenir de kaçmaya çalışırsa, günün daha erken bir saatinde.” “Adamın başına bir şey gelmeden önce, Toskana’dan götürülmüş olmasını istiyorum.”

“Merak etme, adam yeryüzünden silinecek, önce ayakları,” dedi Carlo ağzındaki geyik dişini göstere göstere, yalnızca anlamını kendisinin bildiği bu şakaya gülerek.

35

CUMA SABAHI. Palazzo Capponi'nin tavan arasında küçük bir oda. Beyaz badanalı duvarlardan üçü çıplak. Dördüncü duvarda, ölçüleriyle küçücük odanın içinde devasa yer kaplayan on üçüncü yüzyıldan kalma Simabue Okulu'nun Meryem Anası asılı. İmzanın olduğu köşede başı meraklı bir kuş gibi öne eğik ve badem gözleri tablonun altında uyuyan küçük figüre bakıyor.

Hapishane ve akıl hastaneleri hücrelerinin gediklisi Dr. Hannibal Lecter, elleri göğsünde dar yatağında yatıyor.

Gözlerini açıyor; uzun zaman önce ölmüş ve sindirilmiş olan kız kardeşi hâlâ gözlerinin önünde koşarken uyanıyor, tehlike tehlikeyi haber veriyor.

Tehlikede olduğunu bilmek uykusunu, bir yankesiciyi öldürmüş olmaktan daha fazla bozmuyor.

Önündeki gün için giyinmiş; koyu renkli takım elbisesi içinde iki dirhem bir çekirdek, merdivenin sonundaki alarm sistemini kapatıp sarayın geniş odalarına doğru aşağı iniyor.

Artık sarayın odalarının büyük sessizliğinde canının istediğince dolaşabilir. Bu, bodrum katındaki bir hücrede geçirilmiş onca yıldan sonra insanı sersemleten bir özgürlük. Palazzo Vecchio veya Santa Croce'nun duvarlarındaki kabartmalar nasıl zekâyla dopdoluysa, Dr. Lecter da Capponi Kütüphanesi'nde, radarca elyazmalarıyla dolu bu büyük duvarın önünde çalışırken nefes alıyor, nefes veriyor. Doktor rulo halindeki parşömenleri raftan çekiyor, tozunu üflüyor ve toz, sanki ölüler -şimdi hepsi toza karışmış olanlar- kendi kaderlerini ve onun kaderini bildirmek için birbirleriyle yarışırcasına güneş ışığı huzmelerinde savruluyor, savruluyor... Studiolo önündeki bu akşamki konuşması için resimler, kitaplar toplayarak ara sıra kendi dosyasına birkaç şey ekleyerek hararetle çalışıyor, gereksiz bir telaşla değil.

Dr. Lecter, laptop bilgisayarını açıyor, Milan Üniversitesinin kriminoloji bölümünün numarasını giriyor, www.fbi.gov. adresinden FBI'ın dünya ölçeğindeki web sayfasından normal insanlar gibi ana sayfalarında neler var bakıyor. Adalet Bakanlığının Clarice Starling'in boşa çıkan uyuşturucu baskınıyla ilgili davası için henüz gün kararlaştırmadığını öğreniyor. FBI'daki kendi dosyasına bakmak için ihtiyaç duyacağı erişim şifrelerine sahip değil. Acil Arananlar Sayfası'nda, bir bombacı ile bir kundakçı arasında duran kendi bildik yüzü ona bakıyor.

Dr. Lecter renkli tabloid gazeteyi parşömenlerin arasından çekiyor ve Clarice Starling'in ön sayfadaki resmine bakıp parmaklarını yüzün üzerinde gezdiriyor. Sanki aldırmış olduğu altıncı parmağın yerine monte ettirmiş gibi avucunda küçük, parlak bir bıçak beliriveriyor. Bıçağa Harpi deniyor ve tırtıllı kenarı pençe şeklinde. Bıçak National Tattler'ın kâğıdının derinine, tıpkı Çingene'nin atardamarında olduğu gibi, hiçbir çaba sarf etmeden giriveriyor ve kayıyor.

Dr. Lecter, Clarice Starling'in yüzünü gazeteden keserek boş bir parşömene yapıştırıyor.

Bir dolmakalem alıyor, rahat hareketlerle parşömen üzerine kanatlı bir aslan resmi çiziyor, aslanın ortasında ise Starling'in yüzü. Altına, seçkin el yazısı ile şunları yazıyor: İnceliklerden yoksun insanların seni neden anlamadığını hiç düşündün mü, Clarice? Çünkü sen Samson'un bilmecesinin çözümüsün: Sen aslandaki balsın.

On beş kilometre ötede, fark edilmemek için Impruneta'nın yüksek taş duvarlarının yanına park eden Carlo Degracias, kardeşi Matteo, diğer iki Sardinyalı, Piero ve Thomas Falcione ile bir dizi judo fırlatma tekniğini çalışırken aletlerini kontrol ediyordu. Her iki Falcione de çevik ve güçlüydü Piero kısa bir süreliğine Cagliari'nin profesyonel futbol takımında oynamıştı. Tommaso ise bir zamanlar rahip okuluna gitmişti ve İngilizcesi iyiydi. Bazen kurbanlarıyla birlikte o da dua ederdi.

Carlo'nun Romen plakalı beyaz Fiat minibüsü yasal yollarla kiralanmıştı. Kenarlarına takacakları, üzerinde OSPE-DALE DELLA MISERICORDIA yazan tabelalar hazır bekliyordu. Minibüsün içi, duvarlar ve taban, kaçıracakları kişi karşı koymaya kalkışır diye kauçuk döşemeyle kaplanmıştı.

Carlo, planı Mason'un istediği şekilde yerine getirmek istiyordu, ama yok eğer plan gerçekleşmez, Dr. Lecter'ı İtalya'da öldürmek zorunda kalır ve Sardinya'daki film çekilmezse de bir şey kaybetmeyecekti. Carlo, Dr. Lecter'ı doğrayabileceğini, ellerini ve başını iki saniyede kesip koparabileceğini biliyordu.

Eğer yeterli zamanı bulamazsa, DNA testleri için yeterli olacak penisi ve parmaklarından birini kesebilirdi. Plastik bir torbanın içine konulmuş buzla paketlenmiş bir şekilde yirmi dört saatten az bir zamanda Mason'un ellerinde olurdu ve bu Carlo'ya, ücretinden ayrı olarak bir de ödül aldırırdı.

Taburelerin arkasında bir motorlu testere, bir cerrah testeresi, keskin bıçaklar, ceset torbaları, doktorun ellerini zapt etmek için bir Black & Decker kelepçe ve Dr. Lecter'ın başının altı kilo, ellerinden her birinin bir kilo çektiği hesaplanarak ücreti önceden ödenmiş bir DHL Air Express sandığı özenle istiflenmişti.

Olur da Carlo zorunluluktan doğan bir kesme biçme durumunu videoya kaydetme fırsatını bulursa Mason, -baş ve eller için şimdiden bir milyon dolar ödemiş olsa da- Dr. Lecter'ın diri diri kesilişine şahit olmak için fazladan para ödemeye de razı olurdu. Bu amaçla Carlo kendine iyi bir video kamera, ışık kaynağı ve üçayak almış, Matteo'ya aletleri nasıl kullanacağını göstermişti.

Doktoru yakalamak için kullanacakları aletlere de bir o kadar özen gösterilmişti. Piero ve Tommaso, şu anda bir paraşüt gibi dikkatle katlanmış olan ağ kullanmakta ustaydılar. Carlo'nun da yanında, hem bir şırınga hem de Dr. Lecter ağırlığında bir hayvanı saniyesinde yere yıkmaya yetecek miktarda aceporomazinle dolu bir darp tabancası vardı. Carlo, Rinaldo Pazzi'ye, işe, ateşe hazır bekleyen bu uyuşturucu tabancayla başlayabileceğini, ama olur da doktorun bacaklarına veya kalçalarına şırıngayı batıracak fırsatı bulursa tabancaya ihtiyaç olmayacağını söylemişti.

Kaçırma işini yapacak olan kişiler İtalyan anakarasında yaklaşık kırk dakika kadar kalmak zorundaydılar ki bu süre, onları hazır bekleyen jete, Piza'daki uçak pistine arabayla varmak için yeter de artardı bile. Floransa uçak pisti daha yakın olmasına karşın Piza'daki trafik daha az yoğundu ve özel uçuşlar daha az dikkat çekerdi.

Bir buçuk saatten az bir zamanda büyüyen açlıklarıyla doktoru bekleyen komitenin bulunduğu Sardinya'da olacaklardı.

Carlo, kötülüklerle dolu kafasının içinde enine boyuna düşünmüş, Mason'un aptal biri olmadığına karar vermişti. Ödeme Rinaldo Pazzi'ye hiçbir zarar gelmemesi koşuluylaydı, Pazzi'yi öldürmenin ve tüm ödülü istemenin bedelini ödemek zorunda kalırdı. Mason ölü bir polisin yaratacağı gürültüyü istemiyordu. En iyisi Mason'un istediği gibi yapmaktı. Eğer Carlo, doktoru kendi başına bulmuş olsaydı, birkaç testere darbesiyle bütün işi kendisinin halledebileceği düşüncesinden de kurtulamıyordu.

Motorlu testereyi denedi. Testere kayışı ilk çekişinde çalıştı.

Carlo, ötekilere kısaca ne yapmaları gerektiğini anlattı. Üzerinde yalnızca bir bıçak, bir silah ve enjektör vardı. Kasabaya gitmek için küçük bir motora atladı.

Dr. Hannibal Lecter sabahın erken bir vaktinde gürültülü sokaklardan geçerek yeryüzünün en iyi kokan yerlerinden biri olan Farmacia di Santa Maria Novella'ya geldi. Gözlerini kapatıp başını geriye atarak ünlü sabunların, losyonların, kremlerin ve atölyede kullanılan malzemelerin kokularını içine çeke çeke, birkaç dakika olduğu yerde durdu. Kapıcı onu tanıyordu ve normalde biraz burunları havada olan tezgâhtarlar ona büyük saygı duyuyorlardı. Floransa'da yaşadığı süre boyunca Dr. Fell'in yaptığı alışverişin toplamı bin lireti geçmiyordu, ama belirli bir duyarlılıkla seçilen rayihalar ve esanslar, burunlarıyla yaşayan bu tacirleri şaşırtıyor ve memnun ediyordu.

Dr. Lecter'ın burnuna estetik ameliyat yaptırmak yerine yalnızca kollojen enjeksiyonlarıyla yetinmesinin sebebi bu zevki muhafaza etme çabasıydı. Onun için hava, tıpkı renkler gibi, birbirinden ayırt edilebilir ve canlı tonlarda boyanmıştı. Sulu boya resim nasıl kâğıt üzerinde dağılırsa, havaya katılan yeni bir kokunun yayılışını izleyebilirdi. Burada hapishaneyle ilgili hiçbir şey yoktu. Burada hava bir müzik gibiydi. Burada günlük damlalar koklanmayı bekliyor, sarı bergamot, sandal ağacı, tarçın, mimoza, hakikİ amber, misk, kunduz kürkünün sürekli melodisine katılarak konser veriyordu.

Dr. Lecter, bazen kendini çevreleyen kokuyu elleriyle, kollarıyla, yanaklarıyla koklayabileceği hayaliyle kendini eğlendirirdi.

Anatomik sebeplerden dolayı koku, hafıza için diğer duygulara nazaran çok daha uyarıcıydı.

Burada, büyük Farmacia'nın büyük Art Deco lambalarının yumuşak ışığının altında durmaksızın havayı içine çekerek duran Dr. Lecter hafıza patlamaları yaşıyordu. Burada hücresinden arta kalan bir şey göremedi. Sadece... sadece Clarice Starling dışında. Neydi bu? Tımarhanedeki kafesinin yanında çantasını açtığında burnuna geliveren L'Air du Temps değil. Bu değildi. Farmacia'da böyle parfümler satılmazdı. Ten kokusu da değildi sebep. Ah, evet! Sapone di mandorle. Farmacia'nın ünlü badem sabunu. Nerede koklamıştı bu kokuyu? Mephis'te, kaçışından hemen önce, o kafesinin dışında dururken ve kısa bir süre onun parmağına dokunduğu an. İşte Starling. Temiz ve pahalı kumaşlar içinde. Güneşte kurutulmuş pamuk ve ütü. İşte Clarice Starling. Zihni meşgul eden, ağızlara layık. Acelesiyle bezdirici, prensiplerinde saçmalayan. Analık güdüsü güçlü. Hımmmm.

Öte yandan Dr. Lecter için nahoş kokular da kötü anılarla ilgiliydi. Burada, Farmacia'da, hayalinin sarayının altındaki çürüme kokusundan uzak olduğu kadar uzaktı kötü kokulardan.

Her zamankinin aksine Dr. Lecter kasvetli cumasında, epey miktarda sabun, losyon ve esans almıştı. Birkaçını kendi almış, diğerlerinin ise etiketin üzerine zarif el yazısıyla adresi bizzat yazarak gemiyle gönderilmesini istemişti.

"Dottore bir şeyler yazmak ister mi?" diye sordu tezgâhtar.

"Neden olmasın," diye yanıtladı Dr. Lecter, kalemle çizilmiş aslan resmini kutunun içine koyuverdi.

Farmacia di Santa Maria Novella, Via Scala'daki bir kadınlar manastırının duvarına yerleştirilmişti. Carlo her zamanki gibi dine saygılı, girişin yakınlarındaki bir Meryem resminin altında pusuya yatmadan önce şapkasını çıkardı. Birisi dışarı çıkarken iç kapının birkaç saniye açılmasının ardından hava basıncıyla dış kapının her defasında bir puf sesiyle aralandığını fark etti. Bu, kendisinin iyice saklanmasını ve ne zaman bir müşteri çıksa gizlendiği yerden başını çıkarıp bakmasını mümkün kılıyordu.

Dr. Lecter elindeki ince dosyayla dışarı çıktığında, Carlo bir seyyar satıcının arabasının arkasına iyice gizlenmişti. Doktor kendi yoluna

koyuldu. Meryem Ana'nın önünden geçerken başı dikildi, heykele bakarken burun delikleri açıldı ve havayı kokladı.

Carlo bunun bir dindarlık belirtisi olabileceğini düşündü. Dr. Lecter'ın da diğer birçok deli gibi dindar olup olmadığını merak etti. Belki onu Tanrı'ya küfretmeye zorlayabilirdi, bu Mason'un herhalde çok hoşuna giderdi. Ama daha önce sofu Tommaso'yu işitemeyeceği kadar uzağa göndermeliydi.

Rinaldo Pazzi, öğleden sonra karısına bir mektup yazdı, mektubu henüz iki sevgili oldukları dönemde ona yazmış olduğu ve o zamanlar fazla utangaç olduğu için ona veremediği bir sone çalışmasıyla birlikte zarfa koydu. Sözünden caydığı halde Mason'a göndermek için hazırlanan bir mektupla birlikte, İsviçre'de emanette olan parayı alabilmesi için gerekli şifreyi de zarfın içine yerleştirdi. Mektubu öyle bir yere koydu ki, karısı ancak eşyalarını toplarken bulabilecekti.

Saat altıda küçük motoruna atlayıp Museo Bardini'ye gitti ve akşamın son öğrencileri demir parmaklıklara zincirlemiş oldukları bisikletlerini ararken motorunu park etti. Müzenin yakınlarında park etmiş, üzerinde ambulans yazısı olan beyaz bir minibüs gördü ve Carlo'nunki olabileceğini düşündü. Minibüsün içinde iki adam vardı. Arkasını minibüse döndüğünde adamların gözlerini sırtında hissetti.

Epey boş zamanı vardı. Şimdiden sokak lambalarının üçü yanmıştı ve müzenin ağaçlarının işe yarar koyu gölgelerinin altından geçerek, ağır ağır nehre doğru yürüdü. Ponte aile Grazie'yi geçerken Amo Nehri'nin yavaş yavaş akan sularına bir zaman baktı ve henüz zaman varken hayatının en son derin düşüncelerine dalmanın keyfini yaşadı. Karanlık bir gece olabilirdi. İyi. Ceplerinde ağırlık yapan Baretta tabanca, bir cop ve Dr. Lecter'ı hemen öldürmek gerekirse kullanacağı bir bıçakla geçmekte olduğu yolda, Santa Croce'nın önündeki meydanda rüzgâr, kurumuş güvercin pislikleri ile kumları yerden kaldırıyor, alçak bulutlar Floransa'nın üstünden, Palazzo Vecchio'nun acımasız kulelerini neredeyse yalayarak doğuya akıyordu.

Santa Croce Kilisesi saat altıda kapanıyordu; ama bir zangoç, kilisenin ön cephesindeki kapıdan Pazzi'yi içeri aldı. Adamın, yani Dr. Fell'in çalışıp çalışmadığını sormadan, dikkatini toplayarak kendi gözleriyle görmeye gitti. Duvar kenarındaki sunaklarda yanan mumlar, önünü görmesine yetecek kadar ışık sağlıyordu. Haç biçimindeki büyük kilisenin sağ

kanadına kadar epey bir yürüdü. Adak mumlarının ışık huzmesini delip, ardındaki Capponi Şapeli'nde Dr. Fell'in çalışıp çalışmadığını görmek neredeyse imkânsızdı. Ses çıkarmadan kilisenin sağ kanadına doğru yürüdü. Etrafını kolluyordu ki birden, şapelin duvarında koca bir gölge belirdi ve bir an Pazzi'nin nefesi kesildi. Dr. Lecter'dı gelen: Yere konulmuş lambasının üstüne eğilmiş, kabartmalardan aldığı karbon kopyaların üzerinde çalışıyordu. Doktor, kâğıtların yanındaki ışıkla aşağıdan aydınlatılmışken doğruldu ve bir baykuş gibi bedenini hareket ettirmeden, yalnızca başını çevirerek karanlığın içine baktı. Ardından, şapelin duvarlarındaki gölge yeniden küçüldü. Doktor tekrar işine dönmüştü.

Pazzi soğuk bir ter damlasının gömleğinin altından sırtını yukarıdan aşağı kat ettiğini hissetti, ama yüzü ifadesizdi.

Palazzo Vecchio'daki toplantının başlamasına daha bir saat vardı ve Pazzi konferansın sonuna doğru gelmek istemişti.

Brunelleschi'nin Santa Croce'da Pazzi Ailesi için inşa ettiği şapel, insanı çarpan güzelliğiyle Rönesans mimarisinin en görkemli örneklerinden biriydi. Burada kare ve çember ebedi barışa kavuşuyordu. Mihrabın dışında ayrıca inşa edilmiş bir yapıydı ve oraya ancak kemerli kutsal yolu takip ederek gidebiliyordunuz.

Pazzi, taş zemine diz kırıp başının üstündeki Della Robia rondelindeki benzerini seyrederek Pazzi mihrabında dua etti. Tavanda havarilerin oluşturduğu çemberin gönlünce dua etmesini engellediğini hissetti ve dua edenlerin belki de onlardan öteye, arkasındaki karanlık kemerli yola kaçtıklarını ve oradan da gökyüzüne ve TanrTya yükseldiklerini düşledi.

Dr. Lecter takasından alacağı parayla yapabileceği bazı hayırlı işler canlandı gözünde. Kendini ve karısını sokak çocuklarının avuçlarına para sıkıştırırken ve bir hastaneye bağışlayabilecekleri bazı tıbbi aygıtları gözünün önüne getirdi. Balıkçı İsa'yı çevreleyen dalgaları Chesapeake'nin kıyılarına vuran dalgalara benzetti. Karısının biçimli pembemsi elini, sikinin başını biraz daha büyüsün diye sıkarken gözünün önüne getirdi.

Etrafına baktı, kimseyi görmeyince yüksek sesle Tanrı'ya seslendi: "Çok şükür Rabbim, canavarı yeryüzünden silmeme izin verdiğin için çok şükür. Acı çekmekten kurtaracağımız ruhların aşkına çok şükür." Bu 'biz'in bir kibri mi ifade ettiği, yoksa Rinaldo ve Tanrı'nın işbirliğini mi temsil ettiği ise içinden çıkılmaz bir soruydu ve yalnızca tek bir yanıtı olmayabilirdi.

İçindeki, pek de dostça olmayan bir ses Pazzi'ye, Gnocco'yu kurtarmak için hiçbir şey yapmadığı ve sonunda adam canını teslim ettiğinde de bir rahatlama duygusu yaşadığı için onun, Dr. Lecter ile kendisinin ortak kurbanı olduğunu söylüyordu.

Pazzi dua etmenin insanı rahatlattığını düşündü, tapınaktan ayrılıp karanlık kemerli yoldan yürüyerek çıkarken yalnız olmadığına dair güçlü bir duygu vardı içinde.

Carlo Palazzo, Piccolomini'nin saçağı altında bekliyordu ve dışarı çıkar çıkmaz Pazzi'ye katıldı. Çok az konuştular.

Palazzo Vecchio'nun arkasına yürüdüler ve Via dei Leone'nin arka çıkışının kilitli olduğundan iyice emin oldular, üstteki pencereler kapalıydı. Tek açık yer Palazzo'nun ana giriş kapısıydı.

"Buradan çıkacağız, merdivenlerden aşağı, Via Neri'ye doğru," dedi Pazzi.

"Kardeşim ve ben, meydanın Loggia tarafında olacağız. Epey bir mesafeden ardınıza düşeceğiz. Diğerleri Museo Bardini'deler."

"Onları gördüm."

"Onlar da seni gördü," dedi Carlo.

"Uyuşturucu silah fazla ses çıkarır mı?"

"Pek değil, tabanca kadar değil, işitince görürsün, hemen yere yıkılacaktır." Carlo; Pierro'nun müzenin önündeki gölgelikten, Pazzi ve Dr. Lecter hâlâ ışıkların altında beraberken ateş edeceğini söylemedi. Carlo, Pazzi'nin vaktinden evvel Dr. Lecter'dan uzaklaşmaya çalışmasını ve adamı uyarmasını istemiyordu.

"Mason'a adamın elinde olduğunu bildirmelisin, bunu bu gece yapmalısın," dedi Pazzi.

"Merak etme, bu yarakkafa geceyi telefonda Mason'a yalvararak geçirecek," dedi Carlo, irkilmiş görme umuduyla gözlerinin kenarından Pazzi'ye bakarak. "Önce Mason'a hayatını bağışlaması için, ardından da öldürmesi için yalvaracak."

36

GECE. Son turistler de topuklarını çınlata çınlata Palazzo Vecchio’dan çıktı. Birçoğu meydana dağılırken ortaçağdan kalma kalenin karaltısını sırtlarında hissederek kendilerini, geriye dönüp gölgesi üzerlerine çöken kalenin bir canavarın dişlerini andıran korkuluklarına bakmak zorunda hissetti.

Projektörler yandı. Işık, yüzeyi pütürlü taş duvarları yalayarak yüksek mazgalların altındaki gölgelere daha bir keskinlik kattı. Kırlangıçlar yuvalarına dönerken; yarasalar, ışıktan ziyade restorasyon görevlilerinin kullandığı makinelerin tiz seslerinden rahatsız, avlanmak için ortaya çıktı.

Sarayın içinde, Dr. Lecter’ın bakım işçilerinin ustabaşısıyla konuştuğu leylaklar salonunun haricinde, bitmek bilmeyen bakım ve onarım işi bir saat daha sürecekti.

Güzel Sanatlar Komitesi’nin kaprislerine, yersiz taleplerine alışkın ustabaşı, doktorun hem çok kibar hem de inanılmaz samimi olduğunu gördü.

Birkaç dakika sonra işçiler, zemin parlatıcıları, kompresörleri ayak altından kaldırıp duvara istiflemeye ve elektrik kabloları ile şeritleri toplamaya başlamışlardı bile. Zaman kaybetmeden, Studiolo toplantısı için açılıp katlanan sandalyeleri yerleştirdiler -yalnızca bir düzine sandalye gerekiyordu- ve ardından boya, cila ve yaldız malzemelerinin kokuları gitsin diye pencereleri sonuna kadar açtılar.

Doktor, adam gibi bir kürsü konusunda ısrar etti. Salonun bitişiğindeki Niccolö Machiavelli’nin emektar ofisinde bir tane bulunup sarayın tepegöz projektörüyle birlikte büyük bir el arabasında getirildi.

Projektörle birlikte gelen küçük perde Dr. Lecter’ın istediği gibi değildi, geri gönderdi. Yenilenmiş duvarları koruyan çuha perdelerden birinde görüntüleri gerçeğe uygun boyutlarda gösterme hususunda ısrar etti.

Perdeyi dengeli bir biçimde yerleştirip kırışıklıklarını düzelttikten sonra kumaşın tam istediği etkiyi yarattığını gördü.

Üzerinde kalın ciltli birçok kitabın bulunduğu kürsüye gitti ve koyu renkli tozlu takım elbiselerinin içinde Studiolo’nun üyeleri, odaya girip kendilerine bir yer beğenirken sırtı odaya dönük bir halde pencerenin önünde bekledi. Akademisyenlerin şüpheciliği, sandalyeleri daha çok bir sorgu odasına yakışan bir yarım daire biçiminde düzenlemelerinde kendini belli ediyordu.

Pencereden bakan Dr. Lecter, batı tarafında koyu gölgeler halindeki Giotto ve Duomo’yu seyredebiliyor, ama Dante’nin çok sevdiği Baptistry’i göremiyordu. Yukarı dönük projektörler yüzünden suikastçılarının beklediği meydanı da.

Dünyanın en ünlü Rönesans ve ortaçağ uzmanları sandalyelerine yerleşirken, Dr. Lecter, vereceği konferansı aklında toparladı. Konferansı kafasında organize etmek üç dakikadan daha az bir vaktini aldı. Konusu Dante’nin Cehennemi ve Yahuda Iscariot idi.

Daha çok Studiolo’nun Rönesans öncesiyle ilgili zevklerine uygun bir şekilde, tamahkârlığı yüzünden Dante’nin Cehennemi’nde yer alan Sicilya Krallığı’nın Logothete’si Pier della Vigna ile başladı. İlk yarım saat boyunca Dr. Fell onları della Vigna’nın düşüşünün ardındaki, gerçek hayattan alınmış ortaçağ entrika hikâyeleriyle büyüledi.

“Della Vigna, tamahkârlığı yüzünden imparatorun güvenini kötüye kullandığı için itibarını yitirmiş ve gözleri kör edilmişti,” diye başladı Dr. Leeter asıl konuya gelerek. “Danle’nin hacısı, adamı, cehennemin intihar edenlere ayrılmış yedinci katında buldu. Tıpkı asılarak ölen Yahuda Iscariot gibi.

Yahuda ile Pier della Vigna ve Absalom’un hırslı danışmanı Ahithophel, Dante’de, onlarda gördüğü tamah ve asılmayla gelen ölümleri dolayısıyla ilişkilidir.

Tamah ve asılmak antik dönemin ve ortaçağın zihninde birbiriyle ilişkilidir: Aziz Jerome, Yahuda’nın soyadının ‘para’ veya ‘paha’ anlamına geldiğini söylerken, Origenes ise Iscariot’un Hebrew’den, yani ‘boğulmak’tan geldiğini ve bu ismin de Boğulan Yahuda anlamına geldiğini bildirmektedir.”

Dr. Leeter podyumdan başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden kapıya doğru baktı.

"Ah, Commendator Pazzi, hoş geldiniz. Kapının yakınındayken size zahmet ışıkları biraz karartır mısınız? Bu sizin de ilginizi çekecektir Commendatore, çünkü Dante'nin cehenneminde iki Pazzi var." Studiolo'nun profesörleri gülüştü. "Bir akrabasını öldüren ve karısı bir erkek çocuğuna, size değil, Dante'nin partisi Beyazları aldatıp onlara ihanet etmek suçundan cehennemin daha derinini boylayan Carlino'ya gebe olan Camicion de Pazzi."

Açık bir pencereden küçük bir yarasa içeri girerek odada, başların üstünde gezindi. Toskana'da çok sık rastlanan bir şey olduğu için kimsenin dikkatini çekmedi.

Dr. Leeter tekrar kürsü sesine döndü. "Öyleyse tamah, cimrilik, asılmak, antikçağdan beri birbiriyle ilişkilidir. Bu durum tekrar tekrar kendini sanatta gösterir." Dr. Leeter avucundaki kumandanın düğmesine bastı ve projektör harekete geçerek duvarı kaplayan örtünün üzerine bir görüntü yansıttı. Doktor konuşmasını sürdürürken görüntüler birbirini izledi.

"Resimde milattan sonra dördüncü yüzyılda Gaul'da fildişi bir kutunun üzerine işlenmiş Çarmıha Geriliş'in ilk betimlemesini görüyorsunuz. Asılarak ölen Yahuda'nın bir tasvirini içeriyor. Yahuda'nın yüzü asıldığı dala dönük. Burada da Milan'ın, iki fildişi kanadı olan bildik dinsel muhafaza kutularından birinde de asılı Yahuda'yı görüyorsunuz. Yüzü gökyüzüne dönük."

Küçük yarasa ekranın önünde dolaşıp böcek arıyordu. "Benevento Katedrali'nin kapısından alınan bu resim de Yahuda'nın Habercilerin İşleri'nde Aziz Petros'u betimlediği şekilde bağırsakları dışarda, asılmış olarak görüyoruz. Burada da onu boynuna bir ilmek geçirilmiş durumda. Harpilerce taciz edilirken görüyoruz. Bu resim sizin Giotto'nuz tarafından yapılmış. Yahuda'nın yüzü gökyüzüne, Ay Adam'a dönük resmedilmiş.

"Ve nihayet, burada, Cehennem'in on beşinci asırdan kalma bir baskısında, Pier della Vigna'nın bedeni, kanayan bir ağaçta asılı. Yahuda İscariot'la aşikâr paralelliğinden bahsetmeye bilmem gerek var mı?

"Ama Dante'nin bir resim kullanmaya ihtiyacı yoktu: şu anda cehennemde olan Pier della Vigna'yı sanki hâlâ ilmek boynunu sıkıyormuş gibi, kısık bir sesle konuşturup öksürtmesi Dante Alighieri'nin dehasını

gösteriyor. Bir ağaca asılmış olan öteki lanetliyle birlikte nasıl yerlerde sürüklendiğini anlatışına kulak verin:

Surge in vermena e in pianta silvestra:
l ’Arpie, pascendo poi de le sue foglie,
fanno dolore, e al dolor fenestra.

“Bir yandan ıstırap içinde olan Pier della Vigna’nın genizden gelen, öksürür gibi çıkardığı kelimelerini taklit eder ve öte yandan da della Vigna ve Yahuda’nın görüntülerini birbiri ardına büyük beyaz perdede göstermek için uzaktan kumandanın düğmelerine basarken Dr. Lecter’ın her zamanki beyaz yüzü kıpkırmızı kesildi:

Coe l ’altre verrem per nostre spoglie,
ma non perö ch ’alcuma sen rivesta,
che non e gusto aver cio ch ’om si toglie.
Qui le strascinerenıo, e per la mesta
selva saranno i nostri corpi appesi,
ciascuna al prun de l ’ombrasua molesta.

“Demek Dante, ses bakımından, Pier delia Vigna’nın ölümünde, aynı tamah ve ihanet suçunu işledikleri için, Yahuda’nın ölümünü anıştırmaktadır.

“Ahithophel, Yahuda ve sizin Pier della Vigna’nız. Tamah, asılma, özyıkım. Cimrilik, kendini boğma olduğu kadar özyıkımdır da. Peki intihar eden isimsiz Floransalı ıstırap anında neler söylüyor kıtanın sonunda?

lo fei gibetto a me de le mie case.

“Ve ben, darağacım kendi evim kıldım.

“Gelecek sefere Dante’nin oğlu Pietro’yu tartışmak isteyebilirsiniz. O, Pier della Vigna ile Yahuda’yı birbiriyle ilişkilendiren on üçüncü yüzyılın ilk dönem yazarları arasında tek kişidir. Sanırım, ayrıca Dante’de çiğneme

meselesini ele almak da ilginç olabilir. Piskoposun kafasının arkasını yiyen Kont Ugolino'yu, üç yüzüyle, Pier della Vigna gibi hain olan Yahuda'yı, Brütüs'ü ve Cassius'u çiğneyen şeytandır.

"Beni dinleme zahmetine katlandığınız için hepinize teşekkür ederim."

Bütün akademisyenler, kendilerine özgü, takatsiz ve yoğun bir heyecanla alkışladılar. Dr. Fell ışıkları söndürdü ve kürsüden inerek el sıkışmamak için koltuk altlarında taşıdığı kitaplarla her birine adıyla hitap ederek vedalaştı. Leylaklar Salonu'nun yumuşak ışıklarını geride bırakırken dinleyiciler hâlâ dersin büyüsünü üzerlerinde taşıyor gibiydiler.

Dr. Lecter ve Rinaldo Pazzi şimdi büyük salonda yalnızdılar ve akademisyenlerin merdivenlerden inerken dersin birdenbire biti vermesi üzerine tartışmalarını işitebiliyorlardı.

"Sizce işi kotardım mı, Commendatore?"

"Ben bir uzman değilim, ama onları etkilediğinizi anlamak zor değil. Doktor sizin için mesele olmazsa birlikte evinize gelip eski müdürün eşyalarını toplamak istiyorum."

"İki bavul Commendatore, üstelik bir de sizin çantanız var. Onları taşımak istiyor musunuz?"

"Pallazzo Capponi'ye bir devriye arabası çağıracağım." Gerekirse ısrar edecekti.

"İyi," dedi Dr. Lecter. "Eşyaları vermek için bir dakikaya ihtiyacım var."

Pazzi başını salladı ve gözlerini Lecter'dan ayırmadan elinde cep telefonu ile pencere kenarına gitti.

Pazzi doktorun tümüyle sakin olduğunu görebiliyordu. Aşağıdan elektrikli aygıtların gürültüsü geliyordu.

Pazzi bir numara çevirdi ve Carlo Degracias cevap verince, "Laura, amor, biraz sonra evde olacağım," dedi.

Dr. Lecter podyumun üzerindeki kitaplarını da aldı ve bir çantanın içine koydu. Projektöre döndü, aygıtın fanı hâlâ açıktı ve ışığında toz zerrecikleri uçuşuyordu.

"Onlara bunu göstermeliydim, nasıl olur da kaçırdım bilmiyorum." Dr. Lecter başka bir karakalem çalışmasını ekrana yansıttı. Çıplak bir adam sarayın mazgallarına asılmıştı. "Bu ilginizi çekecektir Commendatore Pazzi, bakalım görüntüyü daha yaklaştırabilecek miyim?"

Dr. Lecter makineyi kurcaladı, ardından duvara yansıtılmış olan görüntüye yaklaştı, ekranın üzerindeki koyu gölgesi, asılı adamın önünü kapatıyordu.

“Tanıyabildiniz mi? Daha fazla büyütmem imkânsız. İşte piskopos buradan ısırıyor. Altında da ismi yazıyor.”

Pazzi doktora yaklaşmadı, ama duvara yaklaşır yaklaşmaz burnuna bir ilaç kokusu geldi. Bir an için restorasyon işçilerinin kullandığı bir şey sandı.

“Şahsın kim olduğunu çıkarabildiniz mi? Kaba bir şiirin yanında adının Pazzi olduğu yazıyor. Bu sizin atanız Francesco, şu pencerenin altında Pallazzo Vecchio’da asılmış,” dedi Dr. Lecter. Pazzi yüzüne vuran ışık yüzünden bir şey göremiyordu.

“Sırası gelmişken, Sinyor Pazzi, size itiraf etmeliyim ki, karınızı yeme konusunu ciddi ciddi düşünüyorum.”

Dr. Lecter büyük bir kumaşı Pazzi’nin başından aşağı geçiriverdi; Pazzi kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarparken, başını kumaştan dışarı çıkarmaya çalıştı. Dr. Lecter hızla Pazzi’nin arkasına geçti, inanılmaz bir kuvvetle boynunu kollarının arasına aldı ve Pazzi’nin yüzünü kaplayan çuhanın üstüne eter içirilmiş bir kauçuk dayadı. Rinaldo Pazzi, kolları ve ayakları çuhanın altında birbirine dolaşmış, bütün gücüyle debeleniyordu. Birlikte yere yuvarlanırlarken elini silahına götürebildi. Havasızlıktan boğulduğu çuhanın altından silahını arkasındaki doktora doğrultmaya çalışarak tetiği çekti ve kendini baldırından vurdu, sonra döne döne bir karanlığın içine...

Çuhanın altında patlayan silahın sesi alt kattan gelen çekiç ve zımpara seslerinin arasında kayboldu. Hiç kimse ne olduğuna bakmak için yukarıya gelmedi. Dr. Lecter Leylaklar Salonu’nun büyük kapısını kapayıp sürgüledi.

Pazzi, ağzında eter tadı, göğsünde bir ağırlıkla kendine geldiğinde bir süre öğürdü, başı dönüyordu.

Hâlâ Leylaklar Salonu’nda olduğunu ve hareket edemediğini gördü. Rinaldo Pazzi, çuha kumaşın içine sarılmış, iplerle işçilerin podyumu taşımak için kullandığı büyük el arabasına sımsıkı bağlanmıştı. Ağzı bantlanmıştı. Kurşun yarasının kanamasını engellemek için yaraya turnike uygulanmıştı. Kürsüye yaslanıp onu izleyen Dr. Lecter tımarhanede bir yerden bir yere taşınırken bağlanışını hatırladı.

“Beni işitebiliyor musunuz, Sinyor Pazzi? Henüz vaktin varken birkaç derin nefes al ve zihnini temizle.”

Dr. Lecter konuşurken bir yandan bir şeyler yapıyordu. Bir cilalama aletini odaya getirdi. Turuncu kalın elektrik kablosunun fişin olduğu ucuna ilmek atıyordu. Geleneksel on üç ilmeği atarken plastik kaplı kablo gıcırdayana kadar gerdi düğümleri. Son bir çekişle ilmeği bitirdi ve kürsünün üzerine koydu. Fiş ilmeğin ucundan sarkıyordu.

Pazzi’nin silahı, plastik kelepçesi, ceplerinde ve dosyasında ne varsa, podyumun üzerindeydi.

Dr. Lecter kâğıtları karıştırdı. Permesso di sunun, çalışma izninin, negatifleriyle birlikte vesikalık fotoğraflarının bulunduğu polis dosyasına baktı.

Ve işte Senyore Pazzi’ye ödünç verdiği partisyon. Kalın kâğıdı dosyadan çıkardı ve dişine vurdu. Burun delikleri açıldı ve Pazzi’nin gözlerinin önünde kokuyu derin derin içine çekti. “Laura, eğer Laura dememe izin verirsen, geceleri harika bir el kremi kullanıyor olmalı, Senyor. Önce soğuk, ardından sıcak,” dedi. “Portakal çiçeği kokusu. Laura, l’orange. Hımmm. Bütün gün ağzıma bir lokma koymadım. Karaciğer ve böbrekler akşam yemeğine yakışır -bu geceki-, geri kalan et de bu soğuk havalarda bir hafta kadar bekletilmeli. Hava durumunu dinlemedim bugün, ya sen? Sanırım bu ‘hayır’ anlamına geliyor.

“Eğer bana gereken bilgileri verirsen, Commendatore, kenti yemek yemeden terk edebilirim; Senyore Pazzi’nin kılına bile zarar gelmez. Ben sana sorular soracağım ve gerisine sonra karar vereceğiz. Kendini tanıyan biri olarak başkalarına güvenmek sana güç gelse de, bana güvenebileceğini biliyorsun.

“Tiyatro’da benim gerçek kimliğimi bildiğini anladım, Commendatore. Senyoranın eline eğildiğimde, altına işedin mi? Polis gelmeyince beni sattığını anladım. Beni sattığın adam Mason Verger olmasın? Evet için gözlerini iki kere kırp.

“Teşekkür ederim, ben de öyle düşünmüştüm. Bir keresinde şu her yere dağıtılmış posterindeki numarayı, buradan çok uzaktayken eğlence çıksın diye aramıştım. Adamları dışarı da mı bekliyor? Hımmm. Ve onlardan biri bozuk domuz sosisi gibi kokuyor? Anladım. Questera’da kimseye benden söz ettin mi? Gözünü bir kere mi kırptın. Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi,

biraz düşünmeni ve Quantico VI-CAP bilgisayarına erişim şifreni söylemeni istiyorum.”

Dr. Lecter, Harpy bıçağını açtı. “Ağzındaki bandı çıkaracağım ve sen de bana söyleyeceksin.” Dr. Lecter bıçağını Pazzi’nin yüzünün yakınında tuttu. “Bağırmaya kalkma. Bağırmadan durabileceğine inanıyor musun?”

Pazzi’nin sesi eterden dolayı kısık çıkıyordu. “Allah belamı versin ki şifreyi bilmiyorum. Hepsi birden aklıma gelmiyor. Birlikte benim arabama gidebiliriz. Orada kâğıtlar var...” Dr. Lecter, Pazzi’nin yüzünü ekrana çevirdi ve bir Pear del la Vigna’nın, bir de bağırsakları dışarı çıkarılarak asılmış Yahuda’nın görüntüsü ekrana getirdi.

“Hangisini tercih edersin Commendatore? Bağırsaklar içerde mi olsun, dışarda mı?”

“Şifre, defterimde.”

Dr. Lecter defteri, telefon numaraları arasında gizlenmiş şifreyi bulana kadar Pazzi’nin yüzüne tuttu.

“Dışardan biri olarak ancak belirli bir noktaya kadar girebilirsin, öyle değil mi?”

“Evet,” diye inledi Pazzi.

“Teşekkür ederim, Commendatore.” Dr. Lecter büyük el arabasının arkasına geçti ve Pazzi’yi büyük pencerelerin önüne kadar sürdü.

“Beni dinle. Param var benim! Kaçmana yarayacak para var. Mason Verger asla vazgeçmeyecektir. O asla vaçgeçmez. Paranı almak için eve gidemezsin, evi gözaltında tutuyorlar.” Dr. Lecter yapı iskelelerinden iki tane kalas alarak pencere eşiğiyle el arabası arasına yerleştirip Pazzi’yi balkona kadar yuvarladı. Dışardan esen soğuk hava Pazzi’nin yüzüne vuruyordu. Şimdi aceleyle konuşuyordu. “Bu binadan asla canlı çıkamazsın. Bende para var. Nakit olarak tam altmış milyon yüz bin liretim var. Amerikan Doları’yla yüz bin dolar. Bırak karıma telefon edeyim. Ona parayı almasını, arabayla buraya getirip aracı meydanın önüne bırakmasını söyleyebilirim.”

Dr. Lecter ilmeği kürsünün üstünden aldı ve arkasından turuncu kordonu salarak dışarı taşıdı. Kordonun diğer ucu, sıkıca, ağır cilalama makinesine bağlanmıştı.

Pazzi hâlâ konuşuyordu. “Buraya geldiğinde cep telefonundan beni arar, sonra da parayı senin için orada bırakır. Arabamın polis izni var, buraya,

kapının önüne kadar girebilir. Ona ne söylersem aynısını yapacaktır. Arabanın egzozu çok kötü duman çıkarıyor, aşağıya baktığında onu hemen görebilirsin. Anahtarlar üzerinde olacak.”

Dr. Lecter, Pazzi’yi balkon korkuluklarının üzerine doğru eğdi. Korkuluklar kalçalarına geliyordu.

Pazzi aşağı, meydana bakabiliyor, projektörlerin ışıklarının arasından Savonarola’nın yakıldığı noktayı, Mason Verger’e Dr. Lecter’ı satmaya yemin ettiği yeri görebiliyordu. Yukarıya, alçaktan geçen, projektörlerden vuran ışıkla rengârenk olmuş bulutlara baktı ve Tanrı’nın halini görebilmesini derinden istedi.

Aşağıya bakmak korkunçtu; ama, anlamsızca, projektörlerin ışığının havaya bir katılık katmasını, bir şekilde onlara çarpmayı ve düşme hızının yavaşlamasını umut ederek oraya, ölüme doğru bakmaktan kendini alamıyordu.

Boynunda turuncu elektrik kablosunun soğukluğunu hissetti, Dr. Lecter hemen yanında duruyordu.

“*Arrivederci, Commendatore!*”

Pazzi’nin gözünün önünde bir bıçak parladı, başka bir darbe onu bağlayan iplere geldi, turuncu kablonun bağlandığı korkuluklardan öne doğru düştü, ağzındaki bant çığlık atması için çıkarılmıştı, yerin hızla kendine yaklaştığını gördü. Salonun içindeki cila makinesi bir koşu tutturup balkonun parmaklıklarına çarparak durdu. Pazzi’nin düşüşü birden kesildi, boynu kırıldı ve bağırsakları dışarı fırladı.

Pazzi’nin cansız bedeni, bağırsakları dışarda, projektörlerle aydınlatılmış sarayın kaba duvarlarına çarpa çarpa kendi ekseninde bir fırıldak gibi dönerek kasılıyor; ama nefes alabilmek için çırpınmıyordu. Bedeninin altında salman bağırsaklarıyla gölgesi projektörlerin ışığıyla büyük duvara vurdu. Erkekliği pantolonunun altında, bir ölüm ereksiyonuyla kabarmış.

Carlo, kardeşi Matteo ile birlikte, her ikisi de, ellerindeki kamerayla çekim yapan turistlere çarparak meydanı geçip sarayın kapısına doğru koştu.

Yanlarından geçtikleri turistlerden biri, “Sadece bir gösteri,” dedi İngilizce olarak.

“Matteo, arka kapıyı tut ve çıkarsa öldür, doğra,” dedi Carlo koşarken. Bir yandan da cebindeki telefonuna ulaşmaya çalışıyordu. Şimdi sarayın

içindeydi, merdivenlerden birinci katı geçerek bir saniye içinde ikinci kata çıktı.

Salonun büyük kapısı aralıktı. İçerde Carlo hızla silahını duvara yansıtılmış görüntüye doğrulttu, dışarı, balkona koştu ve bir saniye sonra Machiavelli’nin ofisindeydi.

Cep telefonuyla müzenin önünde minibüste bekleyen l'ierro ve Tommaso’ya ulaştı. “Evine gidin, önünde bekleyin ve gelince hemen öldürün, parçalayın.”

Carlo tekrar tuşlara bastı. “Matteo?”

Sarayın kilitli arka çıkışının önünde duran, güçlükle nefes alan Matteo’nun göğüs cebindeki telefonu çaldı. Matteo eli paltosunun altında, kemerindeki silahının kabzasındaydı; çatıyı ve pencereleri gözden geçirmiş, kapıyı bir kez daha kontrol etmişti.

Telefona cevap verdi. “Pronto!”

“Ne görüyorsun.”

“Kapı kilitli.”

“Çatı?”

Matteo tekrar baktı, ama başının üzerindeki pencerenin kanatlarının açılışını görecek kadar erken değil...

Carlo telefonda önce bir gürültü, sonra bir çığlık işitti. Carlo merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Eşikte yere düştü. Tekrar ayağa kalktı. Sarayın girişindeki, yana çekilen bekçiyi, girişin iki yanını çevreleyen heykelleri geçti, önce köşeye, sonra birkaç çiftin arasından hızla sarayın arka tarafına koştu. Arka taraf karanlıktı, elindeki cep telefonu küçük bir hayvan gibi çığlıklar atarken koşmasına devam etti. Sanki canlı canlı kefene konulmuş gibi beyazlara bürünmüş bir şekil, önünü göremeden motosiklete doğru koşuyordu. Motora çarpıp yere yıkıldı. Tekrar ayağa kalktı. Sarayın karşısındaki dar sokaktaki bir dükkânın vitrinine çarptı, camı kırıp içeri düştü, tekrar kalktı, beyazlar içinde bir hayalet gibi “Carlo, Carlo!” diye haykırarak geriye dönüp körlemesine koşmaya devam etti; yüzünü kaplayan çuhanın üzerinde geniş kan lekeleri vardı. Carlo kardeşini kollarından yakaladı, başındaki kandan bir maskeye dönüşmüş çuhayı sıkıca bağlayan boynuna geçirili ipi kesti. Üzerindeki örtüyü çıkarınca Matteo’nun yüzü ve karnının, kanın fışkırarak boşalmasına sebep olacak

kadar derinden kesildiğini gördü. Carlo onu bırakıp köşeye kadar koştu ve yolun her iki tarafını kontrol etti, sonra tekrar kardeşinin yanına geldi.

Siren sesleri yaklaşırken, Piazza Signoria ambulansın ışıklarına boğulurken Dr. Hannibal Lecter, ceketinin kollarını düzeltti ve rahat adımlarla Piazza de Giudici'deki pastanenin önüne doğru yürüdü. Motosikletler ve mobiletler kaldırımın kenarına dizilmişlerdi.

Büyük bir Ducati'yi çalıştıran, deri kıyafetler içindeki genç bir adama yanaştı.

"Genç adam, çok umutsuz durumdayım," diye başladı yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle. "Eğer on dakikada Piazza Bellosguardo'da olmazsam, karım beni öldürecek." Elindeki beş bin liretlik banknotu göstererek "Karım bu kadar ediyor," dedi.

"Bütün istediğin bu mu, seni oraya atmam mı?" diye sordu genç adam.

Dr. Lecter, ellerini iki yana açarak, "Yalnızca bu," dedi.

Motosiklet, Lungamo'daki trafiğin arasından yol aldı. Dr. Lecter kafasında saç spreyi ve parfüm kokan başlıkla, genç sürücünün arkasına tutunmuştu. Sürücü yolu iyi biliyordu. Via de Serragli'den dolaşarak Piazza Tasso'ya doğru yöneldi, Sarı Francesco di Paola Kilisesi'nin kenarındaki aradan kıvrılıp Bellosguardo'ya tırmanan virajlı yola çıktılar. Büyük Ducati'nin motoru, virajlarda motosikletle birlikte sağa sola yatan ve başlığının içindeki kokuyla uğraşan Dr. Lecter'ı hoşnut eden bir tarzda ve yolun her iki tarafını çevreleyen yüksek duvarlarda yırtılan bir çuhanın çıkardığı sese benzer bir sesle yankılanarak ilerliyordu. Adama, bir zamanlar Nathaniel Hawthome'nun yaşadığı, Kont Montauto'nun evinden çok uzak olmayan Piazza Bellosguardo'nun girişinde onu bırakmasını söyledi. Sürücü, parayı deri ceketinin cebine sıkıştırdı ve motosikletin arka ışıkları virajlı yolda gözden kayboldu.

Dr. Lecter, hızlı yolculuğun heyecanı üzerinde, siyah Jaguar'a doğru bir kırk metre kadar daha yürüdü ve tamponun içine saklanmış anahtarları alıp motosikleti çalıştırdı. Sarayın birinci katından Matteo'nun üzerine atlayıp onu çuhayla kaplarken yırtılan eldiveninin açıkta bıraktığı bölge motosikletin tekerine sürtünerek yanmıştı. Yaranın üzerine bir İtalyan antibakteriyal olan Cicatrine kremi sürdü ve ilaç çabucak etkisini gösterdi.

Motor ısınırken, Dr. Lecter kasetlerini karıştırdı. Scarlatti'de karar kıldı.

37

TURBO motorlu ambulans uçağı kırmızı kiremitlerin üzerinden havalanarak eğik Piza Kulesi'nin etrafında, canlı bir hasta taşısaydı yapmayacağı bir şekilde kanat kırıp tur attı.

Dr. Lecter için hazırlanmış olan sedye, şimdi onun yerine, Matteo Deogracias'ın soğuyan bedenini taşıyordu. Ağabeyi Carlo, elbiseleri kana bulanmış, cesedin yanında oturuyordu.

Carlo Deogracias, telefonda Las Vegas görüşmesini yaparken uçağın hastabakıcısına kulaklık takıp yüksek sesle müzik dinlettirdi.

Mason Verger için gündüz ve gece arasında bir fark yoktu. O sırada uyuyordu. Akvaryumun ışıkları bile kapatılmıştı. Tıpkı uyuyan yılan balığınınki gibi her zaman açık gözleriyle, Mason'un başı yastığında döndü. Odadaki tek ses respiratörün tıslamaları ve odadaki akvaryumundan gelen fokurdamalardı.

Odada bu sürekli seslerin dışında yumuşak ve aceleci bir ses duyuldu. Mason'un çok özel telefonunun sesi. Solgun elinin parmakları bir yengeç gibi ağır ağır hareket ederek telefonun düğmesine bastı. Hoparlör yastığın altında, ahize ise paramparça yüzünün yakınındaydı.

Mason önce arka plandan gelen uçağın uğultusunu, ardından da bağırarak konuşan sesi duydu. "Gl. İnnamorati."

"Burdayım. Söyle."

"Tam bir felaket," dedi Carlo.

"Anlat."

"Kardeşim Matteo öldü. Artık iki elimi yakasından kurtaramaz. Pazzi de öldü. Dr. Fell onları öldürüp kaçtı." Mason susuyordu.

"Matteo için iki yüz bin dolar ödeyeceksin," dedi Carlo. "Ailesi için." Sardinya anlaşmaları her zaman kan parası isterdi.

"Anlıyorum."

“Pazzi’nin kokusu çıkacak.”

“Pazzi’nini pisliğini ortaya çıkarmalı,” dedi Mason. “Elleri kirliyse bundan faydalanırlar. Kirli miydi?”

“Bu işin dışındakileri bilmiyorum. Ya Pazzi’nin izini sana kadar sürerlerse?”

“Ben çaresine bakabilirim.”

“Ben de kendi başımın çaresine bakmak zorundayım,” dedi Carlo. “Bu çok fazla. Ölen, Questera’nın başmüfettişi. Bu beni aşar.”

“Sen bir şey yapmadın, öyle değil mi?”

“Biz bir şey yapmadık, ama Questera adımı allahın belası listesine alırsa! Hayatımın geri kalanında gözlerini üzerimden ayırmazlar. Kimse benimle iş yapmaz. Osursam tutuklarlar. Oreste ne olacak? Kimi filme çekeceğini biliyor muydu?”

“Sanmam.”

“Yarın, olmadı öbür gün Questera, Dr. Fell’in kim olduğunu ortaya çıkarır. Oreste haberleri görür görmez, anında her şeyi kafasında oturtur.”

“Oreste’ye dünya kadar para ödendi. Bize zararı dokunmaz.”

“Belki senin için zararsızdır. Ama gelecek ay Roma’da bir pornografi davasından yargıç önüne çıkacak. Şimdi elinde koz var. Eğer bunu sana söylememişlerse bazılarını şutlaman gerekir. Oreste’yi halledecek misin?”

“Oreste ile konuşacağım,” dedi Mason, kelimeleri seçerek, derin mikrofonik sesiyle. “Carlo hâlâ oyundasın? Dr. Fell’i bulmak istiyorsun, öyle değil mi? Matteo için onu bulmak zorundasın.”

“Evet, ama masraflar sana yazılır.”

“Öyleyse çiftliği kapatma. Domuzları kolera ve domuz gribine karşı aşılat. Onları gemiyle gönder. Elinde sağlam bir pasaport var mı?”

“Evet.”

“Sağlam diyorum, Carlo. Ucuz mürekkep değil.”

“İyi bir tane alırım.”

“Seni arayacağım.”

Carlo, uğultulu uçağın içinde bu konuşmayı sona erdirirken kazayla cep telefonunun otomatik arama düğmesine bastı. Matteo’nun ölümün katılaştırdığı elinde sıkı sıkıya tuttuğu cep telefonu çaldı. Carlo bir an, kardeşinin telefona cevap vermek için yerinden kalkacağını düşündü.

Aptalca Matteo’nun yanıt vermesini bekleyen Carlo, sonunda telefonun kapatma düğmesine bastı. Yüzü gözyaşlarını tutmaya çalışırken kıpır kıpırdı, hastabakıcı başka tarafa bakmak zorunda kaldı.

38

BOYNUZLU başlığıyla Şeytanın Zırhı, 1501 yılından beri Floransa'nın güneyinde Santa Reparata köy kilisesinde sergilenen harika bir on beşinci yüzyıl Italyan zırhıydı. Dağ keçilerininki gibi biçim verilmiş olan zarif boynuzların haricinde bileklikler zırhın diz altlığına, ayakkabıların olması gerektiği yere konulmuştu. Şeytan'ın çatallı toynağını hatırlatıyordu.

Yerel bir efsaneye göre zırhlar giymiş genç bir adam, kilisenin önünden geçerken Meryem'in adını anarak küfretmiş ve daha sonra, Meryem Ana'dan af dileyeceği güne kadar, zırhı üzerinden çıkaramamış. Sonunda şükranlarını belirtmek için zırhı kiliseye hediye etmiş. 1942 yılında bir top mermisi kiliseyi yerle bir ettiğinde sağlamlığıyla kendisini yapan ustayı onurlandırmış olan zırhın etkileyici bir görünüşü vardı.

Ekmek ve şarap ayini tamamlanırken zırh, şimdi üzerini bir keçe gibi kaplayan toz katmanıyla, küçük ibadet yerine bakıyordu. Tütsüden dumanlar yükseliyor ve boş olan küçük siperliğin üstünden geçiyordu.

Ayine yalnızca üç kişi katılmıştı: siyahlar içinde iki kadın ve Dr. Hannibal Lecter. Doktor, dudaklarını biraz tereddütle kaba dokundurmuş olsa da üçü de şaraptan içti.

Rahipler kutsamayı bitirdi ve çekildi. Kadınlar gitti. Dr. Lecter kilisede yalnız kalana kadar duasına devam etti.

Dr. Lecter arkasında orgun bulunduğu parmaklıktan güç-bela uzanarak Şeytan'ın Zırhı'nın tozlu siperliğini kaldırdı. Yüzün açıklığında, zırhın kalbin üstüne rast gelen yerinde ucuna bir paketin bağlı olduğu bir olta vardı. Dr. Lecter yavaşça misinayı yukarı çekti.

Paketin içinde, birinci sınıf Brezilya yapımı pasaportlar, kimlikler, nakit para, banka defterleri, anahtarlar. Paketi paltosunun içinden kolunun altına koydu.

Dr. Lecter pişmanlıkla zaman kaybeden biri değildi, ama İtalya'yı terk ettiği için üzgündü. Pallazzo Capponi'de keyifle okuyabileceği şeyleri

bırakmıştı. Klavyeyi çalmak, belki beste yapmak keyfini yaşayabilir, üzüntüsünü unutmaya çalışan Dul Pazzi'yi teselli edebilir, onun için yemekler pişirebilirdi.

39

RINALDO PAZZI'nin asılı bedeninden, Palazzo Vecchio'nun ısınmış projektörlerinin üzerlerine hâlâ kanlar damlayıp buharlaşırken polis, onu aşağı indirmeleri için itfayecileri çağırdı.

Kamyonlarından uzanan merdivenlere alışkın itfaiyeciler, asılı duran cesedi aşağı indirmek için pek acele etmediler. Pazzi'yi aşağı indirecekleri ipi bağlamadan önce, açılan yarıktan dökülen iç organları bedene toplamak, etraflarına tekrar dağılmasınlar diye bir ağ germek özen isteyen bir işti.

Beden, yerde bekleyenlerin ellerine teslim edildikten sonra La Nazione, okurları için soylu Pazziler'in saltanattan düşüş tablolarını hatırlatan mükemmel fotoğraflar çekti.

Polis yalnızca boynu kurtarmak için ilmeğin ipliğini kestikten sonra düğümüne dokunmadı ve parmak izi çıkarılması için onu olduğu yerde bıraktı.

Birçok Floransak, cesedin seyredilesi bir görüntü sergilediğine, adamın ayaklarının da bağlı olduğu gerçeğini görmezden gelerek Rinaldo Pazzi'nin tıpkı hücresinde kendini asarak intihar eden mahkûmlar gibi ellerini arkasından kendi kendine bağladığına karar verdi. İlk bir saat içinde yerel bir radyo, Pazzi'nin kendini asmakla kalmayıp bir bıçakla harakiri yaptığını da bildirdi.

Polis ise işin aslını hemen anlamıştı; büyük el arabasındaki ve balkondaki kesili düğümler, Pazzi'nin kayıp silahı, Carlo'nun Palazzo'ya koşuşu ve Palazzo Vecchio'nın arkasında bağıra bağıra körlemesine koşan kişiye dair tanıklar, Pazzi'nin öldürüldüğünü gösteriyordu.

O zaman İtalyan halkı Pazzi'yi Mostro H'nin öldürdüğüne karar verdi.

Questera, araştırmaya bir zamanlar Mostro H olduğu için tutuklanmış olan artık ahi gitmiş vahi kalmış Girolamo Tocca ile başladı. Adamın evine baskın düzenleyip bir kez daha, arabanın arkasından bağırıp duran karısına aldırmadan alıp götürdüler. Adam cinayet sırasında nerede olduğunu

kesinkes kanıtlayabiliyordu. O sırada bir rahiple aynı masada Ramazzott içiyormuş. Tocca, Floransa'da serbest bırakıldı ve eve, otobüs parasını kendi cebinden ödeyerek dönmek zorunda kaldı.

Palazzo Vecchio'nun personeli ilk birkaç saat içinde sorguya çekildi, ardından Studiolo'nun üyelerini sorgulamaya geçildi.

Polis Dr. Fell'i bulamıyordu. Cumartesi günü öğleden önce artık dikkatler onun üzerine yoğunlaşmıştı. Questura, Pazzi'nin, Fell'den önceki sanat müdürünün ortadan kayboluşunu soruşturma görevine atanmış olduğunu hatırlayıverdi.

Karabina'dan bir memur, Pazzi'nin, daha geçenlerde bir çalışma iznini incelemiş olduğunu söyledi. Negatifleriyle birlikte fotoğrafları ve parmak izlerini de içeren Fell'e ait bir rapor, sonradan Pazzi'nin olduğu ortaya çıkan bir el yazısıyla ama başka bir isim kullanılarak alınmıştı. Henüz İtalya'da yaygın bilgisayar ağı yoktu ve bu yüzden izin belgesi belli bir yerde saklanıyordu.

Fell'in pasaportundan elde edilen göçmen kayıtları, Brezilya'yı da etkiledi.

Yine de polis Dr. Fell'in gerçek kimliğini hâlâ çakamamıştı. Adamın asılı olduğu ilmeğin düğümlerinden, kürsüden, el arabasından, Pallazzo Vecchio'nun mutfağından parmak izleri aldılar. El altında bulunan birçok ressam sayesinde birkaç dakikada Dr. Fell'in temsilİ resmi çizildi.

İtalya'da pazar sabahı, Floransa'nın parmak izi uzmanları epey bir çaba harcayarak adım adım, podyumda, ilmekte, l'allazzo Capponi'nin bedeninde ve Dr. Fell'in mutfağındaki kapkacağın üzerindeki parmak izlerini inceleyerek, hepsinin aynı olduğu sonucuna vardı.

Questura polis merkezinde duvara asılı posterdeki Hannibal Lecter'a ait başparmak izi ise henüz incelenmemişti.

Suç mahallinden alınan parmak izleri pazar akşamı Interpol'e gönderildi ve otomatik olarak başka suçlululara ait diğer yedi bin parmak iziyle birlikte FBI'ın Washington D. C.'deki merkezine gitti. Floransa'dan gönderilen parmak izleri o kadar önemli bir kategorideydi ki, otomatik parmak izi sınıflandırma makinesinin kimlik tespitinden sorumlu müdür yardımcısının bürosundaki sesli alarm çalmaya başladı. Gece mesaisindeki görevli, yazıcıdan çıkan Hannibal Lecter'ın resmini ve parmak izlerini

görür görmez müdür yardımcısını evden aradı. Müdür yardımcısı ise önce müdürü, ardından da Adalet Bakanlığındaki Krendler'i.

Mason'un telefonu ise sabah 01:30'da çaldı. Mason şaşırmış ve haberle ilgileniyormuş gibi yaptı.

Jack Crowford'un telefonu ise beş dakika sonra çaldı. Crowford, defalarca homurdanıp eski karısı Bella'nın bir zamanlar yatağı işgal ettiği tarafa yuvarlandı. Burası daha soğuktu ve ona burada daha iyi düşünebiliyormuş gibi geliyordu.

Clarice Starling, Dr. Lecter'ın bir kez daha öldürdüğünü öğrenen en son kişi oldu. Telefonu kapadı, karanlıkta epey bir süre öylece uzandı. Nedenini bilmediği bir sebeple gözleri yanıyordu ama ağlamadı. Yastığından yukarı baktığında gölgelerin dolaştığı karanlıkta onun yüzünü görebiliyordu; elbette ki Dr. Lecter'ın eski yüzünü.

40

Artabaks pistinde, arkasında bir tabut taşıyan bir kamyon bekliyordu. Pilot parayı az buldu ve söylenmeye başladı. Tommaso içeri atlamadan önce Carlo pilotu tokatladı.

Üç saat dağlara doğru sürüp sonunda eve ulaştılar.

Carlo, Matteo ile birlikte inşa ettikleri barakaya kadar tek başına yürüdü. Her şey hazırdı; kameralar Dr. Lecter'ın ölümünü çekmek için bekliyordu. Carlo, Matteo'nun elleriyle yapmış olduğu eserin önünde durdu ve kafesin üstünde asılı duran büyük rokoko ayna da kendine baktı. Etrafına, birlikte kesmiş oldukları kerestelere baktı ve Matteo'nun büyük dolgun elini bıçkının üzerinde görür gibi oldu. Ardından, acılı kalbinden, ağaçların yapraklarını sallayacak kadar yüksek bir çığlık kopuverdi. Çığlığı duyan domuzlar çalıların arasından merakla başlarını uzattı.

Piero ve Tommaso, Carlo'yu biraz yalnız bıraktılar.

Dışardan kuş sesleri geliyordu.

Odalardan birinden Oreste Pini çıkageldi; bir eliyle pantolonunun önünü ilikliyor, öteki eliyle cep telefonunu sallıyordu. "Demek Lecter'ı elinizden kaçırdınız. Kötü şans."

Carlo onu işitmemiş gibi görünüyordu.

"Dinle, henüz bir şey kaybetmiş sayılmayız. Bu halen işe yarayabilir," dedi Oreste Pini. "Mason telefonda, Dr. Lecter'ı yakaladığında ona sergileyebileceğin bir gösteri istiyor.

Zaten her şey hazır. Elimizde beden var. Mason, adam sadece kiralanmış bir salak diyor. Mason diyor ki, şey... bedeni domuzlara fırlatıverir, sonra da teybi çalarsınız. Al burada, konuş."

Carlo, Oreste'ye döndü ve adama sanki Ay'dan yeni gelmiş gibi baktı. Sonunda cep telefonunu eline aldı. Mason'la konuşurken yüzü aydınlandı ve bir tür huzur çöktü üzerine.

Carlo cep telefonunu kapattı ve “Hazırları,” dedi.

Carlo, Pierro ve Tomasso’yla konuştu ve kameramanın da yardımıyla tabutu içeri taşıdılar.

“Bu kadar yakın durup filmde çıkmak istemezsin herhalde. Şimdi önce çayırdaki hayvanların bir filmini çekelim, sonra oradan buraya geliriz.”

Barakanın içindeki faaliyeti gören ilk domuzlar içeri daldılar.

“Giriamo!”diye seslendi Oreste.

Bir insanınki kadar uzun bacakları, iri göğüsleri, uzun dişleri, bir kurdunki kadar hızlı hareket eden küçük toynakları, cehennemden çıkıp gelmiş yüzlerindeki küçük zeki gözleri, kalkmış yeleleri, sürgü dişlerini takıp bir insanı bile kaldıracak kadar kalın boyunlarıyla, kahverengi, boz domuzlar koşarak geldi.

“Pontirdiye seslendi kameraman.

Üç gündür hiçbir şey yememişlerdi ve çitin yanındaki adamı geride bırakarak bir bir ortaya çıkıyorlardı.

“*Motore!*” diye seslendi Oreste.

“*Partito!*”diye bağırdı kameraman.

Ortalarında gebe bir domuzun olduğu domuzlar, barakanın birkaç metre ötesinde, bir diş ve toynak yığını olarak bir araya geliyor, huzursuzca sağa sola hareket ediyorlardı. Oreste eliyle onları çerçeveye aldı.

“*Azione!*” diye bağırdı Sardinyalılara ve arkasından gelen

Carlo adamın kalçasının ortasına bıçağı savurdu ve onu böğürttü. Bacağının kenarından yakalayarak tepe üstü kafesin içine attı. Domuzlar fırladı. Oreste, ayağa kalkmayı denedi, bir dizinin üstüne doğrulmayı başardı; ama bir domuz kaburgalarına vurarak onu yere yıktı. Üzerine çıktılar. Hırlıyor, çığlık atıyorlardı. İki domuz yüzüne saldırarak çene kemiklerini lades kemiğiymişçesine ikiye ayırdı. Oreste yine de ayağa kalkmayı neredeyse başarıyordu ki, sırtından aldığı darbeyle karnı patlamış halde tekrar yere düştü. Yemlenen hayvanların sırtları arasından hâlâ çırpınmakta olan elleri görülüyordu. Oreste çenesiz ağzıyla, herhangi bir ses çıkaramadan böğürüyordu.

Carlo bir silah sesi duyunca geriye döndü. Kamerasını çalışır durumda bırakmış kameraman sıvışmaya çalışıyordu. Ama ayakları Piero’nun silahından çıkan mermiden daha hızlı değildi.

Domuzlar şimdi sakinleşmiş, kopardıkları parçaları öteye taşıyorlardı.
“Azione, götüm,” dedi Carlo ve yere tükürdü.

III

YENİ DÜNYAYA DOĞRU

41

Mason VERGER'in üzerine huzursuzluk verici bir sessizlik çökmüştü. Etrafındakiler ona sanki bebeğini yitirmiş biri gibi davranıyordu. Kendini nasıl hissettiğini sorduklarında, "Bir MeksikalI leşi için çuvallarca para ödemiş gibi hissediyorum," diye yanıtladı.

Epey bir uyuduktan sonra Mason, oyun salonundaki çocukların en problemlilerinden bir veya ikisiyle konuşmak istedi. Ama hazırda problemli bir çocuk olmadığı gibi Baltimore'mi varoşlarından alınıp getirilen bu çocuklardan birkaçını sorunlu hale getirecek zamanı da yoktu.

Bundan yoksun kalınca, hizmetçisi Cordell, aynalı sazanı parçalayıp yılan balığının akvaryumuna atmaya başladı, ta ki yılan balığı yemekten yorulup kayaların ardına çekilene kadar. Su, pembe ve griyle bulutlanmıştı ve yanar döner altın parçalarla doluydu.

Kız kardeşi Margot'ya eziyet etmeyi denedi, ama kardeşi çağrı cihazının sinyallerine aldırmadan jimnastik odasına çekilip saatlerce orada kaldı. Muskrat Çiftliği'nde Mason'a aldırmama cesaretini gösterebilen tek kişiydi.

Daha Dr. Lecter'ın katil olarak kimliği saptanmadan önce, epey bir sansürden geçmiş bir turist kamerasından çekilen görüntüler televizyonun cumartesi akşam haberlerinde gösterilmeye başlandı. Görüntünün bulanıklaştırılmış bölümleri seyircileri anatomik ayrıntılardan yoksun bırakıyordu.

Mason'un sekreteri, vakit kaybetmeden, edite edilmemiş kaseti almak için telefona sarıldı. Kaset dört saat sonra helikopterle getirildi.

Kasetin ilginç bir kaynağı vardı.

Rinaldo Pazzi'nin ölümü sırasında Palazzo Vecchio'yu görüntülemekte olan iki turistten biri paniğe kapılmış ve kamerası panik anında elinden düşmüştü. Diğer turist İsviçreliydi ve tüm olay boyunca kamerayı elinden bırakmamış, hatta sallanan, dönen kablonun hareketlerini bile kaçırmamış, çekim yapmıştı.

Bir patent memuru olarak çalışan amatör kameraman, kasete polisin el koymasından ve RAİ televizyonunun bedavaya kapmasından korkmuştu. Vakit kaybetmeden Lozan' daki avukatını aramış, görüntünün telifini üzerine almış ve kısa bir fiyat çekişmesinin ardından yalnızca televizyondan yayın haklarıyla ABC televizyonuna satmıştı. Kuzey Amerika'daki baskı hakkı ise önce New York Post'a, ardından National Tattler'a satılmıştı.

Kaset, hemen klasik korkunç görüntüler serisinde, Zapruder, Lee Harvey Osvvald'ın suikastı, Edgar Bolger'in intiharı arasında kendi yerini aldı. Ama Viggert bu kadar acele ettiği, Dr. Lecter'ın katil olduğu kesinleşmeden kaseti elinden çıkardığı için pişman olmuştu.

Helikopterle getirilen ve Viggert'in tatil sırasında çektiği bu kaset eksiksizdi. İsviçreli ailenin, Pallazzo Vecchio'daki olaydan önce Akademi'de, Davut'un toplarını görev aşkıyla tavaf ederken görüyordunuz.

Tek göz yuvarıyla videoyu izleyen Mason, elektrik kablosunun ucunda kıvranan pahalı et parçasıyla pek ilgilenmiyordu. İki Pazzi'nin de beş yüz yirmi yıl arayla aynı pencereden asılmış olduklarına dair La Nazione ve Corriere della Sera'nın vermiş olduğu tarih dersi de ilgisini çekmiyordu. Onu ekranın karşısında tutan, filmi tekrar, tekrar ve tekrar seyretmeşine sebep olan gerilmiş kablonun yukardaki, balkondaki ucunun sonunda dikilmiş, loş ışıkta belirsiz bir gölge gibi görünen, el sallayan zarif figürdü. Mason'a el sallayan figür. Dr. Lecter bileğini hafifçe kırmış, nasıl bir bebeğe bay bay denirse öyle, Mason'a el sallıyordu.

"Bay bay," diye karşılık verdi Mason kendi karanlığından. Derin mikrofonik ses öfkeyle titriyordu. "Bay bay."

42

Dr. LECTER'ın Rinaldo Pazzi'nin katili olarak tespit edilmesi, sonunda Clarice Starling'e yapacak ciddi bir iş çıkarmıştı. FBI ile İtalyan otoriteleri arasında ilk elden bağlantı noktası haline gelmişti. Sürekli tek bir işle uğraşmak iyi bir şeydi.

Starling'in hayatı uyuşturucu baskınındaki ateş açılma olayından beri çok değişmişti. O ve Felicina, Balık Pazarı'ndan sağ kurtulanlar, o günden beri, raporu Adalet Bakanlığı'nda görüşülmeyi bekleyen bir tür idari arafta tutulmuşlardı.

Lecter'ın röntgen filmlerini bulduktan sonra Starling zamanını çoğunlukla Quantico'daki Ulusal Polis Akademisinde, kâh hasta kâh tatilde olduğu için bulunmayan eğitmenlerin yerini doldurmakla geçirmişti.

Sonbahar ve kış boyunca Washington, Beyaz Saray'daki bir skandal ile çalkalanmıştı. Ağzından köpükler saçan reformcular bir küçük üzücü günahın sebep olduğundan daha fazla salya salgılamışlardı ve Amerika Birleşik Devletleri Başkanı yargı önüne çıkmaktan kaçınmaya çalışarak, günahının gerektirdiğinden bin kat fazla bir zamanı özür dilemekle geçirmişti.

Böylesi tantanalı bir sirkte Feliciana Balık Pazarı Katliamı gibi küçük bir mesele bir kenera itilmişti.

Starling her geçen gün, nahoş bir gerçeğin biraz daha farkına varıyordu. Onun için federal servis hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. O artık damgalanmıştı. İş arkadaşları sanki bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi, onunla beraberken yüzlerinde ihtiyatlı bir ifade taşıyorlardı. Starling bu davranışların onu şaşırtmasına ve düş kırıklığına uğratmasına izin verecek kadar gençti henüz.

Meşgul olmak iyi bir şeydi; genellikle Dışişleri Bakanlığına hitap ettiği için iki kopya halinde olan, İtalyanların Dr. Hannibal Lecter hakkında malumat talepleri Davranış Bilimleri'ne yağıp duruyordu. Starling faks

makinelerini aralıksız besleyerek ve Lecter dosyalarını e-postalayarak hevesle yanıtlıyordu. Doktorun kaçışından bu yana ne kadar çok malzemenin birikip etrafa saçılmış olduğunu görmek onu şaşırtıyordu.

Davranış Bilimleri'nin bodrum katındaki küçük ofisi İtalya'dan daha mürekkebi kurumamış fakslarla, İtalyan gazetelerinin kopyalarıyla, ağzına kadar kâğıtla dolup taşıyordu.

İşlerine yarayacak ne gönderebilirdi İtalyanlara? El koydukları eşya, Pazzi'nin ölümünden birkaç gün önce Quantico'daki Lecter'ın VICAP dosyasından bilgi istenmiş olan tek Questura bilgisayarıydı. İtalyan basını bunu, öldüğü sırada gizlice Dr. Lecter'ıntutuklanması üzerinde çalıştığını söyleyerek Pazzi'nin ününü yeniden hortlatmak ve onurunu kurtarmak için kullandı.

Öte yandan Starling, doktor eğer ABD'ye dönerse Pazzi'nin öldürülmesiyle ilgili hangi bilginin burada işe yarayacağını merak ediyordu.

Jack Crowford, ofiste pek bulunmadığı için onun öğütlerine başvuramıyordu. Sürekli mahkemede bulunuyordu ve emekliliği yaklaştığı için birçok davadan alınmıştı. Giderek daha çok istirahat izni almaya başladı, ofisteyken de inanılmaz derecede mesafeli görünüyordu.

Onun rehberliğinden yoksun olma düşüncesi Starling'i paniğe sokuyordu.

FBI'da iken çok şey görmüştü. Olur da Dr. Lecter, Amerika'da yeniden öldürmeye başlarsa, Kongre'de yeniden kavgalar başlayacak, neler olabileceğine dair senaryolar ortalığı dolduracak, bir 'kör tuttuğunu becerir' vakası yaşanacaktı. Gümrük ve sınır görevlileri, doktoru içeri aldıkları için, topun ağzındaki kişiler olacaklardı.

Suçun işlendiği bölgenin savcılığı Lecter'la ilgili her şeyi isteyecek ve FBI bütün güçlerini bu bölgeye gönderecek, doktor başka bir yerde suç işlediğinde her şey bu yeni yere taşınacaktı. Olur da yakalanırsa, bütün otoriteler, kanlı bir fokun etrafındaki ayılar gibi pay savaşı yapacaklardı.

Starling'in işi, insanı yiyip bitiren bu soruşturmayla ilgili yok şu olurmuş, yok bu olurmuş hesaplarını bir kenara bırakıp doktorun geleceği güne kadar hazırlanmaktı.

Starling, Beltvvay'deki kariyer âşıklarına hayli bayat gelecek basit bir soruyu sordu kendine: Yapmaya yemin ettiği şeyi nasıl yapabilirdi? Vatandaşları nasıl korur, geldiğinde adamı nasıl yakalardı?

Dr. Lecter, besbelli ki, her türlü belgeye ve paraya sahipti. Örneğin, Memphis'ten kaçtıktan sonraki gizlenmesinin zarif sadeliğine bak; St. Louis'deki bir estetik cerrahi kurumunun yanındaki dört yıldızlı otele yerleşmişti. Otel müşterilerinden yarısının yüzü bandajlıydı. Kendi yüzünü kendi bandajlamış ve ölü bir adamın parasını afiyetle yemişti.

Bir sürü kâğıt arasında, St. Louis'deki otelden oda servisinin faturaları vardı. Rakam astronomikti. Bir şişe Bâtard-Montrachet yüz yirmi beş dolar. O kadar yıllık hapishane yemeğinden sonra ne de tatlı gelmiştir.

Floransa'dan her şeyin kopyasını istemişti ve onlar da isteğini yerine getirmişti. Kopyaların kalitesine bakınca, is kullanarak mı kopya çıkarıyorlar diye merak etti.

Düzenlilik gösteren hiçbir şey yoktu. Burada Dr. Lecter'ın Pallazzo Capponi'den kişisel kâğıtları; şurada bildik elyazısıyla Dante hakkında birkaç not, temizlikçi kadına bir not, Floransa'daki Vera dal 1926'dan iki şişe Bâtard-Motrachet fişi ve tartufi bianchi. Şarap aynı, peki öteki şey neydi?

Starling'in New College İtalyanca ve İngilizce Sözlüğümde tartufi bianchi, beyaz yer mantarlarıydı. Washington'daki iyi bir İtalyan restoranının şefini arayarak ona sordu. Beş dakika sonra, binbir özürle telefonu kapadığında adam hâlâ ne lezzetli olduklarını anlatıyordu.

Beğeni. Şaraplar ve yer mantarları. Beğeni, Amerika ile Avrupa'daki Dr. Lecter'da, başarılı bir tıp doktoru olarak geçirdiği yaşamı ile kaçak bir canavar olarak geçirdiği yaşamı arasında sürekli olan tek şeydi. Yüzü değişmiş olabilirdi, ama beğenileri asla, üstelik o kendini yok sayacak bir adam da değildi.

Beğeni Starling için hassas bir alandı, çünkü Dr. Lecter cüzdanı hakkında iltifatlarda bulunup ucuz ayakkabılarıyla dalga geçerek ilk defa beğeni konusunda onun bam teline dokunmuştu. Onu nasıl tanımlamıştı? Çok az beğeni sahibi, küçük, telaşlı, hırslı ve köylü.

Her şeyin işlevlerine göre sınıflandırıldığı kurumsal gündelik yaşamının döngüsünde onu rahatsız eden tek şeydi beğeni.

Aynı zamanda tekniğe olan inancı yavaş yavaş ölüyor ve ardında başka bir şey için yer açıyordu.

Starling tekniklerden yorulmuştu. Tekniğe inanç tehlikeliydi. Silahlı bir ağır suçluyla karşılıklı ateş etmek veya onunla bokun içinde boğuşmak için

mükemmel tekniklerin, ağır çalışmanın sizi yenilmez kılacağına inanmak gerekirdi. Bu doğru değildi, hele mermiler konuşuyorsa asla. Şans boncuklarını takıp ortaya çıkabilirsin, ama yeterince çarpışmaya katılırsan, birinde mutlaka öldürülürsün.

Starling buna tanık olmuştu.

Tekniklerden de şüphe ederse başka neye güvenebilirdi?

Canı sıkıldığı, günlerin tekdüzeliğinden gına geldiğinde Starling, eşyaların biçimlerine bakmaya başlamıştı. Onları ölçmeye veya kelimelerle sınırlandırmaya kalkmadan içten gelen tepkilerine kulak vermeye başladı. Yaklaşık bu sıralarda, okuma alışkanlığında da bir değişiklik olduğunu fark etti. Eskiden bir resme bakmadan önce resmin başlığına bakardı. Ama şimdi böyle yapmıyordu. Artık başlıkları okumuyordu bile.

Yıllarca moda dergilerini, sanki porno dergileriylermiş gibi bir utangaçlık ve suçluluk duygusuyla okumuştu. Şimdi artık kendisine bu resimlerde onu kızdıran bir şeyler olduğunu itiraf etmeye başlamıştı. Artık Lutheryenler tarafından kötü, kirli şeylere karşı nikelaj lanmış zihninin, zevk veren sapıklıklara geçit verdiğini hissediyordu.

Zamanla bu tekniğe gelebilirdi, ama yaşadığı büyük değişiklik bunu kolaylaştırdı: Bu onu, Dr. Lecter'ın nadir şeylere olan ilgisinin; küçük dükkânlarda bulduğunuz şeylerin, canavarın yerin altından çıkarken kullandığı ve onu görünür kılan sırt yüzgeçleri olduğu fikrine götürdü.

Bilgisayara işlenmiş listeleri kullanarak ve karşılaştırarak doktorun alternatif kimliklerinden birine ulaşabilirdi. Bunun için onun önceliklerini bilmek zorundaydı. Onu bütün herkesten daha iyi tanımalıydı.

Hoşlandığını bildiğim şeyler neler? Müzik, şarap, kitaplar ve yiyeceklerden hoşlanıyor. Benden hoşlanıyor.

Beğenilerinizi geliştirmenin ilk adımı kendi beğenilerinize önem vermektir. Yiyecek, şarap ve müzik söz konusu olduğunda Starling doktorun önceliklerini takip etmek zorunda kalabilirdi, ama bir alan vardı ki orada eşittiler: Otomobiller. Arabasını gören herhangi bir kişinin kolayca anlayabileceği gibi Starling bir araba düşkünüydü.

Dr. Lecter'ın yakalanmadan önce bir süperşarj Bentley'i vardı; türbo değil süperşarj. Süperşarjlar, genellikle türbo motorlardan daha hızlı oluyordu. Birdenbire Bentley'in pazarının çok küçük olduğunu, yeniden bir tane almaya kalkarsa doktorun kendini riske sokmuş olacağını fark etti.

Şimdi ne alırdı? Onun nasıl bir duygunun peşinde olduğunu sezinleyebiliyordu. Hız. Bir sekiz silindirin gücü. Ya Starling bugünün pazarından ne alırdı?

Hiç kuşku yok ki bir XJR süperşarj dört kapılı. Batı ve doğu yakasındaki Jaguar satıcılarını arayarak haftalık satış raporlarını istedi.

Dr. Lecter'ın başka ne gibi zevkleri vardı?

Benden hoşlanıyor, diye düşündü.

Kötü duruma düştüğünü görür görmez nasıl yazmıştı ona. Bir de başka bir yerden postaya atma zorunluluğunu da hesaba katarsanız. Posta makinesinin boş çıkması ne şanstı. Öyle bir yere konmuştu ki canı isteyen herkes kullanabilirdi.

National Tattler, İtalya'ya ne kadar çabuk ulaşabilirdi? Doktorun, Starling'in başının belada olduğunu anladığı nüshası, Pallazzo Capponi'de bulunmuştu.

Skandal internette yayımlanmış mıydı acaba? Eğer İtalya'da bir bilgisayarı olduysa, FBI'ın herkese açık web sitesinde çarpışmanın bir özetini okumuş olabilirdi. Dr. Lecter'ın bilgisayarından ne gibi bilgiler elde edilebilirdi?

Palazzo Capponi'de bulunan kişisel eşyalar listesinde bir bilgisayar geçmiyordu.

Ama yine de bir şey görmüştü. Pallazzo Capponi'yle ilgili fotoğrafları çıkardı. İşte ona attığı mektubu yazdığı harika yazı masası. İşte masanın üstünde bir bilgisayar duruyordu. Philips marka bir laptop. Daha sonraki resimlerde bilgisayar yoktu.

Sözlüğünün yardımına başvurarak Starling, bin bir güçlükle Floransa'ya Questera'ya bir faks yazdı.

Fra le cose personali del dottor Lecter, Computer portatile?

Ve böylece Clarice Starling, Dr. Lecter'ı zevklerinin koridorunda, sandığından çok daha fazla özgüvenle yol alarak, onu adım adım izlemeye koyuldu.

43

Mason VERGER'in yardımcısı Cordell, masasında duran çerçevelenmiş bir örneğin yardımıyla kendine özgü el yazısını hemen tanıdı. Postaya atıldığı yer, İtalya'da Floransa'nın Excelsior Oteli'ydi.

Postayla gönderilen, giderek sayısı çoğalan bombalarla ilgili zenginler gibi, Mason da ABD Posta İdaresi'ndekine benzer şahsına ait bir mektup tarayıcısına sahipti.

Cordell ellerine eldiven takarak mektubu kontrol etti. Tarama cihazı ne kablo ne de bir pil gösteriyordu. Mason'un talimatına uygun olarak Cordell, cımbızla taşıdığı mektup ile zarfı fotokopi makinesinde kopyalayarak, kopyaları Mason'a götürmeden önce eldivenlerini değiştirdi.

Dr. Lecter'ın tanıdık el yazısıyla şunlar yazıyordu mektupta;

Sevgili Mason,

Başıma böyle büyük bir ödül koyduğun için teşekkür ederim. Ödül, erken uyarı sistemi olarak bir radardan daha etkili. Her yerde otoriteleri görevlerini terk etmeye ve benim peşime düşmeye teşvik ediyor, sonunda da bildiğimiz sonucu elde ediyorsun.

Aslına bakarsan sana, burnunla ilgili meselede hafızanı tazelemek için yazıyorum. Ladies dergisinin seninle yaptığı röportajda, burnunu, yüzünün geri kalanıyla birlikte itlere, Skippy ve Spot'a yedirdiğini anlattın. Doğru değil. Sen burnunu kendin yedin Mason. Onu çiğnerken çıkan çatırdama sesinden tavukların kıkırdaklarını hatırladığımı söyleyebilirim. "Hımmm, tavuk gibi! idi senin kendi yorumun. Geçenlerde bir bistroda bir Fransızın ağzına attığı meze bana o sesi hatırlattı.

Tavuklardan bahsetmişken, terapi sırasında bana, yaz kampında yoksul çocukları altına alırken, çikolatanın işemeni güçleştirdiğini keşfettiğini anlatmıştın. Bunu da hatırlamıyorsun, öyle değil mi?

Bana şimdi hatırlamadığın böylesi birçok başka şey anlatmış olma ihtimaline ne diyorsun?

Seninle Isabel arasında inkâr edilemez bir paralellik var Mason. Senin gibi tutkulu bir İncil öğrencisi, Isabel'in yüzünün ve vücudunun köpekler tarafından nasıl yendiğini ve sonunda harem ağalarının onu pencereden nasıl aşağı fırlattığını hatırlayacaktır.

Arkadaşların düzenledikleri suikastta başarılı olabilirdi. Ama sen beni canlı istedin. Senin domuz çobanının kokusundan beni nasıl eğlendireceğin belli oluyordu. Mason, Mason... Beni görmek için yanıp tutuşuyorsun, izin ver de içini rahatlatayım. Ve biliyorsun ki ben asla yalan söylemem.

Ölmeden önce yüzümü göreceksin.

Saygılarımla,
Dr. Hannibal Lecter

Not:*Fakat bu kadar uzun yaşayamayacağından korkuyorum Mason. Yeni akciğer iltihabı tiplerine karşı dikkatli olmalısın. İçinde bulunduğun durumla buna hayli yatkınsın (ve hep öyle kalacaksın). Hepatit A ve B'ye karşı hemen aşı yaptırmanı öneririm. Seni zamanı gelmeden kaybetmek istemem.*

Mason okumasını bitirdiğinde nefessiz kalmıştı. Bekledi, bekledi ve kendini iyi hissettiğinde işitemeyeceği bir sesle Cordell'e seslendi.

Cordell duymak için iyice yaklaştı ve Mason tekrar konuşmaya başladığında onun tükrüğüyle ödüllendirildi.

"Bana Paul Krendler'i bağla. Domuz çobanımı da ara."

44

YABANCI gazeteleri günlük olarak Mason’a getiren helikopter, Başmüfettiş Yardımcısı Paul Krendler’i Muskrat Çiftliği’ne getirdi.

Mason’un kötülük dolu varlığı, tıslama ve nefes sesleriyle dolu karanlık odası, sürekli çemberler çizen yılan balığı, Krendler’i huzursuz etmeye yeterdi, Pazzi’nin ölümünü yeniden ve yeniden izlemek için oturmak zorunda kalmasıysa bu işin tuzu biberiydi.

Krendler, Viggert ailesinin Davut heykelinin etrafında hayranlıkla dolaşışını, Pazzi’nin bağırsaklarının dökülüşünü tam yedi kez izledi. Yedincisinde Krendler artık Davut’un da bağırsaklarının dökülmesini bekler oldu.

Mason’un odasının oturma bölümünün tepesindeki spotlar nihayet yandı. Lambalar, Krendler’in başını yakıyor, seyrelmiş saç diplerini aydınlatıyordu.

Vergerler’in alışveriş anlayışları birbirinden farklıydı, bu yüzden Mason, Krendler’in ne istediğini dinleyerek başladı. Mason, karanlığın içinden konuşuyordu, cümleleri respiratörünün vuruşlarıyla ritm içindeydi.

“Bütün platformun için... ne kadar paraya ihtiyacın... olduğunu duymak istemiyorum.”

Krendler, Mason ile özel olarak konuşmak istiyordu, odada yalnız değildiler. Akvaryumun parlak ışıklarının arkasında, aşırı derecede kaslı, geniş omuzlu bir gölge duruyordu. Bir korumanın onları dinliyor olması fikri Krendler’i rahatsız etti.

“Seninle yalnız konuşmayı tercih ederim, ondan bizi yalnız bırakmasını istemen mümkün mü?”

“O benim kız kardeşim Margot,” dedi Mason. “Kalabilir.”

Margot ışığa doğru çıktı, bisiklet pantolonu ötüyordu yürürken.

“Ah, kusura bakmayın,” dedi Krendler hafifçe koltuğundan kalkarak.

“Merhaba,” dedi Margot, ama Krendler’in uzanan elini sıkmak yerine masanın üzerindeki kâseden iki tane ceviz alıp onları avucunda kırarak, cevizleri yemek için seçtiği karanlık köşeye çekildi. Krendler, kabukların yere dökülüşünü duyabiliyordu.

“Tamam, anlat bakalım,” dedi Mason.

“Lowenstein’ı yirmi yedinci bölgedeki koltuğundan etmek, bana sorarsan, on milyon dolara mal olur.” Krendler ayak ayak üstüne atarak, odanın başka bir tarafına bakmaya başladı. Mason’un onu görüp göremediğinden emin değildi. “Bu yalnızca medya için. Ama onun zayıf noktaları olduğuna seni temin ederim. Pozisyonum gereği bunu biliyorum.”

“Nasıl bir şey?”

“Şey, yalnızca gündelik ha...”

“Yani para mı, am mı?”

Krendler, anlaşıldığına göre Mason’u rahatsız etmiyor olmasına karşın Margot’nun önünde bu sözcüğü kullanmak istemedi. “Evli ve uzun zamandır bir hâkimle ilişkisi var. Hâkim bazen onun davalarında adamın lehine karar veriyor. Kararlar muhtemelen haklı, ama televizyonun eline düştüğünde bu bilgi bizim için yeterli olacaktır.”

“Bir kadın hâkim?”

Krendler başıyla onayladı. Mason’un onu görüp göremediğinden emin olmadığı için ekledi; “Evet. Bir kadın.”

“Çok kötü,” dedi Mason. “Eğer ibne olsaydı daha iyi olurdu, öyle değil mi? Bu lekeyi ona sen süremezsin, değil mi Krendler, böyle bir şeye gücün yetmez.”

“Biz oy verenleri ilgilendiren bir planı birlikte...”

“Bu lekeyi ona sen süremezsin,” diye tekrarladı Mason. “Ben yalnızca Hâkimler Üst Kurulu’nun bakacağı yeri göstereceğim. Lowenstein da bulaşacaktır. Bana yardım edebileceğini mi söylüyorsun yani?”

“Yarısı için yardım edebilirim.”

“Beş?”

“İstersen öyle ‘beş’ diyerek geçiştirme. Gereken saygıyı göstererek söyle şunun adını beş milyon dolar. Bu parayı bana Tanrı ihsan etti. Bu parayla O’nun isteğini yerine getireceğim: Parayı yalnızca Hannibal Lecter avucuma düştüğünde alabilirsin.” Mason birkaç vuruş boyunca soluklandı.

“Bu gerçekleşirse, temizinden Yirmi Yedinci Bölge’nin Vekili Bay Krendler olacaksın. Senden bütün istediğim Hayvan Kesim Şartnamesi’ne aykırı düşmen. Onu FBI yakalar, bir yere tıkarsa, iğneyle ölüme mahkûm edilirse, seni tanıyor olmamın avantajları olacaktır.”

“Yerel polis onu yakalarsa sana yardımcı olamam. Aynı şekilde Crawford’un ekibinden biri yakalarsa da. O kadar etkili biri değilim.”

“Dr. Lecter kaç eyalette ölüm cezasına çarptırılabilir?” diye sordu Margot. Sesi çatallıydı ve aldığı hormonlardan dolayı Mason’unki gibi derinden geliyordu.

“Üç eyalet, her birinde bir cinayet.”

“Tutuklanırsa, eyalet ölçeğinde ceza almasını istiyorum,” dedi Mason. Ne kaçırma timi, ne vatandaşlık haklarının ihlali ne de eyaletler arası ceza. Onun yüksek güvenlik önlemleri alınan federal kümeslerden birine değil, eyalet hapishanesine konulmasını istiyorum.”

“Nedenini sormama gerek var mı?”

“Bilmek istemiyorsan sorma. Hayvan Kesim Şartnamesi’ne karşı gelmeyeceksin,” dedi Mason ve kesik kesik güldü. Konuşmak onu yormuştu. Margot’ya işaret etti.

Margot elinde bir klasörle aydınlığa gelip yazılı notları okudu.

“Elindeki her şeyi Davranış Bilimleri görmeden önce istiyoruz. Davranış Bilimlerinin raporlarını dosyasına girer girmez istiyoruz. Ulusal Suçlu Bilgi Merkezi’nin erişim kodunu ve Lecter’ın federal polis dosyasını istiyoruz.”

“Dosyaya girmek için her seferinde umumi telefondan aramanız gerekiyor,” dedi Krendler, sanki kadın orada değilmiş gibi karanlığa doğru konuşmasına devam ederek. “Bunu nasıl yapacaksın?”

“Ben yapabilirim,” dedi Margot.

“O yapabilir,” diye tısladı Mason karanlıktan. “Jimnastik salonları için egzersiz programları yazıyor, böylece abisine bağımlı yaşamıyor.”

“FBI’ın kapalı devre bir sistemi var ve bazı yerler şifreli. Sözlerimden dışarı çıkmadan bir konuk belgesi imzalamanız ve Adalet Bakanlığı’nca programlanmış bir laptop kullanmanız gerekecek,” dedi Krendler. “Ayrıca senin bilgisayarını takip edecekleri bir verici yerleştirecekler. Hızlı bir modemi olan, hızlı bir laptop al. Peşin parayla olsun, satıcıda kaydın olmasın. Ayrıca bir Zip sürücü de al. Ayrıca internete girme. Her şeyi tamamlamak için bir geceye ihtiyacım olacak. Bir de işini bitirdiğinde

bilgisayarı alırım. Sana haber vereceğim. Tamam, hepsi bu kadar.” Krendler ayağa kalkıp kâğıtlarını topladı.

“Henüz bitmedi Bay Krendler...” dedi Mason. “Lecter ortaya çıkmak zorunda değil. Sonsuza kadar saklanacak parası var.”

“Parayı nerden bulmuş ki?” diye sordu Margot.

“Psikiyatristlik yaparken bazı yaşlı ve zengin müşterileri olmuştu,” diye yanıtladı Krendler. “Onların bir sürü parayı ona bağışlamalarını sağlamış. Parasını çok iyi gizliyor, içişleri Bakanlığı bulamadı. Kendisine para verenlerden birkaçını mezardan çıkarıp öldürülüp öldürülmediklerine baktılar, ama bir şey bulamadılar. Zehir taraması olumsuz çıktı.”

“Demek ki kredi kartından dolayı yakalanamaz, peşin parası var,” dedi Mason. “Onun saklandığı deliği tespit etmemiz gerekiyor. Sen de bunun yollarını düşün.”

“Floransa’daki saldırının kimden geldiğini ergeç öğrenecek,” dedi Krendler.

“Elbette.”

“Ve senin peşine düşecek.”

“Bilmiyorum,” dedi Mason. “Beni olduğum gibi seviyor. Düşünmeye devam et Krendler.” Mason mırıldanmaya başladı.

Başmüfettiş Yardımcısı Krendler’in odadan çıkarken kulağına çarpan son şey bir mırıltıdan ibaretti. Mason aklında tezgâhlar kurarken genellikle ilahi söylerdi. *Elinde zokanın büyüğü var, Krendler, bütün bunları, bankadaki paraya el sürdüğün anda, benim olduğun zaman yeniden konuşacağız.*

45

MASON'un odasında yalnızca aileden olanlar kalmıştı; ağabey ve kız kardeş.

Loş ışık ve müzik. Kuzey Afrika müziği ve davul. Margot dirseklerini dizlerine dayamış, divanın üzerinde oturuyordu. Egzersiz yaptıktan sonra bir halterciye veya çekiç fırlatıcısına benziyordu. Mason'un respiratöründen biraz daha hızlı soluyordu.

Şarkı sona erdi ve Margot ayağa kalkıp ağabeyinin yanma seğirtti. Yılan balığı gümüş renkli gökyüzünden bugün sazan yağıp yağmayacağını görmek için başını kaldırdı. Margot'un paslı sesi çok yumuşak çıkıyordu. "Uyanık mısın?" Mason, her zaman açık olan gözlerinin arkasında sessizce bekliyordu. "Şimdi -bir nefes- Margot'un ne istediğini konuşma vakti mi? Gel de Noel Baha'nın kucağına otur."

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Söyle bakalım."

"Judy ve ben bir bebek istiyoruz. Bir Verger bebeği, bizim bebeğimizi."

"Neden bir porselen bebek almıyorsun? Damızlıklardan daha ucuza geliyorlar."

"Faydalı bir şey. Bunu da yapabiliriz."

"Babanın vasiyeti ne diyor... Bütün malvarlığını Cellmark Labaratuvarı ve DNA testince aynı kanı taşıdığımızın tespit edildiği sevgili oğlum Mason'a... Sevgili oğlum. Mason. O benim. Bir mirasçının yokluğunda tek mirasçı, Teksas'taki Baylor Üniversitesi'ne de katkıda bulunmak kaydıyla Güney Baptist Manastırı'na gidecektir. Sen fındık yalamayı tercih etmekle Babamızı çok kızdırdın Margot."

"Belki inanmayacaksın, ama Mason bunun parayla bir ilişkisi yok. Tamam biraz ilişkili. Ama bir mirasçı istemiyor musun? Senin de mirasçın olacak o."

“Neden yakışıklı birini bulup ona vermiyorsun Margot? Nasıl yapıldığını pekâlâ biliyorsun.”

Fas müziği yeniden yükselmeye başlamıştı, davulun sürekli ritmi Margot’nun kulağında kızgınlığın nabız atışları gibiydi.

“Ben kendimi mahvettim, Mason. Aldığım haplar yüzünden tüm rahmimi kuruttum. Ve bebekte Judy’den bir parça olmasını istiyorum. O da çocuk doğurmak istiyor. Sana yardım ettiğim takdirde biraz sperm vereceğine söz vermiştin Mason.”

Mason’un örümcek eli işaret etti. “Keyfine bak. Orada iki bacağımın arasında duruyor.”

“Mason hâlâ canlı spermlerin olması muhtemel ve döllemeyi kolayca yapabiliriz, canın acımayacak...”

“Benim canlı spermlerimi döllemek? Sanki başka biriyle konuşuyormuşsun gibi.”

“Dölleme kliniği, güvenli bir yer.” Margot’un yüzü yumuşadı, akvaryumun soğuk ışığı da. “Çocuğa çok iyi bakabiliriz. Mason çocuk yetiştirme kurslarına katıldık, Judy hayli kültürlü bir aileden geliyor, kursta sadece kadınlardan ibaret ebeveynler de vardı.”

“Biz çocukken beni getirirdin Margot. Tavana kadar fışkırttırırdın. Ayrıca bol bol gelirdi.”

“Beni küçükken incittin Mason. Dirseğimi çıkardın ve ötekini de bana çıkarttın. Sol elimle hâlâ elli kilodan fazla basamıyorum.”

“Çikolatayı kabul etmeseydin o zaman. Sevgili küçük kardeşim, sana bu iş bitince konuşacağız dedim, duymadın mı?” “Tamam şimdi seni test edelim o zaman,” dedi Margot. “Doktor sana acı vermeden bir numune alabilir...”

“Ne acısızlığı? Aşağıda hiçbir şey hissetmiyorum. Suratın morarana kadar somurabilirsin, ama daha önceki gibi olmayacaktır. Bunun için çok orospu tuttum ama hiçbir şey olmadı.”

“Doktor yalnızca canlı spermin olup olmadığını görmek için canını yakmadan bir örnek alabilir. Judy şimdiden Clomid kullanıyor. Âdetlerini takip ediyoruz. Yapılacak çok iş var.”

“Hâlâ Judy ile tanışma şerefine layık olamadım. Cordell onun parantez bacak olduğunu söylüyor. Ne zamandan beri birliktesiniz Margot?”

“Beş yıl.”

“Bir gün onu da getirsene. Belki... birlikte bir iş çıkarabiliriz, yani.”

Kuzey Afrika davulu, Margot’nun kulağında yankısını bırakarak son bir vuruşla sustu.

“Adalet Bakanlığı’nın dosyalarına girme işini neden kendi başına yapmıyorsun?” diye fısıldadı Margot, Mason’un kulağına. “Neden kendi boktan laptobunu kullanarak denemiyorsun? Senin yüzünle köpekleri besleyen herifi yakalatmak için neden elini biraz daha cebine atmıyorsun? Bana yardım edeceğini söylemiştin Mason.”

“Edeceğim, yalnızca zamanlamasını düşünüyorum.” Margot avcunda iki ceviz kırarak kabukları bilerek respiratörün üzerine düşürdü. “Çok fazla düşünme, Sırıtık.” Odadan çıkarken pantolonu öfkeyle ötüyordu.

46

ARDELIA MAPP aşka gelince yemek pişirirdi. Bir şeyler pişirdiğinde sonuç her zaman çok iyi olurdu. Bildiği mutfak Jamaika ve Coraline karışımıydı. Bugün dikkatle hazırladığı acı bir sosla buharda beklemiş tavuk kızartması yapmıştı. Hazır kesilmiş tavuk almayı reddetmiş ve tavuğu doğrama işini Starling'e vermişti.

"Eğer eti parçalamazsan Starling, sosu o kadar iyi emmiyor," diye sızlandı kim bilir kaçıncı kez. "işte," dedi satırı alıp kıymıkları önlüğüne sıçratacak bir güçle kemiği parçalayarak, "Böyle. Neden boyun kısmını atıyorsun ki? Bu güzel aleti oraya, arkaya yerleştir."

Biraz sonra, "Bugün postaneye gittim. Anneme ayakkabılarını göndermek için," dedi Mapp.

"Ben de oradaydım bugün, senin yerine yapabilirdim." "Postanede kulağına bir şey çalındı mı?"

"Yok."

Mapp başını salladı, şaşırmamıştı. "Senin mektuplarını okuyorlarmış."

"Kim söyledi?"

"Posta araştırmadan güvenilir biri. Haberin yoktu değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyse başka bir şekilde bulmuş gibi yap, oradaki adamımızı korumamız lazım."

"Tamam," dedi Starling bir süreliğine satırı bırakarak. "Aman Tanrım!"

Starling postanenin bankına dayanmış, aralarından çoğunu tanıdığı Afro-Amerikan memurların yüzlerinde dikkatini çekecek bir şey görmemiş, pullarını satın alıp mektubunu postalamıştı. Belli ki biri ona yardım etmek istemişti, ama ceza alma ve erken emekliye ayrılma tehlikesi vardı. Belli ki biri Ardelia'ya Starling'den daha fazla güvenmişti. Starling bir suçluluk duygusuyla birlikte, Afrika-Amerikalılarının desteğini almış olmaktan

mutlu olmuş, yüzü kızarmıştı. Belki de böylece şifahen Evelda Drumgo'yu nefsi müdafaa sırasında vurduğunu kabul etmiş oluyorlardı.

"Şimdi, şu yeşil soğanları al ve bıçağın sapıyla ezip bana ver. Hem saplarını hem yapraklarını eziver," dedi Ardelia.

Starling, hazırlık işini bitirince ellerini yıkayarak Ardelia'nın derli toplu oturma odasına gidip yere oturdu. Bir dakika sonra Ardelia geldi, mutfak havlusunda ellerini kuruluyordu. "Ne Allah'ın belası bir iş bu?" dedi Ardelia.

Uğursuz bir şeyden söz etmeye başlamadan önce, yirminci asrın 'karanlıkta ıslık çalarak korkuyu geçiştirme' yöntemi olan lanetler okumaya alışmışlardı.

"Biliyorsam kahrolayım," dedi Starling. "Benim derdim, mektuplarımı kimin okuduğu."

"Benim elemanlar Posta Araştırma'ya kadar takip edebiliyorlar izi."

"Çatışmayla, Evelda ile ilgili değil," dedi Starling. "Eğer mektuplara bakıyorlarsa, Dr. Lecter ile ilgili olmalı."

"Sana gönderdiği her boku verdin onlara. Crawford bunu biliyor."

"Kesinlikle haklısın. Eğer Büro'nun işiyse kim olduğunu ortaya çıkarabilirim, ama Adalet Bakanlığı'ysa bilemem." Adalet Bakanlığı'nın şubeleriyle FBI'ınMesleki Sorumluluklar Bürosu ayrı ayrı çalışır, hikâyeye göre birlikte çalışırlar, ama sık sık aynı şeyi ayrı ayrı soruşturdukları olur. Bu tür çatışmalar aile içi sidik yarışı olarak bilinir. Bazen iş üstünde yakaladıkları birbirlerinin ajanlarını boğdukları olur. Ayrıca devlet tarafından atanan Başmüfettişlik, istediği zaman meseleye dahil olup dosyayı kendi sorumluluğuna alabilir.

"Hannibal Lecter'ın peşinde olduğu bir şeyden haberleri varsa, eğer yakınında olduğunu düşünürlerse, kendini koruman için sana haber vereceklerdir. Starling, hiç onun... seni izlediğine dair bir duyguya kapıldın mı?"

Starling, başını iki yana salladı. "Bundan korkmuyorum, en azından bu konuda. Bu hiç aklıma gelmezdi. Bir şeyin olmasından sürekli korktuğun zamanki duyguyu bilir misin? Hiç böyle bir şey hissetmedim. Hep eğer bir sorunum olursa, bunu hissedeceğime inandım."

"Ne yaparsın Starling, eğer onu karşında bulursan? Birdenbire? Kararını verdin mi? Mermileri üzerine boşaltır mısın?"

“Onu tuttuğum gibi kıçının üstüne fırlatırım.”

Ardelia kahkahayı baktı. “Ya sonra?”

Starling’in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Sonrası ona kalmış.”

“Onu vurur musun?”

“Vücudumun tek parça kalmasını istediğim için evet, şaka mı yapıyorsun? Tanrım, umarım buna mecbur kalmam Ardelia. Kendi de dahil olmak üzere hiç kimseye bir zarar gelmeden yeniden hücresine dönerse memnun olacağım. Aslına bakarsan bazen, olur da köşeye sıkıştırılırsa, ona yardım etmeyi düşündüğüm zamanlar olmuştur.”

“Asla böyle şeyler söyleme.”

“Benimle birlikte hayatta kalma şansı daha yüksek. Ondan korkmuyorum, bu yüzden doğrudan ateş etmem. Kurt adam değil sonunda. Bilirsin işte, kararı ona bırakırım.”

“Ondan korkmuyor musun? Biraz korksan iyi olur.” “Korkutucu olan ne biliyor musun Ardelia? Korkutucu olan birinin sana gerçeği söylemesi. İğneden kurtulmasını istiyorum. Bunu başarabilirse, bir enstitüye konur, tedaviye devam etmesi için yeterince akademik ilgisi var. Hücre arkadaşlarıyla uğraşmak zorunda da kalmaz. Yakalanırsa, bana söylemiş oldukları için ona teşekkür edeceğim. Bir insan hakikati söylüyor diye onu harcayamazsın.”

“Birinin senin mektuplarını takip ettiğine dair bir belge var. Ellerinde bir mahkeme emri var. Gizli. Henüz onu bulamadık, ama bulabiliriz,” dedi Ardelia. “Bu puştların Hannibal’ın geldiğini bildikleri halde sana haber vermemelerine izin veremem. Yarın etrafına dikkatli bak.”

“Öyle bir şey olsaydı Crawford söylerdi. Crawford’u hem dışarıda tutup hem de Lecter’la ilgili olarak fazla ileri gidemezler.”

“Jack Crawford artık bitti Starling. Bu konuda gerçekleri pek iyi göremiyorsun. Ya sana karşı bir şeyler tezgâhlıyorlarsa ne olacak? Yalnızca hazırcevaplığın yüzünden, yalnızca Krendler’e donunu indirmediğin için? Ya seni atmak isteyen biri varsa? Hey, kaynağımı gizli tutma konusunda şimdi daha ciddiyim.”

“Postanedeki adamımız için elimizden gelebilecek bir iyilik var mı?”

“Sen akşam yemeğine kimin geldiğini sanıyorsun?” “Aferin Ardelia! ... Dur bakalım, akşam yemeğine davetli olanın ben olduğumu sanıyordum.”

“İstersen biraz alıp evine götürebilirsin.”
“Oh minnettarım.”
“Sorun yok hatun, afiyet olsun.”

47

STARLING küçük bir çocukken, rüzgârlı havalarda inleyen köhne ahşap evinden Lutherci Yetimevi'nin kırmızı tuğladan sağlam evine taşınmıştı.

Çocukluğunun bu köhne evinin babasıyla portakalı paylaştığı sıcak, sımsıcak bir mutfağı vardı. Şimdi çok az parayla her türlü işte çalışanların oturduğu mahallede, bu küçük ahşap evden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Babası sonradan tabutu olan kamyonetine atlayıp gittiğinde, düş sona ermişti.

Starling kuzuların kesildiği gün mezbahalık bir atın üstüne atlayıp Lutherci Yetimhane'ye gitmişti. O günden beri koca ve sağlam kurumsal binalarda kendini güvende hissediyordu. Lutherci'dekilerin Isa haricinde verebilecekleri pek fazla bir sıcaklık ve portakal olmayabilirdi, ama kural kuraldı ve onlara uyduktan sonra gerisi kolaydı.

Karşısında personeller arası yarış veya sokağa çıkıp işini yapma varsa bileğine güvenebilirdi. Ama kurumsal politikalardan zerre kadar anlamıyordu Starling.

Sabahın erken saatlerinde yaşlı Mustang'inden çıktığında Quantico binasının koca cephesi yetimhaneden daha büyük değildi. Binaya girenler park yerinin dondurucu soğundan kaçar gibiydiler.

Önce Jack Crawford'u görmek istemişti, ama hiç vakti yoktu. Hogan çıkmazında film çekimi, güneş yeterince yükselir yükselmez başlayacaktı.

Feliciana Balık Pazarı soruşturması, her ateşin yeniden açıldığı, her merminin gittiği yerin takip edildiği bir provayla canlandırılmasının filme çekilmesini gerektiriyordu.

Starling kendi rolünü oynamak zorunda kaldı. Kullandıkları sivil minibüs baskın sırasında kullandığı minibüstü, boyası sıyrılmış, macunla kaplanmış, en son mermi delikleri kapatılmış olarak. Tekrar tekrar minibüsün içine tıkışıp dışarı atlamışlar, John Brigham'ı oynayan ajan yüzüstü yere

yığılmış, Burke'ninki ise yerde kıvranıp durmuştu. Kurusıkı mermilerin kullanıldığı prova, iyice yordu Starling'i.

Prova öğle ortasında sona erdi. Starling gaza bastığı gibi ofise gidip Jack Crawford'u buldu.

Ona artık Bay Jack Crawford diye hitap ediyordu. Crawford ise giderek herkesten uzaklaşıyor, başka bir âlemde yaşıyor gibiydi.

"Bir Alka-Seltzer ister misin Starling?" diye sordu onu ofisinde görünce. Crawford gün içinde birkaç hap atıyordu. Ginkgo Biloba, Saw Palmeto, Aziz John Wort ve bebek aspirini kullanıyordu. Onları belirli bir sırayla avucuna koyuyor, her seferinde başını sanki küçük bir kadehten fondip yapar gibi geriye atıyordu.

"Bay Crawford, bazı mektuplarım açılıyor. Bu işte pek iyi değiller. Sanki yapıştırıcı kısmı açmak için zarfı çaydanlık buharına tutuyorlar."

"Lecter'ın ilk mektubundan beri postan izleniyor."

"Paketleri Horoskoptan geçiriyorlar. Buna bir diyeceğim yok, ama kendi mektuplarımı kendim okuyabilirim. Hiç kimse bana bu konuda bir şey söylemedi."

"Biz yapmıyoruz."

"Emniyetle de ilgili değil. Üç numaralı izni alacak kadar önemli biri olmalı."

"Ama sanki amatörler yapıyormuş gibi dedin?" Starling, Crawford'un konuşmasını tamamlaması için bekledi. "Böyle fark etmiş olman daha iyi, öyle değil mi Starling?"

"Evet efendim."

Dudağını büktü ve başını salladı. "Bununla ilgileneceğim." Çekmecesindeki ilaç kutularını düzenledi. "Adalet Bakanlığından Cari Shirmer ile konuşacağım. Etrafı soruştururuz."

Shirmer kanadı kırık bir kuştu. Söylentilere göre bu yılın sonunda emekliye ayrılacaktı. Crawford'un döneminden herkes emekli oluyordu artık.

"Sağ olun efendim."

"Sınıfında gelecek vaat eden birileri var mı? İşe almak için konuşabileceğimiz biri?"

“Fen bilimleri dersiyle ilgili bir şey söyleyemem, seks suçlarıyla ilgili olarak benimle konuşmaktan utanıyorlar. Ama birkaç iyi nişancı var.”

“İhtiyacımız olanları onların arasından seçeceğiz.”

Ölümünün provasını izlediği günün sonunda Starling, John Brigham’ın Arlington’daki mezarını ziyaret etti.

Starling elini yeni, pütürlü mezar taşma koydu. Atış Şampiyonası madalyasını beyaz eldiven giydirilmiş avcuna koymaya geldiğinde öptüğü, mermer gibi soğuk, barut tozuyla pütürlü alnının verdiği duyguyu yeniden hissetti dudaklarında.

Yapraklar dökülüyor ve rüzgârın etkisiyle etrafa dağılıyordu. Starling elini John Brigham’ın mezarına koymuş, önünde kilometrelerce uzanan mezar taşlarına bakarak onun gibi daha kaç kişinin ahmaklık, bencillik ve yaşlı yorgun adamların pazarlıkları sonucunda harcanmış olduğunu soruyordu kendine.

Tanrı’ya ister inanın ister inanmayın, Arlington kutsal bir yerdi ve trajik olan ölmek değil, harcanmaktı.

Brigham’la aralarında iki sevgilininkinden daha zayıf olmayan bir bağ vardı. Dizinin biriyle mezarın yanma çöktüğünde hatırladı: Brigham ona kibar bir şekilde bir şey sormuştu ve o hayır demişti, sonra arkadaş olup olamayacaklarını sormuştu ve ciddiydi, Starling arkadaş olabileceklerini söylemişti ve ciddiydi.

Arlington’da diz çökmüşken aklına şimdi çok uzaklarda olan babasının mezarı geldi. Kolejden mezun olduğunu müjdelemek için gittiği günden sonra bir daha ziyaret etmemişti babasını. Acaba tekrar ziyaret vakti geldi mi diye sordu kendine.

Arlington’un kara çalılarının arasından vuran güneş, babasının mutfakta onunla paylaştığı portakal rengindeydi. Uzakta çalman bir borazanla ürperdi. Elinin altındaki mezartaşı soğuktu.

48

NEWFOUNDLANDS üzerinde Orion takımyıldızında asılı duran, sonra başımızın üzerinden yoluna devam eden parlak noktayı, saatte yüz elli kilometre hızla batıya doğru yol alan bir Boeing 747’yi, soğuktan buharlaşan nefesimizin içinden görebiliyoruz.

Uçağın paket tur gezginlerinin yolculuk ettiği arka kısmında, on yedi günde on bir ülkeyi ziyaret eden Eski Dünya Fantezisi adlı turun elli iki katılımcısı, Detroit ve Windsor, Kanada’ya dönmektedir. Omuz hizasındaki koltukların genişliği elli santimetre. Koltuğun kolları arasındaki mesafe elli santimetre. Köle ticaretinde kullanılan sandalyelerden beş santim fazla.

Yolcular yağlı et ve pastörize peynirden ibaret soğuktan taş gibi olmuş sandviçleri tıkınıyor ve sığır, domuz üreticilerinin 1950’lerde bulduğu hayvanlara kendi dışkılarını yedirmenin bir versiyonu; yolcular, ucuz havalandırmanın arıtamadığı havayı; birbirlerinin nefeslerini ve osuruklarını soluyor.

Dr. Hannibal Lecter, her iki tarafında birer çocuğun oturduğu ve diğer uçta bebekli bir kadının olduğu, orta sıranın ortasında oturuyor. Onca yıllık hücre ve hapis yaşantısından sonra Dr. Lecter, dar mekânlardan hoşlanmıyor. Yanında bulunan oğlan çocuğunun dizlerindeki bir bilgisayar oyunu, aralıksız bipliyor.

En ucuz koltuklara dağılmış diğerleri gibi Dr. Lecter da, üzerinde gülümseyen bir yüz bulunan ve büyük kırmızı harflerle CAN-AM TURLARI yazarıparlak sarı bir tişört ve diğer turistler gibi ucuz naylon eşofmanlar giyiyor. Eşofmanının üzerinde bir hokey takımı olan Toronto Maple Leafs’in arması var. Kıyafetinin altında, vücuduna yüklü miktarda nakit para bantlanmış.

Dr. Lecter, sahibinin son anda sağlık sebebiyle iptal ettiği bu bileti ucuzuna Paris’ten aldığından beri, üç gündür turla birlikteydi. Şimdi bu

koltukta oturuyor olması gereken adam, Saint Peter Kilisesi'nin kubbesine tırmanmaya kalbi yetmeyince, bir tabutun içinde Kanada'ya gönderilmişti.

Detroit'e geldiği zaman Dr. Lecter, pasaport ile gümrük kontrolünden geçmek zorundaydı. Batıdaki bellibaşlı tüm güvenlik ve göçmen bürosu görevlilerinin onun gelişine karşı alarma geçirildiğinden kuşkusu yoktu. Pasaport kontrolünün duvarına asılmamış olsa bile resmi, tüm gümrük ve göçmen bürolarının bilgisayarında klavyenin bir tuşuna basılır basılmaz ekrana çıkmaya hazır bir şekilde bekliyor olmalıydı.

Bütün bunların arasında tek bir olasılığın keyfini çıkarabilirdi; adamların kullandığı fotoğraf, onun eski fotoğraflarından biri olabilirdi. Geldiği ülkede, İtalya'ya girmek için kullandığı pasaporttakine benzer bir fotoğrafı bulabileceğiniz bir dosya yoktu. İtalya'da ise Rinaldo Pazzi, "Dr. Fell'in" *permesso di soggiorno* ve çalışma iznini polis dosyaları arasından alarak kendi işini kolaylaştırmak ve Mason Verger'in kuşkularını yatıştırmak istemişti. Dr. Lecter onları Pazzi'nin evrak çantasında bulmuş ve yok etmişti.

Eğer Pazzi gizlice Dr. Fell'in fotoğraflarını çekmemişse, büyük bir olasılıkla Dr. Lecter'ın yeni yüzüne ait bir resim yoktu. Yeni yüzü eskisinden çok da farklı değildi; burunla yanağa birkaç kolojen iğnesi vurulmuş, saçlarla gözlüklerde değişiklik yapılmıştı. Ama dikkatle bakılmadığı sürece tanınmayacak kadar farklıydı. Elinin arkasındaki çizik için, uzun süre dayanan bir krem ve bronzlatıcı kullanmıştı.

Detroit Metropolitan Havaalanı'ndaki Göçmen Bürosu'nun, varışları ABD pasaportlular ve diğerleri olarak ikiye böleceğini umuyordu. Bir sınır şehri seçmişti, ki böylece diğerlerinin kuyruğu kalabalık olacaktı. Bu uçak Kanadalılarla doluydu. Dr. Lecter -eğer sürü onu kabul ederse- aralarına karışıp kaybolacağını düşünüyordu. Bu turistlerle birlikte bazı tarihi yerleri ve galerileri dolaşmış, şimdi de onlarla birlikte uçağın bu kötü kısmında uçuyordu; ama yine de insanın bir dayanma sınırı vardı: Onlarla bir olup bu havaalanı pisliğini yiyemezdi.

Yorgun, ayakları şişmiş, kıyafetlerinden ve arkadaşlarından bıkmış turistler, yemek paketinin içine dalıp soğuktan kararmış marul yapraklarını sandviçlerinden çıkardılar.

Dikkatleri üzerine çekmek istemeyen Dr. Lecter, diğer yolcular tatsız yemlerini bitirene, tuvalete gidene ve çoğu uykuya dalana kadar bekledi.

Uzakta, ön taraftaki televizyonda aptal bir film oynuyordu. Bir pitonun sabrıyla bekledi. Yanındaki oğlan çocuğu, elindeki bilgisayar oyunuyla uykuya dalmıştı. Geniş uçağın ötesinde ve berisindeki okuma ışıkları da söndü.

Ancak bundan sonradır ki Dr. Lecter, etrafını gizlice kesip önündeki koltuğun altından bir Paris pastanesi olan Fauchon'un kahverengi kâğıtla kaplanmış zarif sarı kutusunu aldı. Kutu uyumlu renkleri olan zarif, ipek bir kurdele ile bağlanmıştı. Dr. Lecter kendine harika kokulu yer mantarlarıyla pâte de foei gras, sapından hâlâ süt damlayan Anadolu incirleri almıştı. Çok sevdiği Saint Estephe'den yarım şişe vardı.

Bir inciri ağzının önünde tutup, burun deliklerini açıp acaba tek lokmada mı yutsam, yoksa yarısını mı ısırsam diye düşünüyordu ki yanındaki bilgisayar oyunu bipledi. Tekrar bipledi. Başını çevirmeden inciri avucunda sakladı ve yanında oturan çocuğa baktı. Kutudan yer mantarlarının, foie de grasın ve konyağın kokusu geliyordu.

Oğlan havayı kokladı. Dr. Lecter'ın öğle yemeğine yan yan bakan küçük gözleri bir fareninki gibi parıldıyordu. Kavgacı bir kardeşin kulakları çınlatan sesiyle konuştu.

"*Hey, Bayım. Hey, Bayım.*"Durmaya niyeti yoktu.

"O ne?"

"*Şu özel yiyeceklerden mi?*"

"Hayır değil."

"O zaman ne var içinde?" Çocuk tümüyle sırnaşık bir ifadeyle yüzünü Dr. Lecter'a çevirdi. "Issırım mi?"

"Çok isterdim," diye yanıtladı Dr. Lecter. Çocuğun koca kafasını taşıyan boynun bir domuz filetosu kadar geniş olduğunu fark etti. "Ama hoşuna gitmez. Ciğer, ciğer."

"*Ciğersosisi! Hamham! Annem bir şey demez, Anneeee*!" Viyaklamayı ve çığlık atmayı seven, tuhaf çocuklar.

Kucağında bebek olan sıranın sonundaki kadın uykusundan ayılmaya başladı.

Ön sıradaki yolcular saç kokuları Dr. Lecter'ın burnuna dayanana kadar koltuklarını geriye yaslayıp, aradaki boşluklardan arkaya baktı. "Burada uyumaya çalışıyoruz."

“*Anneeee yaaaa, sandviçten bir lokma alabilir miyim?*” Annenin kucağındaki bebek uyandı ve ağlamaya başladı. Anne bebeğin bezini parmağını sokarak kontrol etti ve altına etmiş olduğunu gördü, bebeğin ağzına emziğini verdi. “Ona ne vermeye çalışıyorsunuz bayım?”

“Ciğer bayan,” dedi Dr. Lecter mümkün olduğunca çabuk. “Vermiyor...”

“*Ciğer sosisine bayılırım, yemek istiyorum, biraz alabileceğimi söyledi.*”

Son sözcükleri viyaklamasının arasında kayboldu. “Bayım, eğer çocuğuma bir şey veriyorsanız, onu görebilir miyim?” Bebek zırlamaya başladığında hostes, yarıda kesilmiş şekerlemesinden uyanmış, şişkin yüzüyle görünmüştü. “Bir problem var mı? Bir şey ister misiniz? Şişe ısıtmamı falan?” Kadın bir süt şişesini alıp hostese uzattı. Tepe ışığını yaktı ve bir meme ucu ararken Dr. Lecter’a seslendi. “Bana uzatabilir misiniz? Eğer çocuğuma bir şey veriyorsanız, onu görmek istiyorum. Gücenmeyin, çok hassas bir midesi var.”

Gündüzleri, sürekli olarak çocuklarımızı yabancıların arasına salarız. Ama aynı zamanda, kendi suçluluk duygularımızdan hareketle yabancılara karşı bir paranoya sergiler ve çocukların içindeki korkulan güçlendiririz. Böylesi zamanlarda akıllı bir canavar, hatta Dr. Lecter gibi çocuklara karşı hiçbir şey hissetmeyen bir canavar bile, dikkatli olmak zorundadır.

Fauchon kutusunu Anne’ye uzattı.

“Güzel pastaymış,” dedi az önce bebeğin bezini kontrol ettiği parmağıyla dürterek.

“Bayan, isterseniz yiyebilirsiniz.”

“Likörü istemiyorum,” dedi kahkahasını başka biriyle paylaşmaya hazır etrafına bakarak. “Kendi içeceğinizi getirmenize izin verdiklerini bilmiyordum. Bu viski mi? Uçakta bunu içmenize izin veriyorlar mı? Eğer siz istemiyorsanız, kurdeleyi saklamak istiyorum.”

“Beyefendi, uçakta alkollü içki yasaktır,” dedi hostes. “Sizin için saklayabilirim, kapıda geri alırsınız.”

“Elbette. Çok teşekkür ederim,” dedi Dr. Lecter.

Dr. Lecter etrafıyla baş edebilirdi. Hepsinden uzaklaşabilirdi. Yanındaki bilgisayar oyununun bipbipleri, horultular, osuruklar, tehlikeli deliler koğuşundan bildiği çığlıklarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Koltuğu deli gömleğinden daha dar değildi. Dr. Lecter, daha önce hücresinde defalarca

yapmış olduğu gibi, başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı ve birçok bölümü hayli güzel bir yer olan zihnindeki sessiz sarayda dinlenmeye çekildi.

Uğuldayan demir silindir, bu kısacık anda, doğudan esen rüzgâra karşı, bin odalı bir sarayla birlikte uçuyordu.

Dr. Lecter'ı daha önce Palazzo Capponi'de ziyaret etmiş biri olarak, şimdi de onun zihnindeki bin odalı sarayda...

Palermo'daki Norman Şapeli'ndeki ölümlülüğün tek hatırlatıcısı zeminine oyulmuş kafatasıyla, güzel, eşsiz, fuaye. Dr. Lecter, büyük bir hızla bilgi almaya koşmuyorsa, tapınağın güzelliğini seyretmek için, şimdi olduğu gibi, burada hep biraz oyalanır. Buradan ötede Dr. Lecter'ın kendi inşası saray, derin, aydınlık, karanlık ve karmaşık...

Doktorun zihnindeki saray, kadim bilgelerin çok iyi bildikleri bir hatırlama sistemiydi ve birçok bilgi Vandallar kütüphaneleri yakıp yıkarken bu saraylarda saklanmıştı. Tıpkı kadim öğretmenler gibi Dr. Lecter bu sarayda nesnelere iliştirilmiş devasa malûmatlar saklıyor, ama saray aynı zamanda kadim bilgelerinkinden farklı bir amaç için kullanılıyordu; doktor, bazen burada yaşıyordu. Bedeni çığlıkların cehennemdeki harpın telleriymişçesine demir parmaklıkları çınlattığı tehlikeli deliler koğuşundayken, o, burada, nadir parçalardan oluşan koleksiyonlar arasında yıllar geçirmişti.

Hannibal Lecter'ın sarayı, ortaçağ ölçütlerine kıyasla bile devasaydı. Somut bir şekilde anlatmak gerekirse, büyüklüğü ve karmaşıklıklığıyla İstanbul'daki Topkapı Sarayı'na meydan okuyordu.

Zihnin tez ayaklarıyla fuayeden Büyük Mevsimler salonuna girerken yakalıyoruz onu. Saray, Keos'lu Simonides tarafından bulunan ve dört asır sonra Çicero tarafından geliştirilen kurallara göre inşa edilmişti; yüksek tavanlı, geniş saray, canlı, çarpıcı, bazen şoke edici ve saçma, ama çoğunlukla güzel nesneler ve tablolarla döşenmişti. Vitrinler büyük bir müzedeki gibi iyi aydınlatılmış ve geniş alanlara yerleştirilmişti. Ama duvarlar müze duvarlarının her zamanki renginde değildi. Dr. Lecter zihninde, duvarları Giotto gibi fresk ile kaplamıştı.

Saraya girmişken Clarice Starling'in ev adresini almaya karar verdi, ama acelesi olmadığı için Riace'nin bronz heykellerinin durduğu büyük merdivenin sahanlığında durdu. Phidias'a destek veren, deniz altından çıkıp

gelmiş bu bronz savaşçılar Homeros ve Sofokles'in öykülerini canlandıran fresklerle kaplı duvarın nadide parçalarıydı.

Dr. Lecter istese bronz yüzleri Meleager dilinde konuşturabilirdi, ama bugün yalnızca onlara bakmakla yetiniyordu.

Ne zaman buraya çekilmeyi tercih ederse etsin, bin odası, kilometrelerce uzunluktaki koridorları, her odada bulunan her bir mobilyayla ilişkilendirilmiş binlerce olguyla, hoş bir dinlence bekliyordu burada onu.

Ama doktor da bizim gibi bir insan... Beynimizin ve kalbimizin derinliklerinde tehlike, pusuda bekler. Odaların hepsi de öyle hoş, aydınlık ve geniş değil. Zihnin zemininde, tıpkı ortaçağ hücrelerinde olduğu gibi, sağlam kayalara şişe biçiminde oyulmuş ve ağızları bir kapakla sıkı sıkıya kapalı, adına unutmak dediğimiz, nahoş kokuların sızdığı kuyular var. Rahatlığımız için buradan hiçbir şey öyle sessizce kaçamaz. Bir sarsıntı, zihnin gardiyanlarının bir ihaneti, bir bellek kıvılcımı yıllarca sıkışıp kalmış, acı içinde patlamaya ve bizi tehlikeli davranışlara sürüklemeye hazır şeylerin zararlı gazlarını ateşler.

O, seri, hafif, uzun adımlar ile gardeniya kokuları, yüreğe ağırlık yaratan yontular ve tabloların aydınlığından geçen kendi eseri koridorlarda yol alırken, bu korkunç ve mükemmel sarayda onu izliyoruz.

Takip ettiği rota Pliny'nin bir büstünü geçip Çiçero'nun tavsiye ettiği gibi aralarında mesafe bırakılarak ve iyi aydınlatılarak, belirli bir düzen içinde yan yana dizilmiş resimler ve heykellerin olduğu bir oda olan Adresler Holü'ne gidiyor.

Hey... Kapıdan sonraki üçüncü mahfelde Aziz Francis'i bir sığırcığı beslerken resmeden bir tablo duruyor. Resmin önündeki gerçek boyutlarda mermerin üzerine resmedilmiş şu tablo duruyor:

Arlington Milli Mezarlığı'nda, otuz üç yaşındaki İsa'nın liderliğinde bir alay. İsa'nın sürdüğü, halk arasında 'Zarif Liz,' denilen 27 model Ford kamyonetin arkasında yüzleri görülmeyen kalabalığa el sallayan J. Edgar Hoover. Arkasından omzunda bir 308. Enfield tüfeğiyle Clarice Starling yürüyor.

Dr. Lecter, Starling'i görmekten memnun olmuşa benziyor. Yıllar Önce Virginya Üniversitesi Mezunlar Birliği'nden Starling'in ev adresini almıştı. Adresi bu tabloda muhafaza ediyor ve şimdi yalnızca zevk için, Starling'in yaşadığı yerin isim ve numaralarına bakıyor.

3327 Tindal
Arlington, VA 22308

Dr. Lecter, devasa zihin sarayının koridorlarında inanılmaz bir hızla hareket edebilir. Refleksleri ve gücü, zihnin hızı ve idrak yeteneğiyle Dr. Lecter'ın fiziksel dünyada korkacağı hiçbir şey yok. Ama kendi içinde, Çiçero'nun mantık, mekân ve ışık kurallarının geçerli olmadığı, güvenle giremeyeceği yerler var.

Doktor tarihi kumaşlar koleksiyonunu ziyaret etmeye karar veriyor. Mason Verger'e yazdığı bir mektup için kumaşa yedirilmiş esanslı yüz yağlarıyla ilgili olarak Ovid kumaşına bir kez daha bakmak istiyor.

Dokuma tezgâhlarının ve kumaşların olduğu holde bir kilim tezgâhının önüne doğru ilerliyor.

747'nin dünyasında, Dr. Lecter başı yastığına iyice yaslanmış, gözleri kapalı, uçak hava boşluğuna düştükçe başı koltukta sarsılıyor.

Sıranın sonunda bebek, biberonundakileri bitirmiş ve henüz uykuya dalmamış. Yüzü kırmızılaşıyor. Anne battaniyenin altından küçük bebeğin vücudunun önce kasılıp sonra gevşediğini hissediyor. Battaniyenin altında olup bitenin ne olduğuna kuşku yok. Bezi parmağıyla kontrol etmesine gerek yok. Ön sıradan biri, "Aman Tanrım," diyor.

Spor salonu gibi kokan uçağa yeni bir koku tabakası ekleniyor. Dr. Lecter'ın yanında oturan küçük oğlan çocuğu, kardeşinin yaptıklarına alışkın Fouchon'dan kahvaltısını yemeye devam ediyor.

Zihin sarayının altında, bir kapak açılıyor ve pis kokular saçıl...

Hannibal Lecter'ın anne ve babasının ölümüne, topraklarındaki geniş koruluğun yanıp kül olmasına neden olan bombardıman ve makineli tüfek savaşından yalnızca birkaç hayvan sağ kurtulabilmişti.

Uzak bir av barakasında yaşayan bir grup asker kaçağı ne bulursa onu yiyordu. Bir keresinde, bir şekilde karı eşeleyip kurtulmayı başaran, bir okla vurulmuş küçük, zayıf bir karaca bulmuşlardı.

Hannibal Lecter, altı yaşında, hayvanı getirip boynunu kırarak öldürmelerini ağılın duvarındaki bir aralıktan izlemişti. Silah kullanmayı

göze alamadıklarından hayvanın çelimsiz bacaklarını ve boynunu baltayla yarmış, binbir dille birbirlerine bütün kan boşa akıp gitmeden kova getirmeleri için küfretmişlerdi.

Küçük karacanın pek eti yoktu ve iki, belki üç gün sonra adamların soğuktan buharlaşan nefesleri tekrar açlıktan kokmaya başlamış, asker kaçakları av evinden çıkarak karların arasından ağılın kapısına gelmiş ve samanların arasında birbirine sokulmuş çocuklardan birini seçmişlerdi.

Hiçbiri donmamış olduğu için, canlı bir çocuk seçtiler.

Hannibal Lecter'ın baldırlarını, kollarını ve göğüslerin yokladıktan sonra onun yerine kız kardeşi Mişa'yı seçip götürmüşlerdi. Oyun oynamak için dediler. Ve oyun oynamaya giden hiç kimse geri dönmemişti.

Hannibal tüm gücüyle Mişa'ya yapıştı; adamlar kapıyı suratına çarpıp onu yere baygın bırakana kadar güçsüz kollarıyla Mişa'nın kolunu bırakmamıştı.

Mişa'yı hâlâ karacanın kanıyla kıpkırmızı karların üzerinden sürükleyerek götürdüler.

Mişa'yı görmek için hiç durmadan dua etti, dua küçücük beynindeki tüm hafızayı yiyip bitirdi, ama baltanın sesi orada hep canlı kaldı. Onu tekrar görmek için yaptığı dualar tümüyle boşa gitmemişti, Mişa'yı tekrar gördü; onu tutsak edenlerin, Doğu Cephesi çöktükten sonra kalan tek yiyecekleri olan çocukları sakladıkları ağılla, uyudukları av evi arasındaki pis kokulu tuvaletin çukurunda, Hannibal, Mişa'nın süt dişlerini gördü.

Dualarına verilen bu yanıttan sonra Hannibal Lecter kendi küçük cinayetlerinin, ironisi ve zalimliği emsalsiz Tanrı'nınkiler yanında ne kadar önemsiz olduğu dışında, bir daha Tanrı'yla ilgili bir şey düşünme zahmetine girmedi.

Hızla ilerleyen uçağın içinde başı koltuğunun arkasına çarpıp dururken Dr. Lecter, Mişa'nın karla kaplı kana bulanmış yolu geçişi ve baltanın sesi arasında kalmıştı. Elinde olmadan orada dikiliyor ve buna dayanamıyordu. Uçağın içinde, bedeninin bulunduğu dünyada, tere batmış yüzünden kulakları sağır edici, tiz ve yüksek bir haykırış duyuldu.

Önündeki yolculardan bazıları uykusundan uyanarak ona doğru döndü. Öndeki sıradan bazıları öfkeyle haykırdı. "Allah'ın belası velet, sorunun ne senin? Ya sabır!"

Dr. Lecter’ın gözleri açıldı, yolcular ona bakarken, üzerinde bir el hissetti. Küçük çocuğun eliydi bu.

“Kâbus gördün, di mi?” Çocuk ne korkmuştu ne de ön sıradaki insanların şikâyetlerini dert ediyordu.

“Evet.”

“Ben de hep kâbus görüyorum. Bak sana gülmüyorum.” Dr. Lecter, başını iyice koltuğa yaslayarak derin derin nefes aldı. Sanki sükûnet saçlarından aşağı dökülüyormuş gibi çabucak sakinleşti. Başını çocuğa doğru eğdi ve kendine güvenli bir ses tonuyla, “Verdikleri pisliği yememekte haklıydın, biliyorsun, asla istemediğin bir şeyi yemeyi kabul etme.” Uçaklarda artık mektup kâğıtları bulamıyordunuz. Tümüyle hâkimiyetini kazanmış Dr. Lecter, cebinden bir otele ait mektup kâğıtlarından aldı ve Clarice Starling’e bir mektup yazmaya başladı. İlk önce onun yüzünü çizerek başladı. Şimdi Chicago Üniversitesi’nde özel bir koleksiyona ait olan bu resim, araştırma görevlilerine açıktır. Bu resimde Starling bir çocuğa benzer; saçları Mişa’nınkiler gibi, gözyaşları yanaklarında kurumuş.

Soğuktan buharlaşan nefesimizin arasından uçağı, aydınlık gecenin gökyüzündeki parlak noktayı görebiliyoruz. İşte, kutupyıldızını, dönüşü olmayan noktayı geçti ve şimdi büyük bir kavis çizerek Yeni Dünya’ya doğru inişe geçti.

49

STARLING’E ayrılan bölmede, kâğıt, dosya ve disket yığınları artık başedilmez bir karmaşa yaratmıştı. Daha fazla yer talebi yanıtsız kalmıştı. Artık yeter. Gözden düşmüşlerin pervasızlığıyla Quantico’nun bodrum katındaki daha büyük bir yere el koydu. Oda, Kongre biraz para tahsis eder etmez Davranış Bilimleri’nin karanlık odası haline getirilmek üzere boş bekliyordu. Penceresi yoktu, ama bir sürü rafı vardı. Karanlık oda olarak inşa edildiği için kapı niyetine, iki kat siyah perde vardı.

Aynı büroda çalışanlardan biri, Gotik harflerle HANNI-BAL’IN EVİ yazmış ve odanın perdeli girişine iğnelemişti. Starling, odayı kaybetme korkusuyla yazıyı içeri aldı.

Neredeyse birdenbire, bir Hannibal Lecter odası kurmuş olan Colombia Üniversitesi Ceza Hukuku Kütüphanesi’nde bir sürü işe yarar malzeme bulmuştu. Üniversite, tıbbi ve psikiyatrik hayatından orijinal belgelere, ona karşı açılan davaların ve duruşmaların kâğıtlarına sahipti. Kütüphaneyi ilk ziyareti sırasında Starling, Lecter’ınodasının anahtarlarını arayıp bulamayan görevliler için kırk beş dakika beklemişti. İkinci seferinde, görevli kişinin ilgisiz bir master öğrencisi ve malzemelerin de darmadağınık olduğunu gördü.

Starling otuzuna gelmişti ama eskisinden daha sabırlı değildi. Bölüm Şefi Jack Crawford’un desteği sayesinde, ABD

Savcılar Kurulu’ndan üniversitenin tüm koleksiyonunu Quantico’daki ofisine taşımak için bir mahkeme emri çıkarabildi. Federal polis, her şeyi tek bir minibüste taşıyıverdi.

Mahkeme emri, tam Starling’in korktuğu gibi dalgalanmalara sebep oldu. Dalgalar sonunda Krendler’i vurdu kıyıya.

İki haftanın sonunda Starling, kütüphaneden alman malzemelerin büyük bir kısmını yeni Lecter merkezinde organize etmeyi başarmıştı. Bir cuma günü öğleden sonra ellerindeki ve yüzündeki kiri ve kitap tozlarını

yıkadıktan sonra ışıkları söndürüp köşede yere oturmuş, kâğıtlarla ve kitaplarla tıka-basa dolu raflara bakıyordu. Belki bir süreliğine pineklemiş olabilir...

Burnunda bir kokuyla uyandı. Yalnız olmadığının farkına vardı. Bir ayakkabı cilası kokuşuydu.

Oda yarı karanlıktı ve Başmüfettiş Yardımcısı Paul Krendler, raflar arasında yavaşça hareket ediyor, kitaplara ve resimlere bakıyordu. Belki perdeleri çalamadığınız için, belki Krendler, hiçbir koşulda alt mevkiden bir ajanın odasına girerken bunu yapmadığı için, kapıyı çalma zahmetine girmemişti. Buraya, Quantico'nun bodrum katına gelmekle Krendler, gerçekten ayakkabılarını kirletiyordu.

Odanın, Rinaldo Pazzi'nin Palazzo Vecchio'dan bağırsakları dışarda asılışının resmini taşıyan duvarı İtalya'daki Dr. Lecter'a ayrılmıştı. Karşı duvar ise ABD'de işlenen suçlara tahsis edilmişti ve ağırlıklı olarak Dr. Lecter'ın yıllar önce öldürdüğü ok avcısının polis fotoğraflarıyla kaplıydı. Ceset bir duvara asılıydı ve ortaçağa ait Yaralı Adam temsillerindeki bütün yara tiplerini içeriyordu. Birçok dava dosyası, kurbanların ailelerinin Dr. Lecter'ıninsafsız cinayetlere karşı açtığı dava dosyalarıyla birlikte rafları dolduruyordu.

Dr. Lecter'ın tıp kitapları, eski psikiyatri ofisindeki düzene göre alfabetik sıraya dizilmişti. Starling, büyütücüyle polis fotoğraflarını inceleyerek bulmuştu kitapların orijinal düzenini.

Loş odadaki ışığın çoğu duvarda bulunan bir ışıklı kutuya asılı doktorun kafatası ve boyun röntgen filmlerinden süzülerek geliyordu. Öteki ışık ise köşedeki masada bulunan bir bilgisayardan yansıyordu. Ekrandaki mönünün başlığı “Tehlikeli Yaratıklar” idi. Bilgisayar arada bir tirildiyordu.

Makinenin yanında ise Starling'in güç bela bir araya getiril iği malumat kırıntıları, dosyalar halinde üst üste yığılmıştı. Güçlükle bir araya getirilmiş kâğıt parçaları, reçeteler, madde madde düzenlenmiş faturalar, Dr. Lecter'ın İtalya'da ve tımarhaneye gönderilmeden önce ABD'de nasıl yaşadığını gösteriyordu. Doktorun beğenilerinin tamamlanmamış bir listesi.

Üzeri düz bir tarayıcıyı masa niyetine kullanan Starling, üzerine, Dr. Lecter'ın Baltimore'daki evinden kurtardığı parçaları, porselenleri, gümüşleri, kristalleri, kandilleri ve masa lambasını yerleştirmişti. Burası karmakarışık, çirkin odanın içinde bir zarafet köşesi gibiydi.

Krendler büyük bir şarap bardağını alarak, tırnağıyla çınlattı.

Hiçbir zaman suçlularla yüz yüze karşılaşmamış, hiç alt alta üst üste boğuşmamış biri olarak Krendler, Dr. Lecter'ı bir tür medyatik bir canavar ve bir fırsat olarak görüyordu. Lecter olur da öldürülürse, FBI müzesinin buna benzer bir köşesinde kendi resminin de asılacağını görebiliyordu. Krendler, doktorun hacimli kafatasının röntgenini, Starling onu dürttüğünde, sümüğünü filmlere sıçratacak kadar yakından inceliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, Bay Krendler?"

"Neden orada, karanlıkta oturuyorsun?"

"Düşünüyorum, Bay Krendler."

"Yukarıdakiler Lecter Ta ilgili neler yaptığımızı merak ediyor."

"işte bunları yapıyoruz."

"Anlat bakalım, Starling. Yeni haberlerden bahset."

"Bay Crawford'u tercih etmez miydiniz?"

"Bay Crawford nerede?"

"Bay Crawford mahkemede."

"Sanırım aklını yitiriyor, hiç böyle bir şey hissettin mi?"

"Hayır efendim, hissetmedim."

"Burada ne yapıyorsun? Bütün bu malzemeleri kütüphaneden aldığında üniversite şikâyetçi oldu. Sorun çıkarmadan yapabilirdin."

"Dr. Lecter hakkında bulabildiğimiz her şeyi, nesneleri ve kayıtları, buraya topladık. Silahları Ateşli Silahlar Bürosu'nda ama burada her şeyin ikinci bir kaydı var. Kişisel kâğıtlarından geriye ne kaldıysa elimizde."

"Derdin ne? Sapığın birini mi yakalamaya çalışıyorsun, yoksa kitap mı yazmaya?" Krendler sözlerinin etkisini artırmak için biraz ara verdi. "Bana lazım olan... İçişleri bana Özel Ajan Starling'in, Lecter'ı yakalamak için ne yaptığını sorduğunda bir cevap vermek. Onlara ne anlatacağım?"

Starling bütün ışıkları yaktı. Krendler'in takım elbiselere para harcamaktan korkmazken gene de ucuz kravatlar ve gömlekler giymekte ısrar ettiğini gördü. Bileklerinin kılları ceketinin kolundan dışarı fırlamıştı.

Starling bir süre duvara, duvarın içinden sonsuz bir noktaya baktı ve düşüncelerini topladı. Sanki Krendler polis akademisinde bir öğretmenmiş gibi davranmaya karar verdi.

“Doktor Lecter’ın kimlik konusunda sıkıntı içinde olmadığını biliyoruz,” diye başladı. “En az bir tane temiz kimliği var, belki daha fazla. Bu konuda çok dikkatli. Aptalca bir yanlış yapmayacaktır.

Hayli incelmiş beğenileri olan birisi, yiyecek, şarap ve müzik konusunda egzotik tercihleri var. Buraya gelirse, aynı şeyleri isteyecektir. Onları almak zorunda kalacaktır. Kendini yadsıyacak biri değil o.

Bay Crawford ve ben, Dr. Lecter’ın tutuklanmadan önceki Baltimore yaşantısından arta kalan kâğıtları ve faturaları, İtalyan polisinin tedarik edebildiği faturalar ve tutuklandıktan sonra hakkında elde edilen malûmatları bir araya getirdik. Hoşlandığı şeylerin bir listesini çıkardık. İşte burada. Flütçü Benjamin Raspail’in yumurtalıklarını Baltimore Filarmoni Orkestrası’nın diğer üyelerine servis ettiği ay, kasası üç bin altı yüz dolardan, iki kasa Şato Petras Bordeaux şarabı satın aldı. Yine, kasası bin yüz dolardan beş kasa Bâtard-Montrachet ve diğer birçok çeşit ucuz şaraptan aldı. Aynı şarabı hapisten kaçtıktan sonra Saint Louis Oteli’nin servisinden istedi ve Floransa’da Vera dal 1926’ya da aynı şarabın siparişini verdi. Kasa satışları için ithalatçıları ve dağıtımcıları kontrol ediyoruz.

New York’tak. İron Gate’den kilosu iki yüz dolardan birinci kalite foie gras ve Büyük İstiridye Barı’ndan Gironde’den yeşil istiridyeler sipariş etti. Filarmoni Orkestrası için verdiği yemek bu istiridyelerle başladı ve ardından yumurtalıklar ve dondurma servis edildi. Burada Town & Country sosyete dedikodu dergisinde neler yediklerini takip edebilirsiniz.” Yüksek sesle okudu. “Safran pilavının üstünde, hayli koyu renkte ve içinde nelerin olduğunun bilinmediği soslu et. Tadı, ancak çok uzun zaman boyunca ağır ağır pişirilince elde edilen ana tatların olduğu korkutucu bir tat. Şimdilik hangi kurbanın et sosuna dönüştüğü hakkında bilgimiz yok. Tırımnımmm! Devam ediyor, işte burada masada kullanılan tabaklar ve çatal kaşık ayrıntısıyla tarif edilmiş. Kristal ve porselen satıcılarından kredi kartıyla yapılan alımları çapraz olarak kontrol ediyoruz.”

Krendler homurdandı.

“İşte burada ona karşı açılan bir dava. Baltimore’daki Galeazo Motor Şirketi’nin Bentley’ini geri almak için açtığı dava. Kullanılmış ve yeni Bentley’lerin satışlarını takip ediyoruz. Piyasada pek az bulunuyorlar. Ayrıca süperşarjlı Jaguar’ların satışlarını da kontrol altında tutuyoruz. Restoranlara yiyecek temin eden şirketlere yaban domuzu almalarıyla ilgili

bilgi isteğimizi şimdi faksladık ve kırmızı bacaklı keklikler İskoçya’dan ithal edilmeden bir hafta önce bülten yayımlayacağız.” Klavyenin tuşlarına bastı ve bir listeye baktı. Krendler’in nefesini, çok yakınında, arkasında hissedince ayağa kalktı.

“New York ve Sarı Francisco’daki kültür akbabaları, yani sezonun en iyi biletlerinin kara borsacılarından yardım almak için para ayırdık. Doktorun özellikle sevdiği iki orkestra ve yaylı çalgılar konseri var. Beşinci ve altıncı sırada ve ortada oturmayı seviyor. Elimizde olan son haline en yakın resmini Lincoln ve Kennedy Çenter’a ve filarmoni orkestralarından çoğuna gönderdik. Belki Adalet Bakanlığı’nın bütçesiyle bize yardım edebilirsiniz, Bay Krendler.” Yanıt alamayınca konuşmasını sürdürdü. “Geçmişte abone olduğu, linguistik, antropoloji, matematik, müzikle ilgili bazı dergileri de kontrol ediyoruz.”

“Fahişe falan kiralıyor mu, böyle şeylerle ilgisi var mı? Jigolo falan?”

Starling, Krendler’in soruyu sorarkenki iştahını hissedebiliyordu. “Böyle bir bilgimiz yok, Bay Krendler. Yıllar önce Baltimore konserlerinde, hepsi de sosyetenin önde gelen isimlerinden birçok çekici kadınla birlikte görüldüğü olmuştu. Onlara doğum günü hediyeleri aldığını biliyoruz. Bunlardan hiçbiri bildiklerimizi yalanlamadı ve hiçbiri onun hakkında ifade vermeyi kabul etmedi. Cinsel tercihleri konusunda hiçbir bilgimiz yok.”

“Her zaman onun bir homoseksüel olduğunu düşünmüşümdür.”

“Bu sonuca nereden varıyorsunuz, Bay Krendler?”

“Bütün bu sanat manat mevzuları. Oda müziği, çay partisi kanepeleri. Pardon, bu tür insanlar için falan bir sempati besliyorsan, kişisel bir şey ima etmek istemedim. Sen de fark ettiğim birinci şey bu, Starling. Ben daha çok bizimle ortak çalışmanı istiyorum. Hiç kimse kendi başına hareket edemez. Elindeki tüm bilgilerin bir kopyasını, bütün ipuçlarını istiyorum. Anladın mı, Starling?”

“Evet efendim.”

Kapıda arkasına dönüp, “Anlasan iyi olur. Burada yükselme şansın olabilir. Senin kariyerim dediğin şey, alabileceğin her yardıma muhtaç.”

Geleceğin karanlık odasının duvarlarına daha şimdiden vantilatörler yerleştirilmişti. Starling, Krendler’in yüzüne dimdik bakarak vantilatörlerin hepsini birden açtı. Tıraş losyonunun ve ayakkabı cilasının kokusunu somurup atmaya başladılar. Krendler, hoşça kal bile demeden karartma

perdelerini iterek odadan çıktı. İçerdeki hava, bir çatışmada parıldayarak geçen mermiler gibi Starling'in önünde dans ediyordu.

Krendler, holde yürürken Starling'in ardından seslenişini duydu. "Seninle dışarı kadar geliyorum, Bay Krendler." Krendler'i şoförlü bir araba bekliyordu. Hâlâ üst düzey görevlilerini taşıyan dört kapılı Mercury Grand Marquis kullanıyordu.

Arabasına binmeden Starling, "Bir saniye Bay Krendler," diye seslendi.

Krendler, merakla Starling'e döndü. Bir umut ışığı mı, öfkeli bir teslim bayrağı mı? Duyargaları harekete geçti.

"Burada baş başayız," dedi Starling. "Dinleme cihazı yok, tabii eğer üzerinde taşımıyorsan." Durduramadığı bir öfke dalgası yükseldi içinden. Tozlu kitaplar üzerinde çalışmak için bol bir gömlek ve avcı yeleği giymişti.

Bunun yapmamalıydı. Siktir et!

Kopçalı gömleğini bir çekişte açtı. "Görüyorsun, bende dinleme cihazı yok." Sutyeni de yoktu. "Belki bu, özel olarak konuştuğumuz tek andır ve cevaplamanı istiyorum. Ben yıllardır işimi yapıyorum ve sen ne zaman fırsatını bulsan beni arkamdan bıçakladın. Sizin sorununuz ne, Bay Krendler?"

"Konuya hoş geldin... Sana zaman verebilirim, eğer olaylara bir..."

"Şu anda konuşuyoruz ya."

"Sebebini sen bul, Starling."

"Seninle çıkmadığım için mi? Sana evine, karına git dediğim için mi?"

Starling'e tekrar baktı. Üzerinde gerçekten de dinleme cihazı yoktu.

"Kendini bir şey sanma, Starling... Senin gibi köy şeftalilerinden çok var bu kasabada."

Şoförün yanına oturdu ve kapıya vurarak harekete geçme emrini verdi, araba büyük bir gürültüyle yola koyuldu.

Dudakları kıpırdadı, keşke laflarını çerçeveletebilseydi:

"Senin gibi köy şeftalileri." Krendler, geleceğinde birçok politik konuşmanın onu beklediğine inanıyordu, sözsel dövüş sanatını geliştirmeli ve hazır cevapları aklının bir yerinde biriktirmeliydi.

50

"İŞE YARAYABİLİR diyorum sana," dedi Krendler, Mason'un yattığı, boğuk, hırıltılı seslerinin geldiği karanlığa. "On yıl önce bunu yapamayabilirdin ama şimdi, tereyağından kıl çeker gibi, bilgisayarla bütün müşteri listelerini alabilirsin." Oturma bölümündeki parlak ışıkların altındaki divanın üzerinde olduğu yerde kıpırdadı.

Krendler, Margot'un akvaryuma vuran siluetini görebiliyordu. Margot'nun bir alete sahip olmak istediğine bahse girerdi. İçinden Margot oradayken çükten bahsetmek geldi ve bunun yolunu buldu: "İşte bu şekilde bölgeleri belirledi ve Lecter'ın tercihlerinin bir listesini çıkardı. Muhtemelen sana adamın aletini hangi tarafa yatırdığını bile söyleyebilir."

"Margot, şimdi Dr. Doemling'i çağırmanın vaktidir," dedi Mason.

Dr. Doemling doldurulmuş devasa hayvanların arasında, oyun odasında bekliyordu. Mason, tıpkı Davut'un heykelini tavaf eden Viggerts gibi büyük zürafanın aletinin dokusunu inceleyen adamı ekrandan görebiliyordu. Ekranda, sanki kendininkine değil de bazı başka çocukluklara sığmak için kendini küçültmüş gibi, oyuncaklardan daha küçük görünüyordu. Yandan taradığı saçlarla örtülmüş kel kafası, saatinin kolunda bir Phi Beta Kappa anahtarıyla psikolog, aşırı derecede temiz, ama biraz eksantrik, kuru bir şahsiyetti. Krendler'in karşısına, kahve sehpasının öteki tarafına oturdu, görünüşe göre odada daha önce de bulunmuştu.

Sehpanın onun tarafında bulunan meyve ve çerez kâsesindeki elmada bir kurt deliği vardı. Dr. Doemling kurt deliği öteki tarafa bakacak şekilde elmayı çevirdi. Gözlüklerinin altından, bir geri zekâlıyı izlerken insanın içine düştüğü bir tür hayrete başka bir ceviz almak için masaya doğru gidip sonra tekrar akvaryumun yanındaki yerine dönen Margot'yu izliyordu.

"Dr. Doemling Baylor Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nün başkanıdır. Üniversite kurulunda Vergerleri temsil ediyor," diye bilgi verdi Mason,

Krendler’e. “Ona Dr. Lecter ile FBI ajanı Clarice Starling arasında ne gibi bir bağlantı olabileceğini sordum. Doktor...”

Doemling sandalyesinde, sanki bir tanık kürsüsündeymiş gibi dimdik önüne bakarak oturuyordu ve şimdi sanki jüriye dönermiş gibi başını Mason’a çevirdi. Krendler, onda günlüğü-iki-bin-dolara satın alınmış bir uzman tanığın, dikkatli taraf tutuculuğunu görebiliyordu.

“Mr. Verger, hiç kuşkusuz ne gibi vasıflara sahip olduğumu biliyor, ama sizi bilgilendirmek adına onlardan bahsetmemi ister misiniz?” diye sordu Doemling.

“Hayır,” dedi Krendler.

“Starling denilen kadının Hannibal Lecter ile görüşmesi sırasında aldığı notları, adamın ona mektuplarını ve evveliyatları hakkında bana sağlamış olduğunuz malzemeleri gözden geçirdim,” diye başladı Doemling.

Krendler, bu sözlere yüzünü buruşturdu. Mason “Dr. Doemling bir gizlilik anlaşması yapmıştır,” dedi.

“Cordell, istediğiniz zaman slaytları gösterecek doktor,” dedi Margot.

“Önce biraz bilgi verelim.” Doemling notlarına danıştı. “Hannibal Lecter’ın, Letonya’da doğduğunu biliyoruz. Babası unvanı onuncu asra kadar giden bir kont, annesi soylu bir aileden gelen bir İtalyan, bir Visconti. Almanlar, Rusya’dan çekilirken oradan geçen bir kısım Nazi panzerleri, Velna yakınlarındaki arazilerini bombalar ve ebeveynlerin her ikisiyle birlikte birçok uşak ölür. Bundan sonra çocuklar ortadan kaybolur. İki kişidirler, Hannibal Lecter ve kız kardeşi. Kız kardeşine ne olduğu hakkında bir bilgimiz yok. Ana fikir: Lecter, tıpkı Clarice Starling gibi bir öksüzdür.”

“Sana anlattığım gibi,” dedi Mason sabırsızca.

“Ama bundan ne sonuç çıkar?” diye sordu Dr. Doemling. “İki öksüz arasındaki bir duygu ortaklığından söz etmiyorum, Bay Verger. Bunun empatiyle ilgisi yok. Burada bir duygu alışverişi söz konusu değil. Hele merhamet, çok önce öldürülmüş bir şeydir. Şunu dinleyin. Bir öksüz olma ortak tecrübesinin Dr. Lecter’a sağladığı şey, yalnızca onu daha iyi anlamak, daha iyi kontrol etmektir. Burada her şey kontrolle ilgilidir.

Starling denilen kadın çocukluğunu kurumlarda geçirmiş ve siz de bir erkekle hiçbir dengeli ilişki geliştiremediğini söylüyorsunuz. Eski sınıf arkadaşıyla, genç bir Afro-Amerikan kadınla birlikte yaşıyor.”

“Büyük bir olasılıkla bu, cinsel bir beraberlik,” dedi Krendler.

Psikiyatrist, Krendler'e dönüp bakma zahmetine bile girmemişti. Krendler ilk elden elenmişti. "Bir insanın başka biriyle niçin yaşadığını kesin olarak bilemezsiniz."

"Bu bize sır olan şeylerden biridir der İncil," dedi Mason.

"Starling, hayli leziz görünüyor, eğer köylü tiplerden hoşlanıyorsan," diye atıldı Margot.

"Sanırım o Lecter'ı değil, Lecter onu çekici buluyor," dedi Krendler. "Sen onu gördün, buzdolabı gibi."

"Buzdolabı mı dediniz, Bay Krendler?" Sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu.

"Onun libo olduğunu mu düşünüyorsun, Margot?" diye sordu Mason.

"Nerden bileyim? Ne olursa olsun, bu sizi ilgilendirmez der gibi davranıyor, benim izlenimim bu. Sıkı hatun derdim ve yüzünde de işinin gerektirdiği bir ifade var, ama soğuk demezdim. Pek konuşmadık, ama bunlar benim çıkardıklarım. Bu, benim yardımıma ihtiyacın olmadan önceydi, beni dışarı gönderdin, hatırlıyor musun? Onun aseksüel olduğunu düşünmüyorum. Starling gibi kızlar, her zaman yüzleriyle belirli bir uzaklığı muhafaza etmek zorundadırlar, çünkü puştlar durmadan rahatsız ederler."

Krendler, Margot'un yalnızca dış hatlarını görebiliyor olsa da, sözlerinin burasında ona biraz lüzumundan fazla baktığını hissetti.

Odadaki sesler bir konser veriyordu sanki: Krendler'in mesafeli bürokratik tonu, Doemling'in bilgiç anırması, Mason'un patlayan harflerden yoksun ve tıslamalardan ibaret derin ve titreşimli sesi, Margot'un ağzına gem vurulmuş ve gemden kurtulmaya çalışan bir midillininki gibi kaba ve alçak sesi... Bütün bunların altında ise Mason'a nefes veren makinenin sesi.

"Onun babayla ilgili fikirlerini esas alarak, özel yaşamı hakkında bir fikir edindim," diye sürdürdü konuşmasını Doemling. "Lafı uzatmadan konuya geleceğim. Elimizde Clarice Starling'le ilgili Dr. Lecter'a ait üç belge var. İki mektup ve bir resim. Resim, akıl hastanesindeyken tasarladığı bir Çarmıh Saati." Dr. Doemling başını kaldırarak ekrana baktı. "Slayt lütfen."

Odanın dışında bir yerlerden Cordell, yükseltilmiş ekrana olağanüstü resmi getirdi. Resim orijinal olarak bir kasap kâğıdına çizilmişti. Mason'un

kopyası mavi bir kopya kâğıdına çizilmişti ve maviler yüzde bir morluk gibi duruyordu.

Dr. Doemling sözlerine devam etti. “Bunun patentini almaya çalıştı. Sizin de görebileceğiniz gibi Isa, burada bir saatin kadranına çarmıha gerilmiştir ve kolları zamanı gösteriyor, tıpkı Miki Fare saatleri gibi. İlginç, çünkü yüz, -öne doğru düşmüş baş- Clarice Starling’e ait. Bunu, görüşmeleri sırasında çizmiş. Burada da kadının fotoğrafını görüyorsunuz. Cordell’di değil mi? Cordell, lütfen fotoğrafı ekrana getirir misin?”

Kuşkuya yer yoktu. İsa’nın başı Starling’e aitti.

“Başka bir anormallik İsa’nın çarmıha ellerinden değil, bileklerinden çivilenmiş olmasıdır.”

“Bu doğrusu,” dedi Mason. “Onları bileklerinden çivilemek ve büyük tahta rondelalar kullanmak zorundasın, aksi takdirde gevşeyip düşmeye başlarlar. İdi Amin ve ben, Uganda’da Paskalya zamanı bütün her şeyi canlandırdığımız sırada bunu bin sıkıntıya bedel keşfettik. Kurtarıcımız gerçekte bileklerinden çivilenmişti. Bütün çarmıha gerilme resimleri hatalı. İncil’in Hebrevv’den Latinceye tercümesi sırasında yapılan bir hataya dayanır.”

“Teşekkür ederim,” dedi Dr. Doemling formalite gereği. “Çarmıh, açık bir şekilde bir saygı nesnesinin yıkımını temsil eder. Kolun edep yerlerini örtecek biçimde altıyı gösterdiğine dikkatinizi çekerim. Akrep yerine duran kol ise dokuzda veya biraz geçiyor. Dokuz Isa’nın çarmıha gerildiğine inanılan zamanı temsil ediyor.”

“Ve altı ile dokuzu yan yana koyduğunuzda, halk arasında cinsel ilişkiyi göstermek için kullanılan altmış dokuz sayısını görüyoruz,” demekten kendini alamadı Margot. Doemling’in kızgın bakışlarına yanıt olarak elindeki cevizi kırdı. Kabuklar yere saçıldı.

“Şimdi de Dr. Lecter’ın Clarice Starling’e mektubuna bir bakalım. Cordell, ekrana getirebilir misin?” Dr. Lecter cebinden bir nokta feneri çıkardı. “Burada yazının, okunaklı düz bir divit ucuyla yazılmış düzenli bir yazı olduğunu görebilirsiniz. Bu tür el yazıları papalık bildirilerinde kullanılır. Hayli güzel, ama tuhaf bir biçimde düzenli. Burada doğaçlamaya yer yoktur. Planlıyor. Bu birinci mektubu, beş kişiyi öldürerek kaçtıktan kısa bir süre sonra yazdı. Gelin metni birlikte okuyalım.

Pekâlâ, Clarice, kuzular çığlık atmayı kesti mi?

Bana bir bilgi borcun olduğunu biliyorsun, ben bunu istiyorum.

Times'ın herhangi bir ayın ilk pazarındaki ulusal baskısında veya International Herald-Tribune*'e bir ilan ver. China Mail 'ede versen iyi olur.*

Cevap evet de olsa hayır da olsa şaşırmam. Kuzular şu andan itibaren susacak. Ama Clarice, kendini geçmen mümkün olmayan sırat köprüsünün adaletine bırakıyorsun; oysa huzuru yeniden ve yeniden kazanmak zorundasın. Çünkü seni sürükleyen kötü durumlar, kötü bir şeyler görmek... kötü, asla sona ermeyecektir.

Seni ziyaret etme gibi bir planım yok, Clarice, dünya seninle daha ilginç. Lütfen sen de aynı mesafeyi koru...

Dr. Doemling, çerçevesiz gözlüklerini yukarı itti ve boğazını temizledi. "Bu, benim yayımlanmış çalışmamda dayıcılık olarak adlandırdığım vakaya klasik bir örnektir, mesleki literatürde geniş ölçüde Doemling' in dayıcılığı olarak anılmaya başlamıştır. Büyük bir ihtimalle Teşhis ve İstatistik El Kitabı'na alınacaktır. Sokaktaki adam için bu, çıkar için anlayışlı ve korumacı patron tavrı takınma diye tanımlanabilir.

Vaka notlarından çıkardığım kadarıyla çığlıklar atan kuzular, Clarice Starling'in yazlık evinde, Montana'daki bir çiftlikte kuzuların topluca kesilmesiyle ilgili bir çocukluk anısına göndermede bulunmaktadır," diye sürdürdü Dr. Doemling kuru sesiyle.

"Lecter ile bilgi alışverişi yapıyordu," dedi Krendler. "Seri katil Buffalo Bili hakkında bir şeyler biliyordu, Lecter."

"Yedi yıl sonraki ikinci mektup, ilk bakışta, destek ve üzüntü paylaşmayla ilgili görünmektedir," dedi Doemling. "Starling'in anlaşıldığına göre çok hürmet ettiği anne babasıyla dalga geçmektedir. Starling'in babasını 'ölü gece bekçisi', annesini ise 'temizlikçi kadın' diye nitelendirmektedir. Sonra onları Starling'in hayal edebileceği mükemmel niteliklerle donatıp bu niteliklerin listesini, onun kariyerindeki düşüşün mazereti olarak iyice genişletmektedir. Bu yağcılıkla ve hâkimiyet kurmakla ilgilidir.

"Kanaatimce, Starling denilen kadın, babasının etkisinden kurtulamamış olabilir, o, Starling'in rahatça cinsel içerikli ilişkiler kurmasını engelliyor ve onu Dr. Lecter'ın, herhangi bir sapkınlık anında rahatça Starling'e karşı

kullanabileceği bir tür transfere eğilimli hale getiriyor olabilir. Bu ikinci mektupta yine onu verdiği bir kod adı ile bağlantıya girmeye teşvik ettiğini görüyoruz.”

Allahım herif susmasını bilmiyor! Huzursuzluk ve sıkıntı Mason için işkenceydi, çünkü sıkıntısını gidermek için kıpırdayamıyordu. “Doğru, çok iyi, güzel, Doktor,” diye söze girdi Mason. “Margot, pencereyi biraz açar mısın? Dr. Doemling, Lecter ile ilgili elimde yeni bir kaynak var. Hem Starling’i hem de Lecter’ı tanıyan ve onları bir arada gören birisi. Üstelik Lecter’la, herkesten daha çok zaman geçirmiş. Onunla konuşmanızı istiyorum.”

Krendler, sofada huzursuzca kıpırdandı, bütün bunların nereye vardığını görünce, midesi yanmaya başladı.

51

Mason mikrofonuna doğru konuştu ve odaya uzun boylu bir adam geldi. En az Margot kadar kaslı biriydi ve beyazlar giymişti.

“Bu, Barney,” dedi Mason. “Lecter’ın orada bulunduğu altı yıl boyunca, Baltimore Devlet Hastanesi Tehlikeli Deliler koğuşunun başındaydı. Şimdi benim için çalışıyor.” Barney, Margot ile birlikte akvaryumun önünde durmayı tercih etse de Dr. Doemling onun ışığa gelmesini istedi. Krendler’in yanına oturdu.

“Barney, öyle değil mi? Şimdi, Barney, mesleki eğitimin nedir?”

“LHB’ım var.”

“Demek Lisanslı Hastabakıcısın. Senin adına sevindim. Hepsi bu mu?”

“Amerika Açık Öğretim Fakültesi edebiyat bölümünden mezunum,” dedi Barney ifadesiz bir yüzle. “Ayrıca Cummins Morg Bilimleri Okulu’nda derslere katıldığıma dair belgem var. Lisanslı morgçuyum. Çalışırken geceleri kursa katıldım.”

“Yani bir morg çalışanı olarak hastabakıcılık okuluna gittin?”

“Evet, suç mahallerinden cesetleri alarak ve otopsiye eşlik ederek.”

“Ondan önce.”

“Denizaltı özel tim.”

“Anlıyorum. Ve devlet hastanesinde çalışırken Clarice

Starling ve Hannibal Lecter’ı iletişim halindeyken, yani konuşurken gördün?”

“Bana sorarsan onlar...”

“İstersen sandığınla değil de, tam olarak gördüğün şeyle başlayalım, bunu yapabilir miyiz?”

“Evet.”

“Altı yıl Hannibal Lecter’la birlikteydin.”

“Evet.”

“Aralarında ne var?”

Başlangıçta Krendler, Barney’in kaba, yüksek sesini anlamakta güçlük çekti, ama birbiri ardına soru soran da oydu. “Lecter, Starling’le görüşmeleri sırasında her zamankinden farklı davranıyor muydu?”

“Evet. Çoğu zaman ziyaretçilere hiç tepki vermezdi,” diye yanıtladı Barney. “Bazen de gözlerini, onun beynindekileri almaya çalışan akademisyenlere hakaret etmesine yetecek kadar bir süre, açıp tekrar kapardı. Ziyaretçi profesörlerden birini ağlattı. Starling’e karşı sert davranıyordu, ama başkalarına kıyasla onun sorularını daha çok yanıtlardı. Starling onun ilgisini çekiyordu. Onu oyuna getirmişti.”

“Nasıl?”

Barney omuzunu silkti. “Çok az kadın görüyordu. Biliyorsunuz hayli güzel bir ka...”

“Senin bu konuda fikrine ihtiyacım yok,” diye sözünü kesti Krendler. “Bütün bildiğin bu mu?”

Barney yanıtlamadı. Krendler’e sanki beyninin iki yarım küresi birbirine kilitlenmiş iki köpekmiş gibi baktı.

Margot bir ceviz daha kırdı.

“Devam et Barney,” dedi Mason.

“Birbirlerine karşı açık sözlüydüler. Ona karşı gardım almıyordu. Yalan söylemeye tenezzül etmeyeceği duygusuna kapılıyordunuz.”

“Yalan söylemeye ne?” dedi Krendler.

“Tenezzül,” dedi Barney.

“TE-NEZ-ZÜL,” dedi Margot karanlıktan seslenerek. “Kendini küçültmek, düşmek, Bay Krendler.”

Barney devam etti. “Dr. Lecter onun hakkında önce nahoş, ardından da hoş şeyler söyledi. Bütün bunların zırva olmadığını bilerek önce kötü şeylerle yüzleşebilir, ardından iyi şeylerle gurur duyabilirdi. Starling’in eğlendirici ve şaşırtıcı olduğunu düşünüyordu.”

“Hannibal Lecter’ın neyi eğlenceli bulduğunu anlayabileceğini mi sanıyorsun?” dedi Doemling. “Bunu nereden çıkarıyorsun, hastabakıcı Barney.”

“Onun kahkahalarını duyarak, Dr. Dumling. Okulda öğrendiğimiz bir şey. Dersin adı ‘Neşeli Görünüş ve İyileşme.’

Ya Margot kıkırdadı ya da ses akvaryumdan geldi. “Sakinleş Barney. Anlatmaya devam et,” dedi Mason. “Evet efendim. Bazen Dr. Lecter ve ben geceleri ortalık yeterince sessizleşince oturur konuşurduk. Aldığım kursla ve başka şeylerle ilgili konuşurduk. O...”

“Kazara şu yazışmak psikoloji kurslarından birine katılmış olabilir misin,” diye sormak zorunda hissetti kendini Doemling.

“Hayır, efendim. Psikolojiyi bir bilim olarak görmüyorum. Dr. Lecter da öyle,” dedi Barney, Mason’un respiratörü onu azarlamasına fırsat vermeden önce. “Onun anlattıklarını tekrarlayabilirim. Starling’in neye dönüştüğünü görebiliyordu, bir kapları yavrusu, bir gün tıpkı diğer büyük kediler gibi büyüyecek olan bir kapları yavrusuydu. Daha sonra oyun oynayamayacağınız bir kedi. Tıpkı bir kedi yavrusu gibi sabırsız, demişti. İhtiyacı olan tüm silahlara sahipti ve bunlar giderek gelişiyordu. Şimdiyse tüm yaptığı diğer kedi yavrularıyla boğuşmaktan ibaretti. Bu onu eğlendiriyordu.

İlişkilerinin başlama biçimi çok şey anlatıyor. İlk başta, hayli kibardı ama pek ilgilenmiyordu, ta ki yan hücrede bulunanlardan biri Starling’in yüzüne meni fırlatana kadar. Bu Dr. Lecter’ı çok rahatsız etti, onu utandırdı. Hayatımda ilk kez onu rahatsız olmuş gördüm. Starling de bunu gördü ve ona karşı kullanmaya çalıştı. Lecter sanırım onun azmini beğeniyordu.”

“Öteki adama, şu meniyi fırlatan adama karşı tavrı neydi? Herhangi bir ilişkileri var mıydı?”

“Pek sayılmaz,” dedi Barney. “Dr. Lecter o gece adamı Kİ dürdü.”

“Ayrı hücrelerde değiller miydi?” diye sordu Dr. Doemling. “Bunu nasıl yaptı?”

“Koridorun karşı tarafında ve aralarında üç hücre vardı,” dedi Barney. “Gece yarısı Dr. Lecter bir süre onunla konuştu ve ardından dilini yutmasını söyledi.”

“Sonra Clarice Starling ve Dr. Lecter... arkadaş oldular?” dedi Mason.

“Bir tür resmiyet içinde, evet,” dedi Barney. “Bilgi alışverişinde bulunuyorlardı. Dr. Lecter, Starling’in peşinde olduğu seri katil hakkında ipuçları verdi, o da karşılığında kendi hakkında kişisel bilgiler. Dr. Lecter bana Starling’in lüzumundan fazla sabırsız olduğunu ve ‘aşırı heyecanlı’ olduğunu söylemişti. Eğer görevinin gerektirdiğine inanırsa kendini fazlasıyla tehlikeye atabileceğini söyledi. Bir keresinde de onun zevk

bakımından lanetlenmiş olduğunu söyledi. Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Dr. Doemling, sizce Lecter onu düzmek mi, öldürmek mi, yoksa yemek mi istiyordu?" diye sordu Mason, ihtimalleri düşünürken heyecanlanarak.

"Muhtemelen üçünü birden," dedi Dr. Doemling. "Hangisini önce yapmak istediğini tahmin etmeye çalışmazdım. Bu hayli zor bir tahmin. Bulvar gazetelerinin -veya bulvar gazetesi mantığının- romantize etme, bir güzel ve çirkin hikâyesi yaratma çabaları bir yana, Lecter'ın ilgisi Starling'in küçük düşmesi, acı çekmesi ve ölümü üzerine yoğunlaşmıştır. Ona iki kere tepki vermiş: Yüzüne meni fırlatılarak hakaret edildiğinde ve birilerini vurduğu için gazetelerin hücumuna uğradığında. Bir Mentor kılığında geliyor, ama Starling'i stresli görmek onu heyecanlandırıyor. Hannibal Lecter'ın vakası psikoloji tarihinde yerini aldığında, ki alacak, bir Doemling Dayıcılığı örneği olarak kaydedilecektir. Onun ilgisini çekmek için, baskı altında olması gerekir."

Barney kaşlarını çattı. "Benden istediğiniz bilgi vermekse burada araya girmem mümkün mü, Mr. Verger?" dedi ve yanıt almak için beklemeden "Akıl hastanesinde Dr. Lecter onun sorularına, Starling orada dimdik durup, gözlerine gelen yaşları silip, işine devam etmek için çabaladığında cevap vermeye başladı. Mektuplarda onu savaşçı diye adlandırıyor ve çocuğu kurtardığını söylüyor. Onun cesaretine ve disiplinliliğine hayranlık ve saygı duyuyor. Bizzat kendisi onu ziyaret etmek niyetinde olmadığını, yani ona zarar vermeyeceğini dile getiriyor. Tek bir şey var ki, o yalan söylemez."

"İşte benim bulvar gazetesi mantığı dediğim şey bu," dedi Doemling. "Hannibal Lecter türünden kişiler hayranlık ve saygı gibi duygulara sahip değildir. Ne yakınlık ne de merhamet duyar. Bu romantik bir yanılsama, eğitim eksikliğinin belirtisi."

"Dr. Doemling, beni hatırlamıyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu Barney. "Dr. Lecter ile konuşmaya çalıştığınız zaman ben de oradaydım, birçok kişi konuşmaya çalışmıştı onunla. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla siz, ağlayarak ayrılan tek kişiydiniz. Çünkü Amerikan Journal of Psychiatry'de sizin kitabınızı eleştirmişti, eğer ağlama sebebiniz eleştiri ise, buna bir şey diyemem."

"Bu kadar yeter, Barney," dedi Mason. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Barney'in arkasından, “Yarım hocalıktan daha tehlikeli bir şey yoktur,” dedi Doemling.

“Dr. Lecter ile görüştüğünüzü bana söylemediniz, Doktor,” dedi Mason.

“Hayli katatonik durumdaydı, bilgi alınması mümkün değildi.”

“Ve sizi ağlattı.”

“Bu doğru değil.”

“Ve Barney’in söylediklerini dikkate almadınız.”

“En az kız kadar gözleri bağlanmış.”

“Barney, muhtemelen Starling’e bir şeyler hissediyor,” dedi Krendler.

Margot kendi kendine güldü, Krendler’in duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

“Eğer Clarice Starling’i, Dr. Lecter için çekici hale getirmek istiyorsanız, ona baskı yapın,” dedi Doemling. “Ona Lecter’ın vermek isteyebileceği zararı verin. Onun herhangi sembolik bir anlamda yaralandığını görmek, kadının kendiyle oynadığını görmek kadar onu tahrik edecektir. Tilki tavşanın feryadını duyunca yanına koşarmış, ama yardım etmeye değil.”

52

“CLARICE STARLING’i istediğim göreve atayamam,” dedi Krendler, Doemling çıkınca. “Sana neredeyse tam olarak ne yaptığını ve nereye gittiğini söyleyebilirim, ama Büro’nun verdiği görevleri kontrol edemem. Hem Büro onu yem olarak ortaya atsa bile, inan bana, onu koruyacaktır.”

Krendler lafının iyice anlaşılması için Mason’un bulunduğu karanlığa doğru parmağını sallayarak konuşuyordu. “Hareketin içine dahil olamazsın. Hem Dr. Lecter’ı yakalayıp hem de basının dikkatinden kaçamazsın. Starling’i göz altında tutan adamlarını hemen fark edeceklerdir. Ayrıca adam Starling’le tekrar ilişkiye girmediği veya ona çok yakın olduğunun kanıtlarını görmediği sürece harekete geçmeyecektir. Lecter ona yalnızca bir kere yazdı ve bir daha görünmedi. Onu sürekli gözetlemek için en az yirmi kişiye ihtiyacımız var ki, bu da epey pahalıya patlar. Onu ateş etmekten sorumlu tutmuş olsaydın şu an daha iyi durumda olurdun. Şimdi kararını değiştirip bunun üzerine gitmek ortalığı daha çok karıştıracaktır.”

“Yok şöyle olur, böyle olur,” dedi Mason, bütün kelimeleri telaffuz etmekte iyi bir iş çıkararak. “Margot Milan gazetesini, Corriere della Sera’yı eline al ve ölüm ilanları bölümündeki ilk ilanı bize oku.”

Margot koyu sıkışık harflerle basılmış gazeteyi ışığa tutlu. “İngilizce ve A.A. Aaron ismine. Şöyle yazıyor: En yakın görevliye bak, düşmanların çok yakında. Hannah. Hannah kim?”

“Starling’in çocukken sahip olduğu atın adı,” dedi Mason. “Starling’den Lecter’a uyarı. Daha önce mektubunda onunla nasıl bağlantı kuracağım anlatmıştı.”

Krendler ayağa sıçramıştı. “Kahretsin. Floransa hakkında bir bilgisi olmaması gerekiyordu. Eğer bunu biliyorsa, seni her şeyden haberdar ettiğimi de biliyordur.”

Mason içini çekti ve Krendler’in işe yarar bir politikacı olabilecek kadar zeki olup olmadığını sordu kendine. “Hiçbir şey bilmiyordu. Biz harekete

geçtikten bir gün sonra, La Nazione, Corriere della Sera ve International Herald-Tribune’e ilanı ben verdim. Bu sayede, elimizden kaçırdığımız takdirde, Starling’in ona yardım ettiğini düşünecekti. Starling’e bağlı olmaya devam edecek.”

“Hiç kimse fark etmedi mi?”

“Hayır. Belki Hannibal Lecter dışında. Bunun için ona teşekkür edebilir, postayla, kimbilir şahsen? Şimdi beni dinle: Hâlâ mektuplarını okutuyor musun?”

Krendler başıyla evet dedi. “Kesinlikle. Eğer ona bir şey gönderirse, Starling’den önce sen göreceksin.”

“Şimdi kulağını dört aç Krendler. Bu ilanın verilişi ve ödeme biçimi yüzünden Starling asla ilan verenin kendisi olmadığını kanıtlayamaz ve bu da ağır suç demektir. Bu yasal sınırları aşmaktır. Bununla onu mahvedebilirsin Krendler. FBI’ın senin atılmanı zerre kadar takmayacağını biliyorsun. Köpek maması bile olsan onlar için fark etmez. Starling silah taşıma izni bile alamayacak duruma gelecek. Benim dışımda kimsenin gözü onun üstünde olmayacak. Üstelik Lecter onun dışarıda, tek başına kaldığını bilecek. Önce başka şeyleri deneyeceğiz.” Mason nefes almak için konuşmasına ara verip sonra devam etti. “Eğer diğer yaptıklarımız bir işe yaramazsa biz de bu ilanın yardımıyla Starling’i Doemling’in dediği gibi zor durumda bırakacağız, zor durumda. Düşünsene bununla onun belini kırabilirsin. Tavsiyemi dinlersen alt tarafını kendine sakla. Üst tarafı zaten lanet sabırsız. Pardon, küfretmek istemedim.”

53

CLARICE STARLING, Virginia Ulusal Parkı'nda ağaçlardan dökülen yaprakların arasında koşuyor. Burası en sevdiği ve hafta içinde tenha olan bir yer. Tam ihtiyacı olan bir tatil günü. Shenandoah Irmağı'nın yanındaki ormanlık tepelerde koşuyor. Güneşle tepenin üstü sıcak, gölgeliklerdeyse serin. Bazen yüzüne vuran güneşle, gölgede kalan bacaklarındaki serinliği aynı anda hissediyor.

Bugünlerde Starling'in ayaklarının altındaki toprak pek sağlam değil, koşarken zemini daha iyi hissediyor.

Starling aydınlık bir günde koşuyor. Gün, yaprakların gölgeleri arasından dans eden ışıkla pırıl pırıl. Patika sabah güneşinin vurduğu ağaç gölgeleriyle çevrili, bazı yerlerde ağaçların arasından güneş vuruyor. Önünde üç tane geyik koşmaya başlıyor: İkisi dişi, biri erkek. İnsanın yüreğini hoplatan tek bir sıçrayışta yolun üzerinden çekiliyorlar. Sıçrayarak ormanın içinde kaybolurken beyaz kürkleri parıldıyor. Starling keyifle onlar gibi sıçrıyor.

Hannibal Lecter, ortaçağ resimlerinden fırlamış bir karakter gibi kıpırdamadan, nehrin üstündeki tepelikte yere dökülmüş yaprakların arasında oturuyor. Koşu patikasının iki yüz metre kadarını görebiliyor. Geniş gözlükleri parıldamasın diye el yapımı, kartondan bir güneşlik takıyor. İlk önce zıplayarak tepeye doğru tırmanan geyiği, ardından yedi yıldan beri ilk defa Clarice Starling'i görüyor. Yüzü hiç değişmiyor, ama burun delikleri, sanki bu kadar uzunluktan onun kokusunu alabilirmiş gibi, içe çekilen derin bir nefes için açılıyor.

İçine çektiği hava ona, içlerine bir kimyon kokusu sinmiş kuru yaprakların, yerdeki küflenen yaprakların, yavaş yavaş çürüyen orman altlığının, metrelerce ötedeki bir tavşan pisliğinin, parça parça olmuş bir sincap derisindeki işlenmemiş miskin kokusunu getirmişti, ama nerede olsa

çıkarabileceği Starling'in kokusunu değil. Geyiğin onun önünde harekete geçişini ve onu gerilerde bırakmadan önce zıplayarak kaçışlarını görmüştü.

Kendini fazla zorlamadan hafif adımlarla koşan Starling, görüş alanında bir dakikadan daha az bir süre kalmıştı. Sırtında içinde çok az şeyin olduğu küçük bir sırt çantası ve çantanın cebinde bir su şişesi vardı. Arkasından güneş ışığı vuruyor ve sanki tenine çiçek tozları yapışmış gibi, Starling'in dış hatlarını bir haleyle kaplıyordu. Onu izlerken Dr. Lecter'ın gözlük camlarına bir an için nehrin suyundan yansıyan güneş ışıkları vurdu ve gözleri dakikalarca kamaştı. Starling, aşağı doğru inen koşu patikasıyla birlikte gözden kaybolmuştu, Dr. Lecter'ın son gördüğü şey, onun beyaz geyik kuyruğuna benzeyen at kuyruğu saçları oldu.

Dr. Lecter, Starling'in peşinden gitmek için hiçbir harekete kalkışmadan olduğu yerde sessizce oturdu. Gözlerinin önünde Starling'i hâlâ koşarken görebiliyordu. Onu istediği kadar zihninde koşturabilirdi. Bir arabanın ön tarafında oturmuşken veya bulvar gazetelerinin kapaklarındaki görüntüleri saymazsanız, bu onu yedi yıldır ilk görüşüydü. Ellerini başının arkasına alarak yaprakların arasına uzanıp akçaağacın seyrek, titreyen yapraklarının arasından, koyu, öyle koyu ki neredeyse mor bir renge bürünmüş olan gökyüzünü seyretti. Mor, mor, buraya tırmanırken kopardığı, buruşmaya başlamış olgun yabani misketler kadar mor. Bir kısmını avucunda sıkıştırıp tıpkı bir çocuk gibi avucunu sonuna kadar açarak yalayarak epey yemişti bu misket üzümlerinden. Mor. Mor.

Mordu bahçedeki patlıcanlar.

Tepedeki av evinde o gün ortasında sıcak su yoktu ve Mişa'nın bakıcısı dövülmüş bakır leğeni mutfaktan alıp iki yaşındaki çocuğun banyosuna güneşte su ısıtmak için bahçeye getirmişti. Mişa, etrafında beyaz kelebekler uçuşurken, bahçedeki sebzeler arasındaki güneşte parıldayan bakır leğene oturdu. Su, tombul bacaklarım ancak kaplıyordu; ama bakıcı bir battaniye getirmek için tekrar mutfağa gittiğinde erkek kardeşi Hannibal ve koca köpekleri ondan gözlerini ayırmamaları için sıkı sıkıya tembih edilmişlerdi.

Hannibal Lecter bazı hizmetçilerin gözünde aşırı derecede hırslı, tuhaf bir biçimde her şeyi bilen, korkutucu bir çocuktu; ama işini iyi bilen yaşlı bakıcı ve yumak yumak ellerini ağabeyinin yanaklarına dayayıp yüzüne kahkahayla gülen Mişa için korkutucu değildi. Mişa, ellerini ağabeyinin arkasına, güneş altında seyretmeye bayıldığı patlıcanlara doğru uzattı.

Gözleri ağabeyi Hannibal'inki gibi kızıla çalan kahverengi değil, maviydi. Patlıcanlara bakarken gözleri, sanki onlardan yansıyan ışıkla daha bir koyulaşmıştı. Hannibal Lecter kızkardeşinin renklere tutkun olduğunu biliyordu. Bakıcı Mişa'yı içeri götürdükten ve aşçı yamağı binbir şikâyetle leğeni bahçeye boşaltmak için dışarı çıktıktan sonra Hannibal Lecter, bir patlıcan sırasının yanında diz çöktü. Sabunlu suyun kabarcıkları, işlenmiş toprağa çarpana kadar yeşil ve mor tonları yansıtarak havada dans ediyordu. Cebinden çakısını çıkardı, bir patlıcanı dalından kesti ve güneşten ısınmış olan ve içeri taşırken koltuğunun altında ısınacak olan patlıcanı mendiliyle bir güzel parlatıp Mişa'nın görebileceği bir yere koydu. Mişa koyu mor renge bayılıyordu. Patlıcanların rengini bütün ömrünce... bütün ömrünce sevmişti.

Hannibal Lecter, Starling'in önünde zıplayarak koşan geyiği, ardından vuran ışıkla altına batmış geyiği görmek için gözlerini kapadı. Ama gözlerinin önündeki geyik başka bir geyikti, vücuduna küçük bir ok saplanmış, tüm gücüyle baltanın olduğu yere süreklenirken tüm gücüyle boynundaki ipe karşı direnen, Mişa'yı yemeden önce yedikleri küçük geyikti. Daha fazla dayanamadı ve ayağa kalktı. Ellerinde ve dudaklarında misket üzümün mor lekeleri vardı. Starling'in kaybolduğu patikaya baktı. Burnundan, ormanın zihni arıtan havasından derin bir soluk aldı. Starling'in gözden kaybolduğu noktaya baktı. Sanki arkasında ışıktan bir iz bırakıyormuş gibi koştuğu patika, etrafındaki ormana göre daha aydınlık görünüyordu.

Tepeyi çabucak aşıp kamp yerinin yakınındaki kamyonetini bıraktığı park yerine doğru yöneldi. Starling dönmeden önce park yerinden ayrılmak istiyordu. Bu mevsimde kimsenin olmadığı bekçi kulübesinin yanma, Starling'in arabasından öteye park etmişti.

Starling'in arabasına dönmesi en az on beş dakika tutardı.

Dr. Lecter, Mustang'in yanma park edip motoru çalışır durumda bırakarak arabadan dışarı çıktı. Daha önce birçok defa, Starling'in evinin yakınındaki marketin park yerinde onun arabasını inceleme fırsatı bulmuştu. Starling'in arabasının ön camına yapıştırılmış devlet memurlarına özgü indirim kuponu sayesinde bu yeri öğrenmiş ve bir harita alarak boş zamanında burada keşfe çıkmıştı.

Araba kilitliydi. Sanki uykusundaymış gibi tekerleklerinin üzerine çökmüştü. Araba ilgisini çekiyordu. Hemen özel oluşunu ve gücünü fark ediyordunuz. Yakınına eğilip kokladığında bile, krom kapı kolu kokmuyordu. Cebinden maymuncuğu çıkararak açtı ve arabanın kilidine soktu. Alarm? Hayır? Klik.

Dr. Lecter arabaya bindi, içerdeki hava tümüyle Starling Clarice idi. Direksiyon simidi kalındı ve deriyle kaplanmıştı. Ortasında MOMO yazıyordu. Başı tıpkı bir papağanınki gibi yana eğik, kelimeye baktı. Sonra dudakları kıpırdadı “MOMO.” Koltukta geriye yaslanıp havayı içine çekti. Kaşları sanki bir konser dinliyormuş gibi kalkmıştı.

Sonra, dilinin sivri ucu, sanki ondan bağımsız yaşayan bir canlı varlık gibiymiş gibi dudaklarının arasından dışarı çıktı. Yüzündeki ifade sanki dilin hareket ettiğinin farkında değilmiş gibi değişmedi. Öne doğru eğildi ve kokusundan hareketle ileri direksiyon simidini buldu ve kıvrık dilini direksiyon üzerinde parmakların konduğu tutacağın alt kısmına dokundurdu. Starling’in avuçlarının olduğu yeri ağzına aldı. Sonra tekrar arkasına yaslandı, dili yuvasına çekildi. Ağzı sanki Bir şarabı test eder gibi kıpırdıyordu. Derin bir nefes aldı ve dışarı çıkıp Clarice Starling’in, Mustang’inin kapısını yeniden kilitleyene kadar içinde tuttu. Nefesini bırakmadı. Eski kamyonunu park yerinden uzaklaşana kadar onu ağzının ve ciğerlerinin içinde hapsetti.

54

VAMPİRLER belirli bir yöreye özgüyken, yamyamlara ülkenin her yerinde rastlandığı davranış bilimlerinin bir hipotezidir.

Dr. Lecter için göçebe hayat pek çekici değildi. Resmi görevlilerle karşı karşıya kalmamaktaki başarısını, uzun dönemli sahte kimliklerin kalitesine ve onları muhafaza etmek için harcadığı çabaya ve elinin altındaki hazır paraya borçluydu. Başarısının rastlantısal ve sık yer değiştirmeyle bir ilgisi yoktu.

Çok uzun zaman önce edindiği, her biri de epey kredi sahibi iki ayrı kimlik ve araç almak için kullandığı üçüncü bir kimlik sayesinde, Amerika'ya geldiğinin haftasında kendisine konforlu bir ev döşemekte hiçbir sorunla karşılaşmamıştı.

Mason Verger'in Muskrat Çiftliğinden arabayla bir saat uzaklıkta ve Washington ile New York'taki müzik ve tiyatro gösterilerine hayli yakın Maryland'ı seçmişti kendine.

Dr. Lecter'ınyüzeydeki işlerinde dikkati çekecek hiçbir şey yoktu ve sürekli taşıdığı kimliklerden her ikisi de normal bir kimlik kontrolünden kolaylıkla geçebilecek nitelikteydi. Miami'deki kasalarından birine uğradıktan sonra, bir Alman lobiciden Chesapeake kıyısında insanlardan uzak bir yerde hoş bir evi bir yıllığına kiralamıştı.

Philadelphia'daki ucuz bir apartman dairesinde bulunan iki telefonda yaptığı uzak mesafe aramalarla kendine evinin rahatlığını terk etmeden bazı lüksleri temin edecek imkânları sağlamıştı.

Sürekli peşin para kullanarak, ilgisini çeken senfoni, bale ve opera gösterilerinin en iyi biletlerini edinmişti.

Bütün evlerinde aradığı özellik, içinde atölye bulunan iki arabalık büyük bir garaj ve iyi ışıklandırılmış kapı önleriydi. İşte, üzerinde boyacılık ve muslukçuluk yapan birinden satın aldığı bir mengenin sabitlendiği bir branda iskeleti bulunan altı yaşında bir Chevrolet pikabı ve Delaware'deki

bir holdingten kiralamış olduğu süperşarj dört kapılı Jaguar'ı pak etmiş Dr. Lecter'ı görüyorsunuz. Kamyoneti her gün farklı bir görüntüye bürünebiliyor. Kamyonetin arkasına veya iskeletine koyabileceği malzemeler içerisinde bir boyacı merdiveni, bir pompa, branda, bir piknik mangalı ve bir bütan tüpü var.

Evle ilgili işlerini yoluna koymuş olarak, New York'ta konserler ve müzeler arasında bir hafta geçirerek keyif çattı ve Fransa'daki kuzeni, büyük ressam Balthus'a en ilginç sanat sergilerinin kataloglarını gönderdi.

New York'taki Sotheby'den her ikisi de nadir bulunan iki müzik aleti satın aldı. Biri, on sekizinci asrın sonlarında imal edilmiş olan ve Smitsonian'ın 1745'te Bach için yapmış olduğu Dulkin tipiyle neredeyse tıpatıp aynı bir Hollanda klavseniydi. Bu klavsen Floransa'da sahip olduğunun peşi sıra alınabilecek türdendi. Diğeri ise 1930'da bizzat Profesör Theremin tarafından imal edilmiş olan ilk elektronik enstrümanlardan bir teremindi. Teremin, Dr. Lecter'ı her zaman büyülemiş olan müzik aletlerinden biriydi. Çocukken bir tane kendisi yapmıştı. Elektromanyetik bir alan üzerinde el hareketleri ile çalmıyordu, işaretlerle ses vermesini sağlıyordunuz.

Artık tümüyle yerleşmişti ve eğlencesine bakabilirdi... !

Dr. Lecter, ormanda geçirdiği sabahın ardından Maryland'daki latif barınağına dönüyordu arabasıyla. Ağaçlık patikada düşen yaprakların arasından koşan Clarice Starling'in görüntüsü, hafıza sarayına artık iyice yerleşmişti. Fuayeden sonra bir saniyeden kısa bir süre içinde erişebileceği bir zevk kaynağıydı şimdi o. Starling'i koşarken görüyordu. Görsel hafızası öylesine güçlüydü ki, yeni ayrıntılar bulmak için görüntüyü sonradan araştırabiliyordu; büyük geyiklerin beyaz kuyruklarını sallaya sallaya onu geçip yokuş yukarı sıçrayarak çıkmalarını, dizlerindeki nasır yerlerini, karınlarının altındaki kuru çim parçalarını görebiliyordu. Bu hatırayı, yaralı geyiğin mümkün olduğunca uzağında, güneş gören bir saray odasında saklıyordu.

İşte ev, tatlı ev. Garajın kapısı hafif bir uğultuyla pikabın ardından kapanıyor.

Kapı öğlenleri tekrar açıldığında, içinde şehre inmek için kıyafetlerini giymiş olan Dr. Lecter'ı taşıyan siyah Jaguar çıkıyor.

Dr. Lecter alışveriş yapmayı çok seviyor. Doğruca lüks ev ve mutfak aletleri satıcısı Hanımacher Schelemmer'e gidiyor. Hâlâ ormandaki keyifli ruh hali içinde hepsinin de deri ve pirinç tokası olan, cilalanmış örme piknik sepetlerini, cebinde taşıdığı bir mezura ile ölçüyor. Yalnızca tek bir kişinin malzemelerini taşıyacak orta büyüklükteki bir sepette karar kılıyor.

Örme sepetin içinde, bir termos, kırılmaz bardaklar, sağlam porselenler ve paslanmaz çatal kaşık takımı var. Aksesuarlarıyla birlikte paketlenmiş. Sepeti aldığınızda onları da satın almanız gerekiyor.

Tiffany ve Christofle mağazalarında durarak ağır piknik tabaklarını, üzerinde yapraklardan ve dağ kuşlarından bir cahsse deseni olan Fransız porselenleriyle değiştirebiliyor. Cristofle'da gümüş bir sofra takımı alıyor, Kardinal desenini tercih ediyor. Kaşıkların içinde imalatçının mührü, sapındaysa Paris damgası görünüyor. Çatallar hayli bükey, çatal dişleri aralıklı ve bıçakların avuca iyice yerleşen hayli hoş sapları var. Takımın parçaları insanın elinde kaliteli düello silahları gibi duruyor. Kristallere geldiğinde doktor, aperatif kadehlerinin büyüklüğü konusunda kararını vermekte çok güçlük çekiyor ve sonunda Brandy için balon tipini seçiyor, ama şarap kadehleri söz konusu olduğunda tereddüde mahal yok. Doktor, kenarlarında koklamaya müsait hacimleriyle iki farklı boyda Riedel tipi kadehleri seçiyor.

Yine Christofle'dan, krem rengi servisleri ve köşesinde bir damla kan lekesi gibi küçük bir damasko gülün nakşedilmiş olduğu birkaç damasko peçete satın alıyor. Dr. Lecter bir süre, sofrasında duran damaskoların güzelliğini gözünün önüne getirip altı tane alıyor. Böylece diğerleri yıkanmayı beklerken her zaman elinde bir tane kullanıma hazır olacak.

Lüks lokantalarda masa üzerinde pişirmek için kullanılan iyi kalite gaz ocaklarından iki tane, her ikisi de Paris'te Dehillerin'de imal edilmiş olan hayli kaliteli bakır bir saute tavası, bakır bir faittaut sos tavası ve iki çırpıcı aldı. Ama doktor ne paslanmaz çeliğe bin defa tercih ettiği karbon çeliğinden yapılmış mutfak bıçaklarından, ne de İtalya'da bırakmak zorunda kaldığı özel-amaçlı bıçaklardan bulabildi.

Mercy Hastanesi'nden çok uzakta olmayan bir tıp aletleri satıcısından, ucuzuna bir Stryker otopsi bıçağı aldı. Bıçak piknik sepetinde daha önce termosun durduğu yere bandandı. Garantisi geçerliydi ve özel mutfağının

aletlerini tamamlamak üzere yanında kafatası kesmek için gereken bıçaklar ve anahtarlar vardı.

Dr. Lecter'ınFransız tarzı kapıları, serin akşam havası içeri girecek şekilde açıktı. Koy, ay ışığının ve bulutların hareketli gölgelerinin altında puslu ve gümüşi görünüyordu. Kendisine bir bardak şarap doldurdu ve klavsenin yakınındaki bir şamdanın yanma koydu. Şarabın rayihası tuzlu havayla karışıyordu ve Dr. Lecter bu rayihanın keyfini ellerini klavyeden kaldırmadan çıkarabiliyordu.

Şimdiye kadar birçok klavsene, virjinalı ve diğer ilk klavyeli müzik aletlerine sahip olmuştu. Harpsikord'un sesini ve dokunumunu tercih ediyordu; çünkü tüylerin çektiği tellerin sesini kontrol etmek mümkün değildi. Tıpkı tecrübeleri gibi çıkıveriyorlardı ortaya, birdenbire ve insanı içine alarak.

Dr. Lecter ellerini yumup açarak enstrümana baktı. Yeni satın almış olduğu Harpsikord'a, çekici bir yabancıya nasıl ilginç ama önemsiz bir sözle yaklaşırsak öyle, Sekizinci Henry'nin yazmış olduğu "Green Grows the Holly"yi çalarak yaklaştı.

Biraz daha cesaretini toplamış olarak Mozart'ın "B Fiat Majör Sonatı"nı çaldı. Harpsikord'u ile henüz pek yakınlaşmamalardı, ama alet ellerinin hareketlerine yakında tek bir vücut olacaklarını müjdeleyerek yanıt veriyordu. Bir esinti mumun ışığını titretti, ama Dr. Lecter'ın gözleri ışığa ihtiyaç duymuyordu, başını yukarı kaldırmış, yalnızca müzikle meşguldü. Mişa'nın yumuk ellerinden baloncuklar yükseliyor, bakır leğenin üzerindeki esinti de onları savuruyor, Üçüncü Bölüm çalmaya başlıyor, ormanın içine doğru uçarcasına ilerliyor, Clarice Starling koşuyor, koşuyor, ayaklarının altındaki yaprakları hışırdatarak koşuyor, rüzgârın hışırtısı ağaçların tepesinde kulağa daha bir güçlü geliyor ve geyikler Starling'in önünde, bir erkek ve iki dişi geyik, kalp nasıl sıçrarsa öyle, patikada sıçrayarak onun önünde koşmaya başlıyor. Toprak birdenbire soğuyor ve paçavralar içindeki bir adam küçük yaralı geyiği boynuna sıkıca sarılmış bir ipin yardımıyla, baltayı kullanmak zorunda kalmayacak şekilde iplerle boynunu kesercesine sürüklüyor. Kanlı karın üstünde müzik es veriyor, Dr. Lecter piyano taburesine pençelerini geçiriyor. Derin derin nefes alıyor ve ellerini klavyeye koyarak çalmaya zorluyor kendini. Sonra ikisi birden sessizliğe gömülüyor.

Tıpkı müzik gibi birdenbire kesiliveren bir çığlığın yükseldiğini işitiyoruz. Orada, başı klavyeye eğilmiş, uzun bir süre oturuyor. Sessizce ayağa kalkıyor ve odayı terk ediyor. Karanlık evde şimdi nerede olduğunu söylemek imkânsız. Cheasepeake'in rüzgârı şiddetleniyor, söndürene kadar mumun alevini titretiyor, Harpsikord'un karanlıktaki tellerini çınlatıyor, burada gelişigüzel bir ses, orada çok eskilerden gelen bir çığlık.

55

ORTA AMERİKA’da Savaş Anıtları Müzesi’nde Yöresel Silah ve Bıçak Sergisi. Masaların üzerinde, çoğunlukla tabancalardan ve saldırı silahlarından bir silah vadisi. Lazer nokta ışıkları tavanda dans ediyor.

Silah sergisine birkaç gerçek avcı geliyor. Silahlar siyah. Sergi loş, renksiz ve sergiye katılanların birçoğunun iç dünyası kadar neşeli ancak şu kalabalığa bir bakın: Hırpani, şaşı, kızgın, darkafalı ve katı kalpli. Bu insanlar silah taşıma serbestliğinin gerçek tehlikeleri.

Hoşlarına giden silahlar, seri üretim için tasarlanmış, cahillere ve eğitimsiz birliklere yüksek ateş gücü kazandırmak için yapılıp atılmış saldırı silahları.

Dr. Lecter, bira göbekli, şişman, sarkık ve peynir gibi beyaz atıcıların arasından bir imparator gibi zarif adımlarla ilerliyor. Silahlar onu ilgilendirmiyor. Doğruca sergideki en iyi bıçak tüccarının bölümüne gidiyor.

Tüccarın adı Buck ve yüz elli kilo ağırlığında. Buck’ın bir sürü dekorasyon kılıcı, ortaçağ ve barbarlara ait aletleri var, ama aynı zamanda en iyi gerçek bıçaklara ve coplara sahip. Dr. Lecter vakit kaybetmeden İtalya’da bırakmak zorunda kaldığı ve listesine aldığı birçok şeyi görüveriyor.

“Yardımcı olabilir miyim” diyor Buck. Dostça bir yanak, dostça bir ağız, yalvaran köpek gözleri.

“Evet. Şu Harpy’i almak istiyorum, bir de altı santimlik, arkasında deri yüzmek için çıkıntısı olan dik, tırtıllı bir Spyderco lütfen.”

Buck istenilen aletleri topluyor.

“İyi bir av bıçkısı almak istiyordum. Bunu değil, iyi bir tane. Şuna, copa bir bakabilir miyim? Şu siyah olana...” Dr. Lecter jopun elde duruşuna bakıyor. “Alıyorum.”

“Başka bir şey?”

“Evet bir tane Syderco Civilian, burada yok mu?”

“Pek insanların bildiği bir tip değil. Hiç stokunu yapmadım, ama elimde bir tane var.”

“Bana yalnızca bir tane lazım.”

“Normal olarak iki yüz yirmi dolar. Ana sana kutusuyla birlikte doksan dolara veririm.”

“İyi. Karbon çeliği mutfak bıçağın var mı?”

Buck koca kafasını sallıyor. “Bit pazarına bakman gerekiyor. Benimkini de oradan aldım. Porselen tabak kullanarak uç açabilirsin.”

“Paket yap, birkaç dakika sonra dönerim.”

Kendisinden paket yapmasının istenmesine alışkın olmayan Buck, kaşlarını çatarak istenilen paketi hazırlamaya koyuluyor.

Bu silah sergisi, adının ima ettiği gibi, sergi falan değil, bir pazardı. İkinci Dünya Savaşı hatırasına yalnızca iki masa ayrılmıştı ve masaların üstündekiler daha şimdiden antika gibi görünüyorlardı. Buradan M-1 tüfekleri, gözlükleri çatlamış gaz maskeleri ve mataralar alabilirdiniz. Bunlar Naziler’e ayrılmış her zamanki tezgâhlardı. Zevkinize hitap ediyorsa, gerçek bir Zyklon B gazı alabilirdiniz.

Kore ve Vietnam Savaşlarından veya Çöl Fırtınası’dan hiçbir şey yoktu.

Alışveriş yapanların büyük bir kısmı, sanki sergiye katılmak için kısa bir süreliğine cepheden ayrıtmışçasına kamuflaj kıyafetleri içindeydi. Sergide nişancılarla ok avcıları için tam gizleme sağlayan eksiksiz kamuflaj kıyafetleri de satılıyordu. Serginin belirli bir kısmı okçuluk malzemelerine ayrılmıştı.

Dr. Lecter, yanındaki üniformalıları hissettiğinde kamuflaj kıyafetlerini inceliyordu. Okçu eldivenlerinden birini aldı eline. İmalatçısının markasını ışığa tutmak için döndüğünde, çevre korumayla ilgili bir masa kurmuş olan Virginia Avcılık ve Balıkçılık Bölümü’nden iki memuru görebildi.

İki orman bekçisinden yaşlı olanı, başıyla işaret ederek “Donnie Barber,” dedi. “Eğer olur da mahkemeye düşürürsen, bana haber ver, pisliğin avlanma iznini elinden almak istiyorum.” Okçuluk sergisinin öteki ucunda bulunan otuz yaşlarındaki bir adamı izliyorlardı. Yüzü bekçilere dönüktü ve bir video izliyordu. Donnie Barber kamuflaj kıyafetleri içindeydi ve karın hizasında bluzunun uçlarını düğümlemişti. Dövmelerini göstermek için kısa

kollu ordu yeşili bir tişört giyiyordu, başında ters giyilmiş bir beyzbol şapkası vardı.

Dr. Lecter, çeşitli aletlere bakarak yavaş yavaş memurlardan uzaklaştı. Lazer dürbünlerinin bulunduğu uca gidip ağa asılı tabanca kılıflarının arasından Donnie Barber'in dikkatini cezbeden karıncalı görüntüyü izlemeye koyuldu.

Erkek bir geyiğin ok ve yayla avlanmasıyla ilgili bir filmdi bu.

Anlaşılan, avcı yayma ok sürerken görüntüde olmayan birisi geyiği ormanlık araziden çitlere doğru kovalıyordu. Avcı sesleri kaydetmek için üzerinde bir mikrofon taşıyordu. Nefesi hızlanmaya başladı. Mikrofona fısıldadı “Bundan daha iyisi olamaz.”

Ok saplandığında geyik çifte attı ve iki kere kendini dikenli tellere vurdu. Ardından tellerin üzerinden atladı ve koşmaya başladı.

Donnie Barber, seyrederken olduğu yerde sıçradı ve okun hedefi vurmasıyla birlikte hırladı.

Şimdi avcı, geyiği kesip etini parçalara ayırma işine koyulmuştu.

Donie Barber, videoyu durdurdu ve okun hedefini bulduğu sahneyi sergi sorumlusu sonunda gelip ona durmasını söyleyene kadar tekrar tekrar izledi.

“Git kendini becer, göt lalesi,” diye küfretti Donnie Barber. “Bir bok satın almayacağım senden.”

Bir sonraki tezgâhtan, dörtlü kesici başlıkları olan oklardan satın aldı. Tezgâhta ödüllü bir çekiliş kutusu vardı ve satın aldıkları sayesinde Donnie Barber çekilişe katılma hakkı kazandı. Ödül iki günlük geyik avı izniydi.

Donnie Barber kuponunu doldurdu ve kutunun içine attı. Elindeki uzun pakede kamuflajlı genç adamların arasında kaybolurken tezgâhtarın kalemini de beraberinde götürdü.

Bir kurbağa gözü nasıl en küçük bir kıpırtıyı bile fark ederse, satıcı da önünden geçen kalabalığın içindeki en ufak duraklamayı fark ediyordu. Şimdi karşısında bir adam sessizce duruyordu.

“Bu elinizdeki en iyi tatar yayı mı?” diye sordu Dr. Lecter satıcıya.

“Hayır.” Adam tezgâhın altında bir kutu çıkardı. “En iyisi bu. Eğer çabucak hazırlamak istiyorsan, tek parçalı olanı almam öneririm. Yayı germek için bir makarası var. ister otomatik, ister elle. Eğer özürlü değilsen

Virginia’da geyik avında tatar yayı kullanamayacağını biliyorsun, öyle değil mi?”

“Kardeşim kolunun birini yitirdi ve öteki koluyla bir şeyler öldürmek için sabırsızlanıyor,” dedi Dr. Lecter.

“Ha, çaktım.”

Beş dakika geçmeden Dr. Lecter bir düzine kısa, kalın okla birlikte bir tatar yayı satın almıştı.

“Bir kâğıda sarar mısınız?” dedi Dr. Lecter.

“Bu kuponu doldurun, şansınıza bir geyik avı çıkabilir. İki günlük bir avlanma izni,” dedi satıcı.

Dr. Lecter çekiliş için kuponu doldurdu ve kutuya attı.

Satıcı başka bir müşteriyle ilgilenmeye başlar başlamaz Dr. Lecter adama döndü.

“Tühh! Çekiliş kuponuna telefon numaramı eklemeyi unuttum, acaba?...”

“Tabii buyurun.”

Dr. Lecter kutunun kapağını açtı ve üstteki iki kuponu aldı. Kendisininkine yanlış bilgiler ekledi, altındaki kupona da uzun uzun baktıktan sonra, bir fotoğraf makinesi gibi gözlerini yumup açtı.

56

MUSKRAT ÇİFTLİĞİ’ndeki jimnastik salonu, tüm Nautilus aletleri, ağırlıkları, aerobik aletleri ve meyve suyu barıyla bir yüksek teknoloji ürünü, siyah ve kromdu.

Barney odada yalnız olmadığını fark ettiğinde, kendi seansının neredeyse sonuna gelmiş, bir bisikletin üstünde terini soğutuyordu. Margot Verger, köşede eşofmanlarını çıkarıyordu. Lastikli sıkı bir şort, spor sutyenin üstüne bir badi giymiş, şimdi de beline halter kemeri takıyordu. Barney bir ısınma serisini tamamlayan Margot’nun soluk sesini işitiyordu.

Margot serileri arasında ona doğru geldiğinde Barney, bisikletin dirençsiz pedalını çeviriyordu.

Bir Barney’inkilere bir kendi pazularına baktı. Hemen hemen aynı kalınlıktaydılar. “Yatarak ne kadar halter basabilirsin?”

“Bilmem.”

“Bilmeni istiyorum, tamam mı?”

“Belki üç kez seksen beş, o civar.”

“Üç kez seksen beş? Hiç sanmıyorum koca oğlan. Üç kez seksen beş basabileceğine inanmıyorum.”

“Belki haklısındır.”

“Elimde senin üç kez seksen beş basamayacağını söyleyen bir yüz dolar var.”

“Neye karşı?”

“Yüz dolara karşı, sen ne bok sandın? Ben de bakacağım.”

Barney, Margot’ya baktı ve geniş alnını çattı. “Uyar.” Ağırlıkları yüklediler. Margot sanki Barney’in hile yapma ihtimali varmış gibi halterdeki ağırlıkları hesapladı. Barney karşılık olarak iyice ağırdan alarak Margot’nun tarafındaki ağırlıkları hesapladı.

Bankın üzerine yattı, başı Margot'nun şortuna bakıyordu. Bacaklarının vücuduyla birleştiği bölge ve karnı barok bir çerçeve deseni gibi kaslarla yumru yumruydu. Geniş bedeni tavana değecek gibi görünüyordu.

Barney sırtında bankı hissederek bedenini yerleştirdi. Margot'nun bacakları mafsal kremi kokuyordu. Elleriyle hafifçe halterin demirini tutuyordu, elleri böyle kaslı biri için oldukça biçimliydi, tırnakları açık pembeye boyalıydı.

"Hazır mısın?"

"Evet." Halteri üzerine eğilmiş Margot'nun yüzüne doğru kaldırdı.

Barney için pek güç olmadı. Halteri yerine koydu. Margot jimnastik çantasından parayı çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedi Barney.

"Senden daha çok çömelip kalkarım," oldu Margot' nun tüm söylediği.

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben ayakta işeyebilirim."

Kalın boynu kızardı Margot'nun. "Ben de."

"Yüz dolarına?" dedi Barney.

"Sen bana bir atom hazırla."

Meyve suyu barında bir kâse meyve ve yemiş vardı. Barney meyve sularını blenderda hazırlarken, Margot iki tane ceviz alıp avucunda kırdı.

"Avucunda, kırmana yardım edecek başka bir ceviz olmadan, tek bir cevizi kırabilir misin?" diye sordu Barney. Blender'ın ağzında iki yumurta kırarak içine attı.

"Ya sen?" dedi Margot, eliyle bir ceviz uzatarak.

Ceviz, Barney'in açık avucunda duruyordu. "Bilmiyorum," dedi. Önündeki barın üstünü açtı ve bir portakal Margot'nun tarafına yuvarlandı. "Hop, pardon," dedi Barney.

Margot portakalı yerden aldı ve barın üstündeki kâseye koydu.

Barney'in koca yumruğu sıkılıydı. Barney'in boyun damarları çıkıp yüzü kızarırken Margot'nun gözleri avuç ile yüz arasında yukarı aşağı mekik dokuyordu. Barney titremeye başladı. Avucunun içinden boğuk bir çatlama sesi geldi, Margot'nun yüz hatları düştü. Barney avucunu blenderin üstüne doğru götürdü ve bu sefer çatlama sesi daha yüksekti. Bir yumurtanın sarısı

ve beyazı blenderin içinde cupladı. Barney makineyi çalıştırdı ve parmaklarının uçlarını yaladı. Margot, bu aldatılmaya kızmasına karşın güldü.

Barney atomları bardaklara doldurdu. Odanın köşesinden bakıldığında bir erkek ve bir kadın daha ziyade iki farklı kilodaki halterciler veya güreşçiler gibi görünüyorlardı.

“Erkeklerin yaptığı her şeyi yapmak zorunda mı hissediyorsun kendini?”

“Bazı aptalca şeyleri değil tabii.”

“İçip serserilik yapmayı denemek ister misin?” Margot’nun yüzündeki gülümseme kayboldu. “Bana çük şakaları yapmaya kalkma Barney.”

Barney hayır anlamında başını salladı. “Bana takıl,” dedi.

57

HANNIBAL’ın evinde gün geçtikçe daha çok şey birikiyor, Clarice Starling ise Dr. Lecter’ın beğenilerinin koridorlarında birçok yeni şey keşfediyordu:

Rachel DuBerry, Starling’in, Vogue dergisindeki resimden anladığı kadarıyla gençliğinde çok güzel bir kadındı, tabii Baltimore Senfonisi’nin patronluğunu yaparken Dr. Lecter’dan biraz daha yaşlıydı. Ama bu, iki zengin kocadan önceydi. O şimdi tekstilci Rosencranzlar’ın Bayan Franz Resencranz’ıydı. Halkla ilişkiler sekreteri Starling’i ona bağladı.

“Orkestra parasını daha şimdi gönderdim canım. Çok uzun zamandan beri işin dışındayım,” diye konuştu kızlık soyadıyla Bayan Rosencranz DuBerry. “Eğer vergilerle ilgili bir soruysa, sana muhasebecimizin telefonunu verebilirim.” “Bayan Rosencranz, Filarmoninin ve Westover Okulu’nun aktif olarak yönetim kurulundayken, Dr. Lecter’ı tanıyordunuz.”

Uzun denebilecek bir sessizlik.

“Bayan Rosencarnz?”

“Sanırım numaranızı alıp sizi FBI’dan ben arasam daha iyi olacak.”

“Elbette.”

Tekrar sohbete döndüklerinde, kadın,

“Evet, Hannibal Lecter’ı çevremizden tanıyordum ve o günden beridir basın bu konuyla ilgili olarak bahçeme kamp kurdu. Olağanüstü derecede cana yakın bir adamdı ve hiçbir ilişkisi yoktu. Kızların yüreğini hoplatacak türden, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Onun öteki yanının var olduğuna inanmak yıllarımı aldı,” dedi.

“Size hiç hediye verir miydi, Bayan Roencranz?” “Genellikle doğum günlerimde ondan bir not alırdım, hatta nezaret altındayken bile. Mahkûmiyet almadan önce, bazen de bir hediye. En seçkin hediyeleri verirdi.”

“Ve doktor, doğum gününüz için o ünlü akşam yemeğini verdi. Doğum gününüzde şişelenmiş şaraplar.”

“Evet, Suzy Capote’nin Siyah Beyaz Balosu’ndan beridir en büyük parti deniyor.”

“Bayan Rosencranz, doktor hakkında bir şey duyarsanız, size vereceğim telefon numarasından FBI’ı arar mısınız? Eğer izin verirseniz, sormak istediğim bir soru daha var, Dr. Lecter ile bir buluşma geleneğiniz var mı? Bir de doğum gününüzü öğrenmem gerekiyor.”

Telefonda soğuk bir an. “Bana sorarsanız bu bilgiye çok kolay erişebilirsiniz.”

“Evet madam, ama sosyal sigorta numaranız, doğum belgeniz ve ehliyetiniz arasında tutarsızlık var. Aslına bakarsanız, hiçbiri aynı tarihi göstermiyor. Özür dilerim, ama Dr. Lecter’ın bilinen tanıdıklarının doğum günlerine ait gümrük siparişlerini takip ediyoruz.”

“Bilinen tanıdıkları. Şimdi bilinen tanıdığı mıyım? Onun, ay ne korkunç laf,” diye kıkırdadı Bayan Rosencranz. Kokteyl ve sigara kuşağındandı. Sesi kalındı ve derinden geliyordu. “Kaç yaşındasınız Ajan Starling?”

“Otuz iki yaşındayım Bayan Rosencranz. Yılbaşından iki gün önce otuz üç yaşında olacağım.”

“Tüm içtenliğimle söylüyorum ki, inşallah ömrünüz boyunca birkaç bilinen tanıdığınız olur. Vakit geçirmede faydalı oluyorlar.”

“Evet madam, doğum gününüz?”

Bayan Rosencranz, ‘Dr. Lecter’ın aşina olduğu tarih’ dediği hakiki bilgiyi verdi.

“Eğer sormamda bir mahzuru yoksa, madam. Doğum yılını değiştirmeyi anlayabilirim, ama ay ve gün ne oluyor?” “Bir Başak olmak istemiştim, Bay Rosencranz’la daha uyumluydu ve o zamanlar henüz yeni çıkıyorduk.”

Dr. Lecter’ın kafeste yaşadığı zaman onu tanıyanlar, onun hakkında biraz daha farklı düşünüyordu.

Starling, ABD Senatörü Ruth Martin’in kızı Catherine’i seri katil Jame Gumb’un cehennemvari bodrumundan kurtarmıştı ve Senetör Martin bir daha seçilmiş olsaydı Starling’e çok yararlı olabilirdi. Telefonda Starling’e karşı çok sıcaktı ve Catherine’den haberler verip Starling’i sordu.

“Hiçbir zaman benden bir şey istemedin Starling. Eğer olur da bir iş istersen...”

“Sağolun, Senatör Martin.”

“Şu Allahın belası Lecter hakkında mı, hayır, bir şey duymuş olsaydım, elbette Büro’yu bundan haberdar ederdim. Numaran telefonumun yanı başında. Postayla Charlsie ilgileniyor. Ondan haber almayı beklemiyorum. Mephis’teki kaçığın bana söylediği tek şey ‘takım elbisene iyi bak’tı. Şimdiye kadar bana yapılan en zalimce şeyi yaptı, ne olduğunu biliyor musun?”

“Sizi alaya aldığını biliyorum.”

“Catherine kaybolduğu zaman, biz umutsuz durumdayken Jame Gumb hakkında bilgileri olduğunu söyledi ve ben ona yalvarırken bana, o bir yılanınkine benzeyen gözleriyle gözlerimin ta içine bakarak Catherine’i emzirip emzirmediğimi sordu. Emzirdiğimi söyledim. Ve sonra bana, ‘İnsanı susatıyor, öyle değil mi?’ dedi. Bu soru bütün çektiklerimi bir anda yeniden yaşamama sebep oldu. Onu kucağımda tutup emzirirken, karnının doymasını beklerken, yaşadığım o susama duygusunu hiçbir zaman olmadığı kadar şiddetle yaşadım. Ve orada dikilip acımı içti”

“Nasıl bir şeydi, Senatör Martin?”

“Ne nasıl bir şeydi, pardon?”

“Dr. Lecter’ın hoşuna giden takım elbise nasıldı?”

“Bir düşüneyim ... bir Givenchy, hayli iyi biçilmiş,” dedi Senatör Martin, Starling’i asıl ilgilendiren şeylere biraz içerlemiş olarak. “Onu tekrar içeri kapattığında beni görmeye gel Starling, birlikte ata bineriz.”

“Teşekkür ederim, senatör, bunu aklımda tutacağım.” Dr. Lecter. İki yönü için iki ayrı araştırma: Biri cana yakınlığı, öteki cana düşmanlığı. Starling not aldı.

Doğum gününde şişelenmiş şaraplar çoktan Starling’in küçük programında yerini almıştı bile. Lüks mallar listesine Givenchy”i de eklemek için not aldı. Biraz düşündükten sonra emzirme diye de not aldı. Niçin yaptığını bilmiyordu ve üzerine düşünecek zamanı da yoktu, çünkü kırmızı telefonu çalmaya başlamıştı.

“Davranış Bilimleri mi? Jack Crawford’a ulaşmaya çalışıyorum, ben Virginia Clarendon County’den Şerif Dumas.” “Şerif ben Jack Crawford’un asistanıyım.”

“Şu an morgda olan bir adam var elimizde, adam yenmek için kesilmiş, acaba doğru bölümü mü aradım?”

“Evet efendim, burası et...Evet efendim, doğru bölüm. Bana yerinizi tam olarak söyleyebilir misiniz, hemen yola çıkıyorum ve Jack Crawford mahkemeye kanıt verme işini bitirir bitirmez onu da arayacağım.”

Starling’in Mustang’i park bekçisinin kaşlarını çattıracak, ona el işareti yaptıracak ve gülümsemesini tutmaya çalıştıracak kadar hızla Quantico’yu lastik dumanı içinde bırakarak ikinci vitesle fırladı.

58

KUZEY VIRGINIA'daki Clarendon İlçe Morgu, tavanında bir egzoz fanı, her iki ucunda ölülere geçiş veren çift kanatlı geniş kapıların bulunduğu bir hava basıncı odasıyla ilçe hastanesine açılıyordu. Şerif yardımcıları beş gazeteci ve kameramandan oluşan basını dışarıda tutmak için kapıların önünde nöbet tutuyordu.

Starling parmak uçlarına yükselerek gazetecilerin üzerinden kimliğini gösterdi. Şerif yardımcısı, onu fark edip başıyla onay verdiğinde kalabalığın içine daldı. Arkasında flaşlar patladı ve bir spot lambası yandı.

Otopsi odası sessizdi, yalnızca metal tepsiye konulan aletlerin tıngırtısı işitiliyordu.

İlçe morgunun her birinde bir terazi ve lavabo bulunan paslanmaz çelikten dört tane otopsi masası vardı. Masalardan ikisi örtülüydü ve üzerlerindeki çarşaf altındaki kalıntılarla çadır gibi dikilmişti. Pencerelerin yakınındaki masada ölüm sonrası normal hastane süreçleri işliyordu. Patalojist ve asistanı dikkat gerektiren bir işle uğraşıyorlardı ve Starling içeri girdiğinde kafalarını kaldırıp da bakmadılar bile.

Elektrikli bir bıçkı vınlaması odayı doldurdu ve göz açıp kapayıncaya kadar patalojist, kafatasının üst kısmını dikkatlice kenara koyup bir beyni avuç içleriyle kaldırıp teraziye koydu. Yakasında taşıdığı mikrofona ağırlığı fısıldadı ve terazinin gözündeki organı inceleyerek parmağıyla dürttü. Asistanının omuzunun üzerinden Starling'i görünce, beyni, cesedin göğüs boşluğuna bıraktı ve bir çocuğun lastik bir bandı fırlatışı gibi eldivenlerini çöp tenekesine fırlatarak masanın etrafından dolaşıp ona yaklaştı.

Starling adamın elini sıktı. Tüyleri ürperdi.

"Clarice Starling, FBI, Özel Ajan."

"Ben Dr. Hollingsworth, tıbbi sorumlu, hastahanenin patolojisti ve ıvır zıvır işler müdürü." Hollingsworth'un açık mavi ve kabuğu soyulmuş yumurta gibi parlayan gözleri vardı. Gözlerini Starling'den ayırmadan

asistanına seslendi. “Marlene, kardiyoloji bölümündeki şerifi çağır ve şu organ parçalarının örtüsünü açıver, buyrun madam.”

Starling’in deneyimlerine göre morgdaki tıbbi sorumlular genellikle zeki, ama gelişigüzel sohbetlerde sık sık aptal ve lafını bilmez insanlardı, üstelik şov yapmaktan hoşlanıyorlardı. Hollingsworth, Starling’in gözlerini takip ederek, “Beyni merak ediyorsunuz,” dedi.

Starling başıyla onaylayıp elbette anlamında omuzlarını kaldırdı.

“Burada dikkatsizce davranmıyoruz, Özel Ajan Starling. Beyni yerine koymayarak cenazeciye bir iyilik yapıyorum. Bu vakada cenazeden önce tabut açık olacak bu yüzden beynin içindekilerin yastığa akmasını engellemenizin imkânı yok. Kafatasını pansuman bezleriyle doldurup kapatıyoruz. Her iki kulağın üstünden kafatasını yerine tutturuyoruz ki tekrar açılmasın. Aile bedeni bütün olarak geri alıyor ve herkes mutlu oluyor.”

“Anladım.”

“Bunu da anlarsanız bana da anlatır mısın?” dedi Dr. Hollingsworth’ün asistanı, otopsi masalarındaki örtüleri kaldırdı.

Starling, geriye döndü ve her şeyi, ömrü boyunca unutmayacak olduğu tek bir bakışta gördü. Paslanmaz çelik masalarda bir geyik ve bir adam yan yana uzanmıştı. Geyiğin üzerinde sarı bir ok vardı. Okun ucu ve geyiğin boynuzu çarşafı, çadır kazıkları gibi iki tarafından germişlerdi. Adamın bir kulağından girip ötekinden çıkmış olan sarı ok, daha kısa ve kalındı. Kıyafeti hâlâ üzerindeydi ve başında okla kafasına zımbalanmış bir beyzbol şapkası vardı.

Ona bakarken Starling içinden yükselen zamansız bir kahkahanın basıncını hissetti ve dehşet belirtisi gibi görünebilecek olan kahkahayı hemen bastırdı. İki bedenin duruşu, anatomik farklılıklarına karşın her ikisinin de bir kasabın elinde aynı muameleye maruz kaldıklarını gösteriyordu; filetolar ve bel kısmı, omurganın altındaki küçük filetolarla birlikte geriye hiçbir şey bırakılmadan titizlikle sıyrılmıştı.

Paslanmaz çelik üzerinde deriden ibaret bir geyik. Başı boynuzları yüzünden metal yastık blok üzerinde yükselmiş, sanki onu öldüren oku görmek ister gibi geriye dönmüş gözlerinin akları görünüyordu. Hayvan, bu saplantılı derecede düzenli odanın içindeki görüntüsüyle insana ormanda

görebileceğimiz herhangi bir geyikten çok daha yabancı, yabani görünüyordu.

Adamın gözleri açıktı ve gözlerinde kanlı gözyaşları vardı.

“İkisini birlikte görmek tuhaf,” dedi Dr. Hollingsworth. “Kalpleri eşit ağırlıkta.” Starling’e baktı ve sözlerinin bir sorun oluşturmadığım gördü. “Aradaki tek farkı, adamın son kaburga kemiklerini eksik olduğunu ve ciğerlerin de sırttan dışarı çekilmiş olduğunu görebiliyorsunuz, neredeyse kanat gibi duruyorlar, öyle değil mi?”

“Kanlı Kartal,” diye mırıldandı Starling, bir süre düşündükten sonra.

“Daha önce hiç görmemiştim.”

“Ben de,” dedi Starling.

“Böyle mi adlandırılıyor? Ne demiştiniz?”

“Kanlı Kartal. Quantico’da bu tür vakalar var. Bir Norsk kurban yöntemi. Küçük dudaklara yakın bir yerden kes, ciğerleri sırttan dışarı çek ve kanat gibi düzleştir. Otuzlu yıllarda bunu uygulayan Yeni-Vikingler vardı.”

“Böyle şeylere sık rastlıyorsunuzdur. Böylesi demek istemedim. Bu tür şeyler.”

“Evet, bazen.”

“Benim için her zamankilerden farklı. Genellikle doğrudan bıçakla veya silahla öldürülmüş insanlar geliyor. Peki örnekle ilgili ne düşündüğümü merak ediyor musunuz?” “Gerçekten bilmek isterim, doktor.”

“Adam, kimliğinin yazdığına göre Donnie Barber, dün, av sezonu başlamadan bir gün önce, geyiği yasalara aykırı olarak öldürmüş... biliyorum çünkü dün ölmüş. Bu ok, diğer okçuluk malzemeleriyle birbirini tutuyor. Aceleyle geyiği parçalıyordu. Elindeki kanlara antijen uyguladım, geyik kanı çıktı. Avcıların sırt kayışı dediği işi yapacaktı ve tam zor bir işi üstlenmişti ki birden büyük bir sürprizle karşılaştı, başını delip geçen bu okla. Aynı renk, ama farklı türden bir ok. Okun sapında hiçbir çentik yok. Fark ettiniz mi?”

“Bir tatar yayı okuna benziyor,” dedi Starling.

“ikinci kişi, belki de tatar yayını taşıyan kişi, birinci adamdan daha iyi bir iş çıkararak geyiği temizlemeyi bitirir ve sonra Allah’ın belası, adama da aynısını yapar. Bak tıpkı geyiğe yapıldığı gibi kesmiş, temizlemiş etleri, işini iyi biliyormuş, kesiklerde hiçbir tereddüt yok. Hiçbir şey boşa

harcanmamış, boşa gitmemiş. Michael Deabeky bile daha iyisini beceremezdi. Hiçbiriyle cinsel ilişki işareti yok. Sadece etleri kemiklerinden sıyrılmış."

Starling parmağının eklem yeriyle dudağına dokundu. Bir an için doktor onun bir muska öptüğünü sandı.

"Dr. Hollingsworth, ciğerler kayıp mı?"

Yanıtlamadan önce, gözlüklerinin üzerinde bir süre Starling'e baktı. "Geyiğin ciğeri kayıp. Anlaşılan Mr. Barber kendine iyi bakmıyormuş. Ciğeri kısmen kesilip incelenmiş, ana kan damarının yakınında bir kesik var. Ciğeri sirozlu ve rengi uçuk. Bedenin içinde, görmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Peki testisler?" "Yumurtalıklar, evet, her ikisininki de kayıp. Ajan Starling, kimse adını söylemedi henüz, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Starling. "Henüz değil."

Hava basıncı odasında bir esinti ve spor ceketi ve haki pantolonu içinde teni yanık zayıf bir adam kapının önünde göründü.

"Şerif, Caleton'un durumu nasıl?" diye sordu Hollinsworth. "Ajan Starling bu Şerif Dumas. Şerifin kardeşi yukarıda kalp ve damar hastalıklarında yatıyor."

"İyi direniyor. Durumunda bir değişiklik olmayacağını, gardımı almış olduğunu söylüyorlar bu her ne demekse," dedi şerif. Dışarıya seslendi. İçeri, buraya gel Willbom." Şerif, Starling'in elini sıkıp diğer adamı tanıştırdı. "Bu Memur Willbum Moody, orman bekçisi."

"Şerif, kardeşine yakın olmak istersen yukarda da konuşabiliriz," dedi Starling.

Şerif hayır anlamında başını salladı. "Bir buçuk saat onu görmeme izin vermezler. Gücenmeyin bayan ama, ben Jack Crawford'u aramıştım, gelmiyor mu?"

"Mahkemeden kurtulamadı. Siz aradığınız sırada, delil sunuyordu. Sanırım kısa süre içinde ondan haber alırız. Bizi böyle çabucak aramanızı gerçekten takdir ediyor."

"Yıllar önce Quantico'daki Ulusal Polis Akademisi'nde öğretmenimdi. Acayip adamdır. Eğer seni gönderdiyse, işini iyi biliyor olmalısın, başlamak ister misin?"

“Lütfen.”

Şerif, ceketinin cebinden bir not defteri çıkardı. “Başında ok bulunan buradaki adamın adı Donnie Leo Barber, otuz iki yaşında, Cameron Karavan Parkı’nda bir karavanın içinde yaşıyor. Herhangi bir işte çalışıp çalışmadığını tespit edemedim.

İki sezon önce lisansı elinden alınmış. Bölümce tanınıyor. Bir şeye ateş ettikten sonra onu izleme zahmetine girmiyor. Eğer yere yıkılmazsa başka birinin... bir keresin...” “Bugün ne bulduğunu anlat Willbum.”

“Şey, ilçe yolu kırk yediden geliyordum, Yaşlı Peckman bu sabah saat yedi sularında el sallayıp beni durdurduğunda oradaki köprünün yaklaşık bir mil batısındaydım. Soluk soluğaydı ve göğsünü tutuyordu. Tüm yapabildiği ağzını açıp kapamak ve eliyle oradaki ağaçlığı işaret etmekti. Ne olduğunu görmek için oraya gittim ve bir de ne göreyim, orada şu Barber, kafasını delen bir okla bir ağaca çivilenmişti ve bu geyik de üzerindeki okla birlikte oradaydı. Ölüydüler ve en azından dün geceden beri orada olmalıydılar.”

“Dün sabah erken saatlerde, hava hayli soğuktu” dedi Dr. Hollingsworth.

“Sezon bu sabah açıldı,” dedi orman bekçisi. “Bu Donnie Barber’ınağaca tırmanmak için bir merdiveni vardı ve henüz yerleştirmemişti. Bugüne hazırlanmak için dünden oraya gitmiş gibi görünüyor, belki de izinsiz av için gitmişti. Yayını neden yanma aldığını bilemiyorum. Belki sadece hazırlanmak için gitmişti ve bu güzel geyik çıkageldi. Adam kendini tutamadı ve... İnsanların böyle yaptığına daha önce çok tanık oldum. Bu tür davranışlar domuz avcıları arasında çok yaygındır. Bu kesip biçme işiyle uğraşırken öteki çıkageldi. İzlere bakarak bir şey söyleyemiyorum, dün gece sağanak vardı ve sanki gök delinmişti...”

“Biz de bu yüzden bir çift resim çektik ve cesetleri kaldırdık,” dedi Şerif Dumas. “Yaşlı Peckman koruluğun sahibi. Adamımız Donnie’nin üzerinde Peckman’in imzası olan ve bugün başlayan iki günlük geyik avı izni bulduk. Peckman her sene bir tane satar, reklamını verir ve bazı insanlar sayesinde piyasaya sunar. Donnie’nin cebinde Tebrikler bir geyik avı kazandınız yazarıbir not vardı. Kâğıtlar ıslaktı Bayan Starling. Kendi adamlarımıza güvenmediğimiz için değil, ama parmak izlerini kendi laboratuvarımızda tespit etmeniz gerekiyor olabilir. Oklarla, oraya gittiğimizde her şey ıslanmıştı. Dokunmamaya çalıştık.”

“Bu okları almak ister misiniz, Ajan Starling? Onları nasıl çıkarmamı istersiniz?” diye sordu Dr. Hollingsworth.

. İki ucundan penseyle tutarak deriyle birleştikleri yerden keserseniz, ben de onları telle kanıt tahtama bağlarım,” dedi Starling çantasını açarak.

“Bir boğuşma olduğunu sanmıyorum, ama yine de tırnakların altlarını çıkarmamı ister misiniz?”

“DNA testi için kesilmelerini tercih ederim. Parmak parmak ayrılmasına ihtiyacım yok, ama mümkünse sağ ve sol el tırnaklarını ayırabilir misiniz?”

“PCR-STR testi yapabiliyor musunuz?”

“Ana laboratuvarda yapabiliyorlar. Üç veya dört gün içinde sana bilgi verebileceğiz, şerif.”

“Geyik kanını da tahlil edebiliyor musunuz?” diye sordu Warden Moody.

“Hayır yalnızca hayvan kanı olduğunu söyleyebiliriz.” “Peki birinin dolabında geyik eti bulursanız ne olacak,” diye devam etti Warden Moody. “Bu geyiğe ait olup olmadığını öğrenmek istersiniz, öyle değil mi? Bazen bir izinsiz avlanma davasını çözmek için bir geyiği diğerinden ayırt etmek zorunda kalırız. Her bir geyik farklıdır. Aklınıza gelmezdi, öyle değil mi? Kanı Oregon Portland’daki Avcılık ve Balıkçılık’a göndermemiz gerekir, eğer yeterince beklersen sonucu öğrenirsin. Sana bu... meselâ... bir numaralı geyiktir diyecekler veya uzun bir vaka numarasıyla birlikte ‘Geyik A’ diye adlandıracaklar, çünkü geyiklerin adı yoktur. Bildiğimiz kadarıyla.”

Moody’nin yanık teni Starling’in hoşuna gitmişti. “Bu geyiği ‘Bayan John’ diye adlandıracağız Warden Moody. Oregon’u bilmenin faydası var, onlarla çalışabiliriz, bilgi için teşekkürler,” dedi ve yüzü kızarıp şapkasıyla oynamaya başlayana kadar adama gülümsemeyi sürdürdü.

Çantasını karıştırmak için başını eğdiğinde Dr. Hollingsworth, kadının havaya kattığı neşeyi düşündü. Moody ile konuşurken yüzü bir an için aydınlanıvermişti. Yüzündeki güzellik izi bir barut yanığına benziyordu. Sormak istedi, ama sormamanın daha iyi olacağını düşündü.

“Neden naylona değil de, kâğıt torbaya koyuyorsunuz?” diye sordu şerif.

“Kese kâğıdı. Kese kâğıdından torba hiçbir şeye zarar vermez.” Şerif eliyle ensesini kaşıyıp Starling’e bakıyordu. “Sizi niçin aradığımızı, neden Jack Crawford’u burada istediğimi biliyorsunuz. Sizin kim olduğunuzu hatırlayınca, gelmenize sevindim. Hiç kimse bu odanın dışında ‘yamyam’ lafını telaffuz etmedi henüz, çünkü kelime ağızlarından çıkar çıkmaz tüm

medyanın içeri dolacağını biliyorlar. Gazetecilerin bütün bildiği bunun bir av kazası olabileceği. En fazla bedenin parçalanmış olduğunu işitmişlerdir. Donnie Barber'ın yenmek için kesildiğini bilmiyorlar. Etrafta o kadar çok yamyam yok, Ajan Starling."

"Evet şerif, pek yok."

"Lanet olası, çok temiz bir iş çıkarmış."

"Doğru, çok temiz."

"Belki gazetelerde adı çok geçtiği için aklıma o geliyordur... size de Hannibal Lecter'ın işi gibi geliyor mu?"

Starling, gözü boş otopsi masasının üstünde gezinen bir kara sinekte, "Dr. Lecter'in altıncı kurbanı okçu bir avcıydı," dedi.

"Onu da yemiş miydi?"

"Onu mu, hayır. Üzerinde bir sürü yarayla onu bir duvara asılı bırakmıştı. Ortaçağdaki yaralı adam temsillerine benzetmişti adamın görüntüsünü. Ortaçağa ait şeyler hoşuna gidiyor."

Patalojist, Donnie Barber'ın sırtına yayılmış ciğerleri göstererek. "Yani bu eski bir ritüel," dedi.

"Sanırım," dedi Starling. "Bunu Dr. Lecter'ın yapıp yapmadığını bilmiyorum, eğer o yaptıysa, bu kesip biçme onun saplantısı değil. Böyle düzenlemeler onda bir saplantı halinde değil."

"Ne öyleyse?"

"Zevk için," dedi, doğru sözcüğü kullanıp kullanmadığını anlamak için ötekilere bakarak. "Zevk için yapılmış ve geçen sefer bu yüzden yakalanmıştı."

59

DNA laboratuvarı yeniydi ve yeni kokuyordu. Personeli Starling’den gençti. İç burkulmasıyla bunun alışması gereken bir şey olduğunu düşündü; yakında bir yıl daha yaşlanacaktı.

Yakasında A. BENNING yazan genç bir kadın, Starling’in getirdiği iki oku incelemekle görevlendirilmişti.

Geçmişte kendisine işe yaramaz kanıtlar getirilmiş olan A. Benning, okların Starling’in kanıt tahtasına tel kullanılarak özenle tutturulmuş olduğunu görünce rahatladı.

“Bazen bu şeyleri açtığımda nelerle karşılaştığımı bilmek istemezsin,” dedi A. Benning. “Sana dakikasında bir şeyler söyleyemeyeceğimi bilmelisin...”

“Anlıyorum,” dedi Starling. “Dr. Lecter ile ilgili karşılaştırmaya temel olacak bir kanıtımız yok. Hapisten kaçalı çok oluyor ve elimizdeki kanıtlar yüzlerce kişi dokunduğu için kirlenmiş durumda.”

“Laboratuvarda harcanan zaman çok önemli. Eğer bana şimdi...”

“Önce beni dinle,” dedi Starling, “sonra konuşursun. İtalya’daki Questura’dan Dr. Lecter’a ait olduğunu sandıkları diş fırçasını göndermelerini istedim. Ondan yanak derisine ait hücreler elde edebilirsin. Her ikisine de doku karşılaştırma testi yap. Bu ok yağmurda kalmış, ondan çok şey çıkarabileceğini sanmıyorum, ama şuraya bakarsan...” “Üzgünüm, bu işleri bildiğini...”

Starling gülümsemeyi başardı. “Önemi yok A. Benning, iyi geçineceğimizi umuyorum. Bak, her iki ok da sarı. Tatar yayının okları sarı, çünkü elle boyanmış. Kötü bir iş çıkarılmamış, ama yine de biraz dalgalı. Şuraya bak, şu boyanın altındaki neye benziyor?”

“Belki bir fırça tüyü?”

“Ama şu sonundaki kıvrıma ve şişkinliğe bak. Bir kirpik olmasın.”

“Kökü varsa...”

“Doğru.”

“PCR-STR-üç renkli test- yapıp DNA zincirlerini çıkarabilirim. Mahkeme için on üç zincir yeter, ama tam olarak onun olup olmadığım bilebilmek için bir iki güne ihtiyacım olacak.”

“Bana yardım edebileceğini biliyordum.”

“Sen Starling’sin. Yani Özel Ajan Starling. Kötü bir başlangıç olsun istemedim -buraya bir sürü kötü durumda olan kanıt getiriliyor- davranışım sana karşı değildi.” “Biliyorum.”

“Senin daha yaşlı olduğunu sanıyordum. Bütün kadınlar seni biliyor, yani herkes seni tanıyor, bizim için sen, -A. Benning başka tarafa baktı- bizim için özelsin.” A. Benning, tombul başparmağını kaldırarak “Ötekilerle iyi şanslar. Böyle söylememde bir mahzur yoksa,” dedi.

60

MASON VERGER'in adamı Cordell, yüzünde biraz duygu belirtisi olsa yakışıklı bile bulanabilecek iri bir adamdı. Otuz yedi yaşında, İsviçre'de sağlık sektöründe veya orada çocuklarla yakın temas gerektiren herhangi bir işte bir daha çalışması yasaklanmış bir adamdı.

Mason, köşke yaptırdığı bu eklentinin sorumluluğunu, onun bakımı ve beslenmesiyle birlikte üstlenmesi için Cordell'e hayli iyi bir maaş ödüyordu. Cordell'in tümüyle güvenilir ve becerikli biri olduğuna inanıyordu. Cordell, Mason'un çocuklarla görüşmelerinin video kayıtlarından başka, herkesi gözyaşlarına veya öfkeye boğacak zalimlik örneklerine tanıklık etmişti.

Cordell bugün biraz düşünceliydi, onun için tek kutsal mesele; para.

Kapıyı her zamanki gibi iki kere çaldı ve Mason'un odasına girdi. Parıldayan akvaryum dışında oda zifirİ karanlıktı. Yılan balığı Cordell'in içeri girdiğini anladı ve umutla deliğinden dışarı çıktı.

"Bay Verger?"

Mason birkaç saniye sonra uyandı.

"Sana bahsetmem gereken bir şey var. Baltimore'daki daha önce hakkında konuştuğumuz kişiye ek para ödemem gerekiyor. Acil bir durum değil, ama hassas bir mevzu. Şu Zenci çocuk Franklin fare zehiri yutmuş ve bu hafta başında kiritik bir durumdaydı. Cici annesine, polislerin ona işkence yapmasını engellemek için kediye fare zehiri vermesi gerektiğini senin söylediğini anlatmış. Kediyi bir komşusuna vererek fare zehirini kendi içmiş."

"Bu çok saçma," dedi Mason, "benim bununla hiçbir alakam yok."

"Elbette çok saçma Bay Verger."

"Şikâyet eden kim, çocuğu aldığın kadın mı?"

"O hemen para ödenmesi gereken kişi."

“Cordell, küçük piçe girmedin, öyle değil mi? Hastanede bir şey bulmadılar umarım. Biliyorsun sonunda haberim olur.”

“Hayır efendim. Sizin evinizde? Yemin ederim ki, asla. Ben aptal değilim, işimi seviyorum.”

“Franklin nerede?”

“Marland-Misericordia Hastanesinde. Taburcu edilince yetimevine gidecek. Birlikte yaşadığı kadın esrar içtiği için yetimevinin listesinden çıkarılmış. Senin hakkında şikâyette bulunan o. Onunla ilgilenmemiz gerekebilir.”

“Marsık keş, böyle sorun olmamalı.”

“Yardımını alabileceği kimseyi tanımıyor. Sanırım onunla ilgilenirken biraz titiz davranmalıyız. Temizce. Yoksullara yardım görevlisi onun çenesini kapatmasını istiyor.” “Bunu düşüneceğim. Harekete geç. Yoksullara yardım görevlisine ödemesini yap.”

“Bin dolar.”

“Yalnızca daha fazlasını alamayacağını bilsin yeter.” Margot, karanlıkta Mason’un sofasında uzanmış Cordell ve Mason’un konuşmasını dinlerken, yanaklarından gözyaşları dökülüyordu. Mason uykuya dalmadan önce onu ikna etmekle uğraşmıştı. Besbelli ki Mason, Margot’nun gitmiş olduğunu düşünmüştü. Respiratörün tıslamalarına denk getirmeye çalışarak sessizce nefes almak için ağzını açtı. Cordell kapıyı açıp odayı terk ederken dışardan gri bir ışık vurdu.

Margot sofada uzanıyordu. Odayı terk etmeden önce hava pompası Mason’un uyku düzenine geçene kadar, yirmi dakika karanlıkta uzanarak bekledi. Mason onu görmedi, ama yılan balığı görmüştü.

61

MARGOT VERGER ve Barney birlikte takılıyorlardı. Öyle çok fazla konuşmuyorlardı, ama dinlenme odasında birlikte futbol maçlarını, Simpson Ailesini ve eğitim kanalındaki konserleri seyrediyorlardı. Birlikte Birinci Cladius'i izlemişlerdi. Barney işi sebebiyle bazı bölümleri kaçırdığı için, kasetlerini istemişlerdi.

Margot, Barney'i seviyordu. Onunla bir erkek arkadaş gibi takılmaktan hoşlanıyordu. Tanıdıkları arasında böyle rahat davranan tek kişiydi Barney. Çok akıllıydı, biraz hayal âlemindeydi ve Margot onun bu özelliğini de çok seviyordu.

Margot, bilgisayar mühendisliğinde olduğu kadar serbest sanatlar hakkında da iyi bir eğitime sahipti. Barney'in, kendi kendini yetiştirmiş biri olarak hemen her konuda, kimileri çocuksu kimileri hayli derin görüşleri vardı. Onunla istediği derinliği yakalayabiliyordu. Margot'nun eğitimi hayli genişti. Zihni mantıkla sınırlandırılmış bir düzlük gibiydi. Ama bu düzlük zihninin üstünde, kaplumbağanın sırtında duran Düz Dünyacıların dünyası gibi duruyordu.

Margot Verger, Barney'in çömelerek işemek konusunda yaptığı şakanın bedelini ona ağır ödetti. Bacaklarının onunkilerden daha kuvvetli olduğunu düşünüyordu ve zaman onu haklı çıkardı. Hafif kiloları kaldırmakta güçlük çekiyormuş gibi yaparak, ağırlıkla çömelme üzerine onunla iddiaya girdi ve yüz dolarını geri aldı. Ayrıca ondan daha hafif olmasının avantajını kullanarak tek elle şınav çekmekte onu yendi. Ama yalnızca sağ kolda iddiaya girebiliyordu çünkü sol eli çocukluğunda Mason'a karşı koyarken sakat kalmıştı.

Barney'in, Mason nöbeti bittikten sonra, gecenin belirli bir vaktine kadar, birbirlerinin egzersizlerini sayarak birlikte çalıştılar. Bunlar, nefes almaları dışında hiçbir şeyin işitilmediği sessiz ve ciddi bir antrenmanlardı. Bazen

aralarında iyi gecelerden başka bir söz işitilmez ve Margot çantasını toplayıp personele yasak olan aile bölümüne çekilirdi.

Bu gece Margot gözleri yaşlı olarak doğrudan Mason'un odasından çıkıp gelmişti.

"Hey, hey," dedi Barney. "İyi misin?"

"Yalnızca aile bokları, sana ne anlatabilirim ki? Ben iyiyim," dedi Margot.

Deli gibi egzersiz yaptı, çok fazla ağırlık, çok fazla tekrar.

Barney ona doğru gelip elinden halteri çekip aldı. "Bir yerlerini yırtacaksın," dedi.

Barney artık pes edip salonun duş kabinlerine gittiğinde Margot hâlâ bir bisikletin üstünde pedal basıyordu. Barney kendini günün yorgunluğunu yıkayıp götüren sıcak suya bıraktı. Kabin, suyun hem yukardan, hem de bel ile baldır seviyesinden geldiği normal jimnastik salonu duşluğuydu. Barney duşun altında dönüp suyun tüm bedeninde dolaşmasından çok keyif alıyordu.

Barney her şeyi görünmez kılan buhar bulutu tarafından sarmalanır sarmalanmaz başını suyun altına soktu. Duş alırken düşünmeyi seviyordu; buhar bulutları. Orada, eğer Dr. Lecter çekici tarafından dövülmemiş olsaydı, Doemling gibi heriflerin onu itip kakabileceğim keşfetti.

Öteki duşun da kullanılmaya başladığını işittiğinde, fazla önemsemedi ve bedenini ovmaya devam etti. Diğer çalışanlar da jimnastik salonunu kullanıyordu, ama genellikle ya sabahları ya da öğleden sonraları. Normalde atletlerin duşlarında, yanında duş yapan kimseyle ilgilenmemek erkeklere özgü bir davranıştı. Barney kim olduğunu merak etti. İnşallah Cordell değildir diye düşündü, Cordell' den hiç hoşlanmıyordu. Başka birinin gecenin bu vaktinde duşu kullanması nadir rastlanılan bir şeydi. Hangi Allah'ın belasıydı yan duştaki? Barney suyun boynuna akmasını sağlamak için başını çevirdi. Yanındaki kişinin bedeninin kısımları, buhar bulutları arasından sıvalı bir duvardaki freskolardan parçalar gibi görünüverdi. Şurada geniş bir omuz, şurada bir bacak. Biçimli bir el, kaslı boynu ve omzu ovuyordu, açık pembe tırnaklar, bu Margot'nun eliydi. Bunlar onun ojeli ayak tırnakları, şu Margot'nun bacağıydı.

Barney başını yeniden tazyikli suyun altına tuttu ve derin bir nefes aldı. Yan taraftaki şekil hareket ediyor, ustaca bedenini ovuyordu. Şimdi

saçlarını yıkıyordu. Bu Margot’nun kaslı kamı, tazyikli suyun altında dikilmiş uçlarıyla memeleri, onun kalçaları, onun kasıkları ve şu da, mohavk kesilmiş sarı kıllarıyla onun...

Barney bütün gücüyle derin bir nefes alıp tuttu... Bir belaya batmaya başladığını hissedebiliyordu. Margot aşırı egzersizle bütün kasları şişmiş, bir at gibi parıldıyordu. Barney ilgisi çok belirgin hale gelmeye başlayınca, Margot’ya sırtını döndü. Belki o duştan gidene kadar ona aldırmadan devam edebilirdi.

Yanda su kesiliverdi. Ama bu sefer ses geldi. “Hey Barney, Patriotlar için ne diyorlar?”

“Bizim...bizim çocuklar Miami’yi yener, beş çeker.” Omuzunun üzerinden baktı.

Barney'in duşunun hemen dışında kendini kuruluyordu Margot. Kılları dümdüz aşağı doğruydu. Yüzü şimdi yenilenmiş görünüyordu ve gözlerindeki yaşlar gitmişti. Margot’nun harika bir teni vardı.

“Öyleyse bahse giriyorsun?” dedi Margot. “Judy’nin bahis bürosunda...”

Barney gerisini dinleyemedi. Margot’nun pembeyle çevrili mohavkında su damlaları pırlanta gibi parıldıyordu. Barney yüzüne ateş bastığını hissetti ve tam bir ereksiyon yaşadı. Şaşırmış, kafası karışmıştı. O dondurucu duyguyu hissetti. Hiçbir zaman bir erkeğe ilgi duymamıştı. Ama Margot bütün kaslarına karşın kesinlikle bir erkek değildi ve ondan hoşlanıyordu.

Yine de duşta ona olan bu bok da neyin nesiydi?

Suyu kapadı ve ıslak ıslak ona döndü. Elini düşünmeden Margot’nun yanağına koydu. “Of Tanrım, Margot,” dedi sesi boğazında düğümlenerek.

Margot ona baktı ve “Hasiktir! Barney. Sakın...” Barney boynunu ona doğru uzattı ve aletiyle ona dokunmadan Margot’nun yüzünü rastgele öpmeye çalıştı. İstemese de ona dokundu ve Margot kendini uzaklaştırıp ikisi arasında uzanan kavisin ucundaki kristal meni damlasına bakarak bir orta saha oyuncusunun gücüyle dirseğini kullanıp Barney’in göğsüne bir tane geçirdi. Barney’in ayakları yerden kesildi ve duş kabininde kıç üstü oturdu.

“Seni siktiğimin piçi,” diye tısladı “aklıma gelmeliydi. İbne kılıklı! Şu şeyini topla da kıçına sok...”

Barney, ayağa kalıp duştan çıktı. Kurulanmadan elbiselerini giydiği gibi tek kelime etmeden jimnastik salonunu terk etti.

Barney'in yeri evin dışında, şimdi çatı kısmında dairelerin bulunduğu bir zamanların ağılı olan binadaydı. Gecenin geç bir vakti dizüstü bilgisayarının başına oturmuş, internetteki bir kurs üzerine çalışıyordu. Altındaki zeminin merdivenleri çıkan birinin ağırlığıyla sallandığını hissetti.

Kapı hafif bir biçimde çalındı. Kapıyı açtığında başında bir şapkayla, iri ter damlaları dökerek derin nefes alan Margot'yu gördü.

"Bir dakikalığına girebilir miyim?"

Barney kapının önünden çekilmeden önce bir süre önüne bakarak öylece durdu.

"Barney. Hey, orada olanlar için üzgünüm," dedi. "Bir tür paniğe kapıldım. Yani, çok şaşırdım ve panikledim. Arkadaşın olarak kalmak isterim."

"Ben de."

"Bizim... bilirsin işte iyi kanka olabileceğimizi düşünmüştüm."

"Yapma Margot. Arkadaş olabileceğimizi söylemiştim. Ama benim de arzularım var. Duşa sen geldin. Gözüme güzel görününce, kendimi engelleyemedim. Duşa geldin, hem de çırılçıplak, hoşuma giden iki şeyi bir arada gördüm." "Ben ve amcık," dedi Margot.

Kendileri de şaşırarak birlikte kahkahaya boğuldular. İçeri girip onu, daha güçsüz birini sakat bırakacak bir güçle kucakladı. "Dinle, eğer bir erkekle birlikte olacaksam bu sen olursun. Ama bu bana göre değil. Gerçekten bana göre değil. Ne şimdi ne de sonra."

Barney başıyla onayladı. "Bunu biliyorum. İstemeden oldu."

Epey bir süre orada, birbirlerine sarılmış olarak durdular.

"Arkadaş olmayı deneyecek misin?" dedi.

Barney biraz düşündükten sonra, "Evet, ama senin de biraz yardım etmen lazım. İşte anlaşma: Ben duşta gördüklerimi unutmaya çalışacağım ve sen de bana bir daha göstermeyeceksin. Ayrıca bana ampullerini de gösterme olur mu? Ne diyorsun?"

"İyi arkadaşın olabilirim, Barney. Yarın bize gel. Judy yemek yapacak, ben de."

"Tamam, ama benden daha iyi yemek yapabileceğini sanmıyorum."

"Bir dene bakalım," dedi Margot.

62

Dr. LECTER bir şişe Château Petrus'u ışığa doğru tuttu. Bir gün önce, belki tortu yapmıştır diye, şişeyi dikey hale getirmişti. Saatine baktı ve şişeyi açma vaktinin geldiğine karar verdi.

Bu, Dr. Lecter'ın üstlenmeyi göze alabileceğinden daha ciddi bir riskti. Aceleye getirmek istemiyordu. Kristal kadehteki şarabın renginin tadını çıkarmak istiyordu. Şarabın kutsal nefesini boşa harcamamaya karar vermişken, ya şişeyi gerektiğinden erken açarsa ne olacaktı? Işık dipte biraz tortu olduğunu gösteriyordu.

Sanki bir kafatasını açar gibi dikkatle mantarını çekerek şişeyi, bir manivela yardımıyla santim santim eğdi, doldurma cihazına yerleştirdi. Bırak önce tuzlu hava üzerine düşeni yapsın, ondan sonra kararımı vereyim diye düşündü.

Odun kömürlerinden bir ateş yakmış ve kendisine, buzun üstünde bir portakal dilimiyle bir Lillet hazırlamış ve günlerdir kendi için hazırlamış olduğu şöleni düşünmeye başlamıştı. Dr. Lecter mutfağını oluştururken Alexandre Dumas'ın verdiği ipuçlarından ilham almıştı. Ormandaki geyik avından döndüğü üç gün öncesinde mutfak stokuna midesi ardıçla doldurulmuş bir karga eklemişti. Küçük siyah tüyleri koyun sakin sularında yüzüyordu. İlk kopardığı tüyleri Harpsikord'u için saklamıştı.

Şimdiyse Dr. Lecter ardıçları ayıklamış ve bir tavada arpacık soğanlarını terletmeye başlamıştı. Titiz bir düğümle baharat karışımı torbasının etrafına pamuk ipliği bağlamış ve tavanın içine koymuştu.

Porselen tabaktaki fileto, yatırıldığı salamuradan kararmıştı. Kurutmak için silkeledi ve sivri ucunu katlayıp tümüyle düzgün bir şekil alması için bağladı.

Bir süre sonra bir tarafında hayli kızarmış kömürlerden bir yığın, diğer tarafında düzlük olan ateş hazır hale geldi. Fileto demir ızgaranın üstünde cızladı ve ocaktan yükselen mavi duman Dr. Lecter'ın hoparlörlerinden

çıkan müziğe karıştı. Doktor, VIII. Henry'nin hareketli bestesini, "If True Love Reigned" adlı parçayı çalıyordu.

Gecenin geç bir saatinde, dudakları Château Petrus lekesiyle kırmızılaşmış, şamdanının üzerindeki kristal bardağında bal renkli bir Château d'Yquem bulunan Dr. Lecter, Bach çalmaya başladı. Starling zihninde ağaçların arasından koşuyordu. Geyik hemen önünde hareketlendi ve Dr. Lecter'ı geçerek yokuş yukarı koşmaya başladı. Dr. Lecter tepelikte sessizce oturuyordu. Starling koşuyor, koşuyordu, Goldberg Varyasyonları"ndan ikinci varyasyona geçti. Mumun ışığı ellerinin üzerinde dans ediyordu. Müzik es verdi. Gözünün önünde kanlı bir karın ve pisliklerin içindeki dişlerin görüntüsü parlayıp söndü. Bu sefer görüntü tok bir sesle bitiveren ani bir görüntüden ibaretti. Tok. Bir ok kafatasını delip geçiyordu. Yeniden hoş seslerin dünyasına dönüverdi. Müzik akıyor, Starling polenlerle parıl parıl koşarak gözden kayboluyordu. At kuyruğu saçı, geyiklerin beyaz kuyruğu gibi sağa sola savruluyordu ve başka bir kesinti yaşamadan bölümü sonuna kadar çaldı. Müziğin ardından gelen tatlı sessizlik, Château d'Yquem kadar tatlıydı.

Dr. Lecter, kadehini mum ışığına doğru kaldırdı. Mum ışığı, güneşin suda yansıdığı gibi kadehte yansıdı ve şarabın rengi Clarice Starling'in teninde parıldayan güneş rengindeydi. Starling'in doğum günü yaklaşıyordu. Clarice Starling'in doğum gününde şişelenmiş bir Château d'Yquem'in var olup olmadığını merak etti. Belki de üç hafta sonra İsa ile aynı yaşa gelecek olan Clarice Starling için bir hediye şu anda onu beklemekteydi.

63

Dr . LECTER'ın kadehini mum ışığına kaldırdığı sırada Benning, geç saate kadar kaldığı DNA laboratuvarında en son elde ettiği jeli ışığa doğru kaldırmış, kırmızı, mavi ve sarıyla belirlenmiş olan elektroforesislere bakıyordu. Örnek, Palazzo Capponi'den diplomatik bir çanta içinde getirilmiş deri hücresiydi.

"Hımmımm hımmm hımnım," dedi kendi kendine ve Starling'in Quantico'daki telefonunu aradı.

Telefonu Eric Pickford yanıdadı.

"Selam, Clarice Starling ile görüşmem mümkün mü acaba?"

"Görevde. Şu anda sorumlu benim, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Çağrı cihazının numarası falan var mı?"

"Şu anda öteki hatta. Ne buldunuz?"

"Acaba DNA laboratuvarından Benning'in aradığını söyleyebilir misiniz? Diş fırçasındaki ve oktaki örneklerin birbirini tuttuğunu söyleyebilir misiniz? Adam Dr. Lecter'mış. Ve ona beni aramasını söyleyin."

"Elbette bana numaranızı bırakın. Hemen söylerim. Teşekkürler."

Starling, öteki hatta falan değildi. Pickford hemen Paul Krendler'i aradı.

Starling, laboratuvarı aramayınca A. Benning biraz hayal kırıklığı yaşadı. Çünkü upuzun mesai yapmıştı. Pickford, Starling'i aramadan çok önce evine gitti.

Mason, haberi Starling'ten bir saat önce aldı.

Paul Krendler'le kısaca, acele etmeden, nefesin gelmesini bekleyerek konuştu. Zihni hayli açıktı.

"Onlar tedbir almaya başlamadan önce Starling'i attırmanın ve onu yem yapmanın vakti geldi. Bugün cuma. Elinde hafta sonu var. Harekete geç

Krendler. İtalyanları gazete ilanından haberdar et ve onu FBI'dan attır, artık onun gitme vakti geldi, Krendler."

"Keşke bunun yerine..."

"Ne diyorsam onu yap ve timsahtan yeni kartpostalı aldığında mührün üzerinde telefon numarasını göreceksin." "Tamam, ben..." dedi Krendler, telefon yüzüne kapanmıştı.

Bu kısa konuşma bu sefer Mason'a çok yorucu geldi.

Yarıda kesilmiş uykusuna dönmeden önce Cordell'i emretti. "Domuzlar için haber gönder."

64

YARI VAHŞİ bir domuzu istemediği halde hareket etmeye zorlamak adam kaçırmaktan daha zordur. Domuzları yönlendirmek insanları yönlendirmekten daha zordur, üstelik iri domuzlar çok güçlüdür. Üstüne üstlük onları silahla da korkutamazsınız. Eğer bağırsaklarınızın ve bacaklarınızın yerinde kalmasını istiyorsanız, süngü dişlerinin tehdidini dikkate almanız gerekir.

Süngü dişleri olan domuzlar arka ayakları üzerinde duran türlere, insana ve ayılara karşı savaştıkları zaman içgüdüsel olarak karın kısmına, bağırsaklara saldırırlar. Bacak arkasına saldırmasalar da bunu kolayca öğrenebilirler.

Eğer hayvanı canlı istiyorsan, domuzlar kalp krizine yatkın olduğu için elektrik şoku kullanarak onları sersemletemezsiniz.

Domuzların ustası Carlo Deogracias'ın bir timsah sabrı vardı. Dr. Lecter için denemeyi planladığı asepromazini kullanarak hayvanların uyuşturulmasıyla ilgili testler yapmıştı. Artık yüz kilo ağırlığında bir yabani domuzu uyuşturmak ve on dört saat kadar, ilaç sonrası herhangi bir kalıcı etkiye sebep olmadan uyuşuk halde tutmak için hangi aralıklarla ne dozda uyuşturucu vermesi gerektiğini biliyordu.

Verger firması büyük ölçekli hayvan ihracat ve ithalatıyla uğraştığı ve hayvan ıslah programlarında Tarım Bakanlığı'yla birlikte çalıştığı için Mason'un domuzları için hiçbir engel çıkmamıştı. Veteriner Servisi'nin 17-129 numaralı formu, gerektiği üzere, Maryland, Riverdale'deki Hayvan ve Bitki Denetleme Servisine, Sardinya'dan yeminli veteriner belgeleri ve Carlo'nun beraberinde getirmek istediği elli donmuş sperm kamışı için otuz dokuz buçuk dolar kullanıcı ücretine dair makbuzlarla birlikte faks çekilmişti.

Domuzlar ve meniler için izin, her zamanki Batı Yakası karantinasına gerek olmadığım ve Baltimore-Washington Uluslararası Havaalanı'nındaki

memurun hayvanları kontrol edeceğini onaylayan bir belgeyle birlikte yine faksla geldi.

Carlo ve iki yardımcısı Piero ve Tommaso Falcione Kardeşler sandıkları bir araya getirdi. İçi kumla doldurulmuş, kenarları koruyucu yastıkla kaplanmış ve her iki ucunda sürülerek açılan kapılarıyla harika muhafazalardı. Son anda aynayı da paketlemeyi akıl edebilmişlerdi. Fotoğraflarda domuzların görüntüsünü çevreleyen rokoko çerçevesindeki bir şeyler Mason'un çok hoşuna gitmişti.

Carlo on altı domuzu dikkatle uyuşturdu; aynı ağılda yetiştirilmiş beş erkek domuz ve biri hamile olan ve hiçbiri kösnül olmayan on bir tane dişi domuz. Uyuştuktan sonra domuzları yakından inceledi. Parmağıyla keskin dişlerini ve süngü dişlerinin sivri uçlarını kontrol etti. Korkunç küçük yüzlerini avuçlarının arasında tutup kısılmış küçük gözlerine baktı ve rahatça nefes alıp verdiklerinden emin olmak için soluklarını dinledi ve zarif küçük bileklerini iple bağladı. Sonra bir çadır bezinin yardımıyla onları kutularının içine sürükledi ve iki yandaki kapıları yerine sürdü.

Kamyonlar, Gennargentu Dağları'ndan aşağı, Cagliari' ye doğru gürültüyle indi. Havaalanında yarış atları taşıma konusunda uzmanlaşmış Count Fleet Airline'a ait bir kargo uçağım beklediler. Bu uçak Amerikan atlarını Dubai'deki yarış pistleri için bir ileri bir geri taşıyordu. Şimdiyse Roma'dan alınmış tek bir at taşıyordu. At yabanİ domuzların kokusunu alınca huzursuzlanıp kişnemeye başladı, mürettebat atı uçaktan indirip geride bırakana kadar, dar muhafazasının kapısını tekmeledi ve daha sonra sahibine gönderilmesini üstlenmek, dava edilmemek için tazminat ödemek zorunda kalan Mason'a biraz daha masraf açtı.

Carlo ve yardımcıları hava basıncı ayarlanmış kargo bölümünde domuzlarla birlikte yolculuk yapmak zorunda kaldı. Altlarında uzanan denizin üzerinde, her yarım saatte bir her bir domuzu şahsen ziyaret ederek elleriyle kalp atışlarını kontrol etti.

Çok iyi olmalarına karşın on altı domuz Dr. Lecter'ı aç olsalar bile bir oturuşta yiyemezlerdi. Film yapımcısını yiyip tüketmek tüm günlerini almıştı.

Mason, Dr. Lecter'a ilk gün kendi ayaklarının yenilişini seyrettirmek istiyordu. Lecter bir sonraki öğün için tuza sokulup bekletilecekti.

Mason, öğün araları sırasında bir saatliğine doktoru ona vereceğine dair Carlo’ya söz vermişti.

İkinci turda domuzlar doktorun iç organlarını, bağırsaklarını ve yüzünü yiyebilirlerdi. Bu sırada ilk büyük domuzlar ve hamile dişi domuz geri çekilecek ve ikinci sürü salınacaktı. Bu süre içinde işin keyifli yanı zaten bitmiş olacaktı.

65

BARNEY daha önce ambarda hiç bulunmamıştı. İçeri eski bir mezatı çevreleyen sıraların altındaki yan kapıdan girmişti. Çatı kirişlerindeki güvercinlerin gürültüsü dışında sessiz ve boş olan mezatta, hâlâ bir beklenti havası vardı. Açık arttırmacının durduğu podyumun arkasında üstü açık ambar uzanıyordu. Çift kanatlı büyük kapılar nalbanthaneye ve ahıra açılıyordu.

Barney sesler duydu ve seslendi. “Kimse yok mu?”

“Nalbanthane tarafına Barney, içeri gel,” dedi Margot’nun derin sesi.

Yularların, at maskelerinin asılı olduğu nalbanthane neşeli bir yerdi. Deri kokusu. Saçağın hemen altındaki tozlu pencerelerden süzülen güneş ışığı yerden saman ve deri kokusu yükseltiyordu. Ağılın arkasında, ağıla açılan yüksek bir samanlık vardı.

Margot kaşağıları ve yuları raflara kaldırıyordu. Saçları samandan daha sarı, gözleri et üzerindeki teftiş mührü rengindeydi.

“Selam,” dedi kapıdan Barney. Ziyaretçi çocuklar için hazırlanmış odanın biraz cafcaflı olduğunu düşündü. Tavanların yüksekliği, pencereden vuran güneş ışığının eğimi yere bir kilise havası katıyordu.

“Selam Barney, biraz beklersen... yirmi dakika içinde yemeğe başlarız.”Judy Ingram’ın sesi geldi yukarıdaki ambardan. “Barneeeeey. Günaydın. Bekleyip görelim bakalım öğlen yemeğinde neyle karşılaşacağız! Margot, dışarda yemeye ne dersin?”

Her cumartesi ziyaretçi çocukların binmesi için muhafaza edilen envai çeşit şişman midillileri kaşağılamak Margot ve Judy’nin alışkanlığıydı. Her seferinde de piknik yaparlardı.

“Hadi ambarın güney tarafını deneyelim, orası güneşlik,” dedi Margot.

Herkes biraz fazla neşeli görünüyordu. Barney gibi yıllarını hastanede geçirmiş biri, aşırı neşenin gerçek neşe olmadığını bilirdi.

Nalbanthane, Verger'in renkleriyle bezeli yularları ve at gözlükleri hâlâ üzerinde olan, boy aşırı yüksekliğe asılmış at başlarıyla dekore edilmişti.

"Bu Uçan Gölge, elli ikide Lodgepole yarışlarını kazandı, babamın sahip olduğu tek şampiyon at," dedi Margot. "Doldurmak çok ucuza gelmişti." Ata baktı. "Mason'a çok benziyor, değil mi?"

Köşede aceleyle yakılmış bir ateş ve bir körük vardı. Margot, soğuğu kesmek için bir kömür mangalı yakmıştı. Ateşin üstünde çorba gibi kokan bir şeyler kaynıyordu.

Bir tezgâhın üzerinde eksiksiz bir nalbant takımı vardı. Margot sapı kısa, çekiç kısmı kalın bir nalbant çekicini eline aldı. Güçlü kolları ve göğsüyle Margot bir nalbant olabilirdi veya kabarık göğüsleriyle bir demirci.

"Bana örtüleri atabilir misin?" diye seslendi yukarıdan Judy.

Margot yeni yıkanmış at örtülerinden bir yığını alıp tek bir savurmayla yukarıya, samanlığa fırlatıverdi.

"Tamam, çamaşır yıkayacağım ve Jeep'ten malzemeleri alacağım. On beş dakika sonra yemeğe otururuz, tamam mı?" dedi merdivenlerden inerken.

Barney, Margot'nun dimdik kendisine baktığını hissetmesine karşın gözlerini Judy'nin sırtından ayırmadı. At örtüleriyle kaplanmış saman balyalarından koltuklara oturdu Margot ve Barney.

"Midillileri göremedin. Lester'daki ahırlarına gittiler," dedi Margot.

"Sabah kamyonların gürültüsünü işittim. Hayrola?"

"Mason'un işleri." Kısa bir sessizlik. Şimdiye dek aralarında böyle ağır bir sessizlik olmamıştı. "Peki Barney, bazen yeni bir şeyler yapmadıkça konuşacak bir şey bulamadığın bir noktaya gelirsin. Biz şimdi bu noktada mıyız?"

"Yani kaçamak falan gibi mi?" Yersiz benzetme havada asılı kaldı.

"Kaçamak" dedi Margot, "benim elimde sana verecek çok daha iyi bir şey var. Ne hakkında konuştuğumuzu biliyor musun?"

"Epey," dedi Barney.

"Ama bir şeyi yapmak istemediğine karar verirsen ve o şey bir şekilde gerçekleşirse, bu konuyla ilgili bir daha bana gelemezsin." Açık mavi kasap gözlerini Barney'den ayırmadan, belki de farkında olmadan, elindeki nalbant çekiciyle diğer avucunu dövüyordu.

Barney, hayatını bazı yüz ifadelerini doğru okumaya borçlu olduğu zamanlar yaşamıştı. Margot'nun ciddi olduğunu gördü.

"Bunu biliyorum."

"Aynı şey birlikte bir şey yaptığımızda da geçerli. Aşırı derecede cömert olacağım, ama yalnızca bir kere. Ama yeterli olacaktır. Ne kadar olduğunu bilmek ister misin?"

"Benim nöbetim sırasında hiçbir şey olmayacak Margot. Ona bakmak için para alırken değil."

"Neden, Barney?"

Saman yığınını üzerinde oturmuştu, omuzlarını silkti. "Anlaşma anlaşmadır."

"Sen buna anlaşma mı diyorsun? İşte sana anlaşma," dedi Margot. "Beş milyon dolar, Barney. Bilmek istersen, Krendler'in FBI'ı sattığı fiyat."

"Mason'dan Judy'yi hamile bırakmaya yetecek kadar sperm almaktan bahsediyoruz."

"Başka bir şeyden daha bahsediyoruz. Mason'un spermlerini alır ve onun yaşamasına izin verirsen seni bulur Barney. Nereye kaçarsan kaç fark etmez. Allah'ın belası domuzların midesini boylarsın."

"Ne dedin?"

"Bu ne Barney, Semper Fi gibi bir şeyler mi yazıyor kolunda?"

"Parasını aldığımda ona bakacağımı söyledim. Onunla çalışırken ona bir zarar vermeyeceğimi."

"Hiçbir şey... ölmeden önce hiçbir şey yapmak zorunda değilsin ona. Onun yanma bile yaklaşamam orada. İkinci kez değil. Cordell için bana yardım etmen gerekiyor."

"Mason'u öldürürsen, yalnız bir kez sperm alabilirsin," dedi Barney.

"Beş CC alacağız, içine genişletici karıştır ve beş kez dölleyecek spermin olur, yapay dölleme Judy'nin ailesi hayli bereketlidir."

"Cordell'i satın almayı hiç düşünmedin mi?"

"Hayır. Çünkü asla anlaşmaya sadık kalmaz. Verdiği söze güvenemezsin. Eninde sonunda bana şantaj yapmaya kalkacaktır. Gitmek zorunda."

"Her şeyi düşünmüşsün."

"Evet. Barney bakıcılık işlerini senin kontrol etmen gerekiyor. Ekranın arkasında her saniyeyi kaydeden bir kamera var orada. Bir video teyp

takacağız. Biz... ben respiratörün içine elimi sokup onu durduracağım. Ekran respiratörü çalışır gösterecek. Kalp atışları ve kan basıncı değiştiği zaman içeri koşup istediğini yapabilirsin, istersen onu hayata döndürmeye çalış. Tek istediğim beni görmemiş gibi yapman. Ölene kadar göğsüne bastırmaktan başka bir şey yapmayacağım. Yeterince otopside çalıştın Barney. Bir insanın boğulup boğulmadığım anlamak için neye bakıyorlar?”

“Göz kapaklarının altındaki hemorejlere.”

“Mason’un göz kapağı yok.”

Margot epey bir araştırma yapmıştı ve herkesi, her şeyi satın almaya alışmıştı.

Barney, elindeki çekici gözden kaçırmadan Margot’nun yüzüne bakıp cevabını verdi: “Hayır, Margot.”

“Beni düzmene izin verirsem yapar mısın?”

“Hayır.”

“Ben seni düzsem yapar mısın?”

“Hayır.”

“Burada çalışmıyor olmasaydın, ona karşı hiçbir tıbbi sorumluluk taşımasaydın yapar miydin?”

“Muhtemelen hayır.”

“Ahlâk mı, yoksa tavuk boku mu?”

“Bilmiyorum.”

“Git ve biraz düşün. Kovuldun Barney.”

Barney başıyla onayladı, şaşırmış görünmüyordu.

“Haa bir de...” Parmağını dudaklarına götürdü, “Şişşşt. Söz veriyor musun? Seni Califomia’da kolayca öldürtebileceğimi söylememe gerek var mı? Gerek yok, var mı?”

“Senin kaygılanmana gerek yok,” dedi Barney. “Kaygılanacak olan benim. Mason’un nasıl işten çıkardığını bilmiyorum. Belki insanlar sadece ortadan kayboluyordun”

“Senin de kaygılanmana gerek yok, Mason’a senin hepatitin olduğunu söyleyeceğim. Onun kanunlara yardım etmeye çalışmak dışında neler yaptığını bilmiyorsun, ayrıca senin elimizde olduğunu biliyor, gitmene izin verecektir.” Barney, Dr. Lecter’ın kimin terapisini daha ilginç bulacağına merak etti, Mason Verger’inkini mi yoksa kız kardeşininkini mi?”

66

GÜMÜŞİ RENKLİ uzun araç Muskrat Çiftliği'ne gece ulaştı. Geç kalmışlardı, sinirler gergindi.

Baltimore-Washington Havaalanı'ndaki her şey ilk başka kitaba uygun gitmişti; Tarım Bakanlığı'nın müfettişi on altı domuzun nakliyesine onay vermişti. Müfettiş domuzlar konusunda tam bir uzman olmasına karşın, hayatında bunlar gibisini görmemişti.

Ama Carlo Deogracias, kamyonun içine bakınca olan oldu. Canlı hayvan taşımacılığında kullanılan bir kamyondu ve tıpkı ahır gibi kokuyordu. Kasanın çatlakları daha önceden taşınan hayvanların pislikleriyle doluydu. Carlo domuzların bu kamyona yüklenmesine asla izin vermezdi. Uçak, kızgın şoför, Carlo ve Piero Falcione hayvanları taşımak için daha uygun bir kamyon bulana ve kargo bölümündeki tazyikli suda kamyonun kasasını temizleyene kadar bekledi.

Muskrat Çiftliğinin ana kapısına geldiklerinde son bir can sıkıcı olay yaşandı. Bekçi kamyonun ağırlığını kontrol edip daha çok süs amacıyla yapılmış köprünün ne kadar çekebileceğinden dem vurarak geçiş izni vermedi. Onları ulusal ormanın içinden giden servis yoluna gönderdi. Kamyon iki mil yolu, ağaçların yola sarkan dallarına sürtüne sürtüne aldı.

Muskrat Çiftliği'ndeki büyük ve temiz ahır, Carlo'nun çok hoşuna gitti. Domuz kafeslerini midillilerin bölmelerine taşıyan forklifti de beğendi.

Kamyon sürücüsü elinde bir elektrikli şok aletiyle gelip hayvanların ne kadar derin uyuşturulduklarını görmek için onlardan birinin üzerinde denemeyi teklif ettiğinde, Carlo adamın elinden öyle bir çekip ona öyle bir bağırdı ki, adam korkudan geri isteyemedi.

Carlo domuzlar tekrar ayağa kalkıp tümüyle ayılana kadar onların gün ışığına çıkmasına izin vermeyip yarı karanlıkta uyuşukluklarından kurtulmalarını istedi. İlk uyananın, uyuşturucunun etkisiyle halen uyumakta

olanlardan birini ısırmasından korkuyordu. Sürü birlikte uykuda olmadığı zaman, yakındaki her şey onlar için yiyecek demekti.

Piero ve Tommaso bu sefer iki kat dikkatli olmak zorundaydılar, çünkü sürü önce sinemacı Oreste'nin, ardından da dondurulmuş yardımcısının yani insan etinin tadına bakmışlardı. Kafesin içinde ne bir insan, ne de bir yiyecek, domuzlarla birlikte kalabilirdi. Domuzlar tehdit etmiyor, yaban domuzları gibi hırlamıyor, yalnızca bir domuzun domuzca inadıyla insandan gözlerini ayırmadan gıdım gıdım saldırabilecekleri kadar yakma yaklaşıyorlardı.

Eşit ölçüde inatçı Carlo da dinlenmek için uzanmak yerine Mason'un ulusal ormana açılan ağaç kafesinin çitlerini el feneriyle kontrol etti.

Carlo cep çakısıyla toprağı kazıp inceledi ve toprağa gömülü bir meşe palamudu buldu. Bir gece önce saka sesleri duymuştu ve meşe palamutlarının da bulunabileceğini tahmin etmişti. Burada meşe yetiştiğini biliyordu, ama çok fazla değildiler. Domuzların burada kendilerine, ormanın içinde kolayca bulabilecekleri gibi yiyecek bulmalarını istemiyordu.

Mason ahırın açık kısmına sağlam bir bariyer inşa etmiş ve tıpkı Carlo'nun Sardinia'daki kapısı gibi sürmeli bir kapı koymuştu.

Böyle bir bariyerin ardından domuzları ölü tavuklarla,

kuzu etiyle, sebzelerle doldurulmuş kumaşları sürünün ortasına atarak güvenle besleyebiliyordu.

Domuzlar evcil değildi, ama sesten veya insandan korkmuyorlardı. Carlo bile hayvanların kafesine giremiyordu. Bir domuz başka bir hayvana benzemez. Domuzlar zekidirler ve korkunç derecede pratik bir zekâları vardır, insan etine bayılırlar. Bir boğa gibi çevik ayaklara, bir çoban köpeği gibi keskin dişlere sahiptirler; bakıcılarının etrafında dolaşma biçimlerinde kurnaz bir hesaplılık vardır. Piero tekrar kullanırız düşüncesiyle bir tişörtü geri almak isterken az daha gidiyordu.

Yeryüzünde böylesine domuzlar hiç olmamıştır; Avrupa yaban domuzundan daha iri ve en az onlar kadar vahşiydiler. Carlo kendini onların yaratıcısı gibi hissediyordu. Yapabilecekleri şeyi, yok edebilecekleri şeytanı biliyordu; bu ona ömrü billah yetecek bir kredi sağlayacaktı.

Gece yarısı; herkes uykudaydı: Carlo, Piero ve Tommaso nalbanthane kısmında deliksiz bir uyku çekiyor, domuzlar rüyalarının etkisiyle küçük

ayaklarını tırısta yürür gibi hareket ettirerek horul horul uyuyor, demirci ocağının kömür ateşinden gelen solgun ışığı tırıs atı Uçan Gölge’nin kafatasını aydınlatıyor, o ise onları izliyordu.

67

MASON'un sahte kanıtıyla Federal Soruşturma Bürosu'nun bir ajanına saldırmak Krendler için yutulacak büyük bir lokmaydı. Ve bu, onu epey tereddüde sokmuştu. Olur da Adalet Bakanlığı farkına varırsa, Starling ayağının altında onu izmarit gibi ezerdi.

Kişisel olarak kendini riske atmak bir yana bırakılırsa, Clarice Starling'i mahvetmek, bir erkeği mahvetmekten daha kolaydı. Bir erkeğin bakmaya yükümlü olduğu ailesi vardır; Krendler, ne kadar açgözlü ve nankör olursa olsunlar, ailesine bakmak zorundaydı.

Starling gitmeliydi. Yalnız başına, bir ev kadınının sabırla karmaşık bir yumağı çözmesi gibi Starling önemsiz ipuçlarından hareketle Hannibal Lecter'ı bulabilirdi. Eğer böyle bir şey olursa Mason, Krendler'e zırnık koklatmazdı.

Elindeki kaynaklardan ne kadar çabuk koparılır ve yem olarak ortaya atılırsa o kadar iyiydi.

Krendler önce savcılıkta, ardından Adalet Bakanlığında, kendi kariyeri boyunca birkaç bel kırmıştı. Tecrübelerinden bir kadının kariyerini yıkmanın bir erkeğinkini lekelemekten daha kolay olduğunu biliyordu. Bir kadın elde etmemesi gereken bir mevkiyi kazandığında, en etkili yol, bu mevkiyi sırt üstü yatarak kazandığını söylemekti.

Clarice Starling'e böyle bir pislik atmak imkânsız, diye düşündü Krendler. Aslına bakılırsa Krendler toprağa yatırılıp düzülmeye ihtiyaç duyan başka birini düşünemiyordu. Bu yıkıcı şeyleri bazen burnunu karıştırırken düşünürdü.

Krendler, Starling'e olan kininin sebebini kendine açıklayamıyordu. Daha çok içgüdüsel bir şeydi ve içinden, kendisinin giremeyeceği karanlık bir yerden geliyordu. Loş ışık, üzeri örtülü koltuklar, kapı ve pencere kolları, Starling'e davranış bakımından değil ama tip olarak benzeyen ve pantolonunu indirmiş, derdin ne, neden gelip becermiyorsun, yoksa ibne

falan mısın? İbne falan mısın? İbne falan mısın? diyen bir kızın olduğu bir yerden.

Starling'in nasıl bir kancık olduğunu bilmiyorsun, diye düşündü Krendler, ama siciline baktığında gördüklerin birkaç terfisinin gösterdiğinden çok daha iyiydi; hakkını vermeliydi. Kazandığı ödüller Allah'tan ancak birkaç taneyle sınırlıydı: Krendler, siciline sürekli olarak hafif suçlar ekleyerek FBI'ın kariyer kurulunu etkilemiş ve onu alabileceği birkaç önemli görevden mahrum bırakmıştı. Geri kalan bütün işi, Starling'in bağımsız karakteri ve kapatmasını bilmediği ağzı becermişti.

Mason, Feliciana Balık Pazarı olayının nihai kararını bekleyemezdi. Ayrıca mahkeme sonrasında Starling'in bir bok alıp almayacağı kesin değildi. Evelda Drumgo'nun ve diğerlerinin vurulması açıkça güvenlik yetersizliğinin bir sonucuydu. Starling'in o küçük piçi kurtarması bir mucizeydi. Asmak varken beslenecek bir piç daha. Bu çirkin olayı yeniden gündeme getirmek kolay olsa da Starling'e ilişmek kolay olmayacaktı.

Mason'un yöntemi daha iyiydi. Starling çabucak atılacaktı. Zamanlama çok iyiydi.

Pisagor Teoremi'nden çok daha fazla kanıtlanmış olan bir Washington Hipotezi der ki, sahibi belli sesli bir osuruk, diğer bütün küçük osurukçuları kurtarır.

Başkanın kongre önüne çıkma zorunluluğu, Krendler'in, Starling meselesinde işini kolaylaştırıyordu.

Mason, Dr. Lecter'ın görmesi için bazı gazetelerde baş sayfa istiyordu. Ama Krendler gazetelerde çıkan haberin istenmeyen bir kazadan kaynaklanmış gibi görünmesini tertip etmeliydi. Neyse ki hayli işine yarayacak bir fırsat kapıdaydı: FBI'ındoğum günü.

Krendler ara sıra kendini iyi hissetmek için zayıf da olsa bir vicdan taşıyordu.

Şimdi vicdanını avutuyordu: Starling işini yitirdiğinde, yaşadığı sevinci ininde, büyük bir televizyon setinden mahrum kalacaktı o kadar. En kötüsünden yaptığı şey, ipinden kurtulmuş bir topu gemiden aşağı atıp birilerini incitmesini engellemekten ibaretti.

"Güverteden aşağı atılan 'ipinden kurtulmuş bir top', 'geminin dengesini yitirmesini' engelleyecek," diye düşündü, iki denizci deyimini bir arada kullanmış olduğu için kendinden memnundu. Geminin dengesini yitiriş

sebebinin, topun yerinden oynatılmış olmasından kaynaklanması onu rahatsız etmiyordu.

Krendler, hayal gücünün izin verdiği en derin fantezisini yaşadı. Şimdi de, keyif için, Starling'i şu artık sarkmış göğüslerinin üzerinde iki büklüm, şu artık mor damarları çıkmış ve aksayan düzgün bacaklarının yardımıyla, merdivenden aşağı, içindeki çarşafların lekelerine bakmamaya çalışarak çamaşır leğenini taşırken, yaşlı, kıllı bir lezbiyen çiftin yanında karın tokluğuna çalışırken gözünün önüne getirdi.

Zaferinin doruklarına yaklaşırken ona söyleyeceği kelimeleri geçirdi aklından, "Seni köy şeftalisi!"

Dr. Doemling'in içgörüsünü kuşanmış, kolu kanadı kırıldıktan sonra, ona yaklaşıp dudağının kenarıyla şunları söylemek istiyordu: "Bir güneyli beyaz pislik olsan bile yaşın babanla düzüşmeye müsait." Cümleyi zihninde tekrarladı ve defterine kaydedip kaydetmemeyi düşündü.

Krendler, Starling'in kariyerini mahvetmek için gerekli zamana, malzemeye ve kine sahipti. İşe koyulduğundaysa İtalya'dan gelen bilgiler ve şans onun için çalışmaya başladı.

68

TEKSAS, Hubbard, Battle Creek Mezarlığı, Teksas’ın aralık ayının boz renginde küçük bir çizik. Şu anda rüzgâr orada uğuldayarak esiyor ve bu her zaman böyle olacak. Uğultunun kesilmesini beklemek nafile.

Mezarlığa eklenen yeni bölümde kullanılan mezar taşları zeminle aynı seviyede, bu yüzden çimleri kesmek kolay oluyor. Bugün, orada, bir kız çocuğunun mezarında doğum gününü kutlayan kalp şeklinde gümüşi balonlar görüyorsunuz. Mezarlığın eski kısmında sürekli olarak patikaların çimlerini kesiyorlar ve fırsat buldukça da mezar taşları arasına bir çim makinesi sokuyorlar. Toprak, kurumuş çiçekler ve kurdelelerle kaplı. Mezarlığın epey arkasında eski çiçeklerin gittiği bir gübre bölümü var.

Kalp şeklindeki, rüzgârda dans eden balonlarla gübre yığını arasında bir kepçe traktör boş boş duruyor; kumandasında genç bir siyah oturuyor, yerdeyse sigarasını yakmak için ellerini rüzgâra siper etmiş bir başkası.

“Bay Closter, bunu yaparken burada olmanızı istedim, çünkü böylece nasıl saygılı davrandığımızı görebilirsiniz. Sevdiğiniz birinin başkalarınca bu halde görünmesine karşı olduğunuza eminim,” dedi Hubbard Cenaze Evi’nin müdürü

Bay Greenlea. “Bu tabut -ne zevkli olduğunuzu bir kez daha takdir etmek isterim ki -hayli hoş bir seyir yaratacak, tam insanların görmek istediği bir şey. Size indirim yaptığım için gerçekten memnunum. Merhum babam da tıpkı buna benzeyen bir tabutun içinde istirahat ediyor.” Başıyla kepçeye işaret etti ve makinenin pençesi üzeri ayrık otlarıyla kaplanmış, çökmüş mezardan bir ısırık aldı. “Taştan memnunsunuz umarım Bay Closter?”

“Evet,” dedi Dr. Lecter. “Çocuklar hem anneleri hem de babaları için tek bir mezar taşı yaptırıyor.”

Rüzgar pantolonlarının paçalarını savururken, kepçe işini bitirene kadar orada durdular.

“Bu noktadan sonra kürek kullanırsak daha iyi olacak,” dedi Bay Greenlea. İki işçi çukura atlayıp rahat, tecrübeli hareketlerle toprağı atmaya başladı.

“Dikkatli olun,” dedi Bay Greenlea. “Altınızda öyle sağlam bir tabut yok. Beyefendinin satın aldığının yanında ona tabut bile denmez.”

Gerçekten de suntadan yapılmış ucuz tabut merhumun üzerine çökmüştü. Greenlea işçilerine tabutun üstünü temizlettirerek hâlâ sağlam olan alt kısmına bir branda serdirdi. Brandanın içindeki tabut mezardan çıkarılarak kamyonetin arkasına yüklendi.

Hubbard Cenaze Evi’nin garajındaki tezgâhta çökmüş kapağın parçaları temizlendi ve ortaya hayli iri bir iskelet çıktı.

Dr. Lecter vakit kaybetmeden iskeleti inceledi. Bir mermi karaciğerin üstünden kısa kaburga kemiğini yalayıp geçmişti ve alnın sol üst kısmında ise bir mermi deliği ve çökme vardı. Küf ve et parçalarıyla yumru yumru olan ve kemiklerinin yalnızca bir kısmı görünen kafatasının, Dr. Lecter’ın aşina olduğu çıkık elmacık kemikleri vardı.

“Toprak her şeyi yiyip bitiriyor,” dedi Greenlea. Paçavraya dönmüş pantolon ve gömlek, kemikleri örtüyordu. Gömleğin inci başlı kopçaları kemiklerin arasına düşmüştü. Tepe kısmında bir delik, kenarında bir yırtık olan kovboy şapkası göğsün üzerinde duruyordu.

“Merhumu tanır mıydınız?” diye sordu Dr. Lecter.

“Bu cenaze evini ve mezarlığı yalnızca 1989 yılında şirketimize kattık,” diye yanıtladı Bay Greenlea. “Ben burada yaşıyorum, ama şirketin merkezi St. Louis’de. Elbiseleri saklamak ister misiniz?”

“Hayır,” dedi Dr. Lecter. “Kemikleri fırçalayın yeter, şapka, toka ve botlar dışındakiler kalsın. El ve ayakların küçük kemiklerini ise paketleyip kafatası ve uzun kemiklerle birlikte elinizdeki en iyi ipek kumaşa sarın. Kemikleri dizmenize gerek yok, yalnızca bohçalayın yeter. Taşın sizde kalması, mezarın kapatılma ücretini karşılar mı acaba?”

“Evet, şurayı imzalarsanız, size diğer kâğıtların bir kopyasını da vereceğim,” dedi Greenlea satmış olduğu tabuttan dolayı hayli keyifli.

Dr. Lecter, ölüyü mezarından çıkarmak için 711.004 nolu Teksas Sağlık ve Güvenlik Kanunu’nun gerektirdiği tüm belgelere sahipti. Gerekli belgeleri ve faks metinlerini internetteki Teksas Hızlı Başvuru Hukuk Kütüphanesinden bilgisayarına yükleyerek bizzat kendi hazırlamıştı.

İki işçi, Dr. Lecter’ın kamyonetinin elektrikli arka kapağına minnettar bir şekilde, tabutu arkaya, mukavva gardırobun yanma yerleştirmişlerdi.

“Kıyafetlerinizi birlikte taşımak ne de akıllıca bir fikir. Cenaze törenlerinde giydiğiniz kıyafetlerin kırışmasını engelliyorsunuz böylece, öyle değil mi?” dedi Bay Greenlea.

Dallas’a geldiğinde doktor, gardırobun içinden keman muhafazasını çıkardı ve yerine ipek kemik bohçasını koydu. Şapka muhafazanın çukur kısmına kolayca uyuverdi, kafatası da onun içine oturdu. Fish Trap Mezarlığı’nda tabutu kamyonetten atıp Dallas-Forth Worth Havalanındaki kiralık kasasına yöneldi. Orada keman muhafazasını doğruca Philadelpha’ya gönderdi.

IV

DEHŞETİN TAKVİMİNDE KIZIL MÜREKKEPLİ GÜNLER

PAZARTESİ günü Clarice Starling, hafta sonu yapılan egzotik alışverişleri kontrol etti. Bilgisayarında, teknik yönden, bilgisayar teknisyeninin yardımını almasını gerektiren aksaklıklar oldu. Beş ünlü şarap satıcısından üçünü elemişti. İki satıcıya indirgemiş olduğu ve yalnızca beş ithal mal satıcısının adını taşıyan listesindeki alışverişler altından kalkılamaz hacimdeydi. Bağımsız likör satıcıları bültendeki telefonu aradıklarında, bilgisayara elle girilmek zorundaydı.

Dr. Lecter, Virginia'daki okçu avcının katili olarak tespit edildikten sonra Starling, sonoma foi gras satın alınılan dışında Doğu Yakası'na ait alışverişleri listeden çıkarmıştı. Paris'teki Fouchan işbirliği yapmayı reddetmişti. Starling, Floransa'daki Vera dal 1926'nın telefonda ne dediğini anlayamamıştı; Questura'ya, Dr. Lecter'ın beyaz yer mantarlarından sipariş etmesi ihtimaline karşı yardım etmeleri için faks çekmişti.

Aralığın on yedisindeki pazartesinin mesai bitiminde Starling'in elinde izleyebileceği on iki ihtimal vardı. Kredi kartlarıyla bir dizi satın alma söz konusuydu. Bir adam aynı Amerikan Express kredi kartını kullanarak hem dört kapılı bir süperşarj Jaguar hem de bir kasa Petrus almıştı.

Bir başkası bir kasa Bâtard-Montrachet ve bir kasa yeşil Gironde istiridyeleri almıştı.

Starling her bir ihtimali soruşturmaları için yerel büroları aramıştı.

Starling ve Eric Pickford, birbirlerinden bağımsız, ama satış saatlerinde büroda birisi bulunsun diye kesişen nöbetlerle çalışıyorlardı.

Pickford'un dördüncü günüydü ve günün bir kısmının telefonunun otomatik arama tuşlarını programlamakla geçirmişti. Düğmelerin isimlerini etiketlemedi.

Kahve almak için dışarı çıktığında Starling, kadranın en üstündeki tuşa basınca karşısında Paul Krendler'i bulmuştu.

Telefonu kapayıp bir süre öylece oturdu. Eve gitme vaktiydi. Sandalyesini döndürerek Hannibal'ın Evi'ndeki tüm nesneleri gözden geçirdi. Röntgen filmleri, kitaplar, masanın üzerindekiler. Ardından perdeleri iterek çıktı.

Crawford'un bürosunun kapısı açıktı ve içerisi boştu. Köşedeki askıda eski karısının ona örmüş olduğu süveter asılıydı. Starling ellerini süveterin üzerinde gezdirdi, sonra pardösüsünü giyip arabasına doğru uzun bir yürüyüşe çıktı.

Bu, onun Quantico’yu son görüşüydü.

70

ARALIK’ın on yedisinin akşamında Clarice Starling’in kapısı çaldı. Kapının önünde Mustang’inin arkasına park etmiş Federal Polis arabasını görebiliyordu.

Görevli, Feliciana çarpışmasından sonra onu hastaneden eve getirmiş olan Bobby’di.

“Selam Starling.”

“Selam Bobby. İçeri gel.”

“İsterim, ama önce şunu bir dinle. Bir tebligat var ve sana tebliğ etmek zorundayım.”

“Eh, boktan. İçerde, sıcakta tebligat yapabilirsin,” dedi Starling kararsızca girişi kapatarak.

Başmüfettişin antedini taşıyan tebligat Starling’in aralığın on sekizinde saat 9:00’da, yani ertesi sabah J.Edgar Hoover Binası’ndaki duruşmaya katılmasını talep ediyordu.

“Sabah seni götürmemi ister misin?” diye sordu görevli.

Starling başıyla hayır dedi. “Teşekkür ederim Bobby. Kendi arabamla gideceğim. Kahve ister misin?”

“Hayır, sağol. Üzgünüm Starling.” Görevli belli ki gitmek istiyordu. Tedirgin bir sessizlik oldu. “Küpelerin ne güzel,” dedi nihayet.

Tekrar arabasına bindiğinde Starling ona el salladı.

Tebligatta sadece yer ve zaman bildirilmiş, bir sebep gösterilmemişti.

Büro için savaşların kıdemlisi olan ve sonunda iyi çocukların yanında yer alan Ardelia Mapp, Starling’e hemen ninesinin zihin açıcılığıyla ünlü en güçlü sıhhat çaylarından birini yaptı. Starling çaydan hiç hoşlanmazdı, ama kaçar yolu yoktu.

Mapp parmağıyla antede bir fiske attı. “Başmüfettiş sana hiçbir bok söylemek zorunda değil,” dedi Mapp yudumları arasında. “Eğer Meslekİ

Sorumluluklar Bürosu veya OPR-DOJ ile ilgili bir şey olsaydı, sana sebebi de bildirmek zorundaydılar. Sana, alacağın ceza ile birlikte ya bir 644 ya da bir 645 gönderirlerdi. Eğer cezai bir suçsa, suçluların sahip olduğu tüm haklara sahip olur, yani avukat tutardın ve açık bir duruşmaya girerdin, doğru mu?”

“Haklısın.”

“Hımm, bu her şeyle ilgili olabilir. Başmüfettiş herhangi bir davayı üstlenebilir.”

“Bunu üstlenmiş işte.”

“Kıçını yalayan Krendler’in baskısıyla. Bu her neyle ilgili olursa olsun, eğer eşit fırsat duruşması istersen, elimin altında arayabileceğin numaralar var. Şimdi beni dinle Starling. Onlara kayıtlara geçilmesini istediğini söylemelisin. Başmüfettişlik işten çıkarmayla ilgili bir belge imzalamaz. Lonnie Gains böyle bir boktan geçmişti. Söylediklerin kaydediliyor ve bazı zamanlar bu sonradan değiştiriliyor. Bir kopya bile göstermiyorlar.”

Starling, Jack Crawford’u aradığında sesi yeni uykudan uyanmış gibi geliyordu.

“Ne olduğunu bilmiyorum Starling,” dedi, “seni sonra ararım, bildiğim tek şey, yarın ben de orada olacağım.”

71

SABAH, Hoover Binası’nın koruma altındaki betondan kafesi bulutla kaplı beyaz gökyüzünün altında kuluçkada.

Sürekli arabalara bombaların yerleştirildiği bu yerde ana giriş kapısı ve bahçe genellikle kapalı tutuluyor ve binanın etrafı Büro’ya ait park edilmiş eski arabalardan bir bariyerle çevrili.

Trafik polisleri işlerine devam ediyor ve bariyerlerin etrafındaki arabaların camlarına her gün yeni bir park cezası yazıyor, birikmiş kâğıt tomarları rüzgârın etkisiyle yığından koparak caddede uçuşuyor.

Kaldırım kenarındaki bir lağım mazgalında ısınmaya çalışan bir evsiz, oradan geçen Starling’e seslenip elini açıyor. Yüzünün bir kısmı acil servisin pansumanından kalmış tentürdiyottan turuncu. Kenarlarından yırtılmış plastik bir kap uzatıyor. Starling bir dolar bulmak için elini çantasına götürüyor. Lağımdan çıkan buharın sıcak sütununa doğru eğilerek adama iki dolar veriyor.

“Tanrı seni korusun,” diyor adam.

“İhtiyacım var,” diyor Starling, “en ufak yardımına bile.”

Starling yıllar içinde yüzlerce kez yaptığı gibi yine Hoover Binası’nın Onuncu Cadde’ye bakan yüzündeki Au Bon Pain’den büyük bir bardak kahve almıştı. Delik deşik bir uykudan uyanmak için istemişti kahveyi, ama duruşma sırasında tuvalete gitme ihtiyacı duymak istemiyordu, bu yüzden yalnızca yarısını içmeye karar verdi.

Arabanın penceresinden Crawford’u gördü ve onu kaldırımda yakaladı. “Şu büyük bardağın yarısını ister misiniz, Bay Crawford? Boş bir bardak isteyebilirim.”

“Kafeinsiz mi?”

“Hayır.”

“Almasam daha iyi. Yoksa sinir yapıyor.” Yorgun ve yaşlı görünüyordu. Burnu akıyordu. FBI karargâhının yan kapısından içeri giren kalabalığın dışında durdular.

“Bu toplantının neyle ilgili olduğunu bilmiyorum Starling. Bildiğim kadarıyla Felicinia çatışmasından hiç kimse çağrılmamış. Yanında olacağım.” Starling bir kâğıt mendil uzattı Crawford’a ve içeri giren gündüz görevlilerinin arasına katıldılar.

Memurlar bugün her zamankinden biraz daha şık göründü Starling’e.

“FBI’ın doksanıncı yıldönümü. Bush bugün konuşma yapmaya gelecek,” diye hatırlattı Crawford.

Yan sokakta dört uydu bağlantılı televizyon minibüsü vardı.

WFUL-TV’den bir ekip kaldırıma yerleşmiş, elindeki mikrofona konuşan temiz tıraşlı genç bir adamı çekiyordu. Yapım asistanı kalabalığın içindeki Crawford ve Starling’in gelişini gördü.

“İşte orada. İşte orada, yağmurluklu olan,” diye seslendi aşağıya.

“İşte başlıyoruz,” dedi Temiz Tıraş. “Motor.”

Ekip, Starling’in yüzünü çekebilmek için kalabalığa daldı.

“Özel Ajan Starling, Feliciana Balık Pazarı olayıyla ilgili bir yorum yapabilir misiniz? Rapor tamamlandı mı? Beş kişinin ölümünden so...” Crawford şapkasını eline aldı ve ışıktan kamaşan gözlerine şapkayı siper ediyormuş gibi yaparak bir an için kameranın önünü kapatmayı başardı. Televizyon ekibi güvenlik kapısına geldikten sonra durmak zorunda kaldı.

Güvenliği aşınca holde durdular. Dışarıdaki sis yüzünden üzerleri çiğ damlalarıyla kaplanmıştı. Crawford, bir Ginkgo Biloba tabletini susuz yuttu.

“Starling, sanırım bugünü seçmelerinin sebebi hem yıldönümü kutlaması hem de duruşma. Dertlerini bilmiyorum, ama gürültüye getirmek istiyorlar.”

“Öyleyse basma haber vermek niye?”

“Çünkü bu duruşmadaki herkes aynı telden çalmıyor. On dakikan var, burnunu pudralamak ister misin?”

72

STARLING, J. Edgar Hoover Binası'nın üst düzey görevlilere tahsis edilmiş yedinci katına çok az gelmişti. Yedi yıl önce o ve mezun arkadaşları, Ardelia Mapp'in bir mezuniyetinin müdür tarafından kutlanışını görmeye gitmişlerdi. Bir başka seferinde de Atış Şampiyonasının ödül töreni için çağrılmıştı.

Müdür Yardımcısı Noonan'ın bürosundaki halı, ömründe görmediği kadar güzeldi. Deri sandalyelerin bir gece kulübü havasında keskin bir sigara kokusu vardı. Kendisi odaya girmeden hemen önce kül tablalarını temizleyip odayı havalandırıp havalandırmadıklarını merak etti.

Crawford ile birlikte odaya girdiğinde üç kişi ayağa kalktı, bir kişi oturduğu yerde kaldı. Ayakta duranlar Starling'in patronlarıydı: Washington Bölgesi Bürosu'ndan ve Buzzard'ın müdür yardımcısı Clint Persall, FBI'ın Noonan'ı ve bir de ipek birtakım elbise giymiş, uzun boylu kızıl saçlı bir adam. Ayağa kalkmayan tek kişi Başmüfettişlik'ten Paul Krendler idi. Krendler sanki Starling'in yerini kokusundan hareketle tespit ediyormuş gibi uzun boynunu yavaşça ona doğru çevirdi. Starling, yüzünü tam olarak kendine çeviren Krendler'in yuvarlak kulaklarının her ikisini birden görebiliyordu. Tuhaftır odanın köşesinde tanımadığı bir federal görevli daha vardı.

FBI ve Adalet Bakanlığı'nın personeli her zaman düzgün giyinirdi, ama bu sefer adamlar televizyon için giyinmişlerdi. Starling daha sonra Başkan Bush ile birlikte aşağıdaki seremoniye katılma ihtimali yüzünden böyle giyinmiş olduklarını fark etti. Öyle olmasaydı Hoover Binası'na değil, yargı bölümüne çağrılırdı.

Krendler, Jack Crawford'u Starling'in yanında görünce kaşlarını çattı.

“Bu prosedür için katılımınızın gerekli olduğunu sanmıyorum Bay Crawford.”

“Ben Özel Ajan Starling'in doğrudan şefiyim. Benim yerim burası.”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Krendler. Noonan’a döndü. “Resmi şefi Clint Pearsaü’dır, Crawford ile sadece geçici bir görev için birlikte. Bana sorarsanız Ajan Starling yalnız olarak sorgulanmalıdır,” dedi, “ek malumata ihtiyaç duyarsak diye Bölüm Şefi Crawford’dan ulaşabileceğimiz bir yerde hazır beklemesini isteyebiliriz.”

Noonan başıyla onayladı. “Hiç kuşkusuz senin katkın bize mutluluk verir Jack, şeyin... Özel Ajan Starling’in huzurunda bağımsız bir sorgudan sonra. Buralarda olmanı istiyorum. Kütüphanede rahatına bakabilirsin, seni arayacağım.”

Crawford ayağa kalktı. “Müdür Noonan izin verirseniz...”

“Çıkabilirsin, izin senin” dedi Krendler.

Noonan ayağa kalktı. “Bir dakika susar mısınız, ben size izin verene kadar toplantı, benim toplantım Bay Krendler. Jack’in, senin ve benim ortak bir geçmişimiz var. Adalet Bakanlığından gelen beyefendi bunu bilemeyecek kadar yeni. Crawford, sana da söz hakkı verilecek, şimdi bize izin ver de Starling kendini savunsun,” dedi Noonan. Krendler’e eğilip kulağına bir şeyler söyledi ve Krendler kıpkırmızı kesildi.

Crawford, Starling’e baktı. Tüm yapabildiği içi içini yemekti.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim efendim,” dedi Starling.

Fedaral görevli Crawford’a dışarı kadar eşlik etti.

Arkasındaki kapının kapandığını işiten Starling koltuğunda doğrularak adamların yüzlerine baktı.

Bundan sonra toplantı ortaçağın cerrahi kesip biçmeleri gibi aceleyle olup bitti.

Noonan, odadaki en üst düzey FBI görevlisiydi. Ama Başmüfettiş onun üstündeydi ve anlaşılana göre Krendler başmüfettiş tarafından tam yetkili temsilci olarak gönderilmişti.

Noonan önündeki dosyayı aldı. “Lütfen, kayıt için kendinizi tanıtır mısınız?”

“Özel Ajan Clarice Starling. Kayıt yapılıyor mu Müdür Noonan? Kayıt yapılıyorsa bundan memnun olurum.”

Yanıt alamayınca, “Toplantıyı benim kaydetmemin bir sakıncası var mı?” dedi ve çantasından küçük bir Nagra ses kayıt cihazını çıkardı.

Krendler sesini yükseltti. “Genellikle bu tür ön toplantılar Başmüfettişin Adalet Bakanlığındaki bürosunda olur. Burada yapmamızın nedeni, bugünkü seremoni sebebiyle herkes için daha kolay olmasından kaynaklanmaktadır, ama başmüfettişlik kuralları burada da geçerli olmaya devam etmektedir. Bu belli ölçülerde diplomatik hassasiyete sahip bir konudur. Kayıt yok.”

“Suçlamayı anlatın ona Bay Krendler,” dedi Noonan. “Ajan Starling kaçak bir mahkûma kanunlara aykırı bir biçimde önemli bilgiler vermekle suçlanıyorsunuz,” dedi Krendler yüz ifadesini dikkatle kontrol altında tutarak. “Esasen, suçlu Hannibal Lecter’ı yakalanma tehlikesine karşı uyaran şu ilanları iki farklı Italyan gazetesine vermekle suçlanıyorsunuz.”

Federal görevli La Nazione gazetesinden işaretli bir sayfayı getirdi. Daire içine alınmış yazıyı okumak için Starling pencerenin ışığından faydalandı.

AAAaron- En yakın görevliye dön, düşmanların çok yakında. Hannah

“Cevabınız nedir?”

“Ben yapmadım. Bunu ilk defa görüyorum.”

“Yalnızca Dr. Hannibal Lecter ile bu büronun bildiği bir kod adın kullanılmasını nasıl açıklıyorsunuz? Lecter’ın sizden kullanmanızı istediği kodu?”

“Bilmiyorum. Kim buldu bunu?”

“Lanley’deki doküman servisi Lecter’la ilgili olarak La Nazione’nin çevirisini yaparken rastlamış.”

“Eğer kod yalnızca Büro tarafından biliniyorsa Langley’deki doküman servisi nasıl olup da gazetede onu tanıdı? Doküman Servisi CIA’ye aitti. ‘Hannah’a dikkatlerini çekenin kim olduğunu sorun onlara.”

“Çevirmenin vaka dosyalarına aşina olduğuna eminim.” “Bu kadar mı aşina? Kuşkuluyum. Ona böyle bir şey için dikkatli olmasını söyleyen kişiyi sorun. Dr. Lecter’in Floransa’da olduğunu nereden bilebilirim?”

“Lecter’ın VICAP dosyası için Questura’ya bilgisayarla soru yönelten sensin,” dedi Krendler. “Soru Pazzi’nin öldürülmesinden birkaç gün önce erişmişti. Keşfedip keşfetmediğini bilmiyoruz. Yoksa neden Floransa’daki Questera’ya Lecter hakkında soru sorasın?”

“Hangi nedenden dolayı onun uyarmış olabilirim ki? Müdür Noonan, neden böyle bir şey Başmüfettişliğin sorunu oluyor? istediğiniz zaman yalan makinesine bağlı olarak sorguya çekilmeye hazırım. Hemen burada

uygulayalım.” “İtalyanlar ülkelerinde tanınan bir suçlunun uyarılma teşebbüsünü resmen protesto ettiler,” dedi Noonan. Yanındaki kırmızı saçlı adamı işaret etti. “Beyefendi İtalyan Elçiliğinden Bay Montenegro.”

“Günaydın efendim. İtalyanlar nasıl buldu bunu?” diye sordu Starling. “Langley’in yardımıyla değil herhalde?” “Bazı İtalyan diplomatlar topu bize attı,” dedi Krendler, daha Montenegro ağzını açamadan. “Bunun, hem İtalyan otoritelerini hem beni, hem de Başmüfettişliği memnun edecek şekilde temizlenmesini istiyoruz. Ve bunun hemen olmasını istiyoruz. Bütün her şeyi bir arada değerlendirmek herkes için daha iyi olacaktır. Dr. Lecter ile aranızda ne var, Bayan Starling?”

“Dr. Lecter’ı Bölüm Şefi Crawford’un emriyle birçok defa sorguladım. Dr. Lecter’ın firarından sonra ondan iki mektup aldım ve ikisi de elinizde,” dedi Starling.

“Aslında elimizde daha fazlası var,” dedi Krendler. “Bu dün geçti elimize. Sana başka nelerin gönderilmiş olduğunu bilmiyoruz.” Arkasına uzanıp postada defalarca mühür yemiş, defalarca sağa sola çarparak yumulmuş mukavva bir kutu çıkardı.

Krendler kutudan gelen kokuların tadını çıkarıyormuş gibi yaptı. Starling’e gösterme zahmetine girmeden parmağıyla kargo etiketini gösterdi. “Arlington’daki evinize gönderilmiş Özel Ajan Starling. Bay Montenegro, acaba bize bu maddelerin neler olduğunu söyleyebilir misiniz?”

İtalyan diplomat kâğıda sarılmış malzemeleri karıştırdı, kol düğmeleri parıldıyordu.

“Evet, bunlar losyonlar, Floransa, Santa Maria Novella’da bulunan Farmacia’dan ünlü badem sabunu sapone di mandorle ve bazı parfümler. İnsanların âşık olduklarında hediye ettikleri şeyler.”

“Bunlar zehir ve irritasyon maddeleri için taranmıştı, öyle değil mi Clint?” diye sordu Noonan, Starling’in resmi patronu Pearsall’a.

Pearsall utanmış görünüyordu. “Evet,” dedi. “Hiçbir sorun yok.”

“Bir aşk hediyesi,” dedi Krendler tuhaf bir memnuniyetle. “Şimdi elimizde bir de bir not var.” Kutudan çıkan parşömenin katlarını açarak, Starling’in yüzünü taşıyan kanatlı aslan resmini ortaya çıkardı. Dr. Lecter’ın el yazısını okumak için kâğıdı ışığa tuttu: “Bayağı insanların seni

neden anlamadığını hiç düşündün mü, Clarice? Çünkü sen Samsoriun bilmecesinin çözümüsün. Sen aslandaki balsın."

"*II miele dentro la leonessa*, çok güzel," dedi Montenegro, daha sonra kullanmak için aklında tutarak.

"Ne dediniz?" dedi Krendler.

Krendler'in ne Dr. Lecter'ın teşbihindeki müziği duyabilecek ne de onun uyandırdığı duyguları hissedebilecek biri olmadığını gören İtalyan, elinin bir hareketiyle soruyu geçiştirdi.

"Başmüfettiş, uluslararası sonuçlarından dolayı olayın dallanıp budaklanmasını istemiyor," dedi Krendler. "İdari mi, yoksa adli bir dava mı, onu soruşturma sırasında bulduğumuz şeyler gösterecek. Eğer adli bir suç olarak kabul edilirse Adalet Bakanlığının Kamunun Selametine Aykırı Suçlar sınıfına girer, o zaman Adalet Bakanlığı size dava açar. Kendinizi savunmanız için yeterli zaman bırakılarak çok önceden size haber verilecektir. Müdür Noonan..."

Noonan derin bir nefes alıp son darbeyi indirdi. "Clarice Starling, bu mesele karara bağlanana kadar sizi zorunlu izne tabi tutuyorum. Silahlarınızı ve FBI kimliğinizi teslim edeceksiniz. Fedaral polisin kamuya açık teşekkülleri dışında hiçbir erişim hakkınız yok. Binadan polis eşliğinde çıkacaksınız. Lütfen üzerinizdeki silahı ve kimliği şimdi, Özel Ajan Pearsall'a teslim edin. Şimdi."

Masaya yürürken Starling, bir an için adamları bowling tahtalarına benzetti. Aralarından biri silahına uzanamadan dördünü birden öldürebilirdi. Gözlerini Krendler'in gözlerinden ayırmadan 45'liğini çekti ve şarjörün miline basarak masaya düşürdü. Krendler onu havada yakaladı ve parmakları bembeyaz kesilene kadar elinde sıktı.

Ardından rozeti ve kimliği geldi

"Belinde de bir silah var?" dedi Krendler. "Ve bir de çifte?"

"Starling?" diye ısrar etti Noonan.

"Arabamdalar."

"Diğer taktik malzemeler?"

"Bir miğfer ve bir yelek."

Krendler FBI görevlisine seslendi: "Bayan Starling'e arabasına kadar eşlik ettikten sonra bu şeyleri teslim alacaksınız." Sonra da Starling'e

döndü. “Herhangi şifreli bir telefonunuz var mı?”

“Evet.”

Krendler bir kaşını kaldırarak Noonan’a baktı.

“Onu da verin,” dedi Noonan.

“Bir şey söylemek istiyorum. Sanırım buna hakkım var.”

Noonan saatine baktı. “Devam et.”

“Bu bir dolap. Sanırım Mason Verger, kişisel öç alma isteğiyle Dr. Lecter’ı kendisi yakalamak istiyor. Sanırım onu Floransa’da kıl payı elinden kaçırdı. Sanırım Bay Krendler, Verger ile işbirliği yapmaktadır ve FBI’ınDr. Lecter ile ilgili çabalarının Verger’e hizmet etmesine uğraşmaktadır. Sanırım Paul Krendler bu şekilde para elde ediyor ve sanırım bunu yapmak için de beni harcamaktan çekinmiyor. Bay Krendler, geçmişte bana karşı uygunsuz bir şekilde davranmıştır ve şimdi de garez ve ekonomik çıkarlarından hareketle böyle davranmaya devam etmektedir. Daha bu hafta bana ‘köy şeftalisi,’ diye hitap etti. Huzurunuzda Bay Krendler’e yalan makinesine bağlanmak için meydan okuyorum. Ben ne zaman isterseniz hazırım. Hemen başlayabiliriz.”

“Starling, size bugün burada yemin ettirilmemesi iyi bir şey...” diye başladı Krendler.

“Yemin edebilirim. Ya sen?”

“Seni temin ederim ki Starling, eğer yeterli kanıt bulunamazsa, tüm haklarına yeniden kavuşacaksın,” dedi Krendler en hoş ses tonunu kullanarak. “Bu sırada maaşını almaya devam edeceksin ve sigortalı kalacaksın. İdari zorunlu izne tabi tutulma, kendi başına bir ceza sayılmaz, faydalanmaya bak,” diye devam etti sesine biraz kendine güvenen bir ses tonuyla. “Aslına bakarsan, bu boşluğu yanağındaki şu pislikten kurtulmak için değerlendirebilirsin. Eminim ki hastanede...”

“Pislik değil,” dedi Starling. “Barut izi. Tanımamış olmanıza şaşmıyorum.”

FBI görevlisi bekliyordu, ellerini Starling’e uzattı.

Clint Pearsall, elleri Starling’in masaya bıraktıklarıyla dolu, “Kusura bakma Starling,” dedi.

Starling ona bakıp başını öteye çevirdi. Diğerleri çıkmak için ilk önce diplomatın, Montenegro’nun odayı terk etmesini beklerken Paul Krendler,

Starling'e doğru yaklaştı. Krendler, dişlerinin arasından bir şeyler söylemeye başlamıştı. Lafı ağzında hazırladı: "Starling babanla dü..."

"izninizle." Montenegro'ydu. Uzun boylu diplomat kapıdan geri dönmüş ve Starling'e yaklaşmıştı.

"İzninizle," dedi tekrar, Krendler yüzünü buruşturup uzaklaşana kadar gözlerini ondan ayırmadan.

"Bunun sizin başınıza gelmiş olmasına üzgünüm," dedi. "Umarım masumsunuzdur. Söz veriyorum Floransa'daki Questera'ya La Nazione'dcki reklamın nasıl verildiğini bulmaları için baskı yapacağım. Eğer aklınızda bir... İtalya'da araştırmak istediğiniz bir şey varsa lütfen bana bildirin, ben de sizinle birlikte ısrarcı olacağım." Montenegro, kabartmalı, küçük bir kart uzattı Starling'e ve odayı terk ederken Krendler'in uzanmış elini görmemiş gibiydi.

Gazeteciler ana giriş kapısını yaklaşan yıldönümü kutlaması için boşaltmış ve salonda toplanmışlardı. Aralarından bir kısmı, kimi beklediğini biliyor gibiydi.

"Kolumu tutmak zorunda mısın?" diye sordu Starling FBI görevlisine.

"Hayır madam," dedi görevli, bağıra bağıra sorulan soruların, uzatılan mikrofonların arasından Starling için yol açarak.

Temiz Tıraş bu sefer meseleyi biliyor gibi görünüyordu. "Hannibal Lecter davasından alındığınız doğru mu? Mahkemede yargılanmayı bekliyor musunuz? İtalyan görevlilere ne diyeceksiniz?"

Garaja geldiklerinde Starling, yeleğini, kaskını, silahını ve destek tabancasını teslim etti. Görevli, Starling'in silahı boşaltıp yağlı bir bezle silmesini bekledi.

"Quantico'da seni ateş ederken gördüm, Ajan Starling," dedi. "Ben de kendi servisimde çeyrek finale kadar çıktım. Kırkbeşliğinizi, yerine kaldırmadan önce kendi ellerimle sileceğim."

"Teşekkür ederim."

Görevli, Starling arabaya binene kadar oyalandı. Mustang'in gümbürtüsü arasında bir şeyler söyledi. Starling pencereyi açınca bir daha söyledi.

"Bunun senin başına gelmiş olması çok kötü."

"Teşekkür ederim. Böyle düşündüğünüze sevindim."

Garajın dışında bir basın takip arabası bekliyordu. Starling, onu arkada bırakmak için gaza bastı ve J. Edgar Hoover Binası'nın üç sokak ötesinden bir hız bileti aldı. Trafik polisi bileti verirken fotoğrafçılar Starling'in resmini çekiyordu.

Müdür Yardımcısı Noonan toplantı bittikten sonra odada oturup gözlüklerinin burnunun iki tarafında bıraktığı izleri ovuşturdu. Starling'i kaybetmek onu fazla rahatsız etmiyordu. Kadınlarda büroya pek uymayan duygusal bir yan olduğuna inanıyordu. Ama Jack Crawford'un küçük düşmesini görmek onu üzmüştü. Jack her zaman aralarından biri olmuştu. Belki Jack, Starling denilen kıza karşı çok yumuşaktı; böyle şeyler hep olurdu. Jack'ın karısı öldüğü için falan filan. Noonan, kendini çekici sekreterine bakmaktan alıkoyamadığı bir hafta yaşamış ve kız bazı sorunlara yol açtığı için onu kovmak zorunda kalmıştı.

Noonan gözlüklerini taktı ve asansörle aşağı, kütüphaneye indi. Jack Crawford okuma bölümünde başını duvara yaslayarak bir koltuğa gömülmüştü. Noonan onun uyuduğunu sandı. Crawford'un yüzü kireç gibiydi ve ter içindeydi. Gözlerini açtı ve pençesini Noonan'ın eline geçirdi.

"Jack?" Noonan, Crawford'un omzunu sıvazladı ve soğuk yüzüne dokundu. Ardından Noonan'ın kütüphanede yankılanan sesi işitildi. "Hey kütüphaneci, çabuk bir doktor çağır!"

Crawford, FBI revirine, ardından da Jefferson Hastanesi Kalp Yoğun Bakımı Bölümü'ne kaldırıldı.

73

KRENDLER, basından daha iyisini bekleyemezdi. FBI'ın doksanıncı doğum gününde, gazeteciler için yeni kriz yönetim merkezine bir tur da düzenlenmişti. Televizyon haberleri J. Edgar Hoover Binası'nda buldukları bu ender firsatı en iyi şekilde değerlendirdiler. C-SPAN, malum müdürlerinkiyle birlikte Başkan Bush'un yorumlarını canlı yayında verdi, CNN konuşmalardan aldığı parçaları bir yandan doğrudan yayma çıkarırken, bir yandan akşam haberleri için çekim yapıyordu. Kürsüyü dolduran önemli şahsiyetler arasında Krendler de yerini almıştı. Genç Temiz Tıraş da gazeteciler arasındaki yerini almıştı. Krendler'e, soruyu sordu: "Bay Krendler, Özel Ajan Clarice Starling'in Hannibal Lecter soruşturmasından alındığı doğru mu?"

"Sanırım henüz konuşmak için erken ve bu ajanımıza haksızlık olur. Başmüfettişliğin meseleyle ilgilendiğini bildirmekle yetineceğim. Şimdilik hiç kimse bir ceza almamıştır." CNN de kokuyu almıştı. "Bay Krendler, İtalyan haber kaynakları Dr. Lecter'ın uygun olmayan bir şekilde hükümete bağlı kaynaklardan, kaçması gerektiğine dair bilgi almış olabileceğini söylüyor. Bunun Özel Ajan Starling'in görevden alınmasıyla bir ilgisi var mı? Bu yüzden mi Personel Dahili Mesleki Sorumluluklar Ofisi değil de Başmüfettişlik ilgileniyor konuyla?"

"Dış haberler hakkında bir şey diyemem, Jef. Başmüfettişliğin henüz kanıtlanmamış olan iddiaları araştırdığını söyleyebilirim. İtalya'daki meslektaşlarımız kadar kendi personelimize karşı da sorumluluğumuz var," dedi parmağını Kennedy gibi havaya uzatarak. "Hannibal Lecter olayı emin ellerde, yalnızca Krendler'in değil, ama Adalet Bakanlığı'nın ve FBI'ın her konudan uzmanlarının elinde. Şu anda elimizde bir proje var ve bir sonuç aldığımızda açıklama yapabileceğiz."

Dr. Lecter'ın ev sahibi olan Alman, evi devasa bir Grundig televizyon setiyle donatmış ve ultramodern kabinlerin üzerine bronz Leda ve Swan

heykelleri koyarak onu dekorun bir parçası haline getirmeye çalışmıştı.

Dr. Lecter büyük astrolojist Stephen Hawking ve eseri hakkındaki *Zamanın Kısa Tarihi* adlı bir filmi izliyordu. Daha önce birçok defa izlemişti. Daha en sevdiği bölüme, çay fincanının masadan aşağı düşüp yere saçıldığı bölüme gelmemişti.

Hawking sandalyesine kıvrılmış, bilgisayarın ürettiği sesiyle konuşuyordu.

"Geçmiş ve gelecek arasındaki fark nerede ortaya çıkmaktadır? Bilimsel kanunlar geçmişi ve geleceği birbirinden ayıramamaktadır. Bununla birlikte gündelik hayatta geçmiş ve gelecek arasında büyük bir fark vardır.

Bir çay fincanın masadan düştüğünü ve yerde paramparça olduğunu görebilirsiniz. Ama fincanın yeniden toplandığını ve tekrar masaya döndüğünü göremezsiniz."

Film geriye sarıldı ve fincan kendini toplayarak masaya döndü. Hawking devam etti:

"Düzensizliğin ve entropinin artması zamana bir yön vererek geleceği geçmişten ayırır."

Dr. Lecter, Hawking'in çalışmasını çok beğeniyor ve mümkün olduğunca magazinlerde onu takip ediyordu. Hawking bir vakitler evrenin genişlemesini durdurup yeniden daralacağına ve entropinin geriye gideceğine inanıyordu. Daha sonra bu düşüncenin hatalı olduğunu söylemişti.

Lecter matematik konusunda hayli iyiydi, ama Hawking farklı bir âlemde yaşıyordu. Lecter, Hawking'in hiç olmazsa bu defa haklı olmasını, Mişa için, yeniden, yenilmemesi için, genişleyen evrenin durmasını ve entropinin kendini onarmasını dileyerek yıllarca problemle dalga geçmişti.

Haber saati gelince doktor videoyu durdurarak televizyon kanalını açtı.

FBI'ın kamuya açık web sitesinde her gün FBI'la ilgili televizyon haberleri yayımlanıyordu. Dr. Lecter'ın En Önemli Arananlar listesinde hâlâ eski fotoğrafının kullanılıp kullanılmadığına bakmak için web sitesini ziyaret etti. Bugünün FBI'ın doğum günü olduğunu öğrendi. Büyük koltuğuna gömülerek Krendler'in yalanlarını seyretmeye başladı. Elindeki brendi bardağını hafif hafif sallayarak burnuna yakın tuttu, gözleri yarı kapalı seyretti Krendler'i. Krendler'in bu solgun yüzünü, kaçmadan hemen önce kafesinin birkaç metre ötesinde dikildiği o günden beri görmemişti.

Washington’dan yerel haberlerde Starling’i, arabasının camına mikrofonlar uzatılmış bir halde bir trafik bileti alırken gördü. Televizyon, Starling’in ABD’nin güvenliğini tehlikeye atmaktan suçlandığını söylüyordu.

Dr. Lecter’ın koyu kahverengi gözleri Starling’in görüntüsü karşısında iyice açıldı, gözbebeklerinin derinlerinde Starling’in yüzünün görüntüsü etrafında kıvılcımlar uçuştu. Televizyondaki görüntüsü kaybolduktan çok sonra bile Starling’in yüzünü aklında tutup başka bir görüntüyle, Mişa’nın görüntüsüyle; iki görüntünün kırmızı plazmadan ibaret çekirdekleri arasındaki kıvılcımlar, doğuya, denizin üstüne uçuşup yıldızlara karışarak onlarla birlikte dönene dek birleştirdi.

Artık evren daralmaya, zaman tersine dönmeye, çay fincanı birleşmeye başlamalı ki, Mişa için dünyada bir yer açılsın. Dr. Lecter’ın bildiği, dünyadaki en değerli yer: Starling’in yeri. Mişa dünyada Starling’in yerini alabilirdi. Vakti geldiğinde, zaman kendini tekrarladığında Starling’in ölümü Mişa için bahçedeki bakır leğen kadar temiz bir yer açacaktı.

74

Dr. LECTER pikabını Maryland Misericordia Hastanesi'nden bir sokak öteye park edip parkmatiğe atmadan önce çeyrekliği sildi. Soğuğa karşı içine pamuklu bir tulum, güvenlik kameralarına karşı geniş siperlikli bir şapka giymişti.

Hastane Dr. Lecter'ın burada bulunmadığı on beş yıldan bu yana çok değişmişti, ama genel düzeni değişmemiş görünüyordu. Tıp kariyerine başladığı bu yeri görmek onda hiçbir duygu uyandırmadı. Güvenliğin koruduğu üst katlar yenilenmiş olsa da Tapu Kadastro'nun taslaklarına göre hâlâ aynıydı. Ön kapıdan aldığı bir ziyaretçi kartıyla ilk katı geçti. Kapıların üzerindeki doktorların ve hastaların adlarını okuyarak koridor boyunca ilerledi. Burası hastaların kalp ve damar ameliyatlarından sonra geldiği yoğun bakım ünitesiydi.

Koridorda ilerleyen Dr. Lecter'ı gördüğünüzde onun güç bela okuduğunu düşünebilirdiniz, dudaklarını kıpırdatarak seslice okuyor ve zaman zaman bir köylü gibi başını kaşıyarak düşünüyordu. Bekleme odasında koridoru görebileceği bir yere oturdu. Aile facialarını anlatan yaşlı kadınlar arasında bir buçuk saat oturdu ve televizyondaki Brezilya dizisine katlandı. En sonunda beklediği şeyi gördü. Yeşil üniforması içinde bir cerrah hastaları turluyordu. Bu cerrah şimdi... Dr.

Silverman. Dr. Lecter kafasını kaşıyarak ayağa kalktı. Eline masadan bir bulvar gazetesi alarak bekleme odasından çıktı. Yine Dr. Silverman'ın baktığı başka bir hasta iki oda ötedeydi. Dr. Lecter odaya girdi. Oda yarı karanlıktı, başı ve yüzü iyice bandajlanmış hasta, çok şükür uyuyordu. Ekranda düzenli zikzaklar vardı.

Dr. Lecter altındaki cerrah üniformasını ortaya çıkarmak için hızla tulumunu soyup attı. Ayakkabılarının üzerindeki kaplamaları söküp, cebinden bir maske, bir şapka ve eldiven çıkardı. Diğer cebinden çıkardığı bir çöp poşetini açtı.

Dr. Silverman omuzunun üzerinden biriyle konuşarak odaya girdi. Yanında bir hemşire mi var? Hayır.

Dr. Lecter sırtı kapıya dönük, yerden çöp kutusunu alıp içindekileri elindeki çöp torbasına doldurmaya başladı.

“Kusura bakmayın doktor. Şimdi işim biter,” dedi.

“Sorun yok,” dedi Dr. Silverman yatağın sonundaki hasta raporunu eline alırken. “Siz işinize bakın.”

“Teşekkür ederim,” dedi Dr. Lecter ve elindeki deri copla doktorun kafasının hemen arkasına vurup onu yere düşmeden yakaladı. Dr. Lecter’ın bir adamı yerden kaldırmasını izlemek her zaman şaşırtıcı olmuştur, tıpkı bir karınca gibi ağır ağır, santim santim. Dr. Lecter, Dr. SilvermanT hasta tuvaletine taşıyıp pantolonunu indirdi ve onu tuvalete oturttu.

Cerrah, başı dizlerine düşmüş bir şekilde bıraktığı pozisyonda kaldı. Dr. Lecter onu gözbebeklerine bakabilecek kadar yukarı kaldırıp cerrah üniformasının yakasına iliştirilmiş isim kartını aldı.

Doktorun kartını kendinin ziyaretçi kartı yerine baş aşağı yakasına iliştirdi. Stetoskopu, moda olduğu üzere ucunu omuzundan aşağı atarak boynuna taktı. Doktorun zarif ameliyat merceklerini de başına yerleştirdi. Deri copu gömleğinin koluna soktu.

Artık Maryland Kalp Hastanesi’nin kalbine kadar girmeye hazırdı.

Hastane narkotik idarede fedaral kanunlara milim milimine uyuyordu. Hastaların bulunduğu bölümde her bir hemşirenin ilaç dolabı kilitliydi. Dolabı açmak için hem görev başındaki hem de asistan hemşirenin olmak üzere iki anahtar gerekiyordu. İlaçlar çok sıkı bir gözetim altındaydı.

Ameliyathanelerin bulunduğu bölümde ise, her bir odaya ameliyattan ancak birkaç dakika önce ilaç getiriliyordu. Anestezi uzmanlarının kullandığı ilaçlar, ameliyat masasının yanında duran soğutma bölümü olan bir dolapta tutuluyordu.

İlaç stokları temizlik odasının hemen yanındaki ayrı bir dispanser bölümünde saklanıyordu. Aşağıdaki genel dispanserde asla bulamayacağınız bir dizi ilaç vardı burada: Kalp ve beyin ameliyatlarını hasta uyanıkken yapmayı mümkün kılan güçlü, egzotik hipnotik uyuşturucular.

Mesai saatleri içerisinde dispanserde her zaman biri bulunurdu ve eczacı oradayken dolaplar kilitli tutulmazdı. Çünkü kalp ameliyatlarında anahtarlar

için ceplerinizi karıştıracak zamanınız yoktu. Dr. Lecter cerrah kıyafeti içerisinde kapıyı iterek ameliyathaneye girdi.

Daha sevimli bir hale getirmek için ameliyathane, can çekişen bir insanı bile kızdıracak biçimde rengârenk boyanmıştı. Dr. Lecter'ın önündeki birçok doktor masada imza attı ve temizlik odasına girdi. Dr. Lecter imza föyünü aldı ve kalemi üzerinde oynatıp imzalamadan yerine koydu.

Duvarda asılı programda günün ilk operasyonu olarak yirmi dakika sonra başlayacak bir beyin ameliyatı görünüyordu. Temizlik odasında eldivenlerini çıkarıp cebine yerleştirdikten sonra, düzgün bir şekilde ellerini dirseklerine kadar yıkadı, kurulayıp pudraladı ve yeni eldivenler taktı. Şimdi dışarıda, holdeydi. Dispanser sağdaki ilk oda olmalıydı. Hayır. Kayısı rengindeki kapının üzerinde ACİL DURUM JENERATÖRÜ levhası vardı ve iki kapı ötede B.A. isimli hemşire durakladı.

"Günaydın Doktor."

Dr. Lecter maskesinin arkasından öksürdü ve bir günaydın mırıldandı. Sanki bir şey unutmuş gibi temizlik odasına döndü. Hemşire doktorun ardından bir süre baktıktan sonra, bir ameliyatı seyretmek için odaya girdi. Dr. Lecter eldivenlerini çıkararak çöp tenekesine attı. Hiç kimsenin dikkatini çekmemişti. Bir başka çift eldiven aldı. Bedeni temizlik odasındaydı, oysa o hızla zihnindeki sarayın fuayesine dalmış, oradan, Pliny büstünü geçerek mimarlar holüne dalmıştı. Hayli iyi aydınlatılmış bu holde masanın üzerinde Christopher Wrens'in St. Paul Hastanesine benzeyen Maryland Hastanesi'nin Baltimore Tapu Kadastro'dan alınmış planı duruyordu. Jenaratör diğer tarafta gösteriliyordu. Belki planlar ters basılmıştı. Bu durumda dispanser koridorun öteki uçundaydı. Olsa iyi olurdu, çünkü etrafta dolaşmayı göze alamazdı.

Dr. Lecter temizlik odasından çıkarak koridorda A. Salonu'na yöneldi. Kapı sol taraftaydı. Levha MRI diyor. Devam et. Bir sonraki kapı dispanserdi. Odayı manyetik rezonans çekimi ve ilaç deposu olarak ikiye bölmüşlerdi.

Dispanserin ağır demir kapısı açıktı ve bir takozla sabitlenmişti. Dr. Lecter odaya daldı ve kapıyı hızla çekerek kapadı. Balık etli eczacı çömelmiş alçak bir rafa bir şey koyuyordu.

"Yardımcı olabilir miyim Doktor?"

"Evet, lütfen."

Genç adamı ayağa kalkmaya yeltendi, ama hareketini tamamlayamadı. Deri copun çıkardığı boğuk gürültü ve eczacının yere yığılırken çıkardığı osuruk.

Bir şimşek hızıyla yukarı aşağı raflardaki etiketleri okudu; Ambien, amobartibal, Amytal, chloral hydrate, Dalmane, flurazepan, Halcion ve avucuyla raflardan sildiği düzinelerce ilaç tüpü cebini boyladı. Sonra buzdolabına geçti, midazolam, Nocte, scopolamine, Pentothal, quazem, solsidem. Kırk saniye dolmamıştı ki Dr. Lecter, dispanserin kapısını ardından kapayıp koridora çıkmıştı bile.

Tekrar temizlik odasına girip aynada yüzünü kontrol etti. Sonra, acele etmeden yeniden savrulan kapılardan geçerek yakasına bile bile ters asılmış kartı, yüzünde maskesi ve gözlükleri, başının üstünde mercekleri, nabzı yetmiş ikide, diğer doktorların selamlarına homurtuyla karşılık vererek asansöre, asansörden aşağı, aşağı, aşağı indi. Yüzünden maskeyi çıkarmadan, rastgele eline aldığı bir föye bakarak...

İçeri girmekte olan ziyaretçiler hastahanenin dışında merdivenlerden inip güvenlik kameralarından uzaklaşırken hâlâ ameliyathane maskesini takmış olmasını tuhaf bulmuş olabilir.

Ameliyathane bölümündeyse bir anestezi uzmanı, sabırsızlık içinde dispanserin kapısını çaldıktan sonra, içerde eczacıyı baygın halde yatarken buldu, ilaçların kaybolduğunu anlamak ise bir on beş dakikalarını daha aldı.

Dr. Silverman kendine geldiğinde, pantolonu inik haldeyken tuvaletten yere düştü. Odaya girişiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ve nerede olduğu hakkında bir fikri yoktu. Beyin zarıyla ilgili, muhtemelen bağırsak gazının sebep olduğu geçici bir felç yaşadığını düşündü. Bir kan pıhtısını oynatma ihtimali korkusundan dolayı yerinden kıpırdayamıyordu. Elini koridordan dışarı çıkarabilecek şekilde kendini zemine yatırdı. Muayene sonrasında küçük bir beyin sarsıntısı geçirdiği anlaşıldı.

Dr. Lecter eve gitmeden önce iki yere daha uğradı. Bir cenaze levazımatçısı şirketinden internet aracılığıyla sipariş verdiği paketi almak için Baltimore'un bir kenar mahallesindeki posta adresine uğradı. Gömleğiyle ve kravatıyla bir smokin vardı paketin içinde.

Şimdi tüm ihtiyacı şaraptı; şölen, gerçek bir şölen. Bunun için Annapolis'e gitmek zorunda kaldı. Şimdi Jaguar'ı olsaydı sürmesi ne hoş olurdu.

75

KRENDLER, soğukta koşmak için giyinmişti ve Georgetown'daki evinde terlememek için eşofmanın fermuarını açmak zorunda kalmıştı. Telefon çaldı arayan Eric Pickford'du.

"Eric kafeteryaya git ve beni jetonlu telefondan ara."

"Pardon Bay Krendler."

"Sen ne diyorsam onu yap."

Krendler saç bandını ve eldivenlerini çıkarıp oturma odasındaki piyanonun üzerine koydu. Tekrar telefonda konuşmaya başlamadan önce piyonada Dragnefi çaldı. "Starling, bir teknisyen Eric. Telefonunu dinleyip dinlemediğini bilmiyoruz. Hükümet işlerini gizlilik içinde sürdürmeliyiz."
"Evet, efendim."

"Starling beni aradı Bay Krendler. Çiçeğini ve malzemelerini istedi bardaktan su içen o aptal kuşu. Takip ettiğimiz dergilerin aboneliklerinin posta kodu arasındaki fark üçten çoksa, dikkate almamak gerektiğini söyledi. Dr. Lecter'ın birbirine yakın birçok posta adresine sahip olabileceğini söyledi."

"Ve?"

"Bugün elime bir bilgi geçti. Nöro-Psikoloji Dergisi, Fizik Karalamaları ve ICARUS dergisi birbirinden on mil uzaklıkta adreslere gidiyor. Abonelikler farklı isimlere ait ve peşin parayla ödenmiş."

"ICARUS nedir?"

"Güneş sistemiyle ilgili uluslararası bir mecmua. Birkaç yıl önce kendi de yazıyordu aynı dergide. Posta adresi Baltimore'da. Genellikle ayın onunda dağıtım yapıyorlar. Bir dakika önce bir başka bilgi daha aldım, bir şişe Château şarabı, bir bakayım, adı Yuckum?"

"Evet, İİİ-kim gibi telaffuz ediliyor. Eee?"

“Annapolis’te bir lüks mağaza. Bilgiyi bilgisayara girdim ve Starling’in hazırladığı tarihler listesiyle çakıştı. Program Starling’in doğum gününü gösterdi. Şarabı o yıl yapmışlar, onun doğduğu yılda. Şüpheli üç yüz yirmi beş doları peşin olarak ödemiş ve...”

“Bu sen Starling’le konuşmadan önceydi.”

“Hemen sonra, bir dakika sonra.”

“Öyleyse bilmiyor.”

“Hayır. Onu arayı...”

“Satıcının yalnızca bir şişe alımı için mi seni aradığını söylüyorsun yani?”

“Evet efendim. Buraya not düşmüş, doğu yakasında böyle yalnızca üç şişe var. Bu üçünün notunu almış. Onu takdir etmelisin.”

“Kim satın almış, nasıl biriymiş?”

“Orta boylu, sakallı beyaz bir erkek. Acelesi varmış.” “Şarap mağazasının güvenlik kamerası var mıymış?” “Varmış efendim. Sorduğum ilk şeydi. Kaset için birini göndereceğimizi söyledim. Henüz göndermedim. Tezgâhtar bülteni okumamış, ama pek rastlanmadık bir alışveriş olduğu için mağaza sahibine söylemiş. Mağaza sahibi şüpheliyi görmek için dışarı fırlamış, onun aradığımız kişi olduğunu düşünüyor, müşteri eski bir pikapla uzaklaşmış. Gri bir pikap, arkasında bir mengene varmış. Eğer Lecter ise sizce şarabı Starling’e götürecek midir? Onu uyarsak iyi olur.”

“Hayır,” dedi Starling. “Ona söz etme.”

“Peki VICAP bültenini ve Lecter dosyasını göndereyim mi?”

“Hayır,” dedi Krendler hızla düşünerek. “Questera’dan Lecter’ın bilgisayarıyla ilgili haber aldın mı?”

“Hayır efendim.”

“Öyleyse ancak Lecter’ın okumadığından emin olduğumuz zaman gönderebiliriz. Pazzi’nin erişim koduna sahip olabilir. Ya da Starling okuyup ona Floransa’da yaptığı gibi haber uçuruyor olabilir.”

“Ah, doğru, şimdi anlıyorum. Annapolis bölgesinden bir görevli kaseti alabilir.”

“Bana bırak ve kimseye bir şey söyleme.”

Pickford şarap mağazasının adresini verdi.

“Abonelikleri takip etmeye devam et,” diye talimat verdi Krendler. “Tekrar döndüğünde Crawford’a olup biteni anlatabilirsin. Ayın onundan sonraki dağıtımları takip edecek.” Krendler, Mason’u aradı ve Georgetown’daki evinden Rock Creek Park’a doğru koşmaya çıktı.

Çökmeye başlayan karanlıkta yalnızca beyaz Nike bandı, beyaz Nike spor ayakkabıları ve siyah eşofmanındaki beyaz Nike amblemi görünüyordu, sanki markalar boşlukta hareket ediyormuş gibi.

Yarım saatlik canlı bir koşuydu. Hayvanat bahçesinin yakınındaki park yerine geldiğinde helikopter pervanesinin sesini işitti. Dönen pervanelerin altından başını eğerek geçti ve ritmine ara vermeden yürüyerek helikoptere bindi. Helikopterin yükselişi biraz içini hoplattı. Hava aracı, Mason’a götürmek için onu layık olduğu yükseklere çıkarırken kent ve ışıkları aşağıda, karanlığın içinde kayboluyordu.

76

“KOYDUĞUMUN şeyine konsantre olur musun Cordell?” dedi Mason derin mikrofonik sesiyle, dudaksız ağzından kelimeler daha çok ‘Hoyduğumun Heyi” gibi çıkıyordu.

Krendler yükseltilmiş monitörü daha iyi görmek için Mason’un yanındaki karanlıkta duruyordu. Mason’un sıcak odasında üzerinde eşofmanın fermuarını, altındaki Princeton tişörtünü açıkta bırakacak şekilde göğsüne kadar açmıştı. Başındaki bant ve ayakkabıları akvaryumdan vuran ışıkla parıldıyordu.

Margot’ya sorarsanız Krendler’in omuzları bir tavuğunkini andırıyordu. Krendler odaya girdiğinde birbirlerine mecburen selam vermişlerdi.

Likör mağazasının güvenlik kamerasındaki kayıtlar zamanı göstermiyordu ve yılbaşı öncesi yoğun bir alışveriş yaşanıyordu. Cordell, kaseti bir ileri bir geri sararak ekranda bir müşteriden ötekine gidip geliyordu. Mason huysuzluk yaparak vakit geçiriyordu.

“Eşofmanların içinde likör mağazasına girip kimliğini gösterdiğinde ne dedin Krendler? Olimpiyat takımında olduğunu mu?” Mason, çek kesmeye başladığı günden beri Krendler’e daha az saygılı davranıyordu.

Krendler çıkarları söz konusu okluğunda hakaretleri duyan tiplerden değildi. “Güvenlik için sivil kıyafetlerle dolaştığımı söyledim. Starling’i nasıl takip ediyorsun?”

“Margot, anlat ona.” Mason kendi zayıf nefesini hakaretler için saklamak ister gibi görünüyordu.

“Chicago’daki kendi güvenlik elemanlarımızdan yirmi kişi getirdik. Üç ekip, her ekipten bir kişi İlinois’te şerif. Olur da Dr. Lecter’ı yakaladıkları sırada polisle karşılaşırlarsa, onu tanıdıklarını ve vatandaşlık görevini yerine getirdiklerini söyleyecekler falan filan. Yakalayan ekip onu Carlo’ya teslim edecek. Başka bir şey bilmiyorlar.”

Bu arada kaset dönmeye devam ediyordu.

“Dur bir dakika...Cordell, otuz saniye geriye sar,” dedi Mason. “Şuna bakın.”

Likör mağazasının kamerası giriş kapısından yazarkasaya kadar olan bölümü gösteriyordu.

Video kasetin bulanık sessiz görüntüsünde, geniş siperlikli şapkası, oduncu ceketi ve parmaksız eldivenleriyle bir adam göründü. Pala bıyıklıydı ve güneş gözlükleri takmıştı. Kameraya sırtını çevirerek dikkatlice kapıyı ardından kapadı.

Müşterinin isteğini tezgâhtara anlatması birkaç saniye sürdü ve adam şarabı getirmeye giden tezgâhtarı takip etti. En sonunda yeniden kameranın görüş alanına döndüler. Tezgâhtar şişenin tozlarını alarak kutuya koymadan önce etrafını kalın kâğıtla kapladı. Müşteri yalnızca sağ elindeki eldiveni çıkararak peşin parayla ödeme yaptı. Tezgâhtarın teşekkür ederim diyen dudakları kıpırdadı ve yine ayrılan adamın sırtı.

Birkaç saniyelik bir ara ve tezgâhtar kameranın görüş alanının dışındaki birine seslendi. Görüntüye şişman bir adam geldi ve aceleyle kapıya yöneldi.

“İşte bu, kamyoneti gören adam, dükkân sahibi,” dedi Krendler.

“Cordell kaseti kopyalayıp müşterinin kafasını büyütebilir misin?”

“Bir dakika sürer Bay Verger, ama bulanık çıkacak.”

“Devam et.”

“Sol eldivenini çıkarmadı,” dedi Mason. “Satın almış olduğum el röntgenleri konusunda tongaya basmış olabilirim.”

“Pazzi elinin operasyon görmüş olduğunu söylemişti, öyle değil mi? Fazla parmağı kestirmişmiş.” dedi Krendler.

“Pazzi o fazla parmağı kıçına sokabilir, kime inanacağımı bilmiyorum. Onu gördün Margot, ne düşünüyorsun? Lecter mıydı?”

“O on sekiz yıl önceydi,” dedi Margot. “Yalnızca üç seansa katıldım ve içeri girdiğimde her seferinde masanın arkasında dururdu, odada dolaşmazdı. Her zaman hareketsizdi. En çok sesini hatırlıyorum.”

İntercomdan Cordell’in sesi geldi. “Bay Verger, Carlo burada.”

Carlo domuz kokuyordu. Şapkasını göğsünde tutarak odaya girdi. Başından yükselen domuz sosisi kokusu yüzünden Krendler ağzından nefes

almak zorunda kaldı. Sardinyalı rehineci bir saygı işareti olarak çiğnemekte olduğu dişi tümüyle ağzının içine çekti.

"Carlo şuraya bak. Cordell geriye sar ve adamın dükkâna girdiği yerden başlat."

"Evet bu o yabancı piç," dedi Carlo ekrandaki adam henüz adım bile atmadan. "Sakal yeni, ama bu onun yürüyüş biçimi."

"Firenze'de onun ellerini gördün Carlo."

"Si"

"Sol elde beş parmak mı, altı parmak mı?"

"...Beş."

"Tereddüt ettin."

"Yalnızca cingue'nin İngilizcesini hatırlamak için. Beş olduğuna eminim."

Mason dudaksız dişlerini birbirinden ayırdı; gülümseme namına yapabileceği tek şeydi bu. "Bunu çok sevdim. Eldiveni yalnızca tarifindeki altı parmak yanlışını sürdürmek için giyiyor," dedi.

Belki Carlo'un kokusu akvaryumun havalandırmasından içeri girdiği içindir ki yılan balığı ne olduğuna bakmak için dışarı çıktı ve orada kaldı. Nefes aldıkça dişlerini göstererek sonsuz Möbius sekizini çizmeye koyuldu.

"Carlo sanırım yakında bu iş bitecek," dedi Mason.

"Sen ve Piero ile Tomasso benim ilk ekibimsiniz. Floransa'da seni alt etmiş olmasına karşın size güveniyorum. Senden doğum gününden bir gün önce, doğum gününde ve bir gün sonrasında Clarice Starling'i izlemeni istiyorum. Evinde uykudayken dinlenebilirsin. Sana bir şoför ve minibüs vereceğim."

"Padrone," dedi Carlo.

"Evet."

"Kardeşim Matteo hakkı için dottore ile biraz baş başa kalmak istiyorum. Daha önce izin vermiştin." Carlo ölünün adını söylediğinde haç çıkardı.

"Ne hissettiğini anlıyorum Carlo. Tüm kalbimle seninle birlikteyim. Carlo, Dr. Lecter'ın iki defada yenip bitirilmesini istiyorum, ben parmaklıkların ardından izlerken, onun da kendi ayaklarının yenilişini seyretmesini istiyorum. Bu yüzden sağlıklı olmasını istiyorum. Onu bana sapasağlam getireceksin. Kafasına vurmak, kemiklerini kırmak, gözünü

şişirmek yok. Sonra bacakları olmadan, bir gece domuzların kendisini tümüyle yemesini bekleyebilir. Senden bir gözünü sağlam ve bilinci yerinde bırakmanı istiyorum. Domuzlar onun yüzünü yerken her şeyi görmeli. Onu tanınmaz hale getirecek derecede doğramak istersen sana kalmış, ama kanamalara göz kulak olmak için Cordell de orada olacak. Çekim yapılacak.”

“Ya ilk seferinde kan kaybından ölürse?”

“Ölmeyecek. Gece beklerken de. Gece tüm yapacağı ayakları yenmiş olarak ölümünü beklemek olacak. Cordell orada olacak ve ona kan verecek. Bütün gece bir serum takılmış olacak, belki iki şişe.”

“Veya mecbur kalırsak dört serum,” diye seslendi Cordell duvardaki hoparlörden “bacaklarına turnike uygulayabilirim.”

“İstersen onu kümese göndermeden önce serumunun içine tükürüp işeyebilirsin,” dedi Mason, Carlo’ya en sevecen sesiyle. “Veya istersen boşalırsın da.”

Carlo’nun yüzü bu düşünceyle aydınlanıverdi, ama birdenbire kaslı signorita’nın odadaki mevcudiyetini hatırladı, gözlerinin yanıyla odayı araştırarak. “ Grazie mille, Padrone. Onu ölürken izlemeye gelebilir misin?”

“Bilmiyorum Carlo. Ambardaki toz benim için zararlı. Ekrandan izlemekle yetinebilirim. Benim için bir domuz getirebilir misin? Elimi onlardan birinin üzerine koymak istiyorum.”

“Bu odaya mı Padrone?”

“Hayır aküler kullanarak beni kısa bir süreliğine aşağı indirebilirler.”

“Öyleyse getireceğim hayvanı uyutmak zorunda kalabilirim, Padrone,” dedi kuşkulu bir vaziyette.

“Dişilerden biri olsun. Asansörün çıkışına getir onu. Hayvanı traktörle getirebilirsin.”

“Bunu tek bir minibüsle mi yapmayı hesaplıyorsun?” diye sordu Krendler.

“Carlo?”

“İstemediğin kadar minibüs var. Sen bana bir görevli şoför ver.”

“Senin için başka bir şeyim var,” dedi Krendler. “Biraz ışık getirebilir miyiz?”

Margot reostatı yaklaştırdı ve Krendler sehpanın üzerindeki meyve kâsesinin yanma sırt çantasını koydu. Pamuk eldivenler giydi ve montaj demirleri ve antenleriyle birlikte ekran gibi görünen bir şey çıkardı, yanında harici bir hard disk ve şarj edilebilir piller vardı.

“Starling’in evinin tek bir çıkışı olduğu ve gizlenecek bir yer olmadığı için zor bir takip olacak. Ama dışarı çıkmak zorunda, Starling egzersiz delisidir. FBI’ın salonlarını kullanamadığı için özel bir jimnastik salonuna gitmek zorunda. Salı günü jimnastik salonunun önünde arabasını gördük ve bir alıcı koyduk. Bir Ni-Can, araba çalıştığında kendi kendini şarj ettiği için akü bitmesinden hareketle onu bulamaz.

Aygıtın yazılımı peş peşe beş durumu ihtiva ediyor. Bunu kim kullanacak?”

“Cordell içeri gel,” dedi Mason.

Cordell ve Margot, Krendler’in yanında diz çöktü ve Carlo şapkasını onların burun delikleri hizasında tutarak eğilip baktı.

“Bak.” Krendler monitörü açtı. “Bir araba radarına benziyor, bir farkla ki Starling’in arabasının nerede olduğunu gösteriyor.” Ekranda Washington kentinin tepeden görüntüsü belirdi. “Burada zoom yapacaksın, harita üzerinde ok tuşlarının yardımıyla hareket edeceksin, tamam mı? Tamam. Başka bir arabayı göstermiyor. Yalnızca Starling’in arabasından gelen sinyal şu ışığı yakacak ve bir bip sesi işiteceksin. Bip sesi araba yaklaştıkça hızlanacak. Burası Starling’in mahallesi, sokak ölçeğinde. Şu anda arabasından sinyal almıyorsun, çünkü menzil dışındayız. Washington veya Arlington içindeki herhangi bir yerde sinyal almaya başlarsın. Bu da arabandaki alternatif akım için fiş. Bir şey daha. Bu şeyin hiçbir şekilde yanlış bir ele geçmeyeceğini bana garanti etmelisin. Başıma bela açabilir, henüz satılmaya başlanmadı. Ya bana geri gelecek ya da nehri boylayacak, anladın mı?” “Anladın mı Margot?” dedi Mason. “Ya sen Cordell. Şoför olarak yanma Mogli’yi al ve ona durumu anlat.”

V

İNTİKAM

77

HAVALI tüfeğin en güzel yanı, minibüsün içindeki namlunun etrafında bulananların kulaklarını çınlatmadan ateşlenebilmesiydi; insanların görme tehlikesine maruz kalacak şekilde namluyu minibüsün penceresinden dışarı sarkıtmak zorunda değildiniz.

Karartılmış pencere birkaç santim açılacak ve epey bir miktar asepromazin taşıyan deri altı enjektör uçup Dr. Lecter'ın sırt veya kalça etlerine saplanacaktı.

Yeşil bir dalın kırılmasından daha fazla ses çıkarmayan tüfeğin kırılması işitilecekti yalnızca, ses altı füzelerinde olduğu gibi ne bir patlama sesi ne de balistik bir rapor.

Provalarına göre, Dr. Lecter yığıldığı zaman, beyazlar giymiş olan Piero ve Tomasso etrafa toplanan kalabalıkta hastahaneye götürdükleri sanısını uyandırarak ona 'yardım' edeceklerdi. Tommaso aralarında İngilizcesi en iyi olandı, İngilizce kursuna gitmişti, ama hastanenin h'sinde epey güçlük çekiyordu.

Mason, Dr. Lecter'ın yakalanması konusunda İtalyanlara bir tarih vermekte haklıydı. Floransa'da başarısız olmalarına karşın eğer bir adam kaçırılacaksa, Dr. Lecter ele canlı geçirilecekse, dünyada bunu yapabilecek tek ekibe sahipti.

Mason uyuşturucu tüfek dışında yalnızca bir tek silaha izin verdi; uzun zamandır bir Verger kuklası olan Illinois polisinden, şu an iznini kullanan Şerif Johnny Mogli'ye verdi bu izni.

Mogli'nin büyüdüğü evde İtalyanca konuşuluyordu ve kurbanını öldürmeden önce, onun söylediği her şeye hak veren biriydi. Carlo ile Piero ve Tommaso Kardeşler ağlarını, uyuşturucu silahlarını, topuz ve boyna asılan daha bir sürü şeyi yanlarına almışlardı. Yeterince çok silaha sahiptiler.

Arlington’da Starling’in evinin beş sokak ötesinde, sakatlara ayrılmış bir park yerine park edip gün ışığıyla birlikte yerlerini almışlardı.

Minibüsün üzerine VİP TIB TAŞIMA yazılı çıkartmalar yapıştırılmıştı. Aynada bir özürlü işareti, tamponda ise sahte bir plaka asılıydı. Kaportacıda tamponun yeni değiştirildiğine dair başka bir plakaya ait bir fatura vardı ve plaka hakkında bir sorun çıkarsa kolayca garajda bir yanlışlık olduğunu iddia edip karışıklık yaratarak zaman kazanabilirlerdi. Taşıtın kimlik numarası ve ruhsatı yasaldı. Yine de her ihtimale karşı ruhsatın sayfaları arasında katlanmış bir yüz dolar bekliyordu.

Arabanın ön paneline monte edilmiş olan monitör, çakmaktan elektrik alarak çalışıyor ve ekranında Starling’in mahallesine ait sokakların bir haritasını gösteriyordu. Minibüsün yerini tespit etmiş olan Küresel Yer Tespit Uydusu, Starling’in arabasını evinin önünde duran kırmızı bir nokta olarak gösteriyordu.

Sabah saat 09:00’da Carlo, Piero’nun yemek yemesine müsaade etti. Tommaso 10:30’da yiyebildi. Uzun süreli bir koşu takibi gerekir diye her ikisinin aynı anda yemesine izin vermedi. Öğle sonrası öğünler de sırayla yendi. Sinyal sesini duydukları sırada Tommaso ikindi sandviçi için dolabı karıştırıyordu.

Carlo’nun pis kokulu kafası monitöre uzandı.

“Harekete geçti,” dedi Mogli. Motoru çalıştırdı.

Tommaso soğutucunun kapağını yerine koydu.

“Hadi gidiyoruz. Hadi gidiyoruz... Tindal’a, ana yola doğru çıkıyor.” Mogli trafiğe daldı. Starling’in kendisini asla göremeyeceği, üç sokak uzaklıktan seyretmenin büyük rahatlığına sahipti.

Mogli de bir sokak öteden Starling’in ardına düşen, arkasında yılbaşı ağacı taşıyan eski gri pikabı göremezdi.

Mustang’ini sürmek Starling’in ender keyiflerinden biriydi. Otomatik fren sisteminden, balata kontrolünden yoksun güçlü araba, kışın kaygan caddelerde bir belaydı. Yol açıkken sekiz silindiri ikinci viteste gürletmek ve egzozun sesini dinlemek keyifliydi.

Tam bir kupon çılgını olan Mapp onu, alışveriş listesine iliştirmiş olduğu koca bir yığın indirim kuponuyla markete yollamıştı. Birlikte jambon, et buğulama ve güveç yapıyorlardı, diğerleri hindiyi getirecekti.

Doğum günü için düzenlenecek bu akşam yemeği Starling'in hiç umurunda değildi. Kabul etmek zorunda kalmıştı, çünkü Mapp ve çok az tanıdığı, pek aman aman hoşlanmadığı kadın ajanlardan şaşırtıcı bir kalabalık, kötü gününde onu desteklediklerini göstermek için geleceklerdi.

Jack Crawford vardı aklında. Yoğun bakımda olduğundan onu ziyaret edememiş, telefonla arayamamıştı. Ona verilmek üzere hemşirelere, üzerinde komik köpek resimleri olan ve içine aklına gelebilecek en hafif sözcüklerle bir mesaj yazdığı kart bırakmıştı.

Starling, Mustang'inin farlarını yakıp söndürerek, virajlarda arabayı yavaşlatmak için vites kullanarak ve frenlere de yalnızca arkasındaki şoföre fren ışıkları göstermek için basarak kendini oyalamaya, böylece üzüntüsünden sıyrılmaya çalışıyordu.

Boş yer bulabilmek için park yerinde dört kez tur atmak zorunda kaldı. Sonunda devrilmiş bir alışveriş arabası tarafından kapatıldığı için boş kalmış bir yer buldu. Arabadan çıktı ve alışveriş arabasını kenara çekti. Arabayı çektiğinde başka bir müşteri alışveriş arabasını çekip götürmeye başlamıştı bile.

Mağaza kapısının yanında başka bir tane buldu ve içeri sürdü.

Mogli, monitörünün ekranından Starling'in döndüğünü, durduğunu ve uzaktan büyük Safeway'in sağ tarafından geldiğini görebiliyordu.

"Markete giriyor." Park yerine kırdı. Arabasının yerini tespit etmek birkaç saniye sürdü. Elindeki alışveriş arabasını girişe doğru süren genç bir kadın görüyordu.

Carlo dürbünü ona doğru çevirdi. "Starling. Tıpkı resimlerindeki gibi görünüyor." Dürbünü Piero'ya verdi.

"Resmini çekmek isterim," dedi Piero. "Yanımda zoom var."

Starling'in arabasını park ettiği yerin çaprazında özürlülere ayrılmış bir park yeri vardı. Mogli, yine özürlü plakası taşıyan büyük bir Lincon'dan önce davranıp arabayı buraya park etti. Fırsatı kaçıran şoför kızgın kızgın koma çaldı.

Şimdi minibüsün arka camından Starling'in arabasının arkasını görüyorlardı.

Amerikan arabalarına bakıp durduğu için olsa gerek, park sahasının diğer köşesine yakın park etmiş olan eski kamyoneti ilk fark eden Mogli oldu. Pikabın gri arkalığını görebiliyordu yalnızca.

Kamyoneti Carlo’ya gösterdi. “Arkasında mengene var mı? İçki satıcısı öyle söylememiş miydi? Dürbünle bak. Koduğumun ağacından bir şey göremiyorum ki. Carlo, c’e una morsa sul camione?”

“Si. Evet, mengenesi var. İçinde kimse yok.”

“İçerde de onu takip etmeli miyiz?” Tommaso, Carlo’ya çok nadir som sorardı.

“Hayır, bir şey yapacaksa, burada yapar,” dedi Carlo.

Süt ürünleri ilk alınacak olanlardı. Starling kuponlarına bakarak bir kaşar için peynir kuponu seçti ve biraz ısıt ye rulolarından da aldı. Herhalde bu kalabalık için oklavayı elime alamam. Tereyağını unutmuş olduğunu fark ettiğinde et reyonuna kadar gelmişti. Sepeti bırakıp süt ürünleri reyonuna döndü.

Et reyonuna döndüğünde sepetinin alınmış olduğunu gördü. Birisi aldıklarından bazılarını sepetten çıkarıp yandaki raflardan birine koymuştu. Kuponları ve listeyi almışlardı.

“Allahın belaları,” diye küfretti yanındaki müşterilerin duyabileceği şekilde. Etrafına bakındı. Görünürdekilerden hiçbirinin elinde indirim kuponu demeti yoktu. Yazar kasaların yanında pusuya yatıp eğer kuponlara iliştirilmiş bir şekilde bırakmışlarsa kendi listesini bulmaya çalışabilirdi. Bir iki tane böceğin bütün gününü bozmasına izin verme Starling.

Kasaların orada boş sepet yoktu. Park yerinde bir tane bulurum diye dışarı çıktı.

“Ecco!” Carlo, üzerinde deve tüyü bir pardösü, başında şapkayla ve elinde sanki lütfedermiş gibi taşıdığı bir hediye paketiyle, o kendine özgü hızlı hafif adımlarıyla arabaların arasından geçen Dr. Hannibal Lecter’ı görmüştü. “Modanna\ Onun arabasına doğru geliyor.” Sonra Carlo’nun içindeki avcı hâkimiyeti ele geçirip atışa hazırlanmak için nefesini kontrol etmeye başladı. Çiğnemekte olduğu geyik kıkırdağı kısa bir süreliğine dişlerinin arasından görünüp kayboldu. Minibüsün arka penceresini tutukluk yaptığından açamadılar.

“Metti in mdtol Senin tarafından arkaya uzan,” dedi Carlo.

Dr. Lecter, önce Mustang’in yolcu koltuğu tarafina gitti. Ardından, muhtemelen direksiyonu koklama niyetiyle, fikrini değiştirerek şoför tarafına yöneldi.

Etrafına bakındı ve kolundan maymuncuğu çıkardı.

Minibüs şimdi açık tarafta kalıyordu. Carlo tüfeğini hazırlamış bekliyordu. Elektrikli düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı. Carlo eylem içinde olmanın tuhaf sükûnetiyle seslendi: “Mogli, il finestrino!”

Çocuklara karşı emniyet kilidi olmalıydı. Mogli tüfeği kurcaladı.

Dr. Lecter, kapının kilidini açmış içeri giriyordu.

Carlo küfürü basarak yan kapıyı bir parça açtı ve tüfeği kaldırdı. Piero yerini değiştirdi ve minibüsün sarsıntısıyla tüfek sallandı.

Enjektör güneş ışığında parıldayarak tok bir ses çıkararak Dr. Lecter’ın kolalı yakasından boynuna saplandı. Kritik bir noktaya saplanan büyük miktarda uyuşturucu hemen etkisini gösterdi. Doğrulmaya çalıştı, ama dizleri tutmuyordu.

Elindeki paket düşüp koltuğun altına yuvarlandı. Cebinden bir bıçak çıkarıp açmayı başardı. Ama uyuşturucu dizlerinin bağını tamamen çözmüştü. Arabanın kapısına çarparak yere yığıldı. Gözleri kararırken dudakları açılıp kapandı: “Mişa!”

Piero ve Tommaso, yırtıcı kediler gibi üzerine atlayıp, tümüyle kendinden geçtiğinden emin olana kadar yerde tuttular doktoru.

Starling, günün ikinci alışveriş arabasını park yerinde sürüyordu ki pompalı tüfeğin sesini duydu ve anında sesin bir namludan geldiğini anladı. Etrafındaki insanlar olup bitenden habersiz işlerine devam ederken bir refleksle başını eğdi. Sesin nereden geldiğini anlamak imkânsızdı. Arabasının olduğu yöne baktı ve bir minibüsün içinde bir ayağın gözden kaybolduğunu gördü.

Elini alışkanlıkla boş beline attı ve arabalara çarparak koşmaya başladı.

Lincoln’ün yaşlı sürücüsü geri dönmüştü, minibüs tarafından kapatılan özürlülere ayrılmış yeri almak için komasına basarken, Starling’in bağrışmanın nereden geldiğini görmek için ayak ucunda doğruldu.

“Kıpırdamayın! Dur! FBI! Dur yoksa ateş ederim!” Belki plakayı görebilirdi.

Piero, Starling’in geldiğini gördü ve hızlandı. Dr. Lecter’ın bıçağını kullanarak Starling’in direksiyonunun tarafındaki ön lastiği kesip minibüse daldı. Minibüs açıkta park etmiş bir arabaya çarpıp çıkışa yöneldi. Starling plakayı görebildi. Parmağını kullanarak bir arabanın tozlu üstüne plakayı yazdı.

Ona koma çalan Lincoln’ün camına vurdu. “Cep telefonunuz var mı? FBI, lütfen, cep telefonunuz var mı?”

“Sür Noel,” dedi arabadaki kadın, şoförün bacağına eliyle bir şaplak atıp çimdikleyerek. “Bela istemiyorum, bu sadece bir tezgâh. Sakın kanma.” Lincoln gazladı.

Starling telefon kulübesine koştu ve 155’i aradı.

Şerif epey bir süre hız limitinin üstünde sürdü arabayı.

Carlo, Dr. Lecter’ın boynundaki iğneyi çıkardı. Kan fışkırmayınca rahatladı. Boyunda, derinin altında bir çeyreklik ölçüde kan toplanması oluşmuştu. Enjeksiyonun rastladığı kasta hemen dağılması gerekiyordu. Domuzlar onu yiyemeden ölebilirdi orospu çocuğu.

Arabada kimseden çıt çıkmıyor, yalnızca erkeklerin hızlı soluk alışlarıyla, ön panelin altındaki polis tarayıcısının sinyalleri işitiliyordu. Dr. Lecter, zarif paltosu, başından düşmüş şapkası, yakasına düşmüş bir damla kanla, bir kasabın tezgâhındaki sülün gibi yatıyordu minibüsün zemininde.

Mogli bir park binasına sapıp üçüncü kata sürdü. Yalnızca minibüsün kenarındaki levhaları çıkarmaya ve plakayı değiştirmeye yetecek kadar bir süre kaldılar burada.

Aslında buna bile ihtiyaçları yoktu. Polis tarayıcısından yapılan anons işitildiğinde kahkahayı bastı. 155’teki operatör Starling’in tarifini yanlış anlamış, gri minibüs demek yerine Grimini obüs diye anons veriyordu. Ayrıca eklemek gerekir ki operatör plakadaki rakamlardan yalnızca birini tutturabilmişti.

“Illionis gibi,” dedi Mogli.

“Bıçağı gördüm, başına geleceklerden paçayı kurtarmak için kendini öldüreceğini sandım,” dedi Carlo, Piero ile Tommaso’ya. “Kendi boğazını kesmediğine pişman olacak.”

Starling diğer lastiklerini de kontrol ederken arabanın altına yuvarlanmış olan paketi gördü.

Üç yüz elli dolarlık bir Château d’Yquem şişesi ve bildiği el yazısıyla yazılmış bir not: Doğum Günün Kutlu Olsun, Clarice.

Ancak bu paketi gördükten sonra neler olduğunu anladı.

78

STARLING'in araması gereken numaralar ezberindeydi. Telefon etmek için on sokak ötedeki eve mi gitmeliydi? Hayır, tekrar kulübeye döndü, yapış yapış olmuş ahizeyi genç bir kadının elinden, özürler dilerek kapıp çeyreklikleri doldurdu telefona. Kadın mağazanın korumasına olanları anlatıyordu.

Starling, Washington Bölgesi Ofisi, Buzzad Point'teki baskın ekiplerini aradı. Geçmişte birçok kez birlikte baskınlara katılmış oldukları için Starling hakkındaki her şeyi biliyorlardı. Onu Clint PearsallTn ofisine bağladılar, bu sırada Starling bir yandan daha fazla çeyreklik bulmak için cebini karıştırıyor, bir yandan da ona kimliğini sorup duran mağazanın korumasıyla baş etmeye çalışıyordu.

Sonunda PearsallTn tanıdık sesini duydu.

"Bay Pearsall, Safeway marketinin park yerinde üç, belki dört kişi Hannibal Lecter'ı kaçırdı. Tekerleklerimi patlattıkları için takip edemedim."

"Onun için hazırlanmış polis otobüsü olabilir mi?" "Polis otobüsünden haberim yok. Bu özürlülere ait bir plaka taşıyan gri bir minibüstü." Starling plakanın bilgilerini verdi.

"Lecter olduğunu nereden biliyorsun?"

"O benim için bir hediye bırakmış, arabanın altındaydı."

"Hımmm..." Pearsall durakladı ve Starling'te sessizliğe gömüldü.

"Bay Pearsall bunun arkasında Mason Verger var. O olmalı. Başka hiç kimse bunu yapmaz. O bir sadist ve Dr. Lecter ölene kadar ona işkence yapmak ve seyretmek istiyor. Onlara ait tüm minibüsler için bir bülten çıkarmamız ve Baltimore'daki ABD Savcılığı'ınevini aramaları için harekete geçirmemiz gerekiyor."

"Starling... Tanrım, Starling. Bir dakika durur musun? Ne gördüğüne emin misin? Biraz düşün. Buradaki iyi geçmişini düşün. Ne için yemin ettiğini düşün. Bu noktadan dönüş yok. Ne gördün?"

Ne söylemeliyim ben histerik miyim? Hayır bu histeriklerden duyacağın ilk şeydir. Birdenbire Pearsal'ın güvenini nasıl yitirmiş olduğunu ve onun güveninin ne boş şeylere dayanmış olduğunu anladı.

"Safevvay'in park yerinde üç veya dört adamın birini kaçırdığını gördüm. Olay mahallinde Hannibal Lecter'dan, üzerinde benim doğum günümün tarihi olan bir şişe Château d'Yquem ve onun el yazısıyla yazılmış bir not buldum. Aracı sana tarif ettim. Şu anda size, Stratejik Hava Komando Buzzard Karargâhı'ndan Clint PearsalPa, rapor ediyorum." "Bunun üzerine bir adam kaçırma olayı olarak gideceğim, Starling."

"Oraya geliyorum. Göreve alınabilir ve komandolarla birlikte çıkabilirim."

"Buraya gelme. Seni içeri alamam."

Ne yazık ki Starling, Arlington polisi gelmeden önce park yerini terk edememişti. Araçlara yapılan anonsu düzeltmek on beş dakika sürdü. Şişman bir polis memuru Starling'in ifadesini aldı. Yakası açılmış ceketinden bir ceza makbuzu koçanı, telsiz, silah ve kelepçeler görünüyordu. Memur, Starling'in iş hanesine FBI mı, yoksa işsiz mi yazacağına karar veremedi. Starling gelecek soruları tahmin ederek memura gürlediğinde, kadın biraz alttan almaya başladı. Starling minibüsün çarptığı arabayı, lastiklerden kalan çamur ve kar izlerini gösterdiğinde, etrafta hiç kimsede fotoğraf makinesi yoktu. Starling polis memuruna kendininkini nasıl kullanacağım gösterdi.

Yanıtlarını tekrarlarken durmadan, durmadan aklından şu cümleler geçiyordu: Takip edebilirdim, Takip edebilirdim, Takip edebilirdim, Lincoln'dakilerin kıçına tekmeyi basıp onları takip edebilirdim.

79

KRENDLER, adam kaçırma olayını hemen işitenler arasındaydı. Önce bilgi kaynaklarını ardından da özel telefonundan Mason'u aradı.

"Starling gördü, bunu hesaba katmamıştık. Washinton Bölgesi'ne haber uçurdu. Senin yerini aramak için bir arama emri çıkarılmasını önerdi."

"Krendler..." Mason nefes alabilmek için bekledi, belki de öfkelenmişti. Krendler hangisi bilmiyordu. "Yerel polise, şerife ve savcılığa, Starling'in gece geç saatlerde arayarak beni tehdit ettiğini söyleyerek şikâyette bulundum."

"Tehdit mi etti?"

"Elbette hayır. Ama etmediğini de kanıtlayamaz. Suyu bulandırmak için yaptım. Şimdi böylece buradaki arama izinleriyle başedebilirim. Ama oradaki ABD Savcılığı'nı arayıp bu histerik kahpenin benim peşimde olduğunu hatırlatacağım. Buradakilerin çaresine ben bakarım, inan bana."

80

SONUNDA polislerden kurtulan Starling, arabasının patlak tekerini değiştirip kendi bilgisayarını ve telefonunu kullanmak için eve doğru yola çıktı. FBI telefonunu çok özlüyordu ve henüz onun yerine başka bir cep telefonu almamıştı.

Mapp, telesekretere not bırakmıştı. “Starling buğulamayı sosun içinde beklet, sonra da ağır ateşe koy. Sebzeleri etle birlikte koyma. Geçen sefer ne olduğunu hatırla. Saat beşe kadar boktan bir işten atma duruşmasında olacağım.” Starling, dizüstü bilgisayarını açtı ve Tehlikeli Suçlular Tutuklama Programındaki Lecter dosyasına girmek istedi, ama yalnızca şifreli dosyasına değil, internetteki tüm FBI sitelerine erişim hakkı elinden alınmıştı. Şimdi Amerikalı bir gece bekçisi kadar bile ilişki kuramıyordu FBI ile.

Telefon çaldı.

Clint Pearsall idi. “Starling, Mason Verger’i telefonla rahatsız ettin mi?”

“Hayır, yemin ederim.”

“Ettiğini iddia ediyor. Şerifi mülkünü gezmesi ve etrafa bakması için oraya davet etmiş, şu anda yoldalar. Yani, ne arama emri var, ne de olacak. Adam kaçırmayla ilgili başka bir tanık da bulamadık. Yalnızca sen varsın.”

“İçinde yaşlı bir çift bulunan eski bir Lincoln vardı orada.

Bay Pearsall neden olay gerçekleşmeden hemen önceki Safevvay’deki kredi kartıyla yapılan alımlara bir bakmıyorsunuz? Fişlerin üzerinde zaman kaydı var.”

“Bunu yapacağız, ama biraz...”

“... zaman alacak,” diye tamamladı Starling.

“Starling!”

“Buyrun?”

“Aramızda kalsın, önemli gelişmelerle ilgili bilgileri sana göndermeye devam edeceğim. Ama bu olayın dışında kalacaksın. Askıya alınmışken bir kanun görevlisi değilsin ve senin bilgi sahibi olmaman gerekiyor. Şu anda dışardan birisin.”

“Evet efendim, biliyorum.”

Kararınızı verirken neye bakarsınız? Bizler, derin düşünce kültürüne sahip değiliz, düşünürken enginlere, gökyüzüne bakmıyoruz. Çoğu zaman hayati kararları bir kurumun koridorlarındaki parke zemine bakarken veya televizyonun hiç kesilmeyen sesinin doldurduğu bekleme odasında aceleyle alıyoruz.

Starling, ne aradığını kendi de bilmeden bir şeyler arayarak mutfaktan geçip dubleksin Mapp’in temiz ve toplu tarafına geldi. Mapp’in küçük yabani ninesinin, büyük bir semaverin fotoğrafına baktı. Büyük anne Mapp’in çerçevelenip duvara asılmış sigorta poliçesine baktı. Mapp’in bölümü her yerde onun izini taşıyordu.

Starling kendi tarafına geçti. Sanki burada hiç kimse yaşamıyormuş gibiydi. Neyi çerçeveletmişti. FBI akademisinden aldığı diplomayı. Anne babasına ait bir resim yoktu. Çok uzun zamandan beri onlardan ayrı yaşıyordu, onları yalnızca içinde yaşatmıştı. Kimi zaman kahvaltıdan yayılan kokular, kimi zaman bir ten kokusu, bir söz, her ailede işitilen bir laf, onların ellerini başında hissediyordu: Doğru ve yanlışı onlar söylüyordu.

Ben kimim, diye sordu kendine Starling. Bana ne deniyor?

Sen bir savaşçısın, Clarice. İstediğin kadar güçlü olabilirsin.

Starling, Mason’un Hannibai Lecter’ı öldürmek istemesini anlayabilirdi. Eğer Mason onu kendi elleriyle öldürseydi veya bir kiralık katil tutsaydı, Starling onun tarafını tutabilirdi, Mason’un sebebi vardı.

Ama Dr. Lecter’a ölümüne işkence edilmesi fikrini kabul edemiyordu; kuzuların ve atların katliamına karşı olduğu kadar karşıydı buna.

Sen bir savaşçısın, Clarice.

Mason’un bunu kanunu korumak için yemin etmiş adamların şifahen göz yummalarıyla yapıyor olması, bizzat yaptığı şey kadar çirkindi. Dünyanın hali böyleydi.

Bu düşüncenin ardından basit bir karar aldı:

Benim gücümün yettiği dünya böyle olmayacak.

Kendini elbise dolabının önünde, üst rafa uzanırken buldu. John Brigham’ın geçen bahar ona gönderilmiş olan kutusunu aşağı indirdi. Geçen bahar değil de asırlar önce olup bitmiş gibiydi her şey.

Kişisel silahların hayatta kalan silah arkadaşına verilmesi mistik, geleneksel bir şeydi. Değerlerin bireylerin ölümünün ötesinde sürdürülmesiyle ilgiliydi.

Başkalarının sayesinde güvenli bir dünyada yaşayanlar bunu anlamakta güçlük çekebilir.

John Brigham’ın silahlarının geldiği kutu kendi başına bir hediye sayılırdı. Denizciyken doğudan satın almış olmalıydı. Esasen İncilerin incisi için hazırlanmış maun bir kutu. Silahlar tepeden tırnağa Brigham’dı; özenle kullanılmış, iyi bakılmış ve tertemizdi. Bir M1911A1 Cold. 45’lik silah. Starling’in kendi kabzası vardı. Maun kutunun içine John Brigham’ın rozeti monte edilmişti. Narkotik rozeti ise kutunun içinde serbest bir şekilde duruyordu.

Starling FBI rozetini kanırtarak çıkarıp cebine koydu. 45’fiği ceketinin altına, kılıfına yerleştirdi.

Kısa 45’lik, botlarından birinin, bıçak ise diğerinin içine gitti. Diplomasını çerçevesinden çıkarıp katlayarak cebine koydu. Karanlıkta diplomaya bakan biri onu arama izni sanabilirdi. Kartonsu kâğıdı kaplarken kendisi olmadığını biliyordu ve bundan memnundu.

Bir üç dakikasını da dizüstü bilgisayarının önünde harcadı. Harita web sitesinden Muskrat Çiftliğinin ve etrafındaki ormanın büyültülmüş bir ölçekte haritasının çıktısını aldı. Bir süre Mason’un et imparatorluğuna baktı, parmağıyla haritanın sınırlarının üzerinden geçti.

Mason Verger’i ziyaret etmek için gaza bastığında Mustang’in büyük egzozu yerden çim parçaları koparırcasına patladı.

81

MUSKRAT ÇİFTLİĞİ'nin üzerine kadim sebt gününü andıran bir sessizlik çökmüştü. Mason, sonunda emellerine kavuşmuş olduğu için heyecanlı ve inanılmaz derecede gururluydu. Kendi kendine bu başarıyı radyumun keşfindeki başarıyla karşılaştırdı.

Mason'un resimli bilim kitabı, okul kitapları arasında en iyi hatırladığıydı; sınıfta kimseye çaktırmadan otuz bir çekmesini sağlayacak kadar büyük olan tek kitaptı. O işi yaparken hep Madam Curie'nin resimlerine bakardı. Şimdiyse onu ve radyum elde etmek için kaynattığı tonlarca uranyum cevherini görüyordu. Onun yılmak bilmez çabaları tıpkı benimkini andırıyor diye düşündü.

Mason, Dr. Lecter'ı bulmak için harcadığı tüm çabayı, tüm aramalarının, yaptığı harcamalarının sonucunu; Madam Curie'nin laboratuvarındaki tüp gibi, karanlıkta parıldayan bir ürün olarak düşünüyordu. Onu yiyip ardından ormanda uykuya çekilecek olan hayalindeki domuzların karınları ampul gibi parlıyordu.

Cuma akşamıydı ve karanlık çökmek üzeriydi. Bakım işçileri gitmişti. Minibüs ana kapıdan değil de Mason'un servis kapısı olarak kullandığı yangın yolundan geldiği için işçilerden hiçbiri onu görmemişti. Minibüs ambara vardığında,

şerif ve yardımcıları üstünkörü araştırmalarını tamamlamış, evlerine dönmek üzereydi. Şimdi ana kapıya adamlar yerleştirilmişti ve çiftlikte kalanlar yalnızca onun en güvendiği çekirdek elemanlardı.

Cordell oyun odasında kendi bölümündeydi; gece yarısı başlayacak olan nöbetinden önce dinlenmeye çekilmişti. Margot ve çevirdiği dolaplar sayesinde aldığı rozetiyle Mogli, Mason ile birlikteydiler. Profesyonel adam kaçırma ekibi ise ambarda hazırlıklarla ilgileniyordu.

Pazar gününün sonunda her şey bitmiş, kanıtlar ya yanmış ya da domuzların bağırsaklarında çalkalanıyor olacaktı. Mason yılan balığını Dr.

Lecter'ın etiyle, belki burnuyla beslerim diye düşündü. Bundan sonra, gelecek yıllarda Mason, yılan balığının sekiz çizerek dönmesini seyrederken bu sonsuz şeklin Dr. Lecter'ın ölümünü temsil ettiğini bilecekti...

Ama Mason aynı zamanda emellerine tümüyle erişmenin tehlikeli olduğunu da biliyordu. Dr. Lecter'ı öldürdükten sonra ne yapacaktı? Yetimevlerinden bazılarını dağıtıp çocuklara işkenceye devam edebilirdi. Onların gözyaşlarından yapılmış martinileri içebilirdi. Ama asıl eğlencesi ne olacaktı?

Ne büyük aptaldı ki bu olağanüstü vakti gelecek hakkındaki korkularla sulandırıyordu. Gözünün üzerindeki küçük spreyin göz yuvarlarını temizlemesi için bekleyip tüplerden birine üfledi. Canı istediğinde ekranını açabilir ve ödülünü görebilirdi.

82

MASON'un ambarı, nalbanthaneden gelen kömür ve içinde bulunan hayvanlar ile insanların kokusunu taşıyordu.

Carlo, kiraz kızılına dönüşmüş demir bir çubuğu kızdırırken demirci ocağındaki kömürler körüğün her nefesinde alev alıyor, canlanıyordu.

Dr. Hannibal Lecter, at başının altında korkunç bir kilise süsü gibi duvara asılmıştı; kolları, midillilerin arabalarının oklarından yapılmış meşeden bir çarmıha sıkıca bağlanarak gerilmişti. Tek parçadan ibaret kalas doktorun sırtında tıpkı bir boyunduruk gibi duruyordu ve Carlo'un yapımı zincirlerle duvara bağlanmıştı. Ayakları yere değmiyordu. Bacakları pantolonunun üstünden sarılarak bağlanmış, her sarıma düğüm atılmıştı. Bağlarda zincir veya kelepçe, domuzların dişlerine zarar verecek ve heveslerini kıracak hiçbir metal kullanılmamıştı.

Carlo demir akkor hale geldiğinde maşayla tutarak örse getirdi ve parlak demir çubuğu çekiçle dövmeye başladı. Kıvılcımlar yarı karanlıkta etrafa saçılıyor, Carlo'nun göğsüne, çarmıha gerili Hannibal Lecter'ın vücuduna sıçrıyordu.

Antika eşyalar arasında Mason'un televizyon kamerası, örümceği andıran üç metal ayağından Dr. Lecter'ı süzüyordu. Tezgâhın üstünde şu anda kapalı olan bir televizyon duruyordu.

Carlo, metal çubuğu yeniden ısıttı ve henüz tayındayken ve kızgınken vinç daha hızlı çalışmaya başladı. Çekicin sesi ambarın en kuytu köşelerine çarpıp yankılanıyordu. Önce çekicin, ardından yankısının sesi duyuluyordu. BAM-bam, BAM-bam.

Piero kısa dalgada yeniden verilen bir futbol maçını bulunca ambardan hışırtılı bir ses yükseldi. Taraftarı olduğu Cagliari takımı, Roma'da can düşmanları Juventus ile karşılaşıyordu.

Tommaso, örme bir sandalyede oturuyordu, uyuşturucu tüfeği duvara dayalıydı. Kara papaz gözleri bir saniye bile Dr. Lecter'ın yüzünden

ayrılmıyordu.

Tommaso bağlı adamın kıpırtısız duruşunda bir değişme sezdi. Bilinçsizlik halinden bilinç haline geçişin hayli güç fark edilir değişikliğiydi bu.

Sandalyesinden kalkıp ambarın içine seslendi.

“Si sta svegliando.”

Carlo nalbanthaneye geçti, geyik dişi dudaklarının arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Sebze, meyve ve tavukla doldurulmuş bir pantolon taşıyordu. Pantolonu Dr. Lecter’ın bedenine ve koltuk atlarına sürdü.

Elini yüzden uzakta tutmaya dikkat ederek, Lecter’ın başını saçlarından yakalayıp yukarı kaldırdı.

“Bouna sera, Dottore.”

Televizyon ekranına bağlı hoparlör çıtırdadı. Ekran aydınlandı ve Mason’un yüzü göründü...

“Işığa, kameraya doğru çevir,” dedi Mason. “Günaydın Dr. Lecter.”

Doktor ilk kez gözlerini açtı. Carlo, canavarın göz bebeklerinden bir kıvılcımın geçtiğini sandı, ama ateşin bir yansıması da olabilirdi. Kem göze karşı haç çıkardı.

“Mason,” dedi doktor kameraya. Mason’un arkasında, akvaryumun yanında bir karaltı halindeki Margot’yu görebiliyordu. “İyi akşamlar, Margot,” dedi, şimdi kibar bir ses tonu kullanıyordu. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.” Konuşmasının netliğinden Dr. Lecter’ın bir süredir ayık olduğu belli oluyordu.

“Dr. Lecter,” diye seslendi Margot, kişnemeyi andıran sesiyle.

Tommaso kameranın üzerindeki spot lambasının düğmesini açtı.

Kuvvetli ışık bir süreliğine hepsinin birden gözlerini kamaştırdı.

Mason mikrofonik ses tonuyla, “Doktor, yirmi dakika içinde domuzlara ilk öğünlerini, yani senin bacaklarını vereceğiz. Ondan sonra küçük bir pijama partisi düzenleriz, sen ve ben. O zaman şortunu giyebilirsin. Cordell uzun süre canlı kalmanı sağlayacak...”

Mason sözlerine devam ediyordu, Margot daha yakından görmek için öne doğru eğilmişti.

Dr. Lecter, Margot’nun kendini seyredip seyretmediğinden emin olmak için ekrana baktı. Ardından düz bir sesle Carlo’nun kulağına hızla fısıldadı:

“Kardeşin Matteo şu anda senden daha kötü kokuyor olmalı. Onu doğradığımda altına sıçtı.”

Carlo elini arka cebine uzatıp elektrik şok aygıtını çıkardı. Televizyon kameralarının parlak ışığı altında aygıtı Dr. Lecter’ınyüzüne yaklaştırdı. Bir eliyle doktoru saçlarından tutarak kulptaki düğmeye bastı, yüksek voltaj elektrik iki elektrot arasında ince, parlak bir çizgi oluşturdu.

“Kendi ananı becer,” deyip parlak çizgiyi Dr. Lecter’ın gözüne dokundurdu.

Dr. Lecter’ın gıkı çıkmadı. Haykırış hopörlerden geliyordu. Mason nefesinin yettiğince bağırıyordu. Tommaso, Carlo’yu uzaklaştırmak için atıldı. Piero aşağıya yardıma koştu. Onu örme sandalyeye oturtup orada tuttular.

“Onu kör et de beş kuruş alamayalım!” diye bağırdılar.

Dr. Lecter kızgın ışıktan kurtulmak için zihin sarayındaki serinliklere çekilmişti. Ahhhh. Yüzünü, Venüs heykelinin soğuk mermerine dayadı.

Dr. Lecter bütün yüzüyle kameraya doğru döndü ve anlaşılır bir şekilde şunları söyledi: “Ben çikolataları kabul etmiyorum Mason.”

“Orospu çocuğu kafayı yemiş. Neyse çatlak olduğunu baştan biliyorduk,” dedi Şerif Mogli. “Ama Carlo da çatlak.” “Oraya git ve aralarında dur,” dedi Mason.

“Silahları olmadığına emin misin?”

“Seni de adam diye kiralamıştık. Hayır. Yalnızca uyuşturucu silahları var.”

“Bırak ben halledeyim,” dedi Margot. “Aralarında boktan maço muhabbetlerine izin vermem.”

“Kamerayı çevir ve bana domuzları göster,” dedi Mason. “Yemek akşam sekizde!”

“Bunu izlemek zorunda değilim,” dedi Margot. “Zorundasın,” dedi Mason.

83

MARGOT, ambara girmeden önce derin bir nefes aldı. Eğer onu öldürmek istiyorsa, ona bakmayı istiyor olmalıydı. Daha nalbanthanenin kapısını açmadan Carlo'nun kokusu burnuna çarptı. Piero ve Tomasso, Lecter'in iki tarafında duruyordu. Sandalyede oturan Carlo'ya bakıyorlardı.

"Buona sera, signori," dedi Margot. "Arkadaşların haklı Carlo. Onu şimdi öldürürsen beş kuruş alamazsın. Yüzdün yüzdün kuyruğuna geldin."

Carlo gözlerini Dr. Lecter'ın yüzünden ayırmıyordu. Margot cebinden bir cep telefonu çıkardı. Telefonun aydınlık kadranında numarayı çevirerek Carlo'ya uzattı. "Al." Telefonu yüzüne tuttu. "Oku."

Otomatik aramada BANCO STEUBEN yazıyordu.

"Bu senin Cagliari'deki bankanın adı, Senyor Deogracias. Yarın sabah bu iş bitip cesur kardeşinin intikamını aldığında, bu numarayı arayacağım ve bankacına kodumu bildirip 'Senyor Deogracias'a onun için sakladığın paranın geri kalanını ver,' diyeceğim. Bankacın telefonda sana parayı alabileceğini bildirecek. Yarın akşam bu vakitte, uçakla evine dönen zengin bir adam olacaksın. Matteo'nun ailesi de zengin olacak. Onları rahatlatmak için doktorun yumurtalıklarını paketleyip beraberinde götürebilirsin. Ama Dr. Lecter kendi ölümünü göremezse, domuzların yüzünü yemeye gelişlerini seyredemezse hiçbir şey alamazsın. Erkek gibi davran, Carlo. Git ve domuzlarını getir. Bu orospu çocuğuyla kalırım ben. Yarım saat içinde domuzlar ayaklarını yerken onun attığı çığlıkları dinleyeceksin."

Carlo ciğerlerini boşaltıp derin bir nefes aldı. "*Piero, andiamo! Tu, Tommaso, rimani*."

Tommaso kapının yanındaki sandalyeye oturdu.

"Her şey kontrol altında Mason," dedi Margot kameraya. "Carlo'ya söyle adamın burnunu istiyorum, buraya getirecek," dedi Mason. Ekran karanlığa gömüldü. Odasından dışarı çıkmak, tüplerinin taşıyıcılar içine

yerleştirilmesini, respiratörünün bir aküye bağlanmasını gerektirdiğinden Mason ve etrafındakiler için hayli zor bir işti.

Margot, Dr. Lecter'ın yüzüne baktı. Elektrotların şakaklarında bıraktığı siyah yanık lekeleri arasında gözlerinden biri şişmişti.

Dr. Lecter sağlam gözünü açtı. Venüs heykelinin soğuk mermerinin serinliğini hâlâ yüzünde hissedebiliyordu.

"Şu mafsal kreminin kokusunu seviyorum, limon ve serinlik kokusu," dedi Dr. Lecter. "Geldiğin için teşekkür ederim Margot."

"Hemşire beni sana getirdiği ilk gün de bunları söylemiştin. Mahkeme Mason'u ilk defa araştırmaya başladığı zaman."

"Böyle mi söylemiştim?" Doktor, Margot ile yaptığı görüşmeleri yeniden okuduğu hafıza sarayından yeni dönmüş olduğundan söylenenin doğru olduğunu biliyordu.

"Ağlıyor, korkudan Mason ve benimle ilgili hiçbir şey anlatamıyordum. Oturmak zorunda kalmaktan da çok korkuyordum. Asla benden oturmamı istemedin. Dikişlerim olduğunu biliyordun, öyle değil mi? Bahçede yürüyüş yapmıştık. Bana neler söylediğini hatırlıyor musun?"

"Başına gelenlerde senin bir hatan yok..."

"...'tıpkı kuduz bir köpeğin seni kalçandan ısırması gibi' demiştin. Atlatmamı kolaylaştırmıştın, diğer seanslar da yardımcı olmuştu. Epey bir süre sana müteşekkir kaldım."

"Sana başka neler söylemiştim?"

"Bana senin, benim olabileceğimden çok daha tuhaf olduğunu, tuhaf olmanın yanlış bir tarafı olmadığını söylemiştin."

"Eğer denersen konuştuğumuz her şeyi hatırlarsın. Hatırla..."

"Bana yalvarmaya kalkma lütfen." Böyle söylemek istememişti Margot, ama ağzından çıkıvermişti.

Dr. Lecter belli belirsiz kıpırdandı, bedenine dolanmış ipler gıcırdadı.

Tommaso ayağa kalkıp doktora doğru gelerek düğümleri kontrol etti.

"Attenzione alla bocca, Signoria. Ağzına dikkat edin."

Margot, adamın doktor Lecter'ın mı ağzını yoksa, kendi sözlerini mi kastettiğini anlamadı.

"Margot seni tedavi edeli yıllar oluyor, seninle tedavinle ilgili biraz konuşmak istiyorum, yalnız." Sağlam gözüyle Tommaso'ya baktı.

Margot bir süre düşündü. “Tommaso, bizi bir süre yalnız bırakabilir misin?”

“Üzgünüm Signoria, yapamam. Ama kapı açıkken ambarın dışında durabilirim.” Tommaso tüfeği yanına alarak kapının önüne kadar uzaklaşıp Dr. Lecter’ı oradan izlemeye başladı.

“Seni yalvararak üzecek değilim Margot. Bunu neden yaptığını merak ediyor olabilirim. Anlatabilir misin? Mason’un çok sevdiği deyimle sormama izin verirsen, onunla o kadar savaştıktan sonra, çikolataları almayı kabul mü ettin yoksa? Senin Mason’un yüzünün öcünü aldığına inanmamı beklemiyorsun, öyle değil mi?”

Margot anlatmaya başladı: Judy’yi, bebeği nasıl istediklerini. Her şey üç dakikadan daha az bir zaman aldı; sorunlarını bu kadar kısa sürede özetleyivermesi onu da şaşırtmıştı.

Önce mekanik bir ses, ardından yarım kalan bir çığlık işitildi. Carlo ambarın dışında, kapının ağzında dikilmiş, çok uzun zaman önce öldürmüş olduğu kurbanların çığlıklarıyla domuzları çağırmak için kullanacağı teyp kayıt cihazının düğmeleriyle oynuyordu.

Dr. Lecter çığlığı işittiyse bile, bu yüzünden anlaşılmıyordu. “Margot, Mason’un sana söz verdiği şeyi yapacağına gerçekten inanıyor musun? Mason’a yalvarıyorsun. Senin kıçını yırttığında ona yalvarmak sana yardımcı olmuş muydu? Bu çikolatayı alıp onun istediğini yapmasına izin vermekle aynı şeydir. Ama Judy’nin ağzına sahlebi verecektir. Ve Judy buna alışkın değil.”

Yanıt vermedi, ama dişlerini sıkmaya başlamıştı. “Mason’un peşinde sürünmek yerine, Carlo’nun şok aletiyle prostatlarına elektrik verseydin neler olabileceğini biliyor musun? Bak ihtiyacın olan şey orada, tezgâhın üzerinde.” Margot ayağa kalkmaya yeltendi.

“Kulak ver” dedi doktor tıslayarak. “Mason seni hiçe sayacaktır. Onu öldürmek zorunda olduğunu biliyorsun, bunu yirmi yıldır biliyorsun. Sana yastığı ısırmanı ve gürültü yapmamanı söylediği günden beri biliyorsun bunu.”

“Benim için bunu yapacağını mı söylüyorsun yani? Sana asla güvenmem.”

“Hayır, elbette hayır. Ama yapmadığımı söylemeyeceğim konusunda bana güvenebilirsin. Onu bizzat senin öldürmen ruh sağlığın açısından daha

iyi olacaktır. Sen daha bir çocukken bunu yapmanı önermiştim hatırlıyor musun?”

‘“Bir sorun oluşturmayacağı güne kadar bekle’ demiştin. Bu beni rahatlatmıştı.”

“ Mesleki olarak böyle bir arınmayı önermiştim. Artık yaşın buna müsait. Bir kişiyi daha öldürmekten sorumlu tutulmanın benim için farkı nedir? Onu nasıl öldüreceğini biliyorsun. Yaptığın zaman da yasalar paranın kokusunu, yani seni ve bebeğini dinleyecektir. Margot, bunu yapabileceğinden şüphelenecekleri diğer tek kişi benim. Ben Mason’dan önce ölürsem, kimden şüphelenecekler? Fırsatını bulduğunda onu öldürürsün, ben de onu öldürmenin ne kadar zevkli olduğunu anlatan bir mektup yazarım.”

“Kusura bakma doktor, artık çok geç. Ben kendi hazırlıklarımı yaptım.” Açık mavi kasap gözleriyle doktora baktı. “Bunu daha sonra yapıp yakayı sıyırabilirim. Yapabilirim.”

“Evet yapabileceğini biliyorum. Bu sende her zaman hoşuma giden bir şeydir. Sen kardeşinden daha ilginç ... ve daha beceriklisin.”

Gitmek için ayağa kalktı. “Kusura bakma, işler buraya kadar geldiği için üzgünüm.”

Kapıya ulaşmamıştı ki, “Margot, Judy’nin bir sonraki yumurtlama dönemi ne zaman?” dedi Lecter.

“Ne? İki gün içinde, sanırım.”

“Gerekli her şey hazır mı? Hızlı dondurucu, tüpler?” “Bir döllenme kliniğinin bütün aletlerine sahibim.” “Benim için bir şey yap.”

“Evet?”

“Suratıma tükür ve sence bir sakıncası yoksa, başımın arkasından bir tutam saç kopar. Bir parça deriyle birlikte. Eve doğru yürürken avucunun içinde taşı. Öldükten sonra Mason’un avucuna bırakmayı düşün.

Eve döndüğünde Mason’dan istediğini talep et. Ne söyleyecek bakalım? Saçımı onun avucuna koyduğunda benim payıma düşen yerine getirilmiş olacaktır. Saçı elinde tut ve ona ne istediğini söyle. Bakalım ne cevap verecek? Yüzüne güldüğünde tekrar buraya gel. Tüm yapman gereken uyuşturucu tüfeği alıp arkandaki adamı vurmak. Ya da çekiçle kafasına bir tane indiriverirsin. Cebinde çakısı var. Ellerimden birinin düğümlerini kes ve bıçağı bana ver. Sonra git. Geri kalanı ben halledebilirim.”

“Hayır.”

“Margot?”

Kapının kanadını tuttu Margot.

“Hâlâ avucunda ceviz kırabiliyor musun?”

Margot elini cebine attı ve iki tane çıkardı. Kolundaki kaslar şişti ve avucunun içinden bir çatırdama sesi geldi.

Doktor kıkırdadı. “Mükemmel. Böylesi bir güç ceviz kırmakta harcanıyor. Cevizleri Mason’unkinin tadına baktıktan sonra ağzındaki tatdan kurtulması için Judy’ye ikram edebilirsin.”

Margot dişleri öfkeden kenetlenmiş bir halde doktora doğru yürüdü. Yüzüne tükürdü ve başının arkasından bir tutam saç kopardı. Gerçek niyetinin ne olduğunu anlamak hayli zordu.

Odayı terk ederken doktorun mırıldanarak bir şarkı söylediğini duydu.

Margot elinde deri parçalarıyla birlikte bir tutam kanlı saçı tutarak eve doğru yürüdü. Saç parmaklarından dışarı taşıyor ve onu, avucunda gizlemeye gerek bile görmüyordu.

Cordell hastayı hazırlamak için ilaçlarla doldurulmuş bir golf arabasıyla yanından geçti.

84

OTOYOLUN otuz numaralı çıkışında Starling, yarım mil öteden Muskrat Çiftliği'nin kapısının ışıklarını görebiliyordu. Maryland'a giderken yolda kararını vermişti; çiftliğe arka kapıdan girecekti. Eğer elinde arama izni veya kimlik olmadan ön kapıdan girmeye kalkarsa, polis eşliğinde eyalet dışına veya eyalet hapishanesine gönderileceği kesindi. Otoyoldan sonra şimdi girdiği yol hayli karanlık görünüyordu. Yolun bir tarafında otoyol, diğer tarafında da Ulusal Park Ormanını çevreleyen dikenli teller uzanıyordu. Burası onun ilk geldiğinde yanlışlıkla durduğu yerdi. Elindeki haritaya göre ağaçlığın arasından geçen yangın yolu Muskrat Çiftliğine gidiyordu. Bir odometer yardımıyla ölçüyordu haritadaki mesafeyi. Rölantinin biraz üstünde yol alan Mustang sanki her zamankinden daha çok gürültü çıkarıyordu.

işte, farları, metal bir boruyla kaynak yapılmış, üst kısmına dikenli teller yerleştirilmiş kapıyı aydınlatıyordu. İlk ziyareti sırasında görmüş olduğu SERVİS GİRİŞİ yazan levha kaldırılmıştı. Kapının önü ayrık otlarıyla kaplanmıştı.

Farlarının ışığında ayrık otlarının daha yeni araba tekerleklerince ezilmiş olduğunu görebiliyordu. Çimlerin kopmuş olduğu yerde çamurlu tekerlek izleri vardı. Acaba bunlar Safeway marketinin park yerinde gördüğü minibüsünkilerle aynı izler miydi? Aynı izler olup olmadıklarından emin değildi, ama pekâlâ olabilirlerdi de.

Kapı çelik bir kilit ve zincirle sağlama alınmıştı. Kolay işti. Starling başını kaldırarak yolu kontrol etti. Gelen yoktu. Küçük bir yasadışı giriş. Kendini suç işliyormuş gibi hissetti. Alarm kabloları olup olmadığını kontrol etti. Yoktu. Küçük el fenerini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve saç tokalarıyla kilidi on saniyede açıverdi. Arabaya binip içeri girdi ve ağaçların arasına kadar sürmeye devam ettikten sonra durup kapıyı kapamak için geri döndü. Azıcık uzaktan bakınca kapı normal

gözüküyordu. Kilidi açık bir şekilde iç tarafta bıraktı ki böylece mecbur kaldığında çok daha kolay açabilecekti.

Başparmağıyla haritayı ölçtüğünde ormanın içinde çiftliğe kadar bir üç kilometre daha sürmesi gerektiğini gördü. Çalıların adam boyunu aştığı ormanlık yolun karanlık tünelinde gökyüzü görünüyordu zaman zaman. Yalnızca kısa farlarını yanık tutarak ikinci viteste ve rölantinin biraz üstünde sürdü arabasını; ayrık otları arabanın altına değiyordu. Odometer önünde bir buçuk kilometre kaldığını gösterdiğinde, arabayı durdurdu. Motorları kapadığında Mason'un ekibinin birbirlerine bağırışlarını işitmeye başladı. Ekip bir şeylere kızmıştı. Starling duyduğu seslerin Mason'un ekibine ait olmasını diliyordu içinden.

85

CORDELL, bir cellatın çevik hareketleriyle girdi içeri, ilaç tüpleri koltuklarında şıngırdıyordu. “Meşhur Dr. Hannibal Lecter’ımız!” diye seslendi. “Baltimore’daki kulübümüz için senin şu maskeni çok istemiştim. Kız arkadaşımla ben, böyle hücrevari şeylere bayılıyoruz.”

Taşıdığı şeyleri örsün üzerine koydu ve ateşe bir demir çubuk yerleştirdi.

“İyi ve kötü haberlerim var,” dedi belli belirsiz hissedilen İsviçre aksam ve neşeli hastabakıcı tonuyla. “Mason sana şölenden bahsetti mi? Birazdan, Mason’u aşağı getirince başlayacak, domuzlar ayakçıklarım yiyecek. Sonra bir gece bekleyeceksin. Ardından seni baş aşağı kafese koyacaklar ve domuzlar tıpkı köpeklerin Mason’a yaptığı gibi yüzünü yiyecek. Turnikeler ve serumlarla seni son ana kadar hayatta tutacağım. Artık işin bitti, anlıyor musun? Bu kötü haber.” Cordell kameranın kapalı olup olmadığını kontrol etti. “İyi haber ise, bir dişçi ziyaretinden daha acılı olmaması şansına sahip olman. Şunu bir kontrol et, Doktor.” Cordell, Dr. Lecter’ın yüzüne uzun iğneli bir şırınga tuttu. “Şimdi oturup iki tıpçı gibi konuşalım. Arkanda duruyorken sana bir iğne yapabilir ve aşağıda bir şey hissetmemeni sağlayabilirim. Yalnızca gözlerini kapaman ve sesleri işitmemeye çalışman yeterli olacaktır. Yalnızca çekiştirmeler, ittirmeler hissedeceksin o kadar. Ve Mason istediğine kavuştuktan ve odasına geri döndükten sonra kalbini durduracak bir şeyler verebilirim. Görmek ister misin?” Cordell avucunda bir Pavulon tutuyordu ve elinin, ısıramayacağı kadar uzağında olmasına dikkat ederek onu Dr. Lecter’ın açık gözünün hizasına getirdi.

Ateşten vuran ışık, Cordell’in hevesli yüzünde oyunlar oynuyordu, gözleri ışıl ışıl ve mutluydu. “Sende çok para var, Dr. Lecter. Herkes öyle olduğunu söylüyor. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Paraları böl ve farklı yerlere sakla. Git al, yer değiştir, keyfini sür. Ben kendi paramı telefon kullanarak bir yerden bir yere aktartabilirim. Bahse girerim sen de.”

Cordell cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Bankacını arayacağız. Ona şifreni söyleyeceksin ve o da bana bunu doğrulayacak. Ve sana iğneni vereceğim." Şırıngayı yukarı kaldırarak gösterdi. "Şırınga şırınga hu hu ablan evde mi."

Dr. Lecter da mırıldandı. Cordell yalnızca "çanta" ve "dolap" laflarını anlayabildi.

"Hadi doktor, sonra istediğin kadar uyursun. Hadi."

"İşaretlenmemiş yüz dolarlıklar," dedi sesi iyice kısıldı.

Cordell daha yaklaştı ve Dr. Lecter boynunun izin verdiği ölçüde öne uzanarak Cordell'in kaşını ısırarak tükürür gibi suratına fırlattı.

Cordell yarayı silip üzerine bir yarabandı yapıştırdı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Şırıngalarını topladı. "Acıdan kurtuluş şansını yitirdin," dedi. "Emin ol yarın farklı düşüneceksin. Sana uyarıcılar verebileceğimi de biliyorsun. Ve ölmeni güçleştireceğim."

Ateşin içindeki kızgın demiri aldı.

"Şimdi seni dağlayacağım," dedi Cordell. "Direnmeye her kalktığında bir tarafın daha yanacak. İşte şöyle bir duygu."

Demirin kızgın ucunu Dr. Lecter'ın göğsüne dokundurdu ve göğüs ucunu dağladı.

Dr. Lecter'dan tek bir ses çıkmadı.

Carlo küçük vinçle arka arka nalbanthaneye girdi. Tommaso elini bir saniye bile tüfeğinin tetiğinden ayırmazken Piero ve Carlo el ele verip Dr. Lecter'ı kaldırarak gerilmiş olduğu haçı, vincin demirine taktılar. Doktor, kolları gerili bir vaziyette vincin çatalında oturuyor, ayakları aşağı sarkıyordu.

Cordell, Dr. Lecter'ın her iki koluna serum iğnesi soktu. Onun her iki yanından serum şişelerini asmak için bir saman balyasının üzerine çıkmak zorunda kaldı. Dr. Lecter'ı orada, iki koluna birden serum takılı görmek tuhaftı, Cordell'in adını hatırlayamadığı bir şeyin paradosine benziyordu. Cordell, Dr. Lecter'ın bacaklarına çitin öte tarafından sıkabileceği turnikeler bağladı. Şu anda sıkılmamaları gerekiyordu. Eğer Lecter hiçbir şey hissedemezse, Mason çılgına dönerdi.

Artık Mason'u aşağı indirme ve onu minibüsün içine yerleştirme vakti gelmişti. Araç ambarın arkasına park edilmişti ve içi soğuktu. Sardinyalılar'ın öğle yemekleri hâlâ minibüsün içindeydi. Cordell küfürler savurarak adamların soğutucularını dışarı fırlattı. Bu boktan şeyi temizlemek ve yetmiyormuş gibi minibüsün içini havalandırmak zorunda kaldı. Yasaklamış olduğu halde, kahrolası Sardinyalılar minibüsün içinde sigara içmişti. Çakmağı yerinden sökmüş, yerine bir fış takmışlardı. Radar da hâlâ çalışır durumdaydı.

86

STARLING, Mustang'in tepe lambasını söndürdü ve arabadan çıkmadan önce bagaj kapısının kilidini açtı.

Dr. Lecter buradaysa, onu yakalayabilirse, belki onu, ellerini ve ayaklarını kelepçeleyerek hapishaneye kadar bagajında taşıyabilirdi. Yanında dört takım kelepçe vardı. Onu sıkıca bağlamaya ve tekmelemesini engellemeye yetecek kadar. Ne kadar güçlü biri olduğunu akla getirmemek şimdilik en iyisiydi.

Arabadan dışarı adımını attığında çimlerin buza kestiğini gördü. Starling dışarı çıkınca araba homurdanarak olduğu yerde kaykıldı.

"Şikâyet etmezsen olmaz öyle değil mi, seni eşoğlu eşek," dedi arabasına alçak sesle. Birdenbire kuzuların katliamından uzağa kaçtığı atla, Hannah'yla nasıl konuştuğunu hatırladı. Arabanın kapısını açık bıraktı. Şıngırdamasınlar diye anahtarları pantolonunun dar cebine koydu.

Gece, hilâl şeklindeki ay ışığıyla aydınlıktı, gökyüzünü bulutlar örtmediği sürece karanlıkta el fenerine ihtiyaç duymadan ilerleyebilirdi. Ayağıyla çakıl taşı döşeli yolu denedi, çakıllar gürültülü ve kaygandı. Çakıl yoldaki tekerlek izlerinden daha sessiz yürünüyordu, yolun ilerde nasıl devam ettiğini görmek için, başı hafifçe yana dönük yürüyordu. Yumuşak karanlığın içinde boşluğa basarak yürümek gibiydi, adımlarının çakıl taşlarında çıkardığı sesi duyabiliyor, ama zemini göremiyordu.

Asıl zorluğu, artık Mustang'i göremediği, ama hâlâ motorunun uğultusunu duyabildiği an yaşadı. Arabasını bırakmak istemiyordu.

Birdenbire kendini, geceleyin ormanın ortasında silahsız, kariyeri mahvolmuş bir memur, otuz üç yaşında, yalnız bir kadın gibi hissetti. Ne hallere düşmüştü. Gözlerinin kenarları kırışmaya başlamıştı bile. Umutsuzca geriye, arabasına dönmek istedi. Bir sonraki adımı daha yavaştı. Durdu. Kendi nefesini işitebiliyordu.

Mason’un adamlarından biri bağırarak seslendi, üzerindeki çıplak ağaç dalları, esen rüzgârla kıpırdadı ve bir çığlık geceyi yardı. Umutsuzca yükselen, sonra azalan çığlık korkunç, ölüm için yalvaran ses, tanınmayacak kadar kısık çıkıyordu. “Uccidimi!” Ve başka bir çığlık daha.

İlk çığlık onu kaskatı kesmiş, İkincisi harekete geçirmişti. Starling bir elinde feneri, öteki elini karanlığa uzatmış ilerliyordu. Hayır. Hayır, Mason bunu yapma. Hayır. Adımlarını, toprağı ezilmiş tekerlek izinde dinleyerek, izin her iki tarafından ayaklarına dökülen çakılları hissederek yoluna devam etti. Yol bir çite doğru dönüyordu. Adam boyu yüksekliğinde, demir borularla yapılmış sağlam bir çitti.

Çığlıkların arasında ağlamalar, yalvarmalar duyuluyordu. Çitin arkasında, çalıların arasında bir şeylerin harekete geçtiğini fark etti. At toynağından daha hafif ve daha çabuk ayak sesleri. Homurtular duydu. Seslerin hangi hayvana ait olduğunu biliyordu.

Bir insandan geldiği besbelli olan, acıyla haykıran sese biraz daha yaklaştı. Çığlıklar arasında bir cızırtı duydu; Starling o zaman sesin ya bir kayıt cihazından ya da bir ses yükselticisinden geldiğini anladı. Ağaçların arasından ışık vuruyordu. Ambarın lambaları yanıyordu. Starling aralığından bakmak için elini çitin soğuk demirine dayadı. Uzun bacaklarıyla karanlıkta koşuşturan şekiller gördü. Kırk metre ötedeki ambarın açık tarafında, sonuna kadar açık büyük kapıların ardında, bir ayna ambarın ışığını yansıtıyordu. Ambarın önündeki açık alanda elinde bir radyo tutan etine dolgun bir adam, sürgü kapılı büyük bir kafesin içinde ayakta duruyordu. Kulaklarından birini eliyle kapamış diğer kulağındaki ses kayıt cihazından gelen çığlıkları, hıçkırıkları dinliyordu.

Savaşçı yüzleri, kurt gibi hızlı adımları, uzun bacakları, güçlü göğüsleri, titrek, sivri boz bıyıklarıyla vahşi domuzlar şimdi çalıların içinden açık alana çıkmışlardı. Carlo, domuzlarla arasında daha otuz metre varken, gerisingeri giderek sürme kapıyı kapadı. Domuzlar dişlerini göstere göstere hırlayarak yarım daire biçiminde beklemeye başladı. Topun geleceği yönü tahmin etmeye çalışan bir savunma oyuncusu gibi, kâh ileri fırlıyor kâh geri basıyor, dişlerini birbirine vurarak sabırsızlıkla homurdanıyorlardı.

Starling daha önce de yabani domuz sürüsü görmüştü, ama böylesini değil. Korkutucu bir güzellikleri vardı, tüyleri parıl parıldı, hele o yıldırım

gibi hareketleri yok mu? itişip kalkışıyor, sabırsızlıkla ileri doğru hücum ediyor, kapıya tosluyorlardı.

Carlo arkasına bir şeyler söyleyip ambarın içinde kayboldu.

Ambarın içine yönelen minibüsü görebiliyordu şimdi Starling. Minibüs, domuzlarla ambar arasında kalan bariyerde durdu. Cordell dışarı çıkıp yan kapıyı açtı. O daha minibüsün tepe lambasını yakmadan, Starling, respiratörü içindeki yastıklarla desteklenmiş Mason'u görebiliyordu, örgü saçları respiratörün üzerine toplanmıştı. Yükselebilen bir koltuk. Farlar minibüsün önünü aydınlatıyordu.

Carlo, hemen yanından, yerden, Starling'in ilk bakışta çıkaramadığı bir nesne aldı eline. Bir insan bacağına, bir insan vücudunun alt kısmına benziyordu. Eğer elindeki bir yarım insan bedeniyse, Carlo hayli güçlü biri olmalıydı. Starling bir an, onun Dr. Lecter'dan arta kalan olduğundan korktu, ama bacak, diz eklemlerinin normalde izin vermeyeceği bir şekilde geriye büküldü.

Ancak kemikleri paramparça edilmişse Dr. Lecter'ın bacağı olabilir, diye düşündü korkarak. Carlo arkasına, ambarın içine seslendi. Starling bir motor sesi duydu.

Piero'nun sürdüğü vinci gördü Starling. Dr. Lecter koblarının gerildiği tek parça bir kütükle vince asılıydı. Ayakları vinçten aşağı sarkıyordu. Her iki koluna serum takılmıştı. Vinç, doktoru öyle yüksekte tutuyordu ki, domuzlar bariyerin üstünden geleni görebiliyorlardı.

Vinç, hevesli bir hızla hareket ediyordu; bir tarafında Carlo, diğer tarafında da silahlı Johnny Mogli vardı.

Starling'in gözleri bir an için Mogli'nin şerif rozetine takıldı. Eyalettekilerden farklı bir yıldızdı. Tıpkı adam kaçırmada kullanılan minibüsün şoförü gibi beyaz saçlıydı ve beyaz gömlek giymişti.

Minibüsten Mason'un derin sesi geldi. "Şenlikler başlasın!" diye puflayıp kıkırdadı.

Vinç bariyerin yakınında durdu. Mason, Dr. Lecter'a Starling'in işitemediği bir şeyler söyledi. Dr. Lecter ne başını salladı ne de işittiğine dair bir belirti gösterdi. Kontrol mahallinde oturan Piero'dan bile daha yüksekteydi. Starling'in tarafına mı baktı? Asla bilemezdi, çünkü bu sırada bir giriş bulmak için çit boyunca ilerlemekle meşguldü. Sonunda minibüsün arka arkaya içeri girmiş olduğu çift kanatlı kapıyı buldu.

Carlo, içi doldurulmuş pantolonu domuz kafesine attı. Domuzlar ötekileri omuzlarıyla iterek, tek bir gövde halinde ileri fırladı. Pantolonun içindeki ölü tavukları ısırıyor, çekiyor, koparıyor, hırlıyor, kopardıkları etleri başlarını sağa sola sallayarak parçalara ayırıyorlardı; tavuk bağırsakları etrafa saçılıyordu. Yalnızca ileri doğru atılmaya çalışan sırtları görünüyordu.

Carlo, onlar için yalnızca en hafifinden bir abur cubur hazırlamıştı, üç tavukçuk ve biraz salata. Birkaç saniye içinde içi doldurulmuş pantolondan geriye yalnızca paçavralar kalmıştı, domuzlar iştahla bariyere çevirdiler başlarını.

Piero, uygun yüksekliği bulmak için vinci aşağı indirdi. Sürme kapının üst kısmı, domuzların şimdilik Dr. Lecter'ın hayatİ organlarını yemesini engelleyecekti. Carlo doktorun ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı.

"Aman da başparmak vurmuş, işaret temizlemiş, öbürü de yeeeeeeemiiiiiş, " diye seslendi Mason minibüsün içinden.

Starling tam arkalarından yaklaşıyordu. Herkes diğer tarafa, domuzlara bakıyordu. Nalbanthanenin kapısının önünden geçerek ambarın ortasına kadar ilerledi.

"Kan kaybından ölmesin," dedi Carlo minibüsün içinden. "Turnikeleri sıkmaya hazırları." Elindeki bezle Mason'un göz yuvarlarını siliyordu.

"Söyleyeceğin bir şey var mı, Dr. Lecter?" diye sordu Mason'un derin sesi.

45'lik ambarın açıklığında parladı ve Starling'in sesi geldi.

"Olduğunuz yerde kalın. Motoru durdur."

Piero anlamamış gibi görünüyordu.

"Fermate il motore" diye çevirdi doktor yardımsever bir ses tonuyla.

Domuzların sabırsız seslerinden başka hiçbir ses yoktu.

Starling'in görebildiği tek silah göğsünde yıldız taşıyan adamın belindekiydi. Starling, gözünün kenarından beyaz saçlı adamın silahını çektiğini gördüğünde minibüsün yanma sıçrayarak, polis diye bağıran adamın göğsüne iki el ateş etti.

Elindeki tabancadan çıkan kurşun iki metre ötesindeki toprağı vurdu. Adam bir adım geri basıp dizlerinin üzerine çöktü. Rozeti şimdi karnının

üstüne sarkıyordu. Starling'in mermisi önce rozeti ardından kalbi delip geçmişti.

Mogli sırt üstü yere yıkıldı, hareket etmiyordu.

Tommaso nalbanthanenin içinden silah seslerini duymuştu. Pompalı tüfeğini alıp yukarıya, ambara doğru tırmanarak kenara kadar sürünüp aşağı baktı.

"Sıradaki," dedi Starling kendisine bile yabancı gelen bir sesle. İşini, henüz Mogli'nin şokunu atlatmamışlarken bitiriver. "Yerdeki, başını duvara doğru çevir. Sen yerdeki bu tarafa. Bu tarafa.'"

"Girati dall' altra parte," diye açıkladı doktor vincin üstünden.

Carlo, başını kaldırıp Starling'e baktı. Acıması olmadığını anlayınca kıpırtısız uzanmaya devam etti. Starling tek eliyle, ters yönlere uzanarak yatan Carlo ve Piero'nun bileklerini kelepçeledi. Bunu yaparken bir an olsun 45'liğini enselerinden ayırmadı.

Botundaki bıçağını çekti ve Dr. Lecter'a yöneldi.

"İyi akşamlar, Clarice," dedi doktor, Starling görüş alanına girince.

"Yürüyebilir misin, bacakların tutuyor mu?"

"Evet."

"Görebiliyor musun?"

"Evet."

"Bağlarını çözeceğim. Sana saygımın sonsuz olmasına karşın doktor, bana bir hareket yaparsan, seni şimdi, burada gebertirim. Anladın mı?"

"Mükemmel."

"Doğru davran ve sağ kal."

"Bir Protestan gibi konuşuyorsun."

Bu sırada elleri boş durmuyordu Starling'in. Çizmesinden çıkardığı bıçak keskindi. Bıçağın tırtıllı kenarının yeni ipi daha iyi kestiğini gördü.

Sağ eli serbestti.

"Gerisini ben hallederim, bıçağı bana ver."

Starling tereddüt etti. Kol mesafesi uzaklığa çekilerek bıçağı ona uzattı. "Arabam yüz metre ötede toprak yolda." Hem doktorun hem de yerdeki adamların hareketlerini takip etmek zorundaydı.

Doktor bacaklarından birini çözdü. Ayrı ayrı bağlanmış oldukları için, şimdi diğerinin düğümlerini kesmek zorundaydı. Dr. Lecter arkasında

kalan, Carlo ve Piero’nun yüzüstü uzandıkları yeri göremiyordu.

“İplerinden kurtulduğunda kaçmaya kalkışırsan, emin ol, kapıya bile yetişemezin. Sana iki tane kelepçe vereceğim,” dedi Starling. “Arkanda kelepçeli iki herif var, onları vince kelepçele ki telefona ulaşamasınlar. Sonra kendini kelepçele.”

“İki?” “Dikkatli ol, bir üçüncüsü daha olmalı.”

Sözünü bitirmemişti ki Tomasso’nun tüfeğinden fırlayan dart, spot ışıklarının içinde gümüşi bir iz bırakarak Starling’in sırtına gömüldü. Starling hızla arkasına döndü, bir yandan başı dönüp karanlığın içine gömülürken gözleriyle hedefi aradı ve samanlığın köşesindeki adamı görünce tetiğe basıp ateş etti. Tommaso, korkuluktan kopan kıymıklar vücuduna saplanırken kendini geriye attı. Etrafı mavi barut dumanları kaplamıştı. Starling gözlerinin önündeki görüntü bulanıklaş irken bir kez daha ateş etti, dizleri çözülüp yere düşerken bile eli başka bir şarjöre uzanıyordu.

Yüz üstü yere yığılırken elindeki silah yere düştü. Carlo ve Piero kafalarını kaldırıp olup bitene baktı. Kelepçe anahtarı ve silah için vakit kaybetmeden Mogli’nin cesedine doğru sürünmeye başladılar. Tomasso tüfeğine yeni bir dart yerleştirdi. Bir tane daha dartı vardı. Samanlığın kenarında ayağa kalkıp vincin öte tarafındaki Dr. Lecter’ı arandı.

Tommaso samanlığın köşesine doğra yürümeye başladı. Doktorun gizlenebileceği bir yer yoktu.

Dr. Lecter, bir yandan vinçi, samanlığın köşesinden doktorun ayaklarını görmek için uğraşan Tommaso ile arasında tutmaya çalışıyor, bir yandan da kollarında Starling’i taşıyordu, geri geri domuz kafesinin sürme kapısına doğru çekildi. Tommaso onu görür görmez, Dr. Lecter’ın göğsüne nişan alarak, tetiğe bastı. Dart, Starling’in incik kemiğine saplandı. Dr. Lecter kafesin sürme kapısını açtı.

Piero telaş içinde Mogli’nin anahtarlığını karıştırıyor, Carlo silahı almaya çalışıyordu. Domuzlar ayağa kalkmaya çalışan yemlerine doğru hücuma geçti. Carlo elindeki silahı ateşlemeyi başardı, domuzlardan biri yere yığıldı. Diğerleri ölü domuzun üzerinden atlayıp Carlo ile Piero’ya ve Mogli’ nin cesedine saldırdı. Bir kısmı ambara doğru koşarak karanlığın içinde kayboldu. Starling’i taşıyan Dr. Lecter bu sırada sürme kapının arkasında duruyordu.

Ambardaki Tommaso sürünün ortasından kardeşinin yüzünü bir an gördü ve ardından her şey bir kan gölünün içinde kayboldu. Elindeki tüfeği samanların arasına fırlattı. Hâlâ

kollarında Starling'i taşıyan Dr. Lecter, kapının arkasından çıkarak, bir dansör gibi dimdik domuzların arasından çıplak ayak geçip ambardan dışarı çıktı. Biri hamile, devasa domuzlardan ikisi, yüzlerini ona çevirdi ve saldırmak için başlarını öne eğdiler.

Doktorun karşısına çıktıklarında hiçbir korku kokusu alamayınca, geriye dönüp kolay yiyeceklerine döndüler.

Dr. Lecter evden destek ekibi gelmediğini gördü. Ağaçların arasına eriştikten sonra, Starling'e saplı dartı çıkarıp yarayı emmek için durdu. İncik kemiğine saplanmış olan iğne eğilmişti.

Starling'in çizmelerini çıkararak kendi ayağına giydi. Biraz sıkıyordu. Ayak bileğindeki silahı olduğu yerde bırakmıştı. Böylece Starling'i taşırken silaha uzanabilecekti.

On dakika sonra, ana giriş kapısındaki bekçi, uzaktan gelen egzoz patlamasını andıran sesin ne olduğunu anlamak ister gibi başını okuduğu gazeteden kaldırdı. Ses, eyaletler arası yola giren Mustang'in 5.0 litrelik motorundan geliyordu.

87

MASON, tıpkı yaz kampında, altında ezmeden önce ona birkaç yumruk sallamayı başarıp direnen, kendisinden yapıca daha küçük oğlanların bir zamanlar yapmış olduğu gibi odasına dönmek için ağlıyor, ciyak ciyak bağırıyordu.

Margot ile Cordell onu asansöre bindirip odasına taşıdı, yatağı eski yerine yerleştirip respiratörü sürekli güç kaynağına bağladılar.

Mason, Margot'nun ömründe tanık olmadığı kadar sinirliydi. Kemiklerinin üzerindeki damarlar kanla şişmişti.

"Ona bir şeyler versem iyi olur," dedi Cordell oyun odasına giderken.

"Henüz değil. Biraz düşünmeye ihtiyacı var. Bana Honda'nın anahtarlarını ver."

"Neden?"

"Birinin aşağı inip sağ kalan olup olmadığına bakması lazım. Sen mi gitmek istiyorsun?"

"Hayır, ama..."

"Arabanla nalbanthaneye girebilirim. Kapı Allah'ın belası minibüs için fazla dar. Şu lanet olası anahtarları verecek misin?"

Zemin kat. Tommaso korkuyla arkasını kontrol ederek ağaçların arasından açık alana çıkıyordu. Düşün Margot. Saatine baktı. 08:20. Gece yansı CordelPin nöbeti bitecek. Washington'dan etrafı temizlemeleri için adam çağıracak vaktin var. Açıkta, çimlerin üzerinde duran Tommaso'ya doğru sürdü.

"Onları yakalamaya çalışıyordum, ama bir domuzun saldırısına uğradım. O..." Tommaso kollarıyla göstererek, "Dr. Lecter kadını kolunda taşıyordu. Çalışan bir arabaya binip gittiler. Kadının işi bitti" -eliyle zafer işareti yaparak- "frecette." Sırtını ve bacaklarını işaret etti. Frecette. Dardı. Yapıştırıverdim. Bam. "Frecette." Ateş eder gibi yaptı.

“Dartlar,” dedi Margot.

“Dartlar belki aşırı narcotico... Ölmüş olabilir.”

“Bin,” dedi Margot. “Bakmak zorundayız.”

Margot, daha önce Starling’in içeri girmiş olduğu çift kanatlı kapıdan içeri girdi. Çığlıklar ve hışımla hareket eden boz sırtlar. Margot geride ne kaldığım görmek için koma çalarak domuzları uzaklaştırdı, cesetler tanınmaz haldeydiler.

Nalbanthaneye geçip arkalarından kapıyı kapadılar.

Margot, Tommaso’nun onu ambarda görenlerden hayatta kalan tek kişi olduğunu düşündü, Cordell’i hesaba katmıyordu.

Bu belki Tommaso’nun da aklına gelmişti. Zeki siyah gözlerini kadından ayırmadan ihtiyatlı bir uzaklıkta duruyordu. Yanaklarında gözyaşları vardı.

Düşün, Margot. Sardinyalılar’ın seni rahatsız etmesini istemiyorsun. Onların parasının sende olduğunu biliyorlar. Göz açıp kapayıncaya kadar bulurlar seni.

Tommaso gözlerini, Margot’nun cebine giden elinden bir an olsun ayırmadı.

Cep telefonu. Margot, Stueben Bankası’nın müdürünün numarasını çevirdi, İtalya’da sabah saatin ikisiydi. Kısaca konuşup telefonu Tomasso’ya uzattı. Tommaso başıyla onayladı, yanıt verdi ve yine başıyla onayladı. Telefonu geri verdi. Para onundu. Yukarıdaki samanlığa tırmanıp doktorun paltosu ve şapkasıyla birlikte çantasını aldı. O eşyalarını toplarken, Margot elektrikli şok aletini alıp akımı kontrol ettikten sonra, ceketinin koluna soktu. Demirci çekicini de aldı.

88

CORDELL'in arabasını kullanan Tommaso, Margot'yu eve bıraktı. Honda'yı, Dulles Uluslararası Havaalanı'nın uzun süreli park yerine bırakabilecekti. Margot, Carlo ile Piero'dan artanları bir cenaze töreniyle gömdüreceğine söz verdi.

Tommaso'nun kadına anlatması gerektiğini düşündüğü şeyler vardı ve tüm İngilizcesini toplayıp "Signorina, domuzlar, bilin ki domuzlar Dottore'ye yardım etti. Onu görünce geri çekildiler ve etrafını sarıp onu korudular. Kardeşimi ve Carlo'yu öldürdüler, ama onunla karşılaşınca geri çekildiler. Galiba ona tapıyorlar." Haç çıkardı. "Artık onun peşini bırakmalısınız."

Ve Sardinya'daki uzun ömrü boyunca Tommaso hikâyeyi böyle anlatacaktı. Altmışına gelmeden, Dr. Lecter kollarında kadın, çiftliği domuzların maiyetinde terk eder oldu.

Araba yangın yolunda gözden kaybolduktan sonra Margot, bir süre binanın dışında durup Mason'un odasının pencerelerini seyretti. Mason'un nefes alışları ve nabız atışları için ekranı yerleştiren Cordell'in telaşlı gölgesinin hareketlerini izledi.

Demirci çekicinin sapını pantolonun içine sokarak ceketinin eteğiyle çekicin başını gizledi.

Margot, asansörden çıktığında Cordell, Mason'un odasından geliyordu.

"Cordell, ona bir martini hazırla"

"Bilmem ki..."

"Ben biliyorum. Ona bir martini hazırla."

Cordell, elindeki yastıkları koltuğun üstüne koyarak barın dolabına çömeldi.

"Meyve suyu kalmış mı?" dedi Margot, adama yaklaşarak. Eline aldığı çekici adamın kafasının arkasına savurdu ve kemiklerin çatırtısını duydu.

Cordell’in başı dolabın kapağına çarpıp geri sıçradı, göz bebeklerinden biri titrek, öteki kıpırtısız tavana bakan açık gözleriyle sırt üstü yığıldı. Margot, adamın başını yan yatırıp çekiçle şakaklarını çökertti, Cordell’in kulaklardan kopkoyu bir kan aktı.

Hiçbir şey hissetmemişti.

Mason odanın kapısının açıldığını duydu ve göz yuvarlarını kapıya çevirdi. Birkaç saniyeliğine uykuya dalmıştı, oda yarı karanlıktı. Yılan balığı ise kayasının altında uyuyordu.

Margot’nun heybetli hatları doldurdu kapı boşluğunu. Kapıyı arkasından kapadı.

“Selam Mason.”

“Aşağıda neler oldu? Neden bu kadar geç kaldın?” “Aşağıdaki herkes öldü, Mason.” Margot yatağın kenarına gelip telefonun fişini çıkardı.

“Piero, Carlo ve Mogli öldü, Dr. Lecter, Starling’i yanında götürerek kaçtı.”

Mason lanetler okurken dişleri tükrüğe boğuldu. “Tommaso’ya parasını verip gönderdim.”

“Ne bok yedin?... Seni aptal kaltak, şimdi beni dinle. Bütün bunları temizleyip yeniden başlayacağız. Elimizde hafta sonu var. Starling’in ne gördüğü hakkında şimdilik kaygılanmamıza bir sebep yok. Eğer Lecter’ın elindeyse şimdiden ölü demektir.”

Margot omuzlarını silkti. “Beni görmedi.” “Washington’a ıslığı çal ve dört köpeği çağır buraya. Helikopter gönder. Onlara kepçenin yerini göster... onlar... Cordell! Çabuk buraya gel!” Mason önündeki kumandaya üfledi. Margot kumandayı kenara iterek yüzünü görmesi için Mason’a eğildi.

“Cordell gelmiyor Mason. Cordell öldü.”

“Ne?”

“Oyun odasında öldürdüm onu. Şimdi Mason’cuğum bana borcun olan şeyi vereceksin.” Yatağın kenarındaki tutacakları açtı. Mason’un uzun saç örgüsünü kenara çekerek çarşafi kaldırdı. Mason’un bacakları bir hamur oklavasından daha kalın değildi. Elleri, vücudunun hareket ettirebildiği tek organı telefon için uzandı. Respiratörü normal ritmini terk etmişti.

Margot cebinden bir prezervatif çıkararak görmesi için Mason'un yüzüne tuttu. Ceketinin kolundan elektrikli şok aletini çıkardı.

"Kayganlık vermesi için aletinin üzerine nasıl tükürdüğünü hatırlıyor musun? Belki biraz tükürük verebilirsin? Hayır mı? Belki ben yapabilirim."

"Sen artık ölüsün Margot." İsim daha çok Nargot gibi çıktı.

"Ah Mason, hepimiz ölüyüz. Bilmiyor muydun? Ama bunlar değil," dedi elindeki sıcak sperm taşıyıcısını bluzuna sararak. "Kıpır kıpırlar. Sana göstereyim. Sana nasıl kıpır kıpır olduklarını göstereceğim."

Margot yılan balığını tutmak için akvaryumun kenarında duran eldivenleri aldı.

"Judy'yi evlat edinebilirim," dedi Mason. "Benim mirasçım olabilir ve bir anlaşma yapabiliriz."

"Elbette yapabiliriz," dedi Margot akvaryumun kenarındaki yemlikten bir sazan balığını aldı, "ama yapmayacağız." Akvaryumun yanına bir sandalye koyup aşağı eğilerek kalın kollarını içeri uzattı. Sazan balığını kuyruğundan, akvaryumun içindeki kayalığa yakın tuttu. Yılan balığı dışarı çıktığında onu kafasının arkasından yakalayıp sudan dışarı çıkardı. Yılan balığı Margot'nun güçlü parmaklarından kurtulmaya çalışıyordu.

Dikkatle sandalyeden aşağı inip Mason'a doğru geldi. Yılan balığının şimdiye kadar hiçbir balığın kurtulamadığı geriye bükük dişli ağzı açılıp kapanıyor, bir telgraf aygıtı gibi çat çat ses çıkarıyordu. Yılan balığını respiratörün üstüne bırakarak büyük saç örgüsünü yılanın bedenine doladı, doladı, doladı.

"Biraz kıvranır mısın Mason, böyle zevk vermiyor," dedi.

Bir eliyle yılan balığını başından tutarken diğer eliyle ağırlığını Mason'un çenesine vererek onu ağzına açmaya zorladı. Mason tüm gücüyle direndi, sonunda ağız bir çatırdama sesiyle açıldı.

"Çikolataları kabul etmeliydin," dedi Margot ve yılan balığının kafasını Mason'un ağzından içeri soktu. Hayvan, bedeni Mason'un saçlarına dolanmış, dişlerini Mason'un leziz bir balık gibi kıpır kıpır olan diline geçirdi. Dişlerini dil hareketsizleşene kadar bırakmamaya karar vermişçesine sımsıkı kenetledi. Mason'un burun deliklerinden kanlar fişkırdı, boğuluyordu.

Margot ikisini baş başa bırakıp dışarı çıktı, sazan balığı serbestçe salınıyordu akvaryumun içinde. Cordell'in masasında zihnini toplarken

çizgi düzleşene kadar Mason'un monitörünü izledi.

Mason'un odasına geri döndüğünde yılan balığı hâlâ hareket halindeydi. Respiratör de hareketine devam ediyor, Mason'un ciğerlerindeki kanlı balgamı dışarı boşaltıyordu. Margot akvaryumun kenarındaki şok aletini alarak cebine koydu.

Cebinden Dr. Lecter'ın bir tutam saçının ve bir parça kafa derisinin olduğu küçük bir cüzdan çıkardı. Mason'un tırnaklarıyla kafa derisinin üzerindeki kanı kazıdı ve saç tellerini onun avucuna yerleştirdi. Son olarak da balığın derisinin üzerine Lecter'a ait bir tel saç koydu.

Margot, hediyesini sıcak tutabileceği yere sokuşturmuştu, Cordell'in cesedine bakmadan eve, Judy'sine döndü.

VI

UZUN SAPLI BİR KAŞIK

Bu yüzden şeytanla sofraya oturan
Uzun saplı bir kaşıkla uzaktan almalı lokmasını

- Geffrey Chaucer,
CANTERBURY HİKÂYELERİ
“TÜCCARIN HİKÂYESİ”

89

CLARICE STARLING, büyük bir yatağın üzerinde bilincini yitirmiş uyuyor. İpek bir pijamanın içindeki kolları yorganın üzerinde uzanıyor. Elleri, serum iğnelerini yerinde tutmak için ipek bir tülbentle bağlanmış.

Odada üç ışık kaynağı var. Yatağın kenarındaki alçak lambadan gelen ışık ve onu seyreden Dr. Lecter'ın kırmızı bir nokta gibi parlayan göz bebekleri.

Doktor, bir koltukta oturuyor ve elleri çenesinin altında birleştirilmiş. Küçük bir el feneriyle Starling'in göz bebeklerini inceliyor. Elini yorganın altına sokup Starling'in ayaklarını bulup örtünün dışına çıkarıyor. Yüzüne dikkatle bakarak bir anahtarın ucuyla ayağın altını uyarıyor. Bir süre öylece duruyor, düşüncelerin içinde yitmiş, avucunun içinde küçük bir hayvanmışçasına Starling'in ayaklarını tutuyor.

Uyuşturucu dartın üreticisinden içinde neler olduğunu öğreniyor. İkinci dart Starling'in kemiğine rastgeldiği için onun bütün dozu almadığına inanıyor. Tüm dikkatini vererek uyuşturucuların etkisini yok etmek için uyarıcılar kullanıyor.

Starling'e hizmet etmediği zamanlar, elinde büyük bir kasap kâğıdıyla koltuğuna oturarak hesaplar yapıyor. Sayfalar, astrofizik ve atom fiziğinin sembolleriyle doluyor. Belli bir teorinin sembollerinin defalarca kendini gösterdiği hesaplamalar var. Onu takip edebilecek bir avuç kadar matematikçi, onun denklemine çok iyi başladığını, ama daha sonra, duygularına boyun eğip hesaplardan saptığını söyleyecektir. Dr. Lecter, zamanın geriye dönmesini, dağılan entropinin artık daha fazla zamanın işareti olmamasını istiyor. Artan düzenin belirli bir yolu işaret etmesini istiyor. Mişa'ın foseptik çukurundaki süt dişlerini geri istiyor. Ateşli hesaplamalarının arkasında onun, Mişa için dünyada, belki şu anda Starling tarafından işgal edilen bir yer bulması arzusu yatıyor.

90

SABAH. Güneş ışıkları Muskrat Çiftliği'nin oyun odasını dolduruyor. Gözleriyle Cordell'in cesedini süzen doldurulmuş hayvanların üzerlerine örtüler örtülmüş.

Kışın ortası olmasına karşın bir karasinek, bedeni bulmuş, çarşafın kanı emdiği yerin üzerinde geziniyor.

Margot Verger önemli insanların öldürülmesine medyanın bu kadar ilgi gösterdiğini bilseydi, yılan balığını kardeşinin boğazına tıkıştırmaya kalkışmazdı.

Kararı, Muskrat Çiftliği'ndeki karışıklığı toplamak yerine, fırtına geçene kadar ortaya çıkmamak gibi daha akıllıca bir karardı. Muskrat Çiftliği'nde hiçbir canlı, Mason ve diğerleri öldürülürken onu görmemişti.

Polislere, Judy'yle yaşadığı evi arayan çılgına dönmüş gece bakıcısının telefonuyla uyandığını anlatmıştı. Olay mahalline doğru yola koyulmuş, şeriften hemen sonra oraya varmıştı.

Şerif departmanından gelen şef dedektif Clarence Franks, gözleri birbirine biraz fazla yakın genç bir adamdı ve Margot'nun beklediği kadar aptal çıkmadı.

"Canı her isteyen, bu asansörü kullanarak yukarı çıkamaz, iki tane anahtar lazım bunun için, yanlış mıyım?" diye sordu Franks, Margot'ya. Dedektif ve Margot, biraz tedirgin koltukta yan yana oturmuşlardı.

"Sanırım haklısınız, eğer bu yolu kullanarak geldilerse."

"Geldiler Bayan Verger! Birkaç kişi mi olduklarını düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok Bay Franks."

Hâlâ yılan balığıyla sarmaş dolaş olan kardeşinin bedenine bakmış ve çarşafi örtmüştü sonra. Birisi respiratörü durdurmuştu. Uzmanlar akvaryum suyundan örnekler alıyor, yerden kan örnekleri topluyordu. Margot, Mason'un elindeki Dr. Lecter'ın kafa derisi örneğini görebiliyordu. Polisler

henüz fark etmemişlerdi. Uzmanlar sanki tek yumurta ikiziymiş gibi bakıyorlardı Margot’ya.

Dedektif Franks not defterine bir şeyler karalamakla meşguldü.

“Öteki zavallıların kimler olduğunu biliyor musunuz?” dedi Margot. “Ailelerine ulaşabildiniz mi?”

“Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz,” dedi Franks. “Şimdiye kadar üç silah bulabildik.”

Aslında şerif departmanı ambarda kaç kişinin öldürülmüş olabileceğini bilmiyordu, çünkü domuzlar artanları daha sonra yemek için yanlarında götürmüştü.

“Bu soruşturma sırasında sizden ve sizin...eski dostunuzdan polygraf incelemesine girmenizi, yani yalan makinesine bağlanmanızı isteyebiliriz. Buna razı mısınız, Bayan Verger?”

“Bay Franks, bu insanların yakalanması için elimden gelen her şeyi yaparım. Özellikle sizin sorunuza gelince, ihtiyacınız olduğunda beni ve Judy’yi arayın yeter. Aile avukatımla görüşmeme gerek var mı?”

“Gizleyecek bir şeyiniz yoksa, gerek yok Bayan Verger.”

“Gizlemek?” Margot gözünden birkaç damla yaş akıtmayı başardı.

“Lütfen, bunu yapmak zorundayım, Bayan Verger.” Franks elini Margot’nun devasa omzuna atmak istedi, ama sonra en iyisinin hiç dokunmamak olduğuna karar verdi.

91

STARLING ferah, yarı karanlık bir odada uyandı ve içgüdüsel olarak deniz kenarına yakın bir yerde olduğunu anladı. Yatağında kıpırdadı. Bütün bedenini kırık hissediyordu. Tekrar bilincini yitirdi. Bir dahaki uyanışında biri ona sesleniyordu ve nazik bir ses tonuyla sıcak bir şey içmeyi öneriyordu. Sunulan kaptan içti, Mapp'in büyük annesinin bitki çaylarına benziyordu içtiği şey.

Tekrar gündüz ve tekrar gece, evin içi taze çiçek kokusuyla kaplıydı ve yine, bir iğnenin belli belirsiz ısırığı. Acı ve korkunun, havaİ fişeklerin uzaktan gelen patlamaları gibi ufukta göründüğü anlar oluyordu, ama hiçbir zaman çok yakınına gelmiyorlardı. Kasırganın gözbebeğindeydi.

"Uyanıyorsun, uyanıyorsun ve sakinsin. Hoş bir odada uyanıyorsun," dedi bir ses. Belli belirsiz bir oda müziği duyuyordu.

Kendini tertemiz hissediyordu, teni naneyle, insana derin bir rahatlık veren esanslarla övülmüştü.

Starling tümüyle uyandı.

Dr. Lecter, odanın uzak köşesinde Starling'in onu ilk defa gördüğü hücresinde olduğu gibi kıpırtısız oturuyordu. Biz onu prangasız görmeye alıştık. Onu açık bir yerde, başka bir ölümlüyle birlikte görmek, artık bizi şaşırtmıyor, ama Starling...

"İyi akşamlar Clarice."

"İyi akşamlar Dr. Lecter," dedi Starling zaman duygusunu yitirmiş bir şekilde.

"Eğer bedeninde herhangi bir sızı hissedersen, düşme sırasında olduğu içindir. İyileşeceksin. Bununla birlikte bir şeyden iyice emin olmak istiyorum, şu ışığa bakabilir misin?" Elinde küçük bir fenerle Starling'e yaklaştı. Dr. Lecter, ipek kumaş kokuyordu.

Starling, doktor gözbebeklerini incelerken gözlerini açık tutmaya zorladı kendini; doktor, işini bitirir bitirmez eski yerine çekildi.

“Teşekkür ederim. Hemen yanında seni rahatlatacak bir küvet var. Ayaklarını sokmak ister misin? Terlikler yatağın kenarında, ne yazık ki botlarını ödünç almak zorunda kaldım.”

Hem uyanıktı hem de değildi. Banyo gerçekten de her türlü konfora sahipti. Sonraki günlerde orada uzun banyoların keyfini çıkardı, ama hiçbir zaman aynanın önüne geçip kendine bakmadı. Öylesine uzaktı kendinden.

92

GÜNLER süren konuşmalar... Ağzından çıkanları duyduğu kimi zamanlar, düşüncelerine bu kadar yakın konuşanın kim olduğunu merak ediyordu Starling. Günlerce uyku ve yemek...

Ve bir gün Dr. Lecter, “Clarice, pijamalardan ve sabahlıklardan bıkmış olmalısın. Gardıropta hoşuna gidebilecek bir şeyler var. Hoşuna gideni giyebilirsin,” dedi ve aynı tonla devam etti, “kişisel eşyalarını, cüzdanını, silahını ve çantanı komodinin üst çekmecesine koydum, bunlardan birine ihtiyaç duyarsan diye söylüyorum.”

“Teşekkür ederim Dr. Lecter.”

Gardrobun içinde bir sürü elbise vardı; uzun etekli elbiseler, takım elbiseler, upuzun pamuk dokuma bir cüppe. Kaşmir pantolon ve kazak hoşuna gitmişti. Kahverengi kaşmiri ve mokasenleri seçti.

Çekmecede kemeri ve kayıp 45’liğinin Yaqui kılıfı vardı. Ama koltuk altı kılıfı oradaydı, içinde de namlusu kısaltılmış 45’lik duruyordu. Silahı yüklü değildi, ama her taraf şarjör doluydu. Çizmesine koyduğu bıçağı da kılıfıyla birlikte oradaydı. Arabasının anahtarları cüzdanındaydı.

Starling hem kendisiydi hem değildi. Olayları hatırladığında, onları dışardan, kendisini de belirli bir uzaklıktan görüyordu.

Dr. Lecter, onu dışarı çıkardığında arabasını garajda görmekten mutlu olmuştu. Cam sileceklerine baktı ve onları değiştirmeye karar verdi.

“Clarice, Mason’un adamlarının bizi markette takip etmeleri hakkında ne düşünüyorsun?”

Bir süre garajın tavanına bakarak düşündü.

Arka koltuktan bagaja uzanan kabloyu ve oradan da gizlenmiş vericiyi bulması iki dakikadan az bir zamanını aldı.

Vericiyi kapadıktan sonra anteni, sanki bir fareyi kuyruğundan tutuyormuş gibi eve götürdü.

“Hayli iyi,” dedi. “Son model. Ayrıca ustalıkla yerleştirilmiş. Eminim üzerinde Bay Krendler’in parmak izini taşıyordun Plastik bir torban var mı?”

“Bir hava aracı kullanarak vericiyi araştırabilirler mi?” “Artık kapalı. Krendler bunu kullandığını itiraf etmediği sürece hava aracı kullanamazlar. Biliyorsun bunu o yapmadı. Mason helikopter kullanarak araştırma yapabilir.” “Mason öldü.”

“Hımmmm. Benim için çalar mısın?”

93

PAUL KRENDLER, cinayetler işlendikten sonraki ilk gün sıkıntı ve korku arasında savrulup durdu. FBI'ın Maryland'daki ofisini sürekli arayıp kendine bilgi verilmesini sağladı.

Korktuğu şey, Mason'un banka defterlerinde adının geçme ihtimali değildi; çünkü Mason'dan kendi hesabına akan para epey sağlam bir yol takip ediyordu. Ama Mason'un gidişi, onu, büyük planları olan ama sermayeden yoksun birine dönüştürmüştü. Margot Verger, para aldığını ve FBI'ın Lecter dosyalarını para karşılığı sattığını biliyordu.

Arama vericisine dair monitör kaygılındırıyordu onu, örneğin. Teknik Bölüm'e çıkış imzası atmadan almıştı aygıtı, ama içeri giriş imzası vardı.

Hem Dr. Doemling hem de hastabakıcı Barney onu Muskrat Çiftliği'nde görmüştü. Ama yalnızca Mason Verger ile Dr. Lecter'ın yakalanması üzerine konuşurken, yasal bir rolde.

Margot Verger, şerifin dedektiflerine kendi telesekreterine kayıtlı bir mesajı dinlettiği dördüncü günün öğleden sonrasında herkes rahatladı.

Polisler, Margot'nun Judy ile paylaştığı yatağa bakarak ve canavarın sesine kulak vererek odada dikilmişlerdi. Dr. Lecter şeytani bir keyifle Mason'un ölümünü anlatıyor, Margot'ya son derece acılı olduğu ve uzun sürdüğü konusunda teminat veriyordu. Margot yatağın üzerinde hıçkırıklara boğulmuş, Judy ise elini tutmuştu. Nihayet, Franks odanın çıkışında ona yol verip "Artık bu konuyla ilgili olarak bir daha rahatsız edilmeyeceksiniz," demişti.

Krendler'in ısrarlarıyla telesekreter Washington'a götürülmüş ve ses incelemesi, arayan kişinin Dr. Lecter olduğunu kanıtlamıştı.

Ama Krendler, ancak dördüncü gün gelen bir telefondan sonra rahat bir nefes alabildi.

Arayan ABD Meclis Üyes. İllinois'ten Parton Vellmore'dan başkası değildi.

Krendler, Kongre üyesiyle yalnızca bir kez konuşmuş olmasına karşın ses, televizyondan dolayı tanıdık geliyordu. Yalnızca aranmış olmak bile yeterliydi; Vellmore Adalet Bakanlığının komitesindeydi ve Krendler'a ait bir şey ortaya çıktığında onun gözünün yaşına bakmazdı.

"Bay Krendler, Mason Verger ile yakın olduğunuzu biliyorum."

"Evet efendim."

"Evet, ne yazık ki hepiniz için üzüntü verici bir olay. Sadist, bok herif, Mason'un hayatını mahvettiği yetmiyormuş gibi, bir de geri dönüp onu öldürdü. Haberiniz var mı bilmiyorum, ama benim adamlarımdan biri de öldürüldü orada. Johnny Mogli, yıllarca Illinois polis gücüne hizmette bulunmuştu."

"Hayır efendim, bilmiyordum."

"Mesele şu ki Krendler, devam etmek zorundayız. Vergerler'in hayırseverliği ve politikayla yakın ilgileri sürecektir. Bu bir adamın hayatından daha önemlidir. Yirmi yedinci bölgedeki bir sürü insanla ve Vergerler'le konuştum. Margot Verger, kamuya hizmet konusunda sizin istekliliğinizden beni haberdar etti. Harika bir kadın. Hayli pratik bir zekâsı var. Çok yakında bir araya geleceğiz. Resmi bir toplantı olmayacak ve çok gizli. Gelecek kasımda neler yapabileceğimizi konuşacağız. Sizi de aramızda görmek istiyoruz. Acaba toplantıya gelebilir misiniz?"

"Evet efendim, kesinlikle."

"Margot sizi arayıp ayrıntıları bildirecek, toplantı önümüzdeki birkaç gün içinde olacak."

Krendler telefonu kapattı, hoş bir rahatlama duygusu yayılıyordu vücuduna.

Ambarda bulunan John Brigham adına kayıtlı ve şimdi de Starling'in malvarlığına dahil olan 45'lik Colt, Büro için epey bir utanç kaynağıydı.

Starling kayıplar listesine girmiş olmakla beraber, kaçırılışına dair tanık olmadığı için kaçırılmışlar sınıflandırmasına girmiyordu. Aktif görevde yer alan kayıp ajanlardan biri de değildi. Starling görevi askıya alınmış ve nerede olduğu bilinmeyen bir ajandı. Arabasının plakası ve şase numarası yazılı bir bülten yayımlanmış, ama arabanın sürücüsüne dair bilgi verilmemişti.

Olay, adam kaçırmaysa, polis güçleri, bir kayıp vakasında olduğundan çok daha fazla sorumluluk almak zorundaydı. Bu sınıflandırma Ardelia

Mapp’i çılgına çevirdi ve Büro’ dan istifa etmeyi bile düşündü, ama sonra daha iyisine karar vererek bu davayla ilgili Büro içinden çalışmaya başladı. Mapp sık sık kendini evde Starling’in tarafına geçmiş, onu ararken buluyordu.

Mapp, Lecter’ın FBI dosyasını ve hiçbir ilerleme kaydedilmemiş olan Ulusal Suç Bilgi Merkezi’nin dosyalarını bulmuştu. Dosyalara yalnızca önemsiz bir bilgi eklenmişti, o kadar. İtalyan polisi sonunda Dr. Lecter’ın kayıp bilgisayarını bulmuştu. Karakoldaki polisler dinlenme odalarında bilgisayarı Süper Mario oynamak için kullanmıştı. Makinenin içindeki sistem, dedektifler bir tuşa basar basmaz kendi kendini yok etmişti.

Starling ortadan kaybolduktan sonra Mapp, Büro’da ulaşabildiği bütün yetki sahibi insanlardan yardım istemişti.

Jack Crawford’un evini tekrar tekrar aramaları yanıtsız kalmıştı.

Davranış Bilimleri’ni aramış ve kendisine Crawford’un müzmin göğüs ağrılarından dolayı Jefferson Memorial Hastanesinde yattığı söylenmişti.

Hastaneyi aramadı. Büro’da o, Starling’in en son çaldığı kapıydı.

94

STARLING zaman duygusunu yitirmişti. Gece gündüz demeksizin durmaksızın sohbet ettiler. Kendini dakikalarca susmadan konuşurken buluyor, sonra dinliyordu.

Bazen başka bir vakit tüylerini diken diken edecek kendi itiraflarına kahkahalar atıyordu. Dr. Lecter'a anlattığı şeyler başta kendini hayrete düşürüyordu, bazen normal bir duyarlılık için tatsız olsa da, her zaman doğru olan şeyler söylüyordu. Lecter, cankulağıyla dinleyip onu konuşmaya teşvik ediyor, asla sansür etmeye kalkışmıyordu.

O da ona çocukluğundan, Mişa'dan söz etti.

Bazı zamanlar sohbetlerine başlamak için birlikte parlak bir nesneye bakıyorlardı. Oda hep loş bir ışıkla aydınlatılıyordu. Her gün başka bir parlak nesne üzerine konuşuyorlardı.

Bugün, çay bardağının yaldızlı kenarıyla başladılar, ama konuşmaları derinleştiğinde Dr. Lecter, Starling'in zihninin keşfedilmemiş koridorlarında yürüdüklerini hisseder gibi oldu. Çay bardağının yerine gümüş bir kemer tokası koydu.

"Bu benim babamındı," dedi Starling. Bir çocuk gibi ellerini çırparak.

"Evet," dedi Dr. Lecter. "Clarice babanla konuşmak ister misin? Baban burada. Onunla konuşmak ister misin?"

"Babam burada ha! Hey! Hadi!"

Dr. Lecter, Starling'in başını avuçlarının arasına aldı, Starling'in baba diye ihtiyacı olan her şeyi vermiş oluyordu böylece. Starling'in gözlerine, ta göz bebeklerine baktı.

"Senin onunla yalnız konuşmak istediğini biliyorum. Şimdi dışarı çıkacağım. Birkaç dakika kemerin tokasını izlemen yeterli. Sonra babanın kapıyı çaldığım duyacaksın. Tamam mı?"

"Evet! Harika!"

“Güzel. Yalnızca birkaç dakika beklemek zorunda kalacaksın.”

Çok ince bir iğnenin batışı -Starling başını çevirip bakmadı bile- ve Dr. Lecter odayı terk etti.

Kapı çalmana kadar kemerin tokasını seyretti. İki tok çalış ve ardından babası, tıpkı onu hatırladığı gibi, upuzun boyuyla kapıda göründü. Akşam yemeğinin olduğu masaya nasıl yaklaşırsa öyle, saçları ıslatılarak geriye taranmış, elinde şapkası içeri girdi.

“Hey, bebeğim! Sizin buralarda yemek kaçta yeniyor?”

Ölümünün üzerinden geçen yirmi yıldan beri onu kucaklamamıştı. Onu kendine doğru çektiğinde gömleğinin önündeki kovboy çıt çıtlarının dokunuşu tıpkı eskisi gibiydi. Keskin bir biçimde sabun ve tütün kokuyordu. Starling onun gümbür gümbür çarpan güçlü kalbinin atışlarını duydu.

“Oy bebeğim! Güzel kızım! Düştün mü?” Bir iddia üzerine bahçedeki büyük bir keçinin üzerine binmeye çalışırken düştüğü zaman babası bu sözleri söylemişti. “Çok iyi gidiyordun, ama keçi aksilik yaptı. Hadi mutfağa gidelim, bakalım ne varmış orada?”

Çocukluğunun mutfak masasında selofanla kaplanmış puf puflar ve bir poşet portakal vardı. Starling’in babası ucu kırık Barlow çakısını açtı ve iki tane portakal soydu. Portakalların kıvrık kabukları muşamba masa örtüsünün üzerine düşüyordu. Mutfak masasının deri arkalıklı sandalyelerine oturdular, babası portakalı dörde bölerek, bir dilim kendi ağzına atıp bir dilim Starling’e uzattı. Starling çekirdekleri avucuna tükürerek onları eteğinde topladı. Babası, sandalyede otururken tıpkı John Brigham gibi upuzun görünüyordu.

Babası çiğnerken ağzının bir yanını ötekinden daha çok kullanıyordu, kesici dişleri kırkların ordusunda moda olduğu üzere alüminyum kaplıydı. Güldüğü zamanlar ışıl ışıl parlıyorlardı. Birlikte iki portakal ve bir puf puf yiyip kara kedi tekerlemesini söylediler. Starling kar topunu andıran hindistan cevizli yüzeyin altındaki kremanın insanın ağzına dağılarak bıraktığı tadı neredeyse unutmuştu. Artık mutfakta değillerdi ve birbirleriyle iki yetişkin gibi konuşmaya başladılar. “Nasıl gidiyor, kızım?” Ciddi bir soruydu.

“İş yerinde benimle uğraşıyorlar.”

“Bunu biliyorum. Adliye görevlileri. Yeryüzünde daha kötü insanlar bulamazsın. Mecbur olmadığın kimseyi vurmadın sen.”

“Ben de buna inanıyorum. Ama başka şeyler de var.” “Onlara hiç yalan söylemedin.”

“Hayır efendim.”

“O küçük bebeğin hayatını kurtardın.”

“Ona bir zarar gelmedi.”

“Bundan gerçekten gurur duydum.”

“Sağol baba.”

“Bir tanem gitmek zorundayım. Daha sonra yine konuşacağız.”

“Kalamaz mısın?”

Elini Starling’in başına koydu. “Asla kalamayız kızım. Hiç kimse istediği kadar kalamaz.”

Starling’in alnını öpüp kapıya doğru yürüdü. Kapının eşiğinde heybetle dikilmiş ona el sallarken, Starling şapkasındaki kurşun deliğini görebiliyordu.

95

BELLİ Kİ Starling, babasını, bir insan başka birini ne kadar çok sevebilirse o kadar seviyordu ve babasına karşı söylenecek en ufak bir söze karşı duraksamadan kavga ederdi. Bununla birlikte, derin hipnotik uyuşturucuların etkisi altında Dr. Lecter ile sohbeti sırasında şunları söylemişti:

“Ona gerçekten çok kızgınım. Yani, söyle bana, nasıl olup da gece yarısı o eczanenin arkasında, onu öldüren iki herifin karşısına çıktı. Eski pompalı tüfeğine bir fişek sürmeyi bile beceremedi ve serseriler onu öldürdü. Bir bok değillerdi, ama onu öldürebildiler. Babam ne yaptığını bilmiyordu. Hiçbir zaman bir şey öğrenmedi.”

Başka biri bu sözleri sarf etmiş olsaydı çoktan tokadı yemişti. Bu liseli kızın hatıraları can sıkıcı olmaya başladı, diye düşündü Dr. Lecter.

Starling ayaklarını sandalyenin altında savurmak istedi, ama bacakları fazla uzundu. “İşi kabul etti, oraya gitti ve ne deniyorsa onu yaptı. Kahrolası gece bekçisi pelerinini takıp sokaklarda dolaştı ve öldü. Annem de onunla birlikte gömmek için şapkasındaki kanları yıkamak zorunda kaldı. Kim geldi cenazesine? Hiç kimse. Ondan sonra artık puf puf yüzü göremedim. Annem ve ben otellere temizliğe gittik. Yerlerden insanların kullanılmış prezervatiflerini topluyorduk.

Kendini öldürüp bizi bir başımıza bıraktı. Ahmağın tekiydi. Allah’ın belası köylülere işi kıçlarına sokmalarını söyleyebilirdi.” Asla ağzına alamayacağı, süper egosunun ona yasakladığı şeylerdi bu sözler. Daha yeni tanıştıkları zamanlar Dr. Lecter, ona babası hakkında iğneli laflar etmişti, babasına bir gece bekçisi bozuntusu demişti. Şimdiyse Starling’in babasının koruyucusu olmuştu.

“Senin iyiliğinden ve mutluluğundan başka bir isteği yoktu.”

“Dileği bir kefeye koy ötekine sıç. Bakalım hangisi ağır basacak?” dedi Starling. Yetimhaneye ait bu özdeyişin böylesi güzel bir yüzden geliyor

olması insanı özellikle rahatsız edebilirdi, ama Dr. Lecter memnun olmuş ve gayrete gelmiş görünüyordu.

“Clarice benimle başka bir odaya gelmeni isteyeceğim,” dedi Dr. Lecter. “Baban seni daha önce ziyaret etti. Onun yanında kalmasını istemene karşın gördün ki kalamadı. Yalnızca ziyaretine gelmişti. Şimdi de senin onu ziyaret etme vaktin geldi.”

Koridordan geçerek misafir odasına yöneldiler. Kapı kapalıydı.

“Biraz bekle Clarice.” Lecter içeri girdi.

Eli kapının tokmağında koridorda bekledi ve bir kibrit çakma sesi duydu. Dr. Lecter kapıyı açtı.

“Clarice babanın öldüğünü biliyorsun. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun.”

“Evet.”

“İçeri gel ve onu gör.”

Babasının iskeleti iki kişilik bir yatakta. Kaval kemikleri ve leğen kemiği çarşafla örtülüydü. Beyaz çarşafın altındaki beden incecikti.

Babasının okyanus tuzlu sularıyla temizlenmiş, kurutulmuş ve parlatılmış kafatası yastığa yaslanmıştı.

“Yıldızı neredeydi Starling?”

“Köy geri aldı. Yedi dolara mal olduğunu söylediler.”

“Şimdi artık bu halde. Ondan geriye kalan bu. Zaman onu bu hale getirdi.”

Starling kemiklere baktı. Arkasına dönüp hemen odayı terk etti. Birkaçış değildi, Dr. Lecter peşinden gitmedi. Yan karanlıkta bekledi. Bir keçinin dikilmiş kulakları gibi hassas kulaklarıyla onun yaklaşan ayak seslerini duydu. Korkmuyordu. Starling’in elinde parlak metalden bir şeyler vardı. John Brigham’ın rozeti. Starling onu çarşafın üstüne koydu.

“Bu rozetin senin için anlamı ne Clarice? Ambardayken ona ateş ederken duraklamamıştın.”

“Onun için her şeydi. Ancak bu kadarını biliyord...” Kelimeler boğazına düğümlendi, dudakları büküldü. Babasının kafatasını eline alarak yatağın kenarına oturdu, gözlerinden sıcak yaşlar süzülüyordu.

Tıpkı yeni emekleyen bir çocuk gibi süveterini yüzüne götürüp yanaklarını sildi. Hıçkırıyor, gözyaşları babasının kafatasına dökülüyordu.

Ağızdaki metal dişler parıldıyordu. “Babamı seviyorum. Kendine göre bana iyi bir baba olmak için elinden geleni yaptı. Hayatımın en güzel günleriydi.” Doğruydu, kızgınlığının ortaya çıkmasına izin verdiğinde de bunun doğruluğundan hiçbir şey eksilmedi.

Dr. Lecter ona bir mendil uzattığında mendili alıp yüzünü temizledi.

“Clarice seni bu enkazla birlikte burada bırakacağım. Enkaz Clarice. Göz deliklerine bağır bağırabildiğin kadar, bir yanıt alamayacaksın.” Starling’in başını avuçlarının içine aldı. “Senin baba diye ihtiyaç duyduğun her şey burada, senin kafanın içinde. Her şey sana kalmış, ona değil. Seni şimdi yalnız bırakacağım. Mumun kalmasını ister misin?” “Lütfen.”

“Dışarı çıkarken yalnızca ihtiyacın olanları al.”

Oturma odasında şöminenin önünde bekledi. Clarice’nin başına sanki bir müziği yönlendiriyormuş gibi koyduğu ellerini şimdi, tereminin elektronik alanının etrafında çevirerek vakit geçirdi. Parçasını bitirmeden önce, Starling’in arkasında dikildiğini biliyordu.

Ona döndüğünde, Starling’in gülümsediğini ve ellerinin boş olduğunu gördü.

Dr. Lecter bile davranışlarda tutarlılık arıyordu.

Tüm duygu sahibi yaratıklar gibi Starling’in de ilk çocukluk dönemindeki deneyimlerle şekil aldığını ve onun sonraki algılarının bu çerçeveye dayandığını biliyordu.

Yıllar önce hücresinin parmaklıkları arasından onunla konuşurken Starling için önemli bir şeyi, kuzuların kıyımını ve çiftlikteki atları fark etmişti. Onların kötü hallerinin etkisi altında kalmıştı.

Jame Gumb’ı yakalama konusundaki takıntısı ve başarısı kurbanların içine düştüğü kötü durum nedeniydi.

Aynı sebeple onu işkenceden kurtarmıştı.

İyi. Davranışta süreklilik.

Kendini tekrar eden bir davranış motifi için baktığında, Dr. Lecter, Starling’in John BrighamT babasının iyi niteliklerine sahip biri olarak gördüğünü anladı ve babasının erdemlerine sahip olan zavallı Brigham ne yazık ki ensest yasağına tabiydi. Brigham ve muhtemelen Crawford babasının iyi yanlarını temsil ediyordu. Ya kötü yanlar?

Dr. Lecter dahasım bulmak için hipnotik ilaçlar hipnoz teknikleri kullanarak araştırmasına devam etti. Clarice Starling'in katı ve inatçı bir kişiliği olduğunu, bazı aşılması zor bariyerlere sahip olduğunu gördü.

En sonunda, Starling'in beyninde bir fırtınadaki şimşekler gibi öfke parlamalarına neden olan, acımasızca canlı renklerle bezenmiş, eski ama iyi korunmuş tablolar buldu.

Birçoğunda Paul Krendler vardı. Krendler'in neden olduğu adaletsizliğe duyduğu kırgınlık, babasına karşı duyduğu, hiçbir zaman kendisine itiraf edemeyeceği öfkeyle doluydu. Babasını öldüğü için hiç affetmeyecekti. Ailesini terk etmişti ve mutfakta portakal soymayı bırakmıştı. Annesini tahta zeminleri fırçalama ve ovma kötü kaderine terk etmişti. Gecenin karanlığına doğru dolu dizgin koşarlarken, Hannah'nın kalbi gibi gümbür gümbür çarpan kalbinden onu mahrum bırakmış, ona bir daha sarılmamıştı.

Krendler, başarısızlığın ve hüsranın sembolüydü. Bütün her şeyin suçlusu o olabilirdi. Ama acaba aynı zamanda yenilebilir miydi? Yoksa Krendler, tıpkı diğer otoriteler ve tabular gibi, Dr. Lecter'ın deyimiyle, Starling'i alçak tavanlı hücresine hapsetmek için güç kazandırılmış da olabilirdi.

Lecter'a göre hâlâ bir umut ışığı vardı: Rozet onun için çok önemli olmasına karşın hâlâ ona ateş edip rozet takan birini öldürebiliyordu. Neden? Çünkü harekete geçmiş, yıldızı takan kişiyi bir suçlu olarak belirlemiş, orada kararını vermiş ve yıldızın, tabunun kurallarına karşı gelmişti. Potansiyel esneklik. Serebral korteks kuralları. Bu Starling'in içinde Mişa için bir yer var anlamına gelir mi? Yoksa Starling'le birlikte ölecek olan iyi niteliklerden biri daha mıydı?

96

Barney tekrar Baltimetre'daki evine, Misericordia'daki nöbetlerine dönmüştü. Üç-on bir nöbetinden sonra evinin yolundaki bir kafeteryada bir kâse çorba içmişti. Evine gece yarısı girmiş, ışığı yakmıştı.

Ardelia Mapp, mutfak masasında oturuyordu. Kadın yüzünün ortasına yarı otomatik bir tabanca dayadı. Barney namlunun çapından silahın kırk kalibrelik olduğu fikrine vardı.

"Otur, Hastabakıcı," dedi Mapp. Sesi boğuk, gözleri kanlıydı. "Şuraya bir sandalye çek ve sırtını duvara dayayıp otur."

Elindeki tabancadan o kadar olmasa da, masada, Ardelia'nın önünde duran diğerinden korkmuştu Barney. Bir Colt Woodman 22'ydi bu ve ucuna susturucu takılmıştı.

Sandalye Barney'in ağırlığıyla gıcırdadı. "Sandalyenin bacağı kırılırsa bana ateş etme, elimden bir şey gelmez." "Clarice Starling'e ne olduğu hakkında bir bilgin var mı?"

"Hayır."

Mapp susturuculu tabancayı aldı eline. "Ben dalga geçmiyorum Barney. Yalan söylediğini düşündüğüm an, hayatını karartırım, bana inanıyor musun?"

"Evet." Barney kadının doğru söylediğini biliyordu.

"Sana tekrar soracağım. Clarice Starling'i bulmama yardım edecek herhangi bir şey biliyor musun? Postane bir ay boyunca mektuplarının Mason Verger'in adresine geldiğini söylüyor. Nedir bu koduğumun şeyi Barney?"

"Orada çalışıyordum. Mason Verger'in bakımıyla ilgileniyordum, o da bana Dr. Lecter hakkında sorular sordu.

Orada çalışmak hoşuma gitmedi ve işi bıraktım. Mason tam bir piç."

"Starling ortadan kayboldu."

“Biliyorum.”

“Ya doktor götürdü onu ya da domuzlar. Eğer doktor aldıysa, ona ne yapar?”

“Sana karşı dürüst olacağım. Hiçbir fikrim yok. Elimden gelirse Starling’e yardım etmek isterim. Neden etmeyecek mişim? Ondan hoşlanıyordum, ayrıca benim sabıkamı silecekti. Raporlarına veya aldığı notlara bak...”

“Baktım. Bir şeyi çok iyi anlamanı istiyorum Barney. Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim. Eğer bir şey biliyorsan, bana söylemen senin için en iyisi. Eğer sonradan bulursam, üzerinden ne kadar geçerse geçsin, bir gün bana yardımı dokunabilecek bir şeye sahip olduğun halde gizlediğini anlarsam, hayatında gördüğün en son şey şu silah olur. Senin o boklu kıçında bir delik daha açarım. Sözlerime inanıyor musun?”

“Evet.”

“Bir şey biliyor musun?”

“Hayır.” Hayatındaki en uzun sessizliği yaşadı Barney. “Ben gidene kadar sakın yerinden kıpırdama.”

Barney uyumadan önce bir buçuk saat yatağında dönüp durdu. Yatağında uzanıp tavanı seyretti, kaşları, yunuslarınkini andıran alnı terliyor, kuruyor, gene terliyordu. Barney daha kimlerin ziyaret edebileceğini düşündü. Işığı söndürmeden önce banyoya gidip denizcilik günlerinden kalma, paslanmaz çelik cep aynasını aldı.

Ayaklarını sürüyerek mutfağa gidip lambayı yaktı ve aynayı duvara gömülü elektrik panellerinden soldakinin içine yerleştirdi.

Elinden bu kadarı gelebiliyordu. Uykusunda dört dönüp durdu.

Bir sonraki nöbetinden sonra eve hastahaneden bir tecavüz seti getirdi.

97

Dr. LECTER'ın, evi güzelleştirmek için mobilyalarım değiştirmeden yapabileceği çok az şey vardı. Çiçekler ve paravanlar kullanmıştı. Koca mobilyalar ve karanlıkta kaybolan tavanlar arasında renkler, ilginç duruyordu. Ağır mobilyalar ve çiçekler sonsuz, cazip bir zıtlık sergiliyordu; insanın eline konmuş bir kelebek gibi.

Ortalarda pek görünmeyen evsahibi, anlaşıldığı kadarıyla Leda ve Swan ile ilgili bir saplantıya sahipti. Evde Donatello'nun bir yeniden üretimi olan dört bronz heykel ve sekiz tablo vardı. Tablolardan biri Dr. Lecter'ın çok hoşuna gidiyordu. Anne Shingleton anatomik ayrıntılara gösterdiği tutkuyla, yatakta hayli sıcak olmalıydı. Geri kalanların üstünü örtmüştü. Evsahibinin avcılıkla ilgili madalyaları da örtülmüştü.

Sabahın erken saatlerinde doktor, üç kişilik bir masa hazırladı. Eli çenesinde, farklı açılardan masaya baktı. Şamdanların yerini iki kez değiştirdikten sonra, kareli örtünün yerine oval yemek masasını daha derli toplu gösterecek tek renk bir masa örtüsü serdi.

Karanlık ve tehditkâr servis masası, üzerindeki servis tabakları ve kalaylı bakırdan ısıtıcılarıyla bir kargo taşıtı gibi görünüyordu.

Aslında Dr. Lecter bir tür asma bahçe havası katmak için servis masasının çekmecelerinden birçoğunu açıp içlerine çiçekler yerleştirmişti.

Odada gereğinden çok fazla çiçek olduğunu görebiliyordu. Çok fazlaydı. Ama bu fazlalık iyi bir görüntü veriyordu. Masa için iki takım çiçek hazırladı: Gümüş bir tabağın içine puf puflar gibi beyaz duran, kocaman bir şakayık yığını ve süsen çiçekleri, orkideler ile papağan lâlelerinden bir aranjman. Çiçekler masanın büyük bir bölümünü kaplıyor ve ona mahrem bir hava katıyordu.

Servis tabaklarının önündeki kristal bardaklar bir buzul katmanı gibi duruyordu. Ama yayvan gümüş tabak son anda servise girmek için ısıtıcının üstünde bekliyordu.

Başlangıçlar masada hazırlanacaktı. Isıtıcılar, çok amaçlı bakır tava, tencere, kızartma tavası, baharatlık ve otopsi bıçkısı bunun için hazırdı.

Dışarı çıkıp daha çok çiçek getirebilirdi. Ona dışarı çıktığım söylediğinde Starling bundan rahatsız olmadı. İyi bir uyku çekmesini önerdi Lecter.

98

CİNAYETLERİN ardından beşinci günün öğleden sonrasında Barney, merdivenden çıkan ayak seslerini işittiğinde tıraşını yeni bitirmiş ve yüzüne kolonya sürüyordu. Neredeyse işe gitme vakti gelmişti.

Kapı sertçe, bir kez çalındı. Gelen Margot Verger'di. Elinde bir çanta ve küçük bir kâğıt torba taşıyordu.

"Selam, Barney." Yorgun görünüyordu.

"Selam Margot. İçeri gel."

Mutfak masasında bir sandalye gösterdi. "Kola ister misin?" Ardından Cordell'in kafasının buz dolabına yapıştığını hatırladı ve yaptığı teklife pişman oldu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Margot.

Masaya, Margot'nun karşısına oturdu. Sanki rakip bir vücut geliştiricisiymiş gibi önce omuzlarına sonra da yüzüne baktı Barney'in.

"Sen iyi misin Margot?"

"Galiba," diye yanıtladı.

"Artık kaygılanacak bir şeyin kalmamış gibi görünüyor. Yani gazeteden okuduklarıma göre."

"Bazen daha önce yaptığımız konuşma hakkında çok düşünüyorum Barney. Bazen adını yeniden işitecekmişim gibi geliyor bana."

Barney çekicin çantada mı yoksa kâğıt torbada mı olduğunu sordu kendine.

"Benim adımı, nasıl olduğunu görmek istediğimde işitirsin ancak, tabii senin için bir mahzuru yoksa. Senden bir şey istemiyorum Margot, bana karşı çok iyiydin."

"Sadece, biliyorsun işte, ihtimaller insanı kaygılandırıyor. Saklayacak bir şeyim olduğu için değil elbette."

O zaman meniyi alabildiğini anladı. Demek ki hamilelik kesinleşmişti. Eğer başarabildilerse, Barney yüzünden endişe etmeye başlayabilirdi.”

“Yani, ölümü Tanrı’nın bir armağanıydı, bu konuda yalan söyleyecek değilim.”

Margot’nun konuşmasının hızından Barney, onun bir ana hazırlandığını anladı.

“Belki bir kola alırım,” dedi.

“Sana bir kola vermeden önce, izin verirsen sana vermek için hazırladığım bir şeyi göstermek istiyorum. Seni endişelerinden kurtarabilirim ve karşılığında hiçbir şey talep etmiyorum. Bir saniye bekle. Bekle.”

Mutfak tezgâhının üstündeki alet çantasından bir tornavida çıkardı. Margot’a yan dönerek yapıyordu işini.

Mutfak duvarında elektrik paneli gibi görünen iki dolap vardı. Gerçekteyse bunlardan biri işler haldeydi, öteki boştu.

Elektrik paneline yöneldiğinden Margot’a sırtını dönmek zorunda kaldı. Aceleyle soldakini açtı. Kapağa yerleştirmiş olduğu ayna sayesinde Margot’un hareketlerini izleyebiliyordu. Margot nefesini tutmuş bekliyordu, elini çantanın içine attı ve çıkarmadı.

Dört tane vida söktükten sonra, elektrik şalterlerinin olduğu yüzeyi panelden çıkarmayı başardı. Panelin arkasındaki duvarda bir boşluk vardı.

Barney dikkatle boşluğun içine uzanarak bir plastik torba çıkardı.

Poşetin içindeki şeyi çıkardığında Margot’un nefesini bıraktığını duydu. Elindeki ünlü bir yüzdü. Isırmasını engellemek için Dr. Lecter’a Baltimore Devlet Hastanesi’nde zorla takılan maskeydi. Bu Barney’in ünlü Lecter koleksiyonundaki en son ve en değerli parçaydı.

“Aman Tanrım!” dedi Margot.

Barney parlak mutfak ışığının altında maskeyi bir parça mumlu kâğıdın üstüne masaya yatırdı. Dr. Lecter maskesinin temizlenmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Ağız için açılan delikte kurumuş salya lekeleri vardı. Maskenin iplerinin olduğu yerde ise kökleriyle birlikte düğüme sıkışmış üç tel saç vardı.

Margot’ya şöyle bir bakış şimdilik bir sorun olmadığını anlamasına yetti Barney’in.

Mutfak dolabından tecavüz setini çıkardı. Küçük plastik kutunun içinde nemli bezler, oksijen ve steril şişeler vardı.

Sonsuz bir dikkat göstererek nemli bezin ucuyla kurumuş salya tabakasını sıyırdı. Maskeden çıkardığı saçları küçük bir şişenin içine koydu.

Bir yara bandının her iki tarafına başparmağını iyice bastırarak temiz parmak izleri bırakıp şişenin kapağına yapıştırdı. Küçük bir torbaya koyarak ikisini de Margot'ya uzattı.

"Farz edelim başını belaya girdi, aklım başımda değil ve sana karşı tavır aldım, mesela başımdaki bir beladan kurtulmak için polise seninle ilgili bir hikâye anlattım. Elinde Mason Verger'in cinayetine yardım ettiğime, hatta bütün her şeyi kendi başıma yaptığıma dair kanıt var. En azından sana DNA için gerekli şeyleri verdim."

"Daha ötmeden dokunulmazlık hakkınıraf alırsın."

"Komplo kurmaktan belki yırtarım, ama herkesi ilgilendiren bir cinayete karışmaktan değil. Bana komplo kurmakla ilgili dokunulmazlık verir ve cinayete karıştığımı öğrenir öğrenmez beni yakarlar. İşim tümüyle biter. Şimdi hayatım senin ellerinde."

Barney o kadar da inanmıyordu söylediklerine, ama kulağa hayli iyi geldiğini biliyordu.

Margot ayrıca Barney'in iş başvuru formuna istediği anda Lecter'ın DNA örneklerini serpiştirebilirdi şimdi ve bunu her ikisi de biliyordu.

Margot açık mavi kasap gözleriyle Barney'e, bitmek bilmez gibi gelen uzun bir süre baktı.

Kâğıt torbayı masanın üzerine koydu. "Burada bir sürü para var," dedi. "Dünyadaki tüm Vermeer'leri görmeye yetecek kadar. Yalnızca bir defaya mahsus olmak üzere."

Tuhaf bir biçimde şen şakrak görünüyordu. "Arabada Franklin'in kedisi var, gitmek zorundayım. Franklin, üvey annesi, kız kardeşi Shirley, adı Stringbean olan bir herif ve Allah bilir daha kimler gelecek Muskrat Çiftliği'ne, Franklin taburcu olunca. Bu aptal kediyi almak bana elli dolara mal oldu. Franklin'in eski evinin komşusunda, takma bir adla yaşıyordu."

Plastik torbayı çantasına koymadı. Boşta kalan elinde taşıdı. Barney, Margot'nun diğer seçeneğinin ne olduğunu göstermek istemediğini düşündü.

Kapıya geldiklerinde Barney, "Sanırım bir öpücüğü hak ettim," dedi.

Margot parmak uçlarında dikilerek Barney'e dudaktan küçük bir öpücük verdi.

"Bununla idare etmek zorundasın," dedi nezaket kurallarına aldırmadan. Aşağı inerken merdivenler ağırlığı altında inliyordu.

Barney kapıyı kapadı ve alnını buzdolabının soğuk kapısına dayadı.

99

STARLING uzaktan gelen oda müziği ve hazırlanan yemeğin keskin kokusuyla uyandı. Kendini iyice dinlenmiş ve çok aç hissediyordu. Dr. Lecter siyah bir pantolon, beyaz bir gömlek ve bir fular takmış olarak geldi odaya. Elinde büyük bir çanta ve Starling için bir fincan sıcak cappucino taşıyordu.

“İyi uyudun mu?”

“Çok iyi, teşekkür ederim.”

“Şef bir buçuk saat içinde akşam yemeğinin hazır olacağını söylüyor. Kokteyller bir saat içinde hazır olur. Sana uyar mı? Bunun hoşuna gidebileceğini düşündüm... bakalım sana yakışacak mı? Çantayı gardıroba asıp sessizce odadan çıktı.”

Gardıroba uzun süren bir banyodan sonra baktı ve gördükleri hoşuna gitti. Krem rengi dar ama uzun bir yırtmacı olan ipek bir akşam elbisesi ve üzerine boncuk işleme bir ceket.

Şifoniyerin üzerinde zümrüt taşlı bir çift küpe vardı. Taşlar yontulmamış bir yüzey için fazlasıyla parlaktı.

Saçlarına her zamanki gibi kolaylıkla şekil verdi. Elbise üzerine tam oldu, içinde kendini çok rahat hissediyordu. Böylesi değerli elbiselerin acemisi olmasına karşın kendini incelemek için aynanın karşısında uzun süre durmak yerine, her şey yerli yerinde mi diye kısaca bakmakla yetindi.

Alman evsahibi bu şömineyi devasa boyutlarda yaptırmıştı. Oturma odasına geçtiğinde Starling, onu büyük bir ateşin beklediğini gördü. İpek elbiseden gelen hışırtılar arasında sıcak şömineye yaklaştı.

Köşedeki Harpsikord’dan gelen müzik odayı dolduruyordu. Dr. Lecter beyazlar içinde, Harpsikord’un sehpasında oturuyordu.

Başını kaldırdı ve Starling’i gördü, nefesi kesildi. Hâlâ klavyenin üzerinde olan elleri de durdu. Harpsikord’un sesi titreşimli olmadığı için

oturma odasına birdenbire çöken sessizlikte her ikisi de doktorun içine çektiği nefesin sesini duydu.

Ateşin önünde iki içki bekliyordu. Doktor meşgul olmaya başladı. Bir portakal dilimiyle birlikte Lillet. Kadehlerden birini Starling'e uzattı.

“Seni bundan sonra her gün görsem bile bu anı sonsuza kadar unutmayacağım.” Siyah gözleri Starling'le ilgili her ayrıntıyı yutuyordu.

“Beni kaç kere gördün? Haberim olmadan?”

“Yalnızca üç kez.”

“Ama burada...”

“Burası zamanın dışında ve senin sağlığınla ilgilenmek olarak gördüğüm bu şey, mahremiyetine gölge düşürmüyor. Senin tıbbi geçmişine kaydedilecek bir şey olarak kalacak. İtiraf etmeliyim ki, seni uyurken seyretmek çok güzel. Hayli güzel bir kadınsın Clarice.”

“Güzellik doğuştandır Dr. Lecter.”

“Sonradan kazanılmış olsaydı bile, sen çok güzel olurdun.”

“Teşekkürler.”

“Asla ‘teşekkürler’ deme.” Başını kısaca yana çevirmesi can sıkıntısından şömineye fırlatılmış bir bardak gibi kurtuluvermesi için yetmişti.

“İçimden geçeni söylüyorum,” dedi Starling. “Eğer ‘Beni güzel bulduğunuza memnunum’ desem daha çok mu hoşuna gider? Bu biraz daha âşıkâne ve eşit derecede doğru olacaktır.”

Starling bardağını dudaklarına yaklaştırdı ama içmedi.

Dr. Lecter o anda, bütün bilgisine ve kavrayış gücüne karşın Starling'in ne yapacağını hiçbir zaman tümüyle kestir emeyeceğini ve ona hiçbir zaman tümüyle sahip olamayacağını anladı. Kurtçuğu besleyebilir, kozasına fisıldayabilirdi, ama kozadan çıkan ve kendi doğasını takip eden şey onun gücünü aşıyordu. Elbisenin altında, bacağında, 45'Iiği taşıyıp taşımadığım merak etti.

Clarice Starling gülümsedi ve tam o anda küpenin taşları ateşin ışığıyla parladı. Bu güzelliğin karşısında canavar, gelişmiş beğenileri ve zekâsına dair bir gururla kendinden geçti.

“Clarice, akşam yemeği dili ve burnu keyfe çağırıyor, en eski ve zihne en yakın duyu organlarını. Tat ve koku zihnin eskiden acıma tarafından

kaplanan bölümünü yuva edinmiştir ve benim soframda acımaya yer yoktur. Aynı zamanda, tıpkı bir kilisenin kubbesinde canlandırılan mucizeler gibi beyin zarının kubbesinde oynamak akşam yemeğinin seremonileri, manzaraları ve kazançlarıdır. Bir sofra, tiyatrodan daha seyirlik olabilir.” Starling’in içinde beliren bazı anlamları okumaya çalışarak yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. “Soframa nasıl bir zenginlik kattığını ve orada ne gibi haklara sahip olduğunu bilmeni istiyorum Clarice. Son zamanlarda hiç aynada kendine baktın mı? Zannetmem. Aynaya bakma alışkanlığın olduğunu bile sanmıyorum. Koridora gel ve boy aynasına bak.”

Dr. Lecter şöminenin rafından bir şamdan aldı.

Boy aynası on sekizinci yüzyıla ait antikalardan biriydi, ama biraz sararmış ve dalgalıydı. Şato Vauxle Vicomte’den getirilmişti ve Allah bilir nelere şahit olmuştu.

“Bak Clarice. Bu nefis görüntü sana ait. Bu akşam kendini bir süreliğine belirli bir uzaklıktan göreceksin. Göreceksin... Senin deyişinle hakikati. Hiçbir zaman doğruyu söylemekten çekinmedin, ama eskiden zihinsel prangaların vardı. Sana tekrar söylüyorum, masamda merhamete yer yoktur.

Masada o an için nahoş görünen sözler geçerse, bağlamına yerleştirdiğinde onların ya acayip ya da curcunalı bir şekilde komik olduklarını göreceksin. Eğer acı verecek kadar doğru olan şeyler söylenirse bu yalnızca geçici bir doğrudur ve değişecektir.” İçkisinden bir yudum aldı. “Eğer acının içinde çiçek açtığını düşünürsen, yakında yerini rahatlama çiçeklerine bırakacaktır. Beni anladın mı?”

“Hayır, Dr. Lecter. Ama söylediklerini unutmayacağım. Kişisel gelişimi siktir et. Ben hoş bir akşam yemeği istiyorum.”

“Buna söz veriyorum.” Bazılarını korkutabilecek bir biçimde gülümsedi.

Artık ikisi de bulanık aynadaki yansımalarına bakmıyorlardı; şamdanın yanan mumları arasından birbirlerini izliyorlar, ayna da onları izliyordu.

“Bak Clarice.”

Gözbebeklerindeki kırmızı kıvılcımları seyretti ve lunaparka yaklaşan bir çocuğun sevincini duydu.

Dr. Lecter ceketinin cebinden bir şırınga çıkardı, iğnesi bir saç teli kadar inceydi. Bakmadan, yalnızca hissederek iğneyi Starling’in sol koluna batırdı. Şırıngayı çektiğinde iğne deliği kanamadı bile.

“Ben içeri girdiğimde ne çalıyordun?” diye sordu.

“Eğer Aşk Hüküm Sürseydi.”
“Çok eski.”
“Sekizinci Henry, 1510 yıllarında bestelenmiş.”
“Benim için çalar mısın?” dedi Starling. “ Yoksa yarım mı bırakacaksın?”

100

ODAYA girişlerinin yarattığı esinti mumun ve ısıtıcıların alevlerini dalgalandırdı. Starling yemek odasını yalnızca geçerken görmüştü ve şimdi onu bambaşka bir halde bulmak harika bir duyguydu. Krem rengi peçetelerin üzerindeki yerlerini almış olan kristaller mum ışıklarını yansıtıyor, dört bir yandan fışkıran çiçekler masaya mahrem bir hava katıyordu.

Dr. Lecter gümüş yayvan tabağı ısıtıcıdan son anda indirmişti ve Starling önündeki çatal bıçaklara bakarken bıçağın sapının neredeyse el yakacak kadar sıcak olduğunu fark etti.

Dr. Lecter şarap kadehlerini doldurdu ve Belon midyeleri, bir parça sosisten ibaret olan starterları yerken içmesi için Starling'e yalnızca bir parça amuseguele verdi. Kendisi de elinde yarım bardak şarapla karşısına oturup Starling'in masaya kattığı güzelliği seyretti.

Şamdanların yüksekliği tam gerektiği gibiydi. Alevler Clarice'in dekoltesini aydınlatıyordu, koltuk altlarını ortaya çıkaracak görüntü için tetikte beklemek zorunda kalmıyordu.

"Ne yiyoruz?"

Elini dudağına götürdü. "Asla sorma, sürprizi öldürüyor."

Karga tüylerini sivriltmenin Harpsikord'un sesine olan etkisi üzerine konuştular bir süre ve Starling'in bir an için annesinin otel balkonundaki servis arabasındaki karga tüylerinden yapılmış toz süpürgesini hatırladı. Belirli bir uzaklıktan bakarak bu hatıranın şu anda yaşanan hoş zamanla hiçbir ilişkisi olmadığı yargısına varıp onu bilinçli olarak bir kenara itti.

"Aç mısın?"

"Evet!"

Dr. Lecter büfenin üzerinden bir tepsiyi alıp masanın kendi tarafına koydu ve servis arabasını masaya doğru çekti. İşte tavaları, ocakları, küçük kristal kavanozlarda baharatları buradaydı.

Ocağı yakıp bakır saç üzerinde Charante tereyağı parçasını eritmeye başladı, yağı saçın yüzeyinde gezdirerek beur-re-noisette için esmerleştirdi. Tereyağı pembeleşince sacı masanın üzerindeki ayaklığa oturttu.

Starling'e gülümsedi, dişleri loş ışıkta bembeyaz parıldıyordu.

"Clarice hoş,ve nahoş şeyler ve burada komikleşen şeyler üzerine konuşmamızı hatırlıyor musun?"

"Ah bu tereyağı harika kokuyor. Evet hatırlıyorum." "Peki aynada görmüş olduğunu, kadının ne kadar güzel olduğunu."

"Dr. Lecter kusura bakmayın ama bu giderek Bakire ve İlk Gecesi hikâyesine dönüyor. Eksiksiz hatırlıyorum."

"İyi. Bay Krendler bize ilk yemeklerde eşlik edecek." Dr. Lecter çiçek yığınlarını masadan kaldırıp büfeye koydu.

Başmüfettiş Yardımcısı Paul Krendler, şahsen, gürgen bir sandalyede oturuyordu. Krendler gözlerini açtı ve etrafa baktı. Başında koşu bandı ve üzerinde zarif bir cenaze smokini, gömlek ve kravat vardı. Dr. Lecter gömleği pantolonuna sokuşturmuş ve Krendler'in ellerini koli bandı kullanarak sandalyenin arkasına bantlamıştı.

Starling'in gözleri kısılmış ve dudakları bazen bir öfke anında olduğu gibi kıvrılmıştı.

Dr. Lecter büfeden gümüş bir maşa alarak Krendler'in ağzındaki bandı söktü.

"Tekrar iyi akşamlar, Bay Krendler."

"İyi akşamlar." Krendler kendinde değil gibi görünüyordu. Önünde küçük bir kâse vardı.

"Bayan Starling'e de iyi akşamlar der misiniz?" "Merhaba Starling." Yüzü aydınlanmış görünüyordu. "Her zaman seni yemek yerken seyretmek istemişimdir." Starling önündeki cam küreyi izleyen bir bilge gibi derin derin ona baktı. "Merhaba Bay Krendler." Yüzünü tavalarıyla meşgul olan Dr. Lecter'a çevirdi. "Onu yakalamayı nasıl başardın?"

"Bay Krendler politik geleceğini ilgilendiren önemli bir konferansa gidiyordu," dedi Dr. Lecter. "Margot Verger onu bana bir iyilik yapmak için davet etti. Bir tür al gülüm ver gülüm. Bay Krendler Verger helikopterine binmek için Rack Creep Parkı'na koşuya çıkmıştı. Ama ne yazık ki helikopter yerine onu ben aldım. Yemekten önce şükran duasını okumak ister misiniz, Bay Krendler?"

“Dua? Elbette.” Krendler gözlerini kapadı. “Tanrım bu üç kulun, bahşetmiş oldukların için sana minnettar ve onlar senden aldıkları gücü senin hizmetinde kullanacak. Starling güneyli bir köylü olmasına karşın babasıyla düzüşecek yaşa gelmiş artık. Onu bağışla ve bana da hizmet vermesini sağla. İsa adına. Amin.”

Starling dua sırasında Dr. Lecter’ın gözlerini erdemli bir şekilde kapattığını fark etti.

Kendini sakin hissediyordu. “Paul, sana söylemek zorundayım. Havari Paul bile daha iyisini yapamazdı. O da kadınlardan nefret ederdi. Keşke seni Havari Paul diye çağırsalardı.” “Bu sefer gerçekten ileri gittin Starling. Artık asla işine dönemezsin.”

“Dua ederken bahsettiğin işten mi söz ediyorsun? Sana nasıl hizmet vereceğimi anlamadım.”

“Kongre’ye giriyorum.” Krendler pis pis sırıttı. “Kampanya sırasında bir uğra, senin için yapacak bir şeyler bulabiliriz. İyi bir sekreter olursun. Daktilo ve dosyalama işine bakabilir misin?”

“Elbette.”

“Peki dikte alabilir misin?”

“Biz artık ses tanıyan yazılımlar kullanıyoruz,” dedi Starling. Yargılayıcı bir edada konuşmasını sürdürdü. “Eğer masada iş konuşmanın kusuruna bakmazsan, Kongre’de çalmayı sürdürebilecek kadar elin çabuk değil. Bu zekâyla işin biraz zor. İşbirlikçi olarak daha uzun bir ömrün olur.”

“Bizi beklemeyin Bay Krendler. Hâlâ sıcakken çorbanızdan birkaç yudum için.” Çorba kâsesinin kapağını açtı ve Krendler’in ağzına bir pipet verdi.

Krendler yüzünü buruşturdu. “Bu çorba pek iyi değil.” “Aslına bakarsan daha çok bir maydanoz ve kekik fermantasyonu,” dedi doktor, “ bizden çok senin için hazırlanmış. Birkaç yudum daha al ki kanma iyi karışsın.”

Avuçlarını Adaletin Terazisi gibi kullanan Starling, anlaşılan zihninde bir meseleyi tartıyordu. “Biliyor musunuz Bay Krendler? Ne zaman bana şehvetle baksanız, bu bakışı hak edecek kötü bir şey yaptığım duygusuna kapıldım.” Bir şeyi tartmaya çalışır gibi avuçlarını aşağı yukarı hareket ettiriyordu. “Bunu hak etmedim. Dosyama her olumsuz bir şey yazdığında, buna direndim, ama aynı zamanda kendimi sorguladım. Kendimden

kuşkulandım ve babalar en iyisini bilir diyen bu küçük yaranın kabuğunu kaldırıp bir şeyler bulmaya çalıştım.

En iyisini siz bilmiyorsunuz Bay Krendler. Aslına bakarsan, hiçbir şey bilmiyorsunuz.” Starling mükemmel beyaz Burgundry’ından bir yudum olarak Dr. Lecter’a döndü, “Çok güzel. Ama sanırım buzunu çıkarmamız lazım.” Tekrar özenli evsahibesi tavrıyla konuğuna döndü. “Sen sonsuza kadar bir ...alık olarak kalacaksın, çenemizi yormaya bile değmez,” dedi hoş bir ses tonuyla. “Ve bu harika masada seninle ilgili bu kadar şey yeter. Dr. Lecter’ın misafiri olduğun için yemeğin hoşuna gitmesini umut etmekten başka elimden bir şey gelmez.”

“Bırak bunları da sen kimsin?” dedi Krendler. “Starling olmadığın kesin. Yüzündeki iz duruyor, ama sen Starling değilsin.”

Dr. Lecter pembeleşmiş sıcak tereyağına soğancıklar ekledi ve hemen kokulan duyuldu. Ateşteki tavayı indirip yerine sacı koydu. Büfeden büyük bir kâse buz ve gümüş bir tepsi alıp onları Paul Krendler’in yanına koydu.

“Bu ukalâ için bazı planlarım var,” dedi Krendler, “ama artık seni kampanyamda çalıştırmayacağım. Sana görevi veren kimdi sen ondan söz et.”

“Tavrınızı öteki Paul’un yaptığı gibi tümüyle değiştirmenizi ummuyorum Bay Krendler,” dedi Dr. Lecter. “Ne Şam yolundasınız, ne de Verger helikopteri sizi bekliyor.” Dr. Lecter bir kavanoz havyarın lastiğini çıkarır gibi Krendler’in başındaki koşu bandını çıkardı.

“Sizden tüm istediğimiz gözünüzü açık tutmanız.” Dr. Lecter dikkatle, iki elini kullanarak Krendler’in kafasının üst kısmını çıkarıp gümüş tepsiye koydu ve onu büfeye kaldırdı. Kafatası yemekten yarım saat önce kesilmişti. Doktor daha önce kan damarlarından bir kısmını dağlamış, bir kısmını da anestezi kullanarak düğümlemiş olduğu için, kafatasının üst kısmını çıkarırken tek bir damla kan bile akmadı denebilir.

Dr. Lecter’ın, Krendler’in kafatasını kesmek için kullandığı yöntem eski Mısır’da bile biliniyordu. Bir farkla ki doktorun elinde bir otopsi bıçkısına, bir kafatası anahtarına ve daha iyi anestezilere sahip olmanın avantajı vardı. Beyin ise hiçbir acı hissetmiyordu.

Krendler’in beyninin pembe-gri tepesi görünüyordu. Dr. Lecter elinde bademcikler için kullanılan kaşıklara benzeyen bir aletle Krendler’in tepesinde dikilerek, Krendler’in beyninin ön lopundan bir parça aldı, sonra

bir parça daha, bir parça daha derken dörde tamamladı. Krendler'in gözleri sanki olup bitenleri izliyormuş gibi yukarı döndü. Dr. Lecter beyin parçalarını içi buz dolu kâseye koydu, beyin parçaları sert kalsın diye buza limon sıkılmıştı.

"Would you like to swing on a star," diye şarkı söylemeye başladı birdenbire, "carry moonbeams home in a jar"

Klasik usulde beyin parçaları bir gece önceden sosta bekletilir, ezilir ve terbiye edilirdi. Elinizde taze bir beyin varken, tüm ustalık beynin dağılıp bir avuç jöle haline gelmesini engellemekte yatmaktaydı.

Doktor mükemmel bir ustalıkla katılaşmış parçaları bir tabağa aktardı. Baharatlarla karıştırılmış una buladı.

Sosun içine siyah domalanlar rendeleyip, son olarak üzerine limon sıktı. Beyin parçalarını her iki tarafları hafif pembeleşene kadar yağda çok kısa bir süre kızarttı.

"Harika kokuyor!" dedi Krendler.

Dr. Lecter pembeleşmiş beyin parçalarını ısıtılmış tabaklar üzerindeki kızarmış ekmeklerin üzerine koyarak üzerlerine sos döküp domaları dilimleri yerleştirdi. Bir maydanoz garnitürü, hâlâ buharları tüten tüm tüm kebereler ve biraz sert bir tat eklemek için su teresiyle gösterisini tamamladı.

"Tadı nasıl?" diye sordu Krendler çiçeklerin arkasından ve beyin ön lobundan sorunu olan insanların yaptığı gibi ölçüsüzce yüksek bir sesle.

"Gerçekten harika," dedi Starling. "Daha önce hiç kebere yememiştim."

Dr. Lecter, Starling'in tereyağlı sosu iştahla atıştırdığını gördü.

Krendler, çoğunlukla çocuk şarkıları söylüyordu. İstekte bulunup bulunmadıklarını sordu.

Dr. Lecter ve Starling, Mişa'yla ilgili konuşmaya başladılar, Krendler olanlardan habersizdi.

Starling kayıpla ilgili sohbetlerinden dolayı doktorun kızkardeşinin kaderini biliyordu, ama doktor şimdi onun muhtemel dönüşüyle ilgili olarak umut dolu konuşuyordu.

Starling, Mişa'yla buluşma umudunu dile getirdi.

"Hiçbir zaman ofisimdeki telefonu adam gibi cevaplayamadın. Sesin tıpkı bir köy şeftalisi gibi çıkıyor," diye bağırdı Krendler çiçeklerin

arasından.

“Dur bakalım daha fazla yemek istediğimde Oliver Twist gibi de çıkacak mı,” diye yanıtladı Starling, Dr. Lecter’ın nadir görülen neşesini görünce rahatlayarak.

İkincisinde ön lobun neredeyse tamamı gitti. Krendler’in zekâsı şimdi yalnızca gözünün önünde olan şeylerin anlık, ilişkisiz gözlem yeteneğine indirgenmişti.

Sohbetlerine dalmış olan Starling ve Lecter bir restoranda başka bir masadan gelen bir Doğum Günü şarkısında rahatsız olacaklarından daha fazla rahatsız değillerdi. Krendler’in sesi konuşmayı bastıracak kadar yükseldiğinde, Dr. Lecter odanın köşesinde bekleyen tatar yayını getirdi.

“Bu telli çalgının sesini dinlemeni istiyorum Clarice.”

Krendler’in bir sessizlik anını bekleyerek çiçeklerin arasından oku fırlattı.

“Tatar yayı enstrümanının bu kendine özgü frekansını ne zaman duyarsan duy, bil ki o yalnızca senin sonsuz özgürlüğün, huzur ve kendinden memnuniyetin anlamına geliyor,” dedi Dr. Lecter.

Okun arkasındaki tüylü kesim çiçeklerin masadaki görünür tarafında kalmış ve yalnızca bir iki kez titremişti, kalbe saplanan herhangi bir şey kadar. Krendler’in sesi hemen kesilmiş ve birkaç saniye içinde de okun ucu titremesini kesmişti.

“D ile orta C arasında bir ses?” dedi Starling.

“Mükemmel.”

Krendler çiçeklerin arkasından gargara yapar gibi bir ses çıkardı. Kanının artan asitliliğinden kaynaklanan bir kasılmanın ses tellerinde neden olduğu bir sesti, ölmek üzereydi.

“Şimdi diğer yemeklere geçelim,” dedi doktor, “bıldırcından önce damaklarımızı tazelemek için şerbet. Hayır, hayır, ayağa kalkma. Eğer ona izin verirsen Bay Krendler bana masayı toplamada yardım edecek.”

Masa çabucak toplanmıştı. Çiçeklerin arkasında Dr. Lecter tabakların hepsini Krendler’in açık kafatasından içeri boşaltmış, kafatasının üst kısmını yerine koymuş çekip mutfağa götürmüştü.

Orada Dr. Lecter, otopsi bıçkısında kullandığı pili kullanarak tatar yayını tekrar kurdu.

Bıldırcınların derileri gevremişti. içlerine foie gras doldurulmuştu. Dr. Lecter besteci VIII. Henry üzerine konuşmuş, Starling de ona, güzel seslerin kopyalanmasından, makine seslerinde bilgisayar kullanılarak yapılan dizaynlardan söz etmişti.

Dr. Lecter tatlıların oturma odasında yeneceğini söyledi.

101

OTURMA odasında şöminenin önünde sufle ve Château d'Yquem kadehleri, kahve, Starling'in dirseklerine gelen yer sehpasının üzerinde hazır.

Ateş altın renkli şarap kadehinde dans ediyor, şarabın rayihası yanık odunun keskin tonlarını bastırıyor.

Dr. Lecter ve Clarice Starling, çay fincanları, zaman ve düzensizlik yasası üzerine konuşuyorlar.

"Ve böylece," diyordu Dr. Lecter "dünyada Mişa için bir yer olduğu, onun için tahliye edilmesi gereken bir yerin olduğuna inanmaya, onun için dünyadaki en iyi yerin Clarice, seninki olduğunu düşünmeye başladım."

Ateşten vuran ışık Starling'in korsesinin derinlerini, mumlardan vuran ışık kadar belirginleştiremiyordu, ama ateşin yüzünün kemiklerindeki raksı görülmeye değerdi.

Starling biraz düşündü. "İzninle sormak istiyorum Dr. Lecter, eğer Mişa için yeryüzünde bir yere ihtiyaç varsa, bak yok demiyorum, ihtiyaç varsa, senin yerin ne oluyor? Yine hayli iyi doldurulmuş bir yer ve onu ihmal edeceğini sanmıyorum. O ve ben, kızkardeşler gibi olabilirdik. Eğer senin söylediğin gibi, benim içinde babam için bir yer varsa, neden Mişa için senin içinde bir yer yok?"

Dr. Lecter memnun olmuş görünüyordu, fikirden mi, yoksa Starling'in alıntı yaptığı kaynaktan mı bilinmez. Belki de elinden geleni daha iyisini yaratmış olmanın belirsiz endişesini hissetmiştir.

Starling kahve fincanını yer sehpasının üzerine koyduğunda, fincanı aşağı itti. Fincan yere düşerek parçalandı. Starling dönüp parçalara bakmadı bile.

Hareketsizdiler, Dr. Lecter şöminenin zeminini seyrediyordu.

"Kararım hemen şimdi vermen gerektiğini sanmıyorum," dedi Starling. Gözleri ve kesilmemiş zümrüt taşları ateşte parıl parıldı. Ateşte bir kıpırtı,

vuran sıcaklığın elbisesinden içeri sızması... Starling'in aklına geldi; Dr. Lecter çok uzun zaman önce, Senatör Martin'e kızını memeyle besleyip beslemediğini sormuştu... Bir anda Starling'in zihnindeki bütün pencereler açıldı ve Starling deneyimin çok ötesini gördü. Sordu. "Hannibal Lecter, annen sana meme verdi mi?" "Evet."

"Mişa için memeden umudunu kesmek zorunda kaldığım hiç hissettiğin oldu mu? Onun yüzünden memeyi bırakmak zorunda kaldığını?"

Sessizlik. "Bunu hatırlamıyorum, Clarice. Eğer memeden vazgeçtiysem, bunu memnuniyetle yaptım."

Clarice Starling, avucunu elbisesinin derin memeliğine uzatıp göğsünü dışarı çıkardı. Göğüs ucu hemen dikiliverdi havada. "Bundan vazgeçmek zorunda değilsin," dedi. Gözlerini Lecter'ın gözlerinden bir saniye olsun ayırmadan, tetik parmağıyla ağzından bir damla sıcak Château d'Yquenı aldı. Damla, bir altın damlası gibi meme ucunda asılı kaldı ve nefes alış verişleriyle titremeye başladı.

Dr. Lecter kayarcasına koltuğundan kalkıp Starling'e yaklaştı, koltuğunun önünde tek dizi üstüne çöküp bakımlı siyah saçlarla kaplı başını onun mercanına eğdi.

102

BUENOS AİRES, Arjantin, üç yıl sonra.

Barney ve Lillian Hersh, Avenide 9 de Julio'daki Dikme Taş'ın civarında yürüyorlar. Bayan Hersh Londra Üniversitesi'nde öğretim görevlisiydi ve yedi senede bir kullandıkları ücretli izin yılındaydı. Barney'le Meksika'daki antropoloji müzesinde karşılamışlardı. Birbirlerinden hoşlanmışlardı ve iki haftadır birlikte geziyorlardı. İlişkilerini günlük olarak düşünüyorlardı, gene de ilişkileri giderek daha zevkli hale geliyordu. Birbirlerinden bıkmıyorlardı.

Bir Vermeer'in sahibinden ödünç alınarak sergilendiği Ulusal Müze'ye yetişmek için fazla geç bir vakitte varmışlardı Buenos Aires'e. Barney'in dünyadaki bütün Vermeer'leri görme amacı Lillian Hersh'i şaşırtıyor, ama iyi vakit geçirmelerini engellemiyordu. Vermeer'lerin dörtte birini görmüştü ve daha görülecek çok Vermeer vardı.

Sıra sıra limuzinler birikmişti Buenos Aires'in görülesi opera evlerinden biri olan Teatro Colon'un önünde. Birlikte durup opera severlerin içeri girişlerini izliyorlardı.

Muhteşem bir oyuncu kadrosu Tamerlane oynuyordu ve Buenos Aires'in gala gecesine gelen kalabalık görülmeye değerdi.

"Barney operaya ne dersin? Bana sorarsan hoşuna gidecektir. Keneler benden."

Amerikan argosu kullanması Barney'i şaşırtıyordu. "Koluma girip benimle yürürsen, keneler benden," dedi Barney.

"Sence bizi içeri bırakırlar mı?"

Tam bu sırada, mavi ve kurşuni bir Mercedes sessizce kaldırma yanaştı. Bir kapıcı arabanın kapısını açmak için seğirtti.

Beyaz takım elbisesi içinde, zarif bir adam dışarı çıktı ve eliyle bir kadına yardım etti. Kadının görünmesiyle birlikte girişteki kalabalıktan bir beğeni mırıltısı yükseldi. Saçı platin rengindeydi ve saçlarını bir tülün altında

toplayarak topuz yapmıştı. Boynundaki zümrütler yeşil ışıklar saçtı. Barney onu yalnızca kısa bir süre gördü, o ve yanındaki adam kapıda kayboldu.

Barney adamı daha iyi gördü. Adamın saçları su samuru gibi parıldıyordu, burnu Peron’unki gibi buyurgandı. Duruş biçimi onu olduğundan daha uzun gösteriyordu.

“Barney? Hey Barney?,” diye sesleniyordu Lillian, “ne zaman kendine geleceksin, eğer kendine gelirsen, operaya gitmek isteyip istemediğini söyle. Eğer bizi sivillerle içeri alırlarsa. Bak söyledim işte...hep sivillerle demek istemişimdir...”

Barney, Lilian’a sivillerin ne olduğunu sormadı. Lilian yan yan baktı Barney’e. O her şeyi sorardı.

“Evet,” dedi Barney dalgın dalgın. “Keneler benden.” Barney’in çok parası vardı. Dikkatli harcıyor, ama asla cimrilik yapmıyordu. Yine de, bulabildikleri biletler, arka sıralarda öğrenciler arasındandı.

Koltuğunun uzaklığını tahmin ederek lobide bir dürbün kiraladı.

Devasa tiyatro her tarafı pirinç heykellerle, yaldızlar ve kırmızı pelüşlerle kaplı, Fransız, Yunan ve İtalyan Rönesansı’nın bir karışımıydı. Bir futbol maçında patlayan flaşlar gibi parlıyordu seyircilerin taktığı mücevherler.

Lillian uvertür başlamadan önce, Barney’in kulağına eğilerek sessizce operanın öyküsünü anlattı. Barney, ışıklar sönmeden hemen önce dürbünüyle ucuz koltukların ötesini tarayarak, platin saçlı sarışın hanımefendiyi ve kavalyesini buluverdi. Altın perdeleri aralayıp sahnenin hemen yanındaki süslemeli localarına daha yeni girmişlerdi. Kadın koltuğuna otururken boynundaki zümrüt kolye sahneden vuran ışıklarla göz kırptı.

Operaya girdiği sırada kadının sadece sağ profilini görebilmişti. Şimdi sol kısmını görebiliyordu.

Etraflarındaki ucuz koltukların müdavimi öğrenciler uzaktan görmeye yarayacak tüm cihazları yanlarında getirmişlerdi. Öğrencilerden birinde güçlü, uzun bir teleskop vardı, öyle ki ön sırada oturan kişinin başına çarpıp duruyordu. Barney öğrenciye para vererek teleskobuyla kendi dürbününü değiştirdi. Teleskopun görme alanı daha sınırlı olduğu için aynı locayı yeniden bulmak çok güçtü, ama sonunda buldu. Çift inanılmaz derecede yakın görünüyordu.

Kadının yanağında, Fransızlar'ın, "Cesaret" diye adlandırdığı yerde bir güzellik lekesi vardı. Kadın sahneye, koltuklara, kavalyesinin tarafına bakarak etrafı süzdü. Daha canlı görünüyordu ve dudaklarında kendine çok güvenli bir hava vardı. Yanındakine eğilip bir şeyler söyledi ve birlikte güldüler. Elini adamın eline koydu ve onun başparmağını tuttu.

"Starling," dedi Barney sessizce.

"Ne?" diye sordu Lillian fısıltıyla.

Barney operanın ilk bölümünün bitmesini iple çekti. İlk ara için ışıklar yanar yanmaz teleskobunu yeniden locaya doğrulttu. Adam, garsonun uzattığı tepsiden bir şampanya alarak kadına uzatıp bir tane de kendine aldı. Barney adamın yüzünü yaklaştırdı. O kulaklar!

Kadının açıkta kalan koluna baktı Barney. Çıplak, lekesizdi. Barney'in tecrübeli gözleri kolun kaslı olduğunu söylüyordu.

Barney seyrederken adamın yüzü birdenbire, sanki uzaktan gelen bir sesi daha iyi duymak ister gibi Barney'in olduğu tarafa döndü. Adam opera gözlüklerini taktı. Gözlüklerin ona yöneldiğine yemin edebilirdi Barney. Opera programını yüzüne tutarak koltuğuna, etrafındakilerin boylarından daha aşağıya gömüldü.

"Lillian," dedi. "Benim için büyük bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Hımm," dedi kadın. "Eğer daha önce istediklerin gibiyse. Önce öğrensem daha iyi olur."

"Işıklar söndüğünde ayrılacağız. Benimle bu akşam Rio'ya uç. Soru sormak yok."

Buenos Aires'teki, Barney'in göremediği tek Vermeer olarak kaldı.

103

OPERADAKİ bu zarif çifti izlemek mi? Peki ama çok dikkatli...

Yeni bin yıla girerken, Tango, Buenos Aires'in ruhunu ele geçirmişti, kent müzikle yatıp müzikle kalkıyordu. Mercedes, pencereleri dans kulüplerinden gelen müzikleri arabanın içine almak için açılmış, motorunun sessiz mırıltılarıyla Recoleta alanından geçerek Avenida Alvear'a yöneliyor ve Fransız Konsolosluğu'nun olduğu muhteşem Güzel Sanatlar binasının bahçesinde gözden kayboluyor.

En üst katın terasında hava yumuşak ve akşam yemeği masada bekliyor, tüm hizmetkârlar gitmiş.

Bu evin hizmetkârlarının morali çok yüksek, ama yine de demir bir disiplinle yapıyorlar işlerini. Konağın en üst katma, öğleden önce ve akşam yemeğinin ilk servisleri yapıldıktan sonra girmeleri yasak.

Dr. Lecter ve Clarice Starling, akşam yemeğinde genellikle Starling'in ana dili İngilizce haricindeki dilleri konuşuyorlar. Üniversitede öğrendiği ve geliştirmesi gereken İspanyolcası ve Fransızcası var. Starling iyi bir dil öğrencisi olduğunu keşfediyor. Öğünlerde genellikle İtalyanca konuşuyorlar, dilin zengin görsel nüanslarında bir özgürlük keşfediyor.

Bazen akşam yemeğinde dans ediyorlar. Bazen yemeklerini bitirmeden bırakıyorlar.

İlişkide Clarice Starling'in kabul ediciliğinin yeri büyük, Starling kendi hayatına böylesi bir girişi arzuyla teşvik ediyor. Hannibal Lecter'ın sarılıp sarmalamasının da yeri büyük, yaşamış olduklarının çok ötesinde bir kabul bu. Clarice Starling'in onu korkutuyor olması hayli muhtemel. Seks gündelik hayatlarının vazgeçilmez bir parçası.

Clarice Starling'in zihninde de bir hafıza sarayı inşa ediliyordu. Bu saray, Dr. Lecter'ın kendi hafıza sarayıyla birçok ortak odaya sahipti -Lecter defalarca Starling'i orada bulmuştu- ama Starling'in sarayı daha çok onun kendi çabalarıyla inşa ediliyordu. Bir sürü yeni şeyle doluydu bu saray.

Orada babasını ziyaret edebiliyordu. Hannah ise sarayın otlaklarında serbestçe koşuyordu. Ne zaman masasının üzerine eğilmişken onu görmek istese, Jack Crawford'u da orada buluyordu. Crawford hastaneden evine taburcu olduktan bir ay sonra, göğüs ağrıları bir gece yeniden gelivermişti. Ambulans çağırıp her şeyi yeniden yaşamak yerine yatakta bir zamanlar karısının yattığı yerin tesellisine sığınmıştı.

Starling, Jack Crawford'un ölümünü, Dr. Lecter'ın FBI dünyasının en çok aranan on kişisine ait sitesine eski eşkâline bakıp eğlenmek için yaptığı ziyareti sırasında öğrenmişti. Büro'nun Dr. Lecter için kullandığı resim, iki yüz geriden takip ediyordu ve şimdiki görünüşünden hayli farklı bir resimdi.

Jack Crawford'un ölüm ilanını okuduktan sonra, bütün gün kendi başına sokaklarda yürümüş, ama akşam seve seve evine dönmüştü.

Bir yıl önce zümrütlerinden birini bir yüzüğe yerleştirtmişti. Yüzüğün halkasına AM-CS yazısı kazılmıştı. Ardelia Mapp yüzüğü, kaynağını takip edemediği bir postayla almıştı. Paketin içinde bir not vardı. Canım Ardelia! Ben iyiyim, iyiden de öte. Beni arama. Seni seviyorum. Seni endişelendirdiğim için kusura bakma. Mektubu yak. Starling.

Mapp yüzüğü bir zamanlar Starling'in koşuya çıktığı Shenandoah Nehri'nin kıyısına götürmüştü. Yüzüğü avucunda sımsıkı tutarak nehir kenarında yürümüştü. Gözleri yanıyordu ve çok kızgındı. Yüzüğün havada parlayışını, suya düşünce plop diye düşüşünü hayal ediyordu. En sonunda yüzüğü parmağına taktı. Mapp pek ağlayan biri değildi. Ağlaması geçene kadar uzun bir süre yürüdü. Arabasına vardığında karanlıktı.

Starling'in eski hayatından neleri hatırladığını, neleri hatırlamayı seçtiğini bilmek güçtü. İlk günlerinde onu tutan uyuşturucuların artık hayatında bir yeri yoktu. Ne de odadaki loş ışık altında yaptıkları uzun sohbetlerin.

Arada sırada Dr. Lecter, yerde parçalanması için elinden bir çay fincanını bilerek yere düşürüyordu. Fincanın kendini yeniden toplamadığını görünce memnun oluyordu. Aylar var ki Mişa'yı rüyasında görmemişti.

Belki bir gün bir fincan tekrar birleşecektir. Veya Starling bir tatar yayı sesi işitebilir ve istemeden, eğer gerçekten uyuyorsa, uyanabilirdi.

Şimdi terasta dans ederken onları yalnız bırakacağız. Akıllı Barney hemen kenti terk etmişti, onu kendimize örnek almalıyız. İçlerinden

herhangi birinin bizim varlığımızı fark etmesi, ölüm fermanımız için yeterli. Onlar hakkında ancak bu kadarını öğrenip hayatta kalmamıza izin var.

SON

TEŞEKKÜRLER

Dr. Lecter'ın hafıza sarayının yapısını anlamak için Frances A. Yates'in ilginç kitabı Hafıza Sanatı (The Art of Memory) ve Jonathan D. Spence'in Matteo Ricci'nin Hafıza Sarayı (The Memory Palace of Matteo Ricci) adlı kitabından faydalandım.

Robert Pinsky'nin Dante'nin "Cehennem"inin çevirisi bir lütuftu ve büyük keyif alarak kullandım, Nicole Pinsky'nin şerhleri de öyle. 'Şölensi ten' terimi Pinsky'nin Dante çevirisinden alınmıştır.

"Kasırganın gözbebeğinde" ifadesi John Ciardi'nin bir şiirinin başlığıdır.

Clarice Starling'in tımarhanede aklıma gelen şiirin ilk satırı T. S. Eliot'un "Bumt Norton" adlı şiirinden alınmıştır.

Pace Bames'e desteği, teşviği ve verdiği öğütler için teşekkkür ederim.

Carole Baron, yayıncım, editörüm ve arkadaşım, bu kitabı daha iyi hale getirmem için bana yardımcı oldu.

Amerika Birleşik Devletleri'nden Athena Varounis ile Bili Trible ve İtalya'dan Ruggero Perugini Polis Kuvvetleri içindeki en iyilerin örneğini gösterdi. Bu kişilerden hiçbiri kitabın karakterlerinden biri değildir, ne de yaşayan başka biri. Kitaptaki kötülüğe gelince, bana aittir.

Niccolo Capponi, Floransa ve sanat eserleri hakkındaki engin bilgisini benimle paylaşıp Dr; Lecter'ın aile sarayı için kullanılmasına izin verdi.

Ayrıca sanat bilgisinden faydalanmama izin veren Robert Held ve Floransa kavrayışı için Caroline Michahelles'e teşekkür ederim.

Yıllardır araştırmalarım için kullandığım Coahoma County Camegie Halk Kütüphanesi'ne teşekkürler.

Marguerite Schmitt'e çok şey borçluyum. Yalnızca yer mantarı ve eliyle kalbinin sihrini kullanarak bizi Floransa mutfağının harikalarıyla tanıştırdı.

Marguerite’ye şahsen teşekkür etmek için artık çok geç olsa da, burada kitaba emeği geçenleri düşünürken onun ismini anmak istiyorum.

İÇİNDEKİLER

SON

TEŞEKKÜRLER